

1 Corinteni 1:1

1. Pavel. Cu privire la însemnătatea numelui, vezi Nota Adițională la Fapte 7, Nota 2.

Apostol. Gr. apostolos (vezi Fapte 1:2). Expresia spune literal „un apostol chemat”. Dreptul lui Pavel la apostolie fusese pus în discuție în Corint. Aici și mai târziu în epistola aceasta, el a afirmat fără teamă și a apărat cu vigoare dreptul acesta (vezi 1Cor. 9).

Voia lui Dumnezeu. Pavel accentuează faptul că era voia lui Dumnezeu ca el să fie apostol. El atrage atenția la același fapt în scrisorile sale către alte biserici (vezi Rom. 1:1; 2Cor. 1:1; Gal. 1:1; Efes. 1:1; Col. 1:1; 1Tim. 1:1; 2Tim. 1:1). El știa că nu a fost numit în slujbă de către om, ci de Dumnezeu (vezi Gal. 1:1). Fiecare deservent adevărat al Evangheliei lui Isus Hristos ar trebui să aibă aceeași convingere cu privire la chemarea sa și, asemenea lui Pavel, să creadă că un vai planează asupra lui dacă ia asupra-și oricare altă însărcinare (vezi 1Cor. 9:16).

Sosten. De identificare incertă. E cu puțință să fie identic cu mai marele sinagogii corintene menționat în Fapte 18:17. Tradiția care îl face unul dintre cei 70 de ucenici (Luc. 10:1) e fără teme. Sosten se poate să fi fost un secretar al lui Pavel, așa cum Terțiu a fost pentru Epistola către Romani (vezi Rom. 16:22). Apariția numelui lui Sosten în salutarea de început nu înseamnă că el era co-autor al epistolei. Era obiceiul lui Pavel de a-și menționa în felul acesta asociații.

Fratele. O denumire obișnuită pentru creștini, pe vremea aceea (vezi Rom. 16:23; etc.). Numele de „creștini” încă nu era obișnuit (vezi Fapte 11:26).

Vezi o hartă cu evenimentele și locurile ce au legătură cu scrierea epistolelor către creștinii din Corint

1 Corinteni 1:2

2. Biserica. Gr. ekklesia (vezi Mat. 18:17).

Corint. În ce privește lucrarea lui Pavel în Corint și înființarea bisericii de acolo, vezi pag. 100; Fapte 18:1-18.

Sfințiți. Gr. hagiazo, „a dedica”, „a face sfânt” (vezi Ioan 17:17). Mai departe în verset, cei sfințiți sunt denumiți „sfinți” (hagioi), literal „cei sfinți” (vezi Rom. 1:7). Hagiazo și hagioi sunt construiți pe aceeași rădăcină. Legătura nu e văzută atât de clar în traducere, deși „a sanctifica” și „sanctitate” sunt ambele construite pe rădăcina latină sanctus, „sfânt”.

În Hristos Isus. Numai aceia sunt socotiți sfinți care au căutat și au aflat refugiu în Isus și care sunt acoperiți de neprihănirea Mântuitorului.

Chemați să fie sfinți. Literal „chemați sfinți”, adică sfinți care sunt chemați. Vezi mai sus la „sfințiți”.

În vreun loc. [În orice loc, KJV.] Cuvintele acestea s-ar putea să fie legate de expresia „chemați să fie sfinți”, așa ca accentul pasajului să fie pus asupra faptului că credincioșii corinteni făceau parte din marea frățietate a credincioșilor. Pavel reamintește corintenilor că nu sunt singurii posesori ai privilegiilor Evangheliei.

E cu puțință că Pavel folosea o expresie obișnuită în salutările vremii. Două inscripții la sinagogi au fost descoperite conținând salutarea „Pace fie în acest loc și în toate locurile lui Israel” (vezi Hans Lietzmann, Handbuch zum Neuen Testament, cu privire la 1 Cor. 1:2). Nu numai că epistola era pentru ei, dar este plină de învățătură pentru toți și a fost păstrată în canonul sfânt pentru învățatura și zidirea noastră (vezi 2Tim. 3:16).

Cheamă... numele. Vezi Fapte 2:21.

Lor și al nostru. Expresia aceasta se poate referi fie la „loc”, fie la „Domnul”. Dacă se referă la „loc”, adaugă puțin la ideea deja exprimată. Dacă se referă la „Domnul”, este o accentuare în plus asupra faptului că aceluiși Domn I se aduce închinare de creștinii din toate localitățile (vezi mai sus la „în vreun loc”), cu

referire posibilă la duhul de partidă din Corint (vers. 11-31).

1 Corinteni 1:3

3. Har. Gr. charis, un cuvânt care apare de vreo 150 ori în NT, redat „har” de 130 de ori. În restul cazurilor e tradus „hatâr”, „bucurie”, „mulțumire”, „mulțumiri”, „vrednic de mulțumire”, „plăcere”, „dărnicie”, „folos”, „bineplăcut”, „milostiv”. Toate aceste cuvinte combinate nu izbutesc să dea minții slava, uimirea, bucuria, veselia și recunoștința care sunt trezite în mintea aceluia care prinde o priveliște a descoperirii atributelor fără de seamăn ale lui Dumnezeu, care se dau pe față în procedeele Sale milostive cu omul, prin Isus Hristos. Toate acestea sunt rezumate în cuvântul charis.

Vechii greci adorau frumusețea. Ei foloseau pe charis pentru a sugera un sentiment de frumusețe sau de încântare; apoi ideea aceasta a fost transferată la obiectul care producea sentimentul frumuseții. Înțelesul a fost extins pentru a cuprinde recunoștință, mulțumiri, grațiozitate plăcută și caracter agreabil. În sensul concret, cuvântul arăta o favoare acordată sau un hatâr făcut.

Biserica creștină primară a adoptat expresia aceasta pozitivă și a aplicat sensul în plus de natură amabilă, afectuoasă, plăcută, o dispoziție îndurătoare, la atitudinea creștinilor unii către alții. Mai aparte, termenul a fost folosit pentru a exprima „relația și conduita lui Dumnezeu față de omul păcătos, așa cum sunt date pe față în și prin Hristos, mai ales ca un act de favoare spontană” (Hermann Cremer, *Biblico-Theological Lexicon* [1886], pag. 574). Favoarea aceasta a lui Dumnezeu față de om nu depinde în nici un fel de starea omului; adică nici strădaniile lui de a câștiga harul prin fapte ale neprihănirii, nici eșecul de a face așa ceva nu afectează favoarea lui Dumnezeu față de el; el este la dispoziția lui pentru a se folosi de el, dacă vrea. Gradul lui de păcătoșenie nu are nici o influență asupra bunăvoinței lui Dumnezeu de a fi îndurător față de el, prin Isus. Vezi Rom. 1:7.

Pace. Gr. eirene, cuvântul de la care derivă numele de Irina. Așa cum e folosit în NT, eirene înseamnă acea completă absență a orice tulbură sau întrerupe cea mai adâncă lucrare a Duhului Sfânt în viața omului, prin care sufletul e adus în perfectă armonie cu Creatorul său. J. H. Thayer definește cuvântul astfel: „starea liniștită a sufletului sigur de mântuirea lui prin Hristos și, în felul acesta, netemându-se de nimic din partea lui Dumnezeu și mulțumit cu soarta sa pământescă, de orice fel ar fi ea”. Vezi Rom. 1:7.

1 Corinteni 1:4

4. Mulțumesc Dumnezeului meu. Singularul e dovadă că Sosthen nu era un co-autor al epistolei (vezi vers. 2).

Înainte de a se ocupa de neregulile care se dezvoltaseră în biserică, Pavel exprimă laudă pentru ceea ce credincioșii corinteni realizaseră în experiența spirituală. Lucrul acesta este bine exemplificat în soliile către cele șapte biserici (Apoc. 2:2–4, 13, 14, 19, 20). Dumnezeu încurajează biserica, menționând lucrurile bune, și în felul acesta pregătește calea pentru avertizările și mustrările necesare, care dacă sunt luate în considerație, ca în cazul bisericii din Corint, vor avea ca rezultat, creștere și binecuvântare spirituală.

Harul. Gr. charis (vezi vers. 3). Aici darurile harului, (cap. 12:4) sunt scoase în evidență (vezi cap. 1:5-7).

1 Corinteni 1:5

5. În toate privințele. [În orice lucru, KJV.] Dumnezeu binecuvântase foarte mult pe credincioșii din Corint. El îi izbăvise din mediul foarte stricat, îi ridicase din adâncurile viciului și ale păcatului, ce nu pot fi descrise, și, fără restricții, le conferise daruri spirituale, așa că nu duceau „lipsă de nici un fel de dar” (vers. 7). În felul acesta se luaseră măsuri, mult peste nevoile actuale, așa că biserica nu avea scuză pentru decădere și apostazie. Comparați 2Cor. 9:11.

Vorbire. Gr. logos, în general însemnând „cuvânt”, dar arătând și exprimarea aceluia cuvânt. Aici probabil denotă capacitatea cuiva să se exprime liber și clar cu privire la toată cunoștința adevărată. Darul probabil e același cu cel desemnat prin „cuvântul înțelepciunii” [„să vorbească despre înțelepciune”] (logos sofias) din cap. 12:8.

Cunoștință. Gr. gnosis, de la care sunt derivate cuvintele „gnostic”, „agnostic”, etc. În ce privește o

tratare a acestui dar, vezi cap. 12:8. Cunoștința este o temelie esențială pentru credința creștină. Faptele fundamentale cu privire la existența lui Dumnezeu și planul mântuirii trebuie să fie înțelese de aceia care doresc să devină creștini. Era necesar ca să fie în biserică persoane care să împartă cunoștința de felul acesta. Pavel se mândrea cu posedarea acestui dar (2Cor. 11:6). Unii din Corint pervertiseră acest dar (1Cor. 8).

1 Corinteni 1:6

6. În felul acesta. [Chiar așa, KJV; După cum, Nitz.] Forța acestor cuvinte pare să fie că cunoașterea planului de mântuire prin Isus Hristos era lămurită și statornicită prin marea lucrare a Duhului Sfânt în biserică din Corint și că puterea aceea încă lucra în biserică, dând dovadă de favoarea lui Dumnezeu și adevărul Evangheliei în aceeași măsură ca atunci când solia eliberării fusese predicată întâia oară, în Corint.

Despre Hristos. Sau „cu privire la Hristos”. Rezultatele revărsării abundente a Duhului Sfânt asupra credincioșilor corinteni a fost statornicirea credinței lor în Evanghelie, convingerea lor adânc înrădăcinată și acceptarea adevărului demonstrării iubirii lui Dumnezeu în sacrificiul lui Isus. Nu numai că mărturia apostolului cu privire la Hristos fusese crezută și acceptată, dar prin puterea însoțitoare a Duhului lui Dumnezeu, biserică primise darurile Duhului Sfânt (vezi vers. 7). Darurile acestea sunt enumerate în 1Cor. 12:1, 4-10, 28; Efes. 4:8, 11-13. Scopul darurilor Duhului e declarat a fi dezvoltarea bisericii până ajunge la unirea și desăvârșirea în Isus (Efes. 4:12-15).

Întărită. Sau „statornicită”. Împărțirea darurilor Duhului Sfânt bisericii primare, inclusiv aceea din Corint, descoperă intenția lui Dumnezeu de a se îngriji ca poporul Său să aibă mijloace îmbelșugate pentru a sta tare și pentru a da mărturie cu privire la credință, lumii care nu credea.

1 Corinteni 1:7

7. De nici un fel de dar. „Arătarea Duhului” era dată „spre folosul altora” (cap. 12:7). Fiecare credincios primea un dar oarecare. Darurile erau deosebit de abundente în biserică creștină.

În așteptarea. [Așteptând, KJV.] Gr. apekdechomai, „a aștepta cu nerăbdare”.

Arătării. [Venirea, KJV.] Gr. apokalupsis, literal „descoperirea”, „arătarea”, „darea pe față a ceea ce era ascuns”. Acesta este cuvântul care a fost folosit pentru a descrie venirea lui Isus, în 2Tes. 1:7; 1Pet. 1:7, 13; 4:13. Isus, care fusese ascuns de vederea celor muritori, va fi deodată descoperit, așa încât fiecare ochi îl va vedea (Apoc. 1:7). Un cuvânt mai obișnuit pentru a descrie venirea este parousia (vezi Mat. 24:3). Simplul cuvânt pentru „venire”, erchomai e și el deseori folosit. Venirea lui Isus era așteptarea și nădejdea voioasă a bisericii, în sec. I, și este încă „fericita nădejde” a fiecărui adevărat ucenic al lui Isus (Titus 2:13). Credincioșii corinteni, statorniciți în credința lui Isus, așteptau nerăbdători arătarea Mântuitorului, la a doua venire. Așa este și astăzi. Darurile aflate în biserică astăzi confirmă mărturia lui Isus. Biserica rămășiță este caracterizată ca având „mărturia lui Isus Hristos” (Apoc. 12:17) care este definită în cap. 19:10, ca fiind „duhul proorociei”.

1 Corinteni 1:8

8. El. [Care, KJV.] Adică Domnul Isus Hristos (vers. 7).

Întări. Sau „statornici”.

Până la sfârșit. Compară Filp. 1:10; 1Tes. 5:23; Iuda 24. Această afirmație nu trebuie să fie interpretată ca învățând că e cu neputință a cădea din har. Că a greși este cu putință pentru credincios, e clar descoperit în alte texte (vezi, de pildă, Evr. 6:4-6). Credincioșii vor fi întăriți până la sfârșit numai dacă răbdă până la sfârșit (Mat. 24:13; vezi Ioan 10:28).

Fără vină. Credincioșii sunt asigurați că Hristos îi va întări în mijlocul încercărilor și ispitelor și-i va păstra pe cărarea sfințeniei, în tot cursul vieții, așa că, la venirea lui Hristos, vor fi găsiți fără vină. Nu e o făgăduință că vor fi desăvârșiți, în sensul de a nu fi greșit niciodată, deoarece „toți au păcătuit” (Rom. 3:23). Isus îi face în stare să trăiască victorios dacă I se supun stăruitor, demonstrând că se străduiesc să-I placă. La venirea Lui, ei vor fi găsiți fără vină pentru că sunt acoperiți de neprihănirea Lui. „Fără vină” trebuie să fie deosebit de „desăvârșit”. „Fără vină” descrie pe aceia care nu pot fi învinuiți de nici o călcare de lege, care

stau neacuzăți înaintea Judecătorului și împotriva cărora nu există motiv de acuzare.

1 Corinteni 1:9

9. Credincios este Dumnezeu. Comparați 1Cor. 10:13; 1Tes. 5:24; 2Tes. 3:3; etc. Absoluta dependență de Dumnezeu este la baza afirmației lui Pavel că credincioșii vor fi păstrați fără de vină până la sfârșit. Făgăduințele lui Dumnezeu, ca și caracterul Lui, sunt neschimbătoare. Aceasta este o sursă de stăruitoare mângâiere pentru creștinul care trăiește în lumea tot mai instabilă de azi.

Chemat. Vezi Rom. 8:30; cf. cap. 9:24; 11:29. Toți oamenii sunt chemați să intre în comuniune sau legătură cu Isus. Ei sunt chemați prin influențele pe care Dumnezeu le lasă să lucreze asupra lor, pentru a-i determina să renunțe la păcat și să accepte mântuirea prin Hristos.

Părtășia. Gr. koinonia, (vezi Fapte 2:42; Rom. 15:26).

1 Corinteni 1:10

10. Vă îndemn. [Vă implor, KJV.] Gr. parakaleo, literal „a chema alături de”, de unde „a muștra”, „a îndemna”, „a mângâia” (vezi Ioan 14:16). Aici se aplică înțelesul anterior „a muștra”, „a îndemna”. Versetul acesta marchează trecerea de la mulțumire și laudă la muștrare. După o scurtă introducere, Pavel lansează direct în discuție diferitele probleme care se aflau în atenția lui. Vezi Mat. 5:4.

Fraților. O formă obișnuită de adresă în epistolele lui Pavel. Aici termenul afectuos probabil folosit intenționat pentru a îndulci severitatea muștrării pe care Pavel e pe punctul de a o face. Termenul de asemenea implică unire, o calitate care lipsea printre credincioșii corinteni.

Pentru numele. Literal „prin numele”. Isus este mijlocitorul prin care se face apelul (cf. Rom. 12:1; 1 Tes. 4:2). Apelul la un nume poate fi de asemenea o muștrare în plus, subînțelesă (vezi mai sus, sub frați) a duhului de partidă care exista printre credincioșii corinteni.

Să aveți toți același fel de vorbire. [Să vorbiți aceeași, KJV.] Expresia aceasta traduce un idiom aflat în greaca clasică, însemnând „a fi de acord”. Folosirea lui aici a fost arătată ca ilustrând cunoașterea de către Pavel a scrierilor grecești clasice (vezi Fapte 17:28).

Să n-aveți dezbinări. Gr. schismata de la verbul schizo, „a sfâșia”, „a despica”. În Mat. 27:51, schizo descrie sfâșierea perdelei Templului. Schisma e folosit în Mat. 9:16, cu privire la o haină ruptă. Pavel folosește cuvântul într-un înțeles moral cu privire la „dezbinare”, „neînțelegere”, cu referire specială la duhul de partidă din Corint. Cuvântul nostru „schismă” e derivat de la schisma.

Uniți în chip desăvârșit. Gr. katartizo, „a drege [ca pe o plasă pescărească ruptă]” (Mat. 4:21); etc, „a desăvârși”, „a completa”. Acest puternic apel la unire în biserică face să sune o notă care e auzită de repetate ori în predica lui Isus și a apostolilor (vezi Ioan 17:2-23; Rom. 12:16; 15:5, 6; 2Cor. 13:11; Filip. 2:2; 1Pet. 3:8).

Un gând și o simțire. [Aceeași minte... aceeași judecată, KJV.] Gr. nous...gnome. Aceste cuvinte pot fi distinse după cum urmează: nous denotă starea sau dispoziția minții, gnome, părerea, judecata sau sentimentul care rezultă dintr-o anumită stare a minții.

Fraților. Vezi vers. 10.

1 Corinteni 1:11

11. Am aflat despre voi. [Mi s-a spus despre voi, KJV; Mi s-a făcut cunoscut, Nitz.] Membrii casei lui Cloe aduseseră informații lui Pavel cu privire la starea bisericii din Corint.

De la ai. Cuvintele „cei care sunt din casa [„de la ai”]” sunt adăugate. Nu se poate determina dacă aceștia sunt membri imediați ai familiei Cloei, rude, servitori sau sclavi.

Cloei. Numele înseamnă „înverzit” sau, poate, „blond”. Numele era obișnuit printre sclavii eliberați, un fapt care sugerează că Cloe se poate să fi fost o sclavă eliberată. Familia fără îndoială trăia în Corint, de

unde vor fi adus la Pavel informații directe cu privire la dezbinările din biserica corinteană (vezi AA 300). Unii au căutat să identifice delegația menționată în cap 16:17, cu membrii la care se face referire aici. Nu există nici o dovadă care să sprijine ideea aceasta.

Certuri. Gr. erides, (singular, eris), „dispute”, „ciorovăieli”, „certuri”. Eris apare în catalogul păcatelor, înscris la Rom. 1:29-31, cum și printre faptele firii pământești (Gal. 5:20).

1 Corinteni 1:12

12. Fiecare din voi. Pare că duhul de partidă atinsese pe toți. Diferiții membri ai bisericii își înscriau sprijinul de partea unei partide sau alteia.

Al lui Pavel. Pavel menționează mai întâi partida care se pretindea a fi susținătorii lui. El nu arată favoare nici unei partide și cel mai puțin dintre toți, celor „ai săi”. Toți ajung sub condamnare. Compararea unui conducător spiritual cu altul e contrarie spiritului lui Hristos.

Apolo. Un iudeu alexandrin, un susținător al învățăturilor lui Ioan Botezătorul, un om cu „darul vorbirii” și „tare în Scripturi” (Fapte 18:24-25). El a primit credința la Efes, de la Acuila și Priscila. De acolo a mers în Ahaia și un timp a lucrat în biserica din Corint (Fapte 18:27, 28; cf. 1Cor. 3:5-7). Învățătura și elocvența lui au făcut pe unii din biserică să-l înalțe mai presus de Pavel. Când Pavel a predicat prima dată în acea metropolă, lucrarea lui fusese adaptată pentru a răspunde la mintea celor necunoscători de adevăr spiritual (1Cor. 2:1-4; 3:1, 2). Având privilegiul de a zidi pe temelie aceasta, Apolo fusese în stare să dea instrucțiuni dincolo de noțiunile elementare ale credinței (cap. 3:6-11). Personalitatea lui, felul lui de a lucra și felul de solie pe care a prezentat-o, a apelat la o anumită categorie de persoane, care a început să arate preferință pentru el. Alții au refuzat să se desprindă de o loialitate pe care o simțeau față de Pavel, cel care cel dintâi le adusese Evanghelia. Cât privește pe Pavel și Apolo, era o perfectă armonie între ei (vezi vers. 5-10). Când a apărut disensiunea, Apolo a părăsit Corintul și s-a înapoiat la Efes. Pavel l-a îndemnat să se reîntoarcă, dar Apolo, hotărât, a refuzat.

Chifa. Adică Petru. „Chifa” e o transliterare a aramaicului Kepha însemnând „piatră” (vezi Ioan 1:42). „Petru” e o transliterare a gr. Petros, însemnând și „piatră” (vezi Mat. 16:18). Fără îndoială, cei care aparțineau acestei partide credeau că e un merit special în pretinderea atașamentului față de unul din cei doisprezece. Petru fusese asociat intim cu Isus și fusese unul din conducătorii celor doisprezece apostoli. Faptul acesta, credeau ei, îl pune mai presus de Pavel și Apolo. Sunt unii care cred că prezența acestei partide arată că Petru trebuie să fi vizitat cândva Corintul. Totuși o astfel de concluzie nu e obligatorie și nici nu se găsesc dovezi că o astfel de vizită a avut loc cândva.

Al lui Hristos. Acei care aparțineau la partida aceasta refuzau a urma orice conducător omenesc. Ei erau independenți în atitudinea lor și pretindeau că sunt învățați direct de Hristos (vezi AA 278, 279).

1 Corinteni 1:13

13. Hristos a fost împărțit? Absurditatea întrebării este pregnantă.

Pavel a fost răstignit? Forma întrebării în textul grecesc implică un răspuns negativ. Forța întrebării e descoperită în traducerea: „Nu cumva Pavel a fost răstignit pentru voi?” Plin de tact, Pavel se folosește pe sine ca exemplu, nu pe Apolo sau Petru.

Pentru numele lui Pavel. [În numele lui Pavel, KJV.] Comparați formula din Mat. 28:19; Fapte 8:16.

1 Corinteni 1:14

14. Dumnezeu. Dovezi textuale pot fi citate (cf. pag. 10) pentru omiterea acestui cuvânt, rezultând în traducerea: „Mulțumesc.”

N-am botezat pe nici unul. [N-am botezat pe nimeni, KJV.] Evident, Pavel lăsa ca botezarea convertiților săi să fie făcută de asociații săi, probabil pentru a zădărnici orice gând de sfințenie aparte, conferită ritualului când era săvârșit de anumite persoane. Ceea ce face ca rânduiala să fie plină de însemnătate, nu e ritualul însuși, nici faptul că e săvârșit de o anumită persoană, ci experiența participantului. Comparați practica lui Isus care „nu boteza El însuși, ci ucenicii Lui” (Ioan 4:2).

Crisp. Fostul mai mare al sinagogii din Corint (Fapte 18:8). Crisp e un nume roman.

Gaiu. Evident, gazda lui Pavel și gazda întregii biserici din Corint, care e menționat în Rom. 16:23. E îndoielnic că el e unul și același cu Gaiu căruia îi este adresată a treia epistolă a lui Ioan (3Ioan 1). Gaiu e un nume roman.

1 Corinteni 1:15

15. Ați fost botezați. [V-am botezat, KJV.] Dovezi textuale favorizează (cf. pag. 10) exprimarea „ați fost botezați”. Sensul nu e schimbat în chip esențial. Pare că circula în Corint credința că exista o legătură specială între cel care boteza și cel botezat. Până și cei care pretindeau că aparțin partidei lui, nu se puteau fâli cu botezul făcut de el. Pavel era fericit pentru poziția pe care o luase cu privire la îngăduirea ca alții să facă cea mai mare parte a botezurilor sale.

1 Corinteni 1:16

16. Am mai botezat. Versetul acesta arată clar că epistola aceasta a fost scrisă prin dictare. Altfel Pavel n-ar mai fi adăugat „casa lui Stefana”, ca un gând venit mai târziu, ci editorial ar fi scris-o la un loc cu Crisp și Gaiu.

Stefana. Casa lui Stefana erau primele roade ale lui Pavel în Ahaia (cap. 16:15). Stefana era cu Pavel când a fost scrisă 1 Corinteni (cap. 16:17).

1 Corinteni 1:17

17. Nu botez. Pavel era plin de râvnă ca numai Hristos să fie înălțat și ca bărbați și femei să fie câștigați la El; de aceea el a făcut clar că nu era lucrarea lui principală aceea de a boteza, ci de a convinge pe oameni să se predea Mântuitorului. El nu intenționa să lase a se înțelege că nu ar boteza pe nimeni, ci dorea să fie cunoscut că nu dorea să se glorifice pe sine printr-un mare număr de botezuri. Argumentația lui, așa cum este relatată în vers. 13-17, arată marea lui dorință ca unealta omenească din lucrarea de mântuire să fie pierdută din vedere și privirea păcătoșilor care se pocăiesc să fie concentrată numai la Isus. Pavel își dădea seama de primejdia ca aceia care erau botezați de apostoli să pretindă superioritate față de alți convertiți care nu erau atât de favorizați și în felul acesta să introducă o ceartă de partide în biserică. El declara că lucrarea lui era de a face cunoscută tuturor oamenilor, vestea cea bună a mântuirii și de a-i chema la pocăință și la credință în Isus. Acesta trebuia să fie totdeauna marele obiectiv al tuturor slujitorilor Evangheliei.

Înțelepciunea vorbirii. [Înțelepciunea cuvintelor, KJV.] Grecii prețuiau foarte mult subtilele și savantele lor metode de dispute și elocvența poleită a oratorilor lor. Pavel nu căuta să copieze stilul lor complicat și filozofic de retorică. Succesul Evangheliei nu depinde de lucrurile acestea și apostolul nu le dăduse pe față în predicarea lui. Învățătura lui și maniera lui de vorbire nu erau de felul acela care atrăgea lauda grecilor sofisticăți. Ei nu priveau predica lui ca înțeleaptă. El era preocupat ca slava crucii lui Hristos să nu fie întunecată de filozofie omenească și de oratorie elegantă și, în felul acesta, slava să fie dată omului și nu lui Dumnezeu. Predicarea Evangheliei depinde în ceea ce privește succesul ei, nu de puterea raționamentului omenească și de farmecul argumentării poleite, ci de influența adevărului ei simplu, însoțit de puterea Duhului Sfânt.

Să fie făcută zadarnică. [Să fie făcută fără de efect, KJV.] Literal „golită”, adică lipsită de conținutul ei esențial.

1 Corinteni 1:18

18. Propovăduirea. Gr. logos, literal însemnând „cuvânt”. E, probabil, un intenționat contrast cu „înțelepciunea vorbirii” [„înțelepciunea cuvintelor”] (vezi vers. 17).

Crucii. Adică despre cruce. „Propovăduirea crucii” e solia mântuirii prin credința în Domnul răstignit pe cruce. O astfel de solie părea culmea nebuniei pentru grecii iubitori de filozofie și pentru iudeii cu concepții ritualiste.

Pentru cei ce sunt pe calea pierzării. [Pentru cei care pier, KJV.] Ei sunt pe calea spre pierzare, deoarece singurul lucru care are putere să-i mântuiască, și anume, cuvântul crucii, lor li se pare nebunie.

Pe calea mântuirii. [Sunt mântuiți, KJV.] Literal „sunt salvați”. Pavel descrie aici mântuirea ca un act prezent. Scripturile prezintă mântuirea ca un act trecut, prezent și viitor (vezi Rom. 8:24).

Puterea. Gr. *dunamis* (vezi Luc. 1:35). Pentru cei care, din cauza bunăvoinței lor de a crede afirmația nemodificată a Evangheliei, „sunt mântuiți”, cuvântul crucii e „puterea lui Dumnezeu”. Puterea aceasta e demonstrată de transformarea caracterului, care însoțește acceptarea din partea păcătosului a prevederii harului. Evanghelia e mult mai mult decât o declarație de doctrină sau o relatare a ceea ce a făcut Isus pentru omenire, când a murit pe cruce, ea e aplicarea mării puteri a lui Dumnezeu asupra inimii și vieții păcătosului care se pocăiește și crede, făcând din el o făptură nouă (vezi Rom. 1:16; cf. 2Cor. 5:17).

1 Corinteni 1:19

19. Este scris. Citatul este din Isa. 29:14, concordând mai mult cu LXX, decât cu textul ebraic. Pavel dă dovezi biblice pentru observația sa din 1Cor. 1:18. Toate strădaniile oamenilor de a găsi o cale de mântuire prin filozofie omenească și gândire fără Dumnezeu vor fi lepădate de Domnul și aduse la inexistență.

1 Corinteni 1:20

20. Unde este înțeleptul? Versetul acesta este un citat oarecum liber, combinând ideile din Isa. 19:12; 33:18; cf. cap. 44:25. Prin „înțelept”, Pavel probabil avea în minte îndeosebi pe grec, cu iubirea lui pentru filozofia lumească; prin „cărturar”, pe iudeu, cu accentul asupra autorității legii; prin „vorbăreț”, atât pe grec, cât și pe iudeu, care erau doritori de discuție filozofică. Versetul acesta scoate în evidență completa netemeinicie a tuturor formelor de gândire și raționament, ca mijloc de realizare a mântuirii.

1 Corinteni 1:21

21. Lumea cu înțelepciunea ei. În ciuda înțelepciunii și realizărilor ei lăudate, lumea nu ajunsese la o cunoaștere a adevăratului Dumnezeu. Grecii se distingeau pentru filozofia lor, dar toată căutarea lor după lucruri noi și nemaiauzite (vezi Fapte 17:21) nu-i dusese la o cunoaștere a lui „Dumnezeu care a făcut lumea și tot ce este în ea” (vers. 24). Iudeii, și ei se făleau cu înțelepciunea lor superioară, dar erau întristător de ignoranți în ce privește cunoașterea esențială a mântuirii.

În înțelepciunea lui Dumnezeu. Deși așezați într-un loc unde erau înconjurați de multe dovezi ale înțelepciunii lui Dumnezeu, dovedită în mărețele lucrări ale creațiunii, minunile lumii naturale și mărețiile cerurilor stelare și lucrării minunate a providenței în folosul lor, oamenii nu au ajuns să cunoască pe Dumnezeu. În iubirea și mila Lui pentru omenirea pierdută, Dumnezeu a proclamat vestea măreață a mântuirii prin credința în Hristos. Vestea aceasta care pentru persoanele înțelepte după felul lumii era o simplă nebunie, a devenit pentru cei care o acceptă, mijlocul ales de Dumnezeu pentru răscumpărare.

N-a cunoscut pe Dumnezeu. Adică n-a ajuns la o cunoaștere a Lui. Pavel vorbește aici de o înțelepciune a mântuirii, așa cum e descoperită în Evanghelie.

Propovăduirii. Gr. *kerugma*, „vestire”, „proclamare”, cu accent pe solia predicată, deși nu excluzând vestirea însăși, care trebuie să fie deosebită de *keruxis*, „actul predicării”. „Nebunia propovăduirii” este vestirea Evangheliei mântuirii prin credința în Hristos cel răstignit, care, pentru grecii și pentru iudeii care nu credeau, părea o simplă nebunie.

1 Corinteni 1:22

22. Iudeii. Literal „iudei”. Lipsa articolului în textul grec atrage atenția la caracteristicile substantivului care apare așa, și nu la identitate. La fel „grecii”, literal „grec”.

Minuni. [Un semn, KJV.] Dovezi textuale atestă (cf. pag. 10) exprimarea „semne”. În ce privește cererea unui semn de către iudei, vezi Mat. 12:38; cf. Talmud Sanhedrin 98a, ed. Soncino pag. 665. Prin iudei și greci, Pavel desemna cele două categorii proeminente ale vremii sale. Iudeii umblau după demonstrații fizice exterioare în minuni, miracole și întâmplări uimitoare supranaturale.

Grecii. De secole, neamul acesta se distinsese prin realizări intelectuale și prin dependența lor de rațiune. Ei credeau că inteligența omenească era în stare să pătrundă totul și să înțeleagă totul.

1 Corinteni 1:23

23. Hristos cel răstignit. Vezi cap. 2:2.

Pricină de poticnire. [Piatră de poticnire, KJV.] Gr. skandalon, „piedica unei curse” sau „batonul de momeală dintr-o cursă pentru animale”, așezat în așa fel încât atunci când un animal ar fi călcat pe el, cursa se declanșa și animalul era prins. Metaforic, skandalon, înseamnă ceea ce face să se nască păcatul, greșeala sau actul ilegal. Pentru națiunea Israelului după trup, care se agăța de așteptarea unui Mesia care avea să fie domn ca un împărat pământesc și să facă din ei împărăția supremă în lume, solia unui Mântuitor crucificat producea poticnire. Evanghelia era direct contrarie concepției lor despre Mesia și era, deci, respinsă de ei, spre ruina lor. Comparați Gal. 5:11, unde skandalon e tradus „pricină de poticnire”. Atitudinea iudeilor față de ideea că cineva crucificat ar fi putut fi Mesia este ilustrată în Dialogul cu Trifon, al lui Iustin Martirul, în care Trifon spune: „Dar acest așa-numit Hristos al vostru era dezonorabil și lipsit de slavă în așa măsură, că ultimul blestem cuprins în Legea lui Dumnezeu a căzut asupra lui, căci a fost crucificat” (32; ANF, Vol. 1, pag. 210).

Pentru Neamuri. [Pentru greci, KJV.] Pentru aceia care se întemeiau pe filosofie, logică, știință și descoperiri intelectuale, ideea că cineva care a fost dat morții prin cea mai înjositoare formă de pedeapsă folosită de romani – crucificarea – ar fi putut să-i mântuiască, era un curat nonsens (vezi AA 245). Dificultatea pe care o încearcă mintea filosofică, în acceptarea unui om crucificat, drept Fiul al lui Dumnezeu, e reflectată în următorul pasaj din Iustin Martirul: „Căci pe temeiul cărui motiv am crede noi despre un om crucificat că El este Întâiul născut al Dumnezeului nenăscut și că El Însuși va rosti judecata asupra întregului neam omenesc, decât că noi am găsit mărturii cu privire la El, publicate înainte ca El să vină și să fie născut ca om și decât că am văzut că lucrurile s-au întâmplat în acord cu acestea.” (Prima apologie 53; ANF, vol. 1, pag. 180). În cap. 13, apologetul declară: „Deoarece ei proclamă nebunia noastră că ar consta din aceasta, că noi dăm unui om crucificat, un loc care vine imediat după neschimbătorul și veșnicul Dumnezeu” (Ibid., pag. 167).

1 Corinteni 1:24

24. Chemați. Adică chemați efectiv. Pentru unii ca aceștia, invitația nu numai că a fost făcută, ea a fost și acceptată. Cu privire la acest înțeles al lui „chemați”, vezi Rom. 8:28.30.

Fie iudei, fie greci. Vezi Rom. 1:16. Toți creștinii adevărați, indiferent de naționalitate sau de ocazii și privilegiile culturale, recunosc pe Isus ca pe Acela prin care este exercitată puterea lui Dumnezeu, pentru mântuirea lor. Ei văd că planul lui Dumnezeu pentru răscumpărarea omului e înțelept, că el înlătură toate barierele și aduce laolaltă oameni de toate tipurile și de orice educație, formând din ei o singură mare comunitate de frăție iubitoare.

1 Corinteni 1:25

25. Nebunia lui Dumnezeu. Mijloacele pe care le-a inițiat Dumnezeu pentru mântuirea omului par să fie nebunie și slăbiciune pentru cei orbiți de filosofia omenească. Limbajul este retoric. De fapt Dumnezeu nu e nebunie, nici slăbiciune, dar procedeele Sale cu neamul omenesc par să fie pentru inima nerenăscută a omului, o deplină nebunie. De fapt, planurile lui Dumnezeu pentru reformarea și refacerea omului sunt mult mai bine adaptate la nevoile omului decât toate proiectele și născocirile celui mai iscusit și celui mai instruit gânditor pe care îl poate produce lumea aceasta.

Slăbiciunea lui Dumnezeu. Adică ceea ce pare slab oamenilor (vezi mai sus la „nebunia lui Dumnezeu”).

1 Corinteni 1:26

26. Uitați-vă. [Vedeți, KJV.] Sau „priviți”.

[Chemarea, KJV.] Vezi vers. 24.

Nu sunt mulți înțelepți. „Evanghelia a obținut totdeauna cel mai mare succes în mijlocul claselor celor mai umile.” (AA 461) La întemeierea bisericii Sale, Dumnezeu nu a cerut sfat de la înțelepciunea, bogăția sau puterea lumii acesteia. El caută să câștige toate clasele, dar așa-numita înțelepciune a lumii acesteia face

adesea pe oameni să se înalțe și să nu se smerească înaintea lui Dumnezeu. Din care cauză se vede că proporția celor bogați și a celor considerați drept conducători ai gândirii populare, care acceptă Evanghelia lui Hristos, e mică.

[Sunt chemați, KJV.] Cuvintele acestea au fost adăugate și dacă sunt reținute, ar trebui înțelese în sensul de „chemați efectiv” (vezi vers. 24). Ar fi mai bine să se înțeleagă pasajul: „Nu sunt mulți înțelepți printre voi”.

1 Corinteni 1:27

27. Cele bune. Minte care e plină de învățătura lumii acesteia e adesea pusă în nedumerire de clara și simpla expunere a adevărului Evangheliei, de cineva care a primit învățătura de la Duhul lui Dumnezeu, dar care se poate să nu fi primit multă educația în școlile lumii. Iudeii erau uimiți de înțelepciunea lui Isus și întrebau: „Cum știe acesta carte fără să fi învățat?” (Ioan 7:15). Ei nu puteau să înțeleagă cum cineva, care nu urmărea la școlile rabinilor, putea să aprecieze adevărul spiritual. Aceeași situație mai există și azi. Valoarea care se dă învățăturii unui om e adesea calculată numai prin nivelul de educație formală pe care a avut-o. Adevărata educație este aceea care face Cuvântul lui Dumnezeu să fie central și cu totul important. Cineva care a căpătat o astfel de educație, va fi smerit și cu totul supus conducerii Duhului Sfânt. Comparați Mat. 11:25.

Cele slabe. Adică lucrurile acelea pe care lumea le consideră slabe.

1 Corinteni 1:28

28. De neam de jos. Gr. agenes, literal „nu de familie”, de unde folosit pentru a descrie un om fără neam sau reputație. Aici agenes, înseamnă aceia care sunt socotiți fără însemnătate printre oameni. Pavel scoate în evidență gândul că Dumnezeu nu e îndatorat niciodată iscusinței sau învățăturii omenești pentru realizarea scopului Său, în răscumpărarea oamenilor. Unelte smerite, cu totul predate, sunt folosite de Domnul pentru a arăta cât de zadarnici și lipsiți de putere sunt aceia care se încred în rangul, puterea și învățătura lumească.

Cele ce nu sunt. Adică lucruri pe care lumea le consideră neexistente sau fără însemnătate.

1 Corinteni 1:29

29. Nimeni. Adică nici o ființă omenească (cf. Mar. 13:20; Luc. 3:6; etc.). Pavel rezumă acum argumentația din vers. 18-28, afirmând că nici o categorie de oameni, bogați sau săraci, de sus sau de jos, învățați sau neștiutori, nu are motiv să se fălească înaintea lui Dumnezeu.

Să nu se laude înaintea lui Dumnezeu. Timpul în textul grec arată că nici măcar o laudă nu se poate prezenta.

1 Corinteni 1:30

30. Prin El. Adică prin Dumnezeu. Viața noastră sau ființa noastră sunt de la Dumnezeu (Fapte 17:25,28).

În Hristos Isus. Ceea ce face pe creștini să fie tari și înțelepți e unirea cu Hristos. Ei nu dobândesc poziție înaltă, bogăție, onoare sau putere prin ei înșiși. Dumnezeu, prin Isus Hristos, pune la îndemână toate lucrurile. Chiar dacă oamenii nu recunosc acest fapt, toate lucrurile bune ale vieții, pe care ei le posedă, sunt puse la îndemână prin mijlocirea lui Hristos. Tot ce e necesar pentru a salva pe oameni din degradarea în care au căzut ca rezultat al păcatului se găsește în Isus care este „trupește toată plinătatea dumnezeirii”. Prin Isus devenim înțelepți, drepți, sfinți și suntem răscumpărați.

Înțelepciune. Vezi Rom. 11:33.

Neprihănire. [Dreptate, KJV.] Prin credință, dreptatea lui Hristos e pusă în socoteală și transmisă credinciosului care se pocăiește (vezi Rom. 1:17; 4:3).

Sfințire. Gr. hagiarnos, (vezi Rom. 6:19).

Răscumpărare. Gr. apolutrosis, (vezi Rom 3:24).

1 Corinteni 1:31

31. Să se laude în Domnul. Un citat din Ier. 9:23,24. Nu e motiv de înălțare sau de laudă în orice realizare umană. Singurul lucru în care omul poate găsi un temei îndreptățit pentru laudă e faptul că Îl cunoaște pe Domnul Isus ca Mântuitor personal. Minunea iubirii și înțelepciunii lui Dumnezeu, descoperită în Hristos, este o sursă neistovită de laudă și bucurie, înaintea căreia orice înțelepciune omenească și orice realizări omenești ajung să fie cu totul lipsite de însemnătate.

COMENTARIILE ELLEN G. WHITE

1 AA 127

1-31FE 352; TM 481

2-7SL 85

4 DA 510

4-7EW 143

5-8AA 301

7 FE 218; 4T 447, 608

10 SL 85; 1T 210, 324, 332; 3T 446; 4T 19; 5T 236; 6T 65; 8T 167, 251

10, 11 AA 302; 5T 65

11 AA 300; 6T 684

12 6T 401

12, 13 AA 280

17 AA 127

17-21FE 196

18 AA 240; 1T 525; 4T 585

18, 19 AA 241; CT 447; FE 415; MYP 191; 2T 495

18-248T 167

18-29CW 118

19 LS 329

19-21CT 417; FE 359

19-24FE 332

21 AA 242; FE 361; TM 152; 5T 300, 737; 6T 32; 8T 257

23 AA 245; ML 219

23–256T 142

23–31TM 481

24 AA 594; CSW 124; FE 262, 408; 8T 194

25 CT 447; FE 415; GC 232; MYP 191

26 AA 461; Ev 565

26–28COL 79

26–29AA 127; 2T 495

26–31FE 352, 473

27 7T 267

27, 28 AA 241; TM 172

27–294T 378

30 AA 530; CM 49; COL 43, 115; CT 371, 435; TM 80; 6T 147, 160, 257; 7T 272

30, 31 CT 447; CW 120; FE 415; MYP 191

1 Corinteni 2:1

1. Când am venit. Pavel vorbește despre sosirea sa la Corint și despre lucrarea lui timpurie acolo (Fapte 18:1-18). Trecuseră de atunci aproape trei ani.

Taina. [Mărturia, KJV.] Dovezi textuale pot fi la fel citate (cf. pag. 10) pentru exprimarea „taina”. În ce privește o definiție a cuvântului „taină”, vezi Rom. 11:25; cf. Efes. 6:19; Col. 2:2; Apoc. 10:7. Evanghelia cuprinde o relatare a ceea ce a făcut Dumnezeu pentru a izbăvi pe om din păcat și a-l readuce în armonie cu Sine. Ea relatează dovada pe care Dumnezeu a dat-o, în viața lui Hristos, cu privire la marea Sa iubire pentru om.

Vorbire strălucită. [Excelență a vorbirii, KJV.] Pavel n-a încercat să câștige pe oameni prin retorică strălucită sau prin puteri superioare ale oratoriei. Și nici nu s-a sprijinit pe „înțelepciune”, adică filosofie, pentru ca să dovedească adevărul Evangheliei (vezi cap. 1:17-19). Corinteni erau lipsiți de iscusință în cele divine. Era necesar ca Pavel să instruiască pe noii convertiți chiar în ce privește lucrurile începătoare ale Evangheliei. Pentru acest fel de instruire, oratoria strălucită nu era potrivită.

1 Corinteni 2:2

2. N-am avut de gând. [Eram hotărât, KJV.] Gr. krino, denotă un act conștient al voinței. Aici înseamnă „a hotărî”, „a lua o hotărâre definitivă”. Decizia lui Pavel cu privire la noua metodă nu era o idee de moment, ci un plan bine cugetat, alcătuit înainte de a merge la Corint. La Atena, apostolul folosise argumente livrești și filosofia pentru a combate idolatria păgână a grecilor. Eforturile avuseseră un slab efect. Când a revizuit experiența sa din Atena, s-a hotărât să adopte o metodă diferită de predicare la Corint. El a plănuit să evite discuțiile savante și argumentele detaliate și să prezinte relatarea simplă a lui Isus și a morții Lui ispășitoare (AA 244).

Decât pe Isus Hristos. Expresia spune literal „decât pe Isus Hristos și pe Acesta [ca] răstignit”. Pavel a predicat pe Hristos răstignit în ciuda faptului că ideea unui Mântuitor răstignit era o pricină de poticnire, atât pentru iudei, cât și pentru greci (vezi cap. 1:23).

1 Corinteni 2:3

3. Am fost. Literal „am devenit”, însemnând „am venit [la voi]”.

Plin de cutremur. [Mult cutremur, KJV.] Pavel era conștient de defectele și slăbiciunile sale (vezi 2Cor. 10:1, 10; 11:30; 12:5, 9, 10). Era îngrijorat cu privire la succesul misiunii sale în Corint, deoarece știa că avea mulți vrăjmași în cetatea aceea (vezi Fapte 18:6). Totuși Dumnezeu îl asigurase că lucrarea lui va fi cu succes și că nu avea nimic de ce să se teamă (vezi Fapte 18:9,10). Apostolul se mai teme că nu cumva lucrarea lui să fie marcată numai de caracteristici omenești. Adevăratul suitor al lui Dumnezeu va fi totdeauna conștient de propriile sale limite și slăbiciuni. O astfel de atitudine îl face să se sprijine mai mult pe Dumnezeu, în ce privește tăria și înțelepciunea, pentru a face lucrarea Sa. „Cea mai mare tărie a noastră este atinsă atunci când ne dăm seama de slăbiciunea noastră și o recunoaștem.” (5T 70). „Recea mulțumire de sine nu este dispoziția sufletească a predicii celei mai alese.” (Robertson).

1 Corinteni 2:4

4. Propovăduirea. Gr. kerugma, (vezi cap. 1:21).

Vorbirile înduplecătoare. [Cuvintele ademenitoare, KJV.] Literar „cu cuvinte convingătoare”. Nici în discuții particulare și nici în predica publică, Pavel nu s-a sprijinit pe puterea de înduplecare a raționamentului omenească. El n-a căutat să fărâmice și să captiveze pe ascultătorii săi cu stilul filosofiei subtile care atrăgea atât de mult pe greci.

[Omului, KJV.] Dovezi textuale importante (cf. pag. 10) pot fi citate pentru omiterea acestui cuvânt. Înțelesul pasajului nu e schimbat esențial prin omiterea acestuia.

Dovadă. [Demonstrația, KJV.] Gr. apodeixis „o arătare”, „o dovadă certă”, „evidență”, „demonstrație”. Dovada originii divine a soliei pe care Pavel o predica nu urma să fie găsită în argumentația iscusită, ci în dovada sau „prezentarea” Duhului Sfânt. Lucrarea lui Pavel la Corint fusese însoțită, ca și în alte locuri, de minuni (2Cor. 12:12 cf. Fapte 14:3). Darurile Duhului Sfânt fuseseră date bisericii în măsură bogată (vezi 1Cor. 1:5–7; cap. 14). Prezența darurilor Duhului era o demonstrație a adevărului Evangheliei predicate de Pavel. Dar cea mai mare minune era convertirea multor corinteni de la păgânism la Hristos (vezi Fapte 18:8). Hoțul devenea cinstit; leneșul, sânguinos; desfrânatul, curat; bețivul, cumpătat; cel crud, blând și milos; iar nenorocitul, fericit. Cearta și neînțelegerea făceau loc păcii și armoniei. Astfel de dovezi de putere a Evangheliei puteau fi observate de toți și nu puteau să fie tăgăduite. Evanghelia a continuat să furnizeze acest fel de dovezi despre originea sa divină, în decursul veacurilor. Fiecare păcătos convertit procură o astfel de demonstrație; și fiecare caz de aducere de către Evanghelia a păcii, bucuriei, nădejzii și iubirii, arată că Dumnezeu e sursa soliei.

1 Corinteni 2:5

5. Credința voastră. Pavel dorea ca frații corinteni să se încreadă în marea putere a lui Dumnezeu de a schimba viața oamenilor. El nu dorea să-i determine să-și pună încrederea în vreo formă oarecare de putere omenească. În eforturile sale el evitase să folosească înțelepciune filosofică pentru a convinge pe ascultătorii săi cu privire la adevărul Evangheliei. El a căutat să se ascundă în Isus pentru ca astfel credința credincioșilor să se sprijine cu totul pe Mântuitorul. Nu prin voința sau eforturile omului e cineva condus să se predea Domnului, ci prin puterea convingătoare a Duhului Sfânt.

1 Corinteni 2:6

6. Totuși. Sau „dar”. Aceasta introduce a doua parte a argumentației, în cap. 2, în care Pavel arată că numai mintea predată Duhului Sfânt poate înțelege și aprecia Evanghelia. Deși Pavel nu abordase pe corinteni cu excelența înțelepciunii omenești, totuși el le adusese o comoară de adevărată înțelepciune.

Desăvârșiți. Gr. teleioi, „maturi”, „deplin crescuți” (vezi Mat. 5:48). Pavel descrie aici creștinii maturi. Vezi Efes. 4:13,14, unde contrastează un om „desăvârșit” (teleios) cu „copii”. Comparați Filip. 3:15, unde Pavel vorbește despre sine și despre alții ca „desăvârșit” (teleioi). În Evr. 5:14 teleioi este redat ca „oameni mari”. Creștinul ar trebui să crească în cunoașterea adevărului și să nu ceară continuu hrănire cu „lapte” duhovnicesc (Evr. 5:12,13). Isus Hristos lăsa a se înțelege că prezentarea doctrinei trebuia să fie adaptată la diferitele stadii ale creșterii creștine (vezi Ioan 16:12). Pavel reamintea credincioșilor corinteni că el adresa învățătura sa celor care învățaseră lucrurile rudimentare ale creștinismului și trebuiau să fie acum în stare să aprecieze adevărurile mai profunde ale Evangheliei (vezi 1Cor. 3:1-3).

Înțelepciune... nu a veacului acestuia. Vezi cap. 1:21,22.

Fruntașilor veacului acestuia. Aceștia sunt identificați în vers. 8, ca fiind aceia care L-au crucificat pe Isus.

Vor fi nimiciți. Textul grecesc arată că nimicirea e în curs de a fi realizată. Oameni mari, înțelepți după felul lumii, cu toată învățătura și realizarea lor, sunt constant dovediți ca nedemni de încredere în domeniul adevărului spiritual. În lumina înțelepciunii învățate de Hristos, ei sunt descoperiți ca ignoranți și fără putere.

1 Corinteni 2:7

7. Înțelepciunea lui Dumnezeu. Aici referindu-se îndeosebi la înțelepciunea lui Dumnezeu, așa cum e descoperită în planul de mântuire (vezi mai jos, la „tainică”).

Tainică. [Mister, KJV.] Gr. musterion, (vezi Rom. 11:25). Planul de mântuire formulat înainte de crearea lumii (vezi DA 22; pag. 63) și anunțat și pus în practică de Tatăl și de Fiul, când Adam a păcătuit (vezi PP 64-66), a fost un mare mister pentru tot universul. Îngerii nu puteau să-l priceapă pe deplin (vezi 1Pet. 1:12; GC 415). Profeții care au scris despre el au înțeles numai în parte soliiile pe care le-au transmis bisericii, cu privire la mântuirea prin Hristos (1Pet. 1:10,11). Omul firesc e cu totul neînstare să aprecieze „înțelepciunea” lui Dumnezeu, deoarece e atât de direct contrarie filosofiei vieții acceptate de om. Chiar și credinciosul consacrat nu poate cuprinde adâncimea înțeleșului planului de mântuire (vezi Rom. 11:33-36).

Slava. Vezi Rom. 3:23.

1 Corinteni 2:8

8. N-a cunoscut-o nici unul. Din cauza greșitei lor interpretări a profețiilor VT cu privire la Mesia, iudeii n-au recunoscut pe Isus din Nazaret ca pe eliberatorul făgăduit. Credința lor tradițională că Mesia va veni ca un domnitor pământesc pentru a face pe Israel, națiunea dominantă în lume, i-a făcut să respingă pe Mântuitorul. La fel astăzi, credințe și tradiții eronate întunecă ochii oamenilor față de adevărul celei de-a doua veniri a lui Hristos. În plus, falsele învățături ale teologiei populare, cu privire la natura lui Dumnezeu, au făcut ca mulți să lepede cu totul creștinismul și să devină agnostici sau chiar necredincioși (vezi 5T 710).

Domnul slavei. Comparați Fapte 7:2; Efes. 1:17; Iac. 2:1. Hristos e descris aici ca „Domnul slavei”, în viu contrast cu ocară crucii. Comparați cele de la Ioan 1:14. În ce privește o definiție a slavei, vezi Rom. 3:23.

1 Corinteni 2:9

9. Dar. Gr. alla, un puternic adversativ. Deși oamenii neconvertiți nu înțeleg „înțelepciunea lui Dumnezeu, cea tainică” (vers. 7), Dumnezeu a făcut o minunată descoperire a înțelepciunii Sale, celor care Îl iubesc. Bogățiile harului lui Dumnezeu nu sunt înțelese de cel neconvertit, dar creștinul vede lucrurile frumoase ale lumii acesteia ca o expresie a iubirii lui Dumnezeu față de om și ca o garanție a stării desăvârșite viitoare.

Scris. Citatul este din Isa. 64:4.

Ochiul nu le-a văzut. Versetul spune literal „lucrurile pe care ochiul nu le-a văzut, urechea nu le-a auzit și la inima omului nu s-au suit, așa sunt lucrurile pe care Dumnezeu le-a pregătit pentru cei care-L iubesc”. Faptele fizice ale existenței sunt descoperite de simțuri, care sunt folosite pentru a aduna cunoștințe despre cele din jurul nostru. Faptul că nici ochiul, nici urechea nu pot înțelege lucrurile lui Dumnezeu, dovedește că alte facultăți decât simțurile fizice sunt cerute pentru a înțelege adevărurile spirituale (vers. 10).

Inima. Gr. kardia, un cuvânt care se referă la centrul facultăților omenești (vezi Rom. 1:21). Marile realități ale împărățiilor harului și slavei nu pot fi înțelese pe deplin nici pe calea simțurilor, nici pe cea a intelectului. Dar prin cunoștința pe care o împarte Dumnezeu celor care sunt dispuși să fie învățați de El, creștinii pot dobândi o cunoștință care sporește pururea. De la sine, omul este incapabil să priceapă sau să aprecieze binecuvântările Evangheliei. Experiența celui neconvertit nu conține nimic ce poate fi comparat

cu pacea plină de bucurie care revine inimii păcătosului care se predă lui Hristos și primește dulcea asigurare a iertării lui Dumnezeu.

Lucrurile. Tot ce a plănuit Dumnezeu pentru poporul său este cuprins în acest cuvânt amplu. În aplicația ei primară, declarația se ocupă cu tot ce e procurat prin Evanghelia pentru binele și fericirea poporului lui Dumnezeu, cât este aici, pe pământ. Acestea au de-a face cu iertarea păcatelor, îndreptățirea și sfințirea, bucuria și pacea pe care harul lui Dumnezeu le dă credinciosului, și eliberarea lui finală din această lume rea. Prin extensiune, afirmația mai cuprinde și inexprimabila minunăție, frumusețe și bucurie a împărăției lui Dumnezeu, căminul veșnic al celor mântuiți. Toată cunoștința aceasta depășește cu mult orice ar putea cunoaște oamenii, în afară de Evanghelia lui Hristos. Vezi Isa. 64:4.

Pregătit. Comparați Mat. 20:23; 25:34.

1 Corinteni 2:10

10. Dumnezeu ni le-a pregătit. Dumnezeu a plănuit o descoperire în continuare a adevărului pentru poporul Său (vezi 5T 703). Înțelegerea lucrurilor lui Dumnezeu este dată celor ce iubesc pe Dumnezeu, care apreciază ceea ce este El și ce a făcut El pentru ei, care sunt gata și doritori să primească orice măsură a luat El pentru ei și care caută după adevăr ca după o comoară ascunsă.

Prin Duhul Său. A treia Persoană a Dumnezeirii este Cel prin care este dată oamenilor o înțelegere a adevărului (vezi Ioan 14:26). O continuă acumulare de cunoștințe e cu puțință numai pentru aceia care de bunăvoie se supun călăuzirii și iluminării Duhului Sfânt (vezi Rom. 8:5, 14, 16).

Cercetează. Fiind o Persoană a Dumnezeirii, Duhul Sfânt cunoaște toate lucrurile. El cercetează nu pentru a descoperi ceva ce n-a cunoscut mai înainte, ci pentru a aduce la lumină sfaturile ascunse ale lui Dumnezeu. E lucrarea Duhului Sfânt de a readuce aminte poporului Său, lucrurile lui Dumnezeu și de a-i călăuzi în cercetarea adevărului din partea lor (Ioan 16:13,14).

1 Corinteni 2:11

11. Duhul omului. Gândurile, dorințele și planurile particulare ale unui om sunt pe deplin cunoscute și înțelese numai de el însuși. Nici un alt muritor nu le poate cunoaște în afară de cazul că omul însuși alege să i le descopere. Dacă el alege să-și dea în vileag ideile, gândurile și planurile față de alții, ei pot cunoaște și înțelege numai atât cât le e descoperit.

Nimeni. [Nici un om, KJV.] Literal „nici unul”, incluzând în felul acesta, ființe ca îngerii.

1 Corinteni 2:12

12. Duhul lumii. Expresia aceasta este probabil aproape paralelă cu „înțelepciunea lumii acesteia” (vers. 6). Lumea este reprezentată aici ca posedând și transmițând un duh care, în natura lui, e rău. „Duhul lumii” e opus Duhului lui Dumnezeu. Posesorii lui nu găsesc plăcere în cele cerești, ci se concentrează asupra lucrurilor trecătoare ale acestei vieți.

Duhul care vine de la Dumnezeu. [Duhul care e din Dumnezeu, KJV; Duhul care e de la Dumnezeu, Nitz.] Mai degrabă, „Duhul care e de la Dumnezeu”. Referirea aici e la Duhul Sfânt.

Ca să putem cunoaște. Scopul lui Dumnezeu în darea Duhului e să putem înțelege lucrurile procurate de harul lui Dumnezeu. Duhul lui Dumnezeu nu numai că descoperă omului binecuvântările Evangheliei, ci lucrează în el voia lui Dumnezeu. Rezultatul acestei primiri a Duhului Sfânt va fi văzut în viața care e trăită în armonie cu voia lui Dumnezeu. Într-o astfel de viață sunt văzute roadele Duhului (vezi Gal. 5:22,23). Cei care se îndepărtează de „duhul lumii” sunt goliți de eu și creați din nou și înnobiți de Duhul Sfânt care-i determină să-și preocupe spre împărăția lui Dumnezeu. Ei sunt calificați pentru a deveni cetățeni ai cerului.

1 Corinteni 2:13

13. Învățate de la înțelepciunea omenească. [Ce învață înțelepciunea omului, KJV.] Expresia spune literal „în cuvinte învățate de la înțelepciunea omenească”. Cuvintele, raționamentul subtil al filosofiei grecești nu puteau să prezinte cum se cuvine adevărurile lui Dumnezeu.

Învățate de la Duhul Sfânt. Literal „în [cuvinte] învățate de la Duhul Sfânt”. Pavel era primitorul învățării comunicate de Duhul cel viu al lui Dumnezeu. El recunoștea că era sub conducerea Duhului Sfânt și că gândurile sale erau iscate de Duhul Sfânt (vezi AA 251; EGW Material Suplimentar la 2Pet. 1:21). Întrucât înțelepciunea cerească e atât de diferită de cunoștința pământească, ea trebuie să fie exprimată într-un fel și în cuvinte care diferă de folosirea pământească obișnuită. Cel în care locuiește Duhul lui Dumnezeu și prin care El lucrează, trăiește într-o sferă diferită de a unei persoane cu mentalitate lumească și va vorbi în mod consecvent diferit. Un matematician exprimă un adevăr matematic în limba tehnică a matematicienilor; un muzician discută o temă muzicală într-un vocabular al muzicii. La fel, adevărurile spirituale sunt exprimate în cuvinte și forme de exprimare spirituale.

Întrebuințând o vorbire duhovnicească pentru lucrurile duhovnicești. [Comparând, KJV.] Gr. sugkrino, Cuvântul acesta apare în NT numai aici și în 2Cor. 10:12, unde e tradus „a pune alături”, [„a compara”]. În LXX sugkrino, are înțelesul de „a interpreta” (vezi Gen. 40:8, 16, 22; 41:12, 13, 15; Dan. 5:12, 16). În uzul clasic, cuvântul înseamnă „a combina laolaltă corespunzător”, „a combina”. Înțelesul lui în papirusuri nu pare să aibă influență asupra pasajului prezent. Acolo înseamnă „a decide [mai ales în chestiuni judiciare]”.

Interpretarea pasajului de față depinde mai întâi de înțelesul dat lui sugkrino, și al doilea, de genul atribuit cuvântului tradus „pentru lucrurile spirituale” (pneumaticois). În forma în care apare, pneumaticois poate fi sau masculin, sau neutru. Dacă e masculin, se referă la persoane spirituale sau poate la cuvinte spirituale; dacă e neutru, se referă la lucruri spirituale. Ambiguitatea termenului pneumaticois împreună cu diferitele înțelesuri care pot fi date lui sugkrino fac cu puțință diferite traduceri: (1) „Combinând adevăruri spirituale cu cuvinte spirituale”; (2) „interpretând lucruri spirituale prin cuvinte spirituale”; (3) „interpretând lucruri spirituale la oameni spirituali”; (4) „comparând cele spirituale cu spirituale”; (5) „îmbrăcând conținut spiritual în forme lucrute de Duhul”. Nu există cale de a determina care din interpretările acestea avea locul cel mai de seamă în mintea lui Pavel. Toate se încadrează în context și toate exprimă adevărul spiritual plin de însemnătate.

1 Corinteni 2:14

14. Omul firesc. Literal „un om firesc”, adică un om care nu are o mentalitate spirituală; cineva nerenăscut, ale cărui interese sunt mărginite la lucrurile acestei vieți. Un astfel de om depinde de înțelepciunea omenească pentru soluționarea tuturor problemelor sale. El trăiește ca să-și placă sieși și ca să satisfacă dorințele inimii neconvertite, din care cauză nu e în stare să aprecieze lucrurile lui Dumnezeu. Pentru el planul mântuirii, minunata descoperire a iubirii lui Dumnezeu, este nebunie. El nu poate deosebi între filosofia lumească și adevărul spiritual deoarece înțelepciunea lui Dumnezeu e înțeleasă numai de aceia care își îngăduie să fie învățați de Duhul Sfânt.

Judecate. [Înțelese, KJV.] Gr. anakrino, „a examina”. „a cerceta”, aici pentru a ajunge la adevăr după examinarea și judecare. Comparați folosirea lui anakrino, în Luc. 23:14; Fapte 4:9; 1Cor. 2:15; 10:25; etc.

Duhovnicește. Omul nu poate ajunge fără ajutor divin la adevărul spiritual (vezi vers 9,10).

1 Corinteni 2:15

15. Omul duhovnicesc. [Cel spiritual, KJV.] Adică omul renăscut, cel iluminat de Duhul Sfânt, în contrast cu cel neluminat în felul acesta.

Poate să judece. Gr. anakrino, cuvântul care e tradus „judecate” în vers. 14 (vezi comentariul acolo). Anakrino, transmite ideea că omul spiritual examinează, discernе și judecă cu grijă lucrurile care-i vin în atenție. Călăuzit de Duhul Sfânt, el trage în consecință concluziile cele mai bune.

Judecat de nimeni. Oamenii pot încerca să facă lucrul acesta, dar nici un om cu mentalitate lumească sau „firesc” (vers. 14) nu poate înțelege principiile, sentimentele, opiniile, bucuriile și nădejdiile omului spiritual, deoarece inima nerenăscută nu e în stare să aprecieze lucrurile care vin de la Duhul lui Dumnezeu.

1 Corinteni 2:16

16. Gândul Domnului. Întâia parte a acestui verset este un citat din Isa. 40:13. Nici un om nerenăscut

nu poate înțelege lucrările dumnezeiești, din care cauză nu e în poziția de a învăța pe omul spiritual care primește lecții de la Duhul Sfânt. Cei spirituali au Duhul Sfânt înăuntrul lor, care-i învață lucrurile adânci ale lui Dumnezeu.

Gândul lui Hristos. Noi, prin Duhul, suntem uniți cu Hristos, deoarece prezența Duhului Sfânt este una și aceeași cu prezența lui Isus (vezi Ioan 14:16–19); de aceea „avem gândul lui Hristos” (vezi Filp. 2:5). Prin Duhul Sfânt, Isus locuiește în credincios și lucrează în el și prin el (Gal. 2:20; Efes. 3:17; Filp. 2:13).

COMENTARIII ELLEN G. WHITE

1 AA 270

1–5MH 214

1–16FE 352; TM 481

2 AA 128, 244; CM 43; DA 510; 2T 213, 634; 3T 27; 6T 66

3 AA 250

3–8TM 482

4 AA 127, 244, 270, 402; Ev 180, 186; FE 242; 2T 344; 5T 157, 723; 6T 61

5 AA 127, 270; COL 79

6–13AA 250

8 5T 710

9 AH 545; CG 54; COL 163; CS 84; CT 55, 188, 513; Ed 301; FE 49; GC 675; MB 61; ML 175, 354; PP 602; SC 87; SR 430; 4T 446; 5T 730

9, 10 DA 412

10 AA 271; COL 113, 149; CW 82; GW 287; SC 108; TM 111; 5T 701; 8T 157, 301

10, 11 SC 109; TM 482; 5T 703

10–13AA 402

11 COL 413; Ed 134; Ev 617

12 GW 287

12–15FE 361

13 CT 461, 462; Ed 190; FE 127, 187; MYP 262; SC 90; TM 482; 3T 427; 6T 88

13, 14 COL 113; CT 437

14 AA 271; COL 106; CSW 65; DA 171, 213, 392, 509; FE 183, 188; GC 524; GW 310; MH 460; SC 19; TM 248; 2T 130, 138, 265, 344; 4T 506, 524, 585; 5T 134, 241, 300, 431

14–16TM 483

16 AH 125; DA 675; LS 323; 3T 210; 4T 354; 5T 336

1 Corinteni 3:1

1. N-am putut să vă vorbesc. Vezi mai jos la „ca unor prunci”.

Supuși firii pământești. [Carnali, KJV.] Gr. sarkikos, „de carne”, „cu natura și caracteristicile cărnii”. Dovezi textuale favorizează (cf. pag. 10) exprimarea sarkikos, „carnali”, „de carne”. „Înrădăcinați în carne”. Distincția aceasta nu ar trebui să fie împinsă prea departe. Cele două cuvinte s-ar putea ca aici și în vers. 3 să fie folosite cu însemnătate identică.

Ca unor prunci. În lucrările lui din Corint, Pavel și-a adaptat metoda de lucru la împrejurările locale. El a fost obligat să prezinte Evanghelia într-un fel simplu, din cauza incapacității corintenilor de a înțelege părțile mai adânci ale creștinismului. El a trebuit să trateze pe oamenii din Corint ca pe niște prunci spirituali și să-și mărginească învățătura la lucrurile mai elementare ale religiei. El nu putea să-i trateze ca pe niște persoane spirituale mature, calificate să înțeleagă adevărurile mai depline și mai adânci ale Evangheliei și nici nu-i putea considera liberi de sentimentele și ambițiile care-i stăpânesc și-i mână la lucru pe oamenii lumii. Printre ei erau partide și certuri, dovezi întristătoare că ei încă răspundeau la îndemnul inimii firești.

1 Corinteni 3:2

2. Hrănit. Gr. potizo, „a da de băut”. Comparați Evr. 5:12–14; 1Pet. 2:2.

Lapte. Hrana naturală a pruncilor. „Lapte” reprezintă principiile elementare ale Evangheliei.

Bucate tari. Gr. broma, hrană în general, aici hrană solidă contrastată cu laptele. „Bucate tari” reprezintă adevărurile depline și mai adânci ale Evangheliei (vezi Evr. 6:1,2).

Nici acum chiar. Nu numai că nu erau în stare să priceapă tainele superioare ale Evangheliei, când a vizitat Pavel prima dată Corintul, dar și acum când le scrie epistola aceasta, ei nu erau mult mai avansați în cunoștința creștină pentru a putea face aceasta.

1 Corinteni 3:3

3. Supuși firii pământești. [Carnali, KJV; Firești, Nitz.] Gr. sarkikoi, (vezi vers. 1). Prin termenul acesta, Pavel nu lăsa în mod necesar să se înțeleagă că Corinteni erau cu totul dedați firii pământești [cărnii], ca cei nerenăscuți, ci mai degrabă că ei mai erau în parte sub influența ei.

Gelozie și ceartă. Gr. zelos kai eris, „gelozie și ceartă”, erau trecute între faptele firii pământești (Gal. 5:20). Cea dintâi face să iasă la iveală cea din urmă. Duhul geloziei împiedica Duhul Sfânt de a avea intrare deplină la inima corintenilor (vezi AA 271; 5T 241). Dorințele și sentimentele care domină inima firească trebuie să fie supuse de puterea lui Isus, înainte ca omul să fie în stare să înțeleagă și să aprecieze planul mântuirii.

Dezbinări. Gr. dichostasiai (vezi Rom. 16:17). Dovezi textuale pot fi citate (cf. pag. 10) pentru omiterea acestui cuvânt. Dichostasiai sunt la fel menționate în Gal 5:20, ca roade ale firii pământești.

1 Corinteni 3:4

4. Eu sunt al lui Pavel. Vezi cap. 1:12.

Oameni de lume. [Carnali, KJV.] Gr. sarkikoi, „de carne”. Dovezi textuale favorizează (cf. pag. 10) exprimarea anthropoi, „oameni”, adică simpli oameni.

1 Corinteni 3:5

5. Și cine este Pavel? Dovezile textuale sunt împărțite (cf. pag. 10) între exprimarea aceasta și exprimarea „Ce e deci Pavel?”, anume, „Care e poziția lui specială?” Aceeași deosebire de dovezi se aplică la „cine este Apolo?”. Pavel caută să pună înaintea poporului, adevărata poziție a servului lui Hristos. El nu a fost chemat să fie conducătorul unei partide schismatice, el este doar un slujitor (diakonos, „serv”; vezi Mar. 9:35) căutând să conducă pe semenii săi la mântuire.

Puterea dată lui de Dumnezeu. [Așa cum a dat Domnul, KJV.] Probabil de înțeles în lumina lui Rom. 12:3, „potrivit cu măsura de credință pe care a împărțit-o Dumnezeu fiecăruia” (vezi comentariul de referință). Aice este vorba despre corinteni care au crezut ca rezultat al lucrării lui Pavel și Apolo. Sau s-ar putea ca Pavel să se fi gândit îndeosebi la sine, Apolo și alți slujitori ai lui Hristos, care, în îndeplinirea însărcinării lor, făceau doar ceea ce era de așteptat de la ei (cf. cele de la Luc. 17:10).

1 Corinteni 3:6

6. Eu am sădit. Fiecare din slujitorii lui Dumnezeu are de îndeplinit sarcina ce i-a fost rânduită. Unii slujitori au de făcut o lucrare de pionierat, semănând sămânța Cuvântului; alții adună recolta. Se poate să fie folosite diferite unelte pentru a duce pe un păcătos la Hristos, ca în lucrarea făcută de un tâmplar, se pot folosi diferite unelte pentru a reliza un articol din domeniu.

A făcut. [A dat, KJV.] Literal „dădea”. E scoasă în evidență binecuvântarea dăinuitoare a lui Dumnezeu.

Să crească. [Creșterea, KJV.] Oamenii sunt numai mijloacele folosite de Dumnezeu în lucrarea lui de câștigare de suflete și tot meritul pentru convertirea păcătoșilor trebuie să fie acordat Lui (vezi 7T 298). Cei care cred prin lucrarea lor, trebuie să-și concentreze afecțiunile asupra lui Isus și nu la aceia prin care le-a fost dată Evanghelia.

1 Corinteni 3:7

7. Nimic. Aici e răspunsul la întrebarea „Cine este Apolo? Și cine este Pavel?” (vezi comentariul de referință).

Ci Dumnezeu. El este totul. Tot succesul se datorează binecuvântării Lui. Oamenii nu trebuie să-și pună în socoteală slava pentru succesul lor.

1 Corinteni 3:8

8. Sunt totuna. Cel care sădește și cel care udă nu lucrează în scopuri divergente. Ei sunt uniți în țintele și obiectivele lor. E lucru ridicol de a-i considera niște conducători rivali.

Își va lua răsplata. [Propria sa răsplată, KJV.] Fiecare va primi răsplata corespunzătoare serviciului pe care l-a săvârșit în lucrarea lui Dumnezeu. Toți cei răscumpărați primesc răsplătirea de bază a vieții veșnice, dar dincolo de aceasta, binecuvântarea acordată celor răscumpărați în împărăția slavei este în legătură cu natura serviciului lor în viața aceasta. Că sunt grade de răsplătire în împărăția slavei pentru servicii făcute, pare să fie o deducție logică din Parabola Talanților (Luc. 19:16–26; cf. 2T 284, 285; COL 330, 331, 363; DA 314). Ca administratori ai bunurilor lui Dumnezeu, se așteaptă ca copiii Săi să-și folosească destoinicia cu credincioșie în slujba Lui. Bani cheltuiți în lucrarea lui Dumnezeu și talentele folosite pentru a mărturisi pentru El vor avea ca rezultat salvarea veșnică a multor semeni (vezi 9T 58, 59).

1 Corinteni 3:9

9. Împreună lucrători cu Dumnezeu. Textul grecesc pune accentul pe cuvântul „Dumnezeu”. Lucrarea este a lui Dumnezeu. Oamenii sunt numai mâini de ajutor ale mijloacelor cerești. Ca împreună lucrători cu marele Maestru, oamenii trebuie să fie gata să lucreze în felul Său, chiar dacă aceasta ar putea să fie cu totul diferit de ideile lor naturale (Col. 3:23). Ei se vor strădui să conlucreze pe deplin cu Domnul la aducerea la îndeplinire a instrucțiunilor Sale. Copilul lui Dumnezeu știe că Tatăl său niciodată nu-i va cere să facă ceva ce nu e spre interesul său suprem. Această legătură de voioasă conlucrare e bazată pe simpla încredere în marea iubire a Părintelui Atotștiutor. Încrederea în înțelepciunea și iubirea lui Dumnezeu are ca rezultat voioasa supunere față de călăuzirea divină. Aceia care se supun în felul acesta vor fi folosiți de Dumnezeu ca împreună lucrători ai Săi (vezi 8T 172). O viziune a naturii distinse a faptului de a fi conlucrători nu cu oamenii mari ai lumii acesteia, ci cu Creatorul acestei lumi, Acela prin a cărui putere este păstrat universul, face ca onorurile cele mai distinse și răsplătirile cele mai mari pe care le poate oferi lumea să pară lipsite de însemnătate. Dacă toți ar prinde viziunea aceasta a înaltului lor privilegiu și ar lucra uniți pentru aducerea la îndeplinire a planurilor lui Dumnezeu, ei ar putea mișca lumea (vezi 9T 221; cf. 2T 443).

Ogorul. [Gospodăria, KJV; Pământul de arat, Nitz.] Gr. georgion, „teren cultivat”, „un câmp cultivat”. Cuvântul nu apare în altă parte în NT. Pavel continuă ilustrația începută în vers. 7. Biserica din Corint e

prezentată ca un ogor pe care Dumnezeu îl cultivă pentru a aduce roade pentru împărăția Sa. Dumnezeu este Marele Gospodar.

Clădirea. Gr. oikodome, de la oikos, „casă”, și demo, „a zidi”. Pavel introduce o nouă metaforă. Dumnezeu e Marele Arhitect al clădirii spirituale a bisericii. Comparați folosirea acestei metafore în Rom. 15:20; Efes. 2:20-22.

1 Corinteni 3:10

10. Harul lui Dumnezeu. Pavel recunoaște că tot ceea ce făcuse el pentru înființarea bisericii din Corint fusese prin favoarea lui Dumnezeu. Dumnezeu îl rânduse la lucrarea lui ca apostol pentru Neamuri (vezi Fapte 9:15, 16; 26:16-18; 2Cor. 1:1; Gal. 1:1). O parte specială a lucrării sale era întemeierea de noi biserici (vezi Rom. 15:20).

Meșter zidar. Gr. arhitekton, de la care derivă cuvântul nostru „arhitect”. Arhitekton vine de la cuvântul archi însemnând „principal” (comparați termenul arhaggelos „arhanghel”) și tekton, „meseriaș”, derivat de la tikto, „a naște”, „a produce”. Arhitekton nu apare nicăieri în altă parte în NT, dar expresia apare în LXX, la Isa. 3:3, unde KJV spune „meșteșugarul iscusit” [„meșteșugarul ales”]. Pavel procedase la lucrarea de înființare a bisericii, punând o temelie tare, așa cum ar face un arhitect iscusit, la înălțarea unei clădiri. Pe o astfel de temelie, alți lucrători ai Evangheliei puteau să continue lucrarea de clădire, cunoscând că cei credincioși erau bine așezați pe principiile fundamentale ale adevărului.

Înțelept. Gr. sophos, aici însemnând „iscusit”.

Cum clădește. Succesorii lui Pavel trebuiau să fie atenți cum clădeau pe temelia pe care o pusese apostolul. Aici e și o subînțelesă avertizare împotriva învățătorilor mincinoși. În lucrarea lui Pavel se amestecau adesea unii a căror învățătură nu era întemeiată pe adevărurile simple ale Evangheliei (vezi Fapte 15:1, 2, 24; 2Cor. 11:26; Gal. 1:8, 9; 2:4, 5). Nu numai că e lucru esențial ca noii convertiți să fie cu credincioșie instruiți în doctrinele fundamentale ale bisericii, dar și ca ei să fie protejați cu grijă împotriva învățăturilor eronate ale unor fanatici rău sfătuiți care ar putea să apară.

1 Corinteni 3:11

11. Altă. Gr. allos, „alta [de același fel]”, „încă una” (vezi Gal. 1:6). Nu e decât un singur Mântuitor. Altul pe care oamenii să îl poată proclama ca salvator nu este. Nu există „un altul de același fel”. Și dacă ar fi proclamat, acela nu ar fi mântuitor (vezi Ioan 14:6; Fapte 4:12).

Pusă. Sau „stă pusă”.

1 Corinteni 3:12

12. Dacă clădește cineva. Cea dintâi referire a lui Pavel este la conducătorii laici din Corint, dintre care nu toți își făceau laudabil lucrarea (vezi vers. 10).

Aur, argint. Ilustrația descrisă în versetul acesta poate fi înțeleasă ca reprezentând (1) învățătura spirituală a conducătorilor sau (2) persoanele care alcătuiesc casa spirituală a lui Dumnezeu. Cele două idei sunt strâns înrudite și erau poate amândouă în minte lui Pavel, când a folosit metafora aceasta. Buna instruire spirituală duce la formarea de caractere creștine sănătoase; instrucțiune inferioară rezultă în caractere defectuoase. În ce privește tabloul membrilor bisericii prezentați ca „pietre vii” ale „casei spirituale”, vezi 1Pet. 2:5.

Pietre scumpe. Materiale de construcție durabile ca granitul și marmura, sau poate simple pietre de ornament. Dacă Pavel avea în gând pe cele dintâi, accentua durabilitatea; dacă pe cele din urmă, valoarea. Aceste materiale reprezintă fie învățătura sănătoasă, fie pe membrii bisericii cu o viață spirituală viguroasă (vezi mai sus, comentariul la „aur, argint”).

Lemn, fân, trestie. Acestea reprezintă învățătura defectuoasă sau membri ai bisericii, cu experiență îndoielnică (vezi mai sus la „aur, argint”). Sunt multe doctrine și învățături eronate care nu vor suporta proba Cuvântului lui Dumnezeu și nu vor contribui la formarea de caractere care să reziste la judecată. E mult fanatism, multă bogăție, multă umilință afectată, multă atenție exagerată față de formele exterioare,

mult entuziasm și multă excitație lipsită de conținut religios autentic, care vor fi date pe față în ziua cea mare a lui Dumnezeu.

1 Corinteni 3:13

13. Dată pe față. Natura reală a lucrării omului nu e totdeauna vizibilă în viața aceasta, dar va fi dată pe față, în adevărata ei lumină, când „Dumnezeu va judeca, prin Isus Hristos, lucrurile ascunse ale oamenilor” (Rom. 2:16). Caracterul învățaturii spirituale date va fi atunci pe deplin descoperit în rezultatele pe care le-a produs învățătura în viața acelora care au primit-o. Unii vor fi cântăriți și vor fi aflați cu lipsă. Alții vor primi coroana nemuririi.

Ziua. Adică ziua judecății finale, ziua Domnului, la care se face referire ca „ziua aceea”, în 1 Tes. 5:4.

Se va descoperi în foc. [Descoperit de foc, KJV.] Numai materiale care nu ard rămân atunci când o clădire a fost mistuită de flăcări. Focul reprezintă timpul de criză, inclusiv „ceasul încercării” care va veni asupra întregii lumi, „ca să încerce pe locuitorii pământului” (Apoc. 3:10). Focul real al zilei de pe urmă pare că nu e intenționat aici, deoarece focul reprezintă o lucrare de punere la probă și oamenii care trec prin el, pot fi mântuiți (vezi 1 Cor. 3:14,15). În vremuri de necez se va da pe față adevărata natură a credinței mărturisite de copiii lui Dumnezeu. Dacă sunt cu adevărat convertiți și au fost pe deplin înrădăcinați în Evanghelia curată a lui Isus Hristos, focul persecuției și încercării va face credința lor să devină tot mai puternică și iubirea lor pentru Domnul să strălucească tot mai viu. Dacă, pe de altă parte, au primit învățatură defectuoasă, alcătuită dintr-un amestec de filosofie omenească și compromis lumesc, credința lor nu va rezista la încercarea necazului și vor cădea de la Hristos și de la biserica Lui. Numai aceia care au zidit credincios pe temelia adevărată, Isus Hristos, și au folosit materiale durabile vor vedea că lucrarea lor rezistă până la sfârșit.

1 Corinteni 3:14

14. Lucrarea... rămâne. Vezi vers. 13.

Vei primi o răsplată. Vezi vers. 8.

1 Corinteni 3:15

15. Va fi arsă. Acela care nu construiește înțelept, urmând îndeaproape instrucțiunile Marelui Ziditor va vedea că lucrarea îi e nimicită (vezi Mat. 7:26,27). S-ar putea să se pocăiască pentru slaba sa lucrare și să fie primit de Dumnezeu, dar rezultatele lucrării sale defectuoase nu vor fi schimbate. Ele vor rămâne o pagubă veșnică pentru ziditorul necredincios. Prin cuvintele și prin faptele sale, un om poate să înfățișeze greșit învățăturile lui Isus și prin aceasta să semene semințe de îndoială, bănuieli rele și iubire de lume. Prin influența sa el poate face ca multe suflete să se abată de la Evanghelia curată și să primească rătăcirea. Se poate ca mai târziu să recunoască răul pe care l-a făcut și să se pocăiască în mod sincer. Dumnezeu îl va ierta și-l va mântui. Dar din cauza defectuoasei sale lucrări de zidire, suflete vor fi în afară de împărăție. Astfel, chiar dacă e mântuit, alții vor fi pierduți pe veșnicie (vezi Gal. 6:7; 5T 429).

El va fi mântuit. [El însuși va fi mântuit, KJV.] O citire superficială a vers. 12-15 a condus pe mulți la concluzia eronată că Pavel învață aici predestinația individuală, indiferent de alegerea personală. Că aceasta nu e cazul, apare evident la o cercetare atentă a contextului (vers. 3-15). Apostolul discută aici lucrarea lui ca apostol și aceea a altor slujitori (vers. 5) care serviseră biserica din Corint. „Răsplata” de care se vorbește aici (vers. 8) este răsplata pentru slujba îndeplinită în lucrarea Evangheliei, nu pentru propria sa viață de creștin. În ce privește comentariul la predestinația biblică, vezi Ioan 3:17-20; Rom. 8:29; Efes. 1:4-6.

Prin foc. Aici aparent o figură de stil reprezentând o scăpare ca prin urechile acului. Omul care zidește pe temelie de lemn, fân, trestie s-ar putea ca în ultima clipă a punerii la probă, să se pocăiască și să fie salvat, dar cât de tragică este viața lui irosită! Pocăința din ceasul al unsprezecelea a unui om a cărui viață întregă a dat greș, poate fi acceptată, dar ce jertfă săracă și schiloadă are el de adus (vezi 3T 165)!

1 Corinteni 3:16

16. Templul. Gr. naos, un cuvânt folosit de grecii vechi pentru a descrie chilia sau altarul cel mai lăuntric din templul, unde era așezat chipul păgân. În NT, naos deosebește clădirea Templului de complexul Templului. Templul și construcțiile legate de el – hieron-ul (cf. Mat. 4:5).

Pavel își îndreaptă atenția spre aceia care constituie clădirea spirituală. Colectiv ei alcătuiesc templul spiritual al lui Dumnezeu, în care sălășluiește Duhul lui Dumnezeu. Pavel vorbește aici în primul rând de biserică și avertizează pe succesorii săi din Corint ca nu cumva să dăuneze bisericii în vreun fel oarecare (1Cor. 3:17). E adevărat că și creștinul individual este sălașul Duhului Sfânt, dar acesta este cazul abea în cap. 6:19,20 (vezi comentariul aferent).

1 Corinteni 3:17

17. Nimicește. [Întinează, KJV; Strică, Nitz.] Gr. ptheiro, cuvânt tradus „nimici” mai departe în verset. Acest joc de cuvinte din textul grecesc e păstrat în traducerea ambelor apariții ale lui ptheiro prin „nimicește”.

Așa sunteți voi. [Care templu, KJV.] Cuvântul [KJV] a fost adăugat și probabil în mod corect, deși gramatical „care” se poate referi la „sfânt”, astfel încât să facă propoziția să spună „de care caracter sfânt sunteți voi”. Ideea ar fi atunci că așa după cum clădirea în care prezența lui Dumnezeu era sfântă, tot așa sunt și credincioșii în care locuiește Duhul Sfânt.

1 Corinteni 3:18

18. Să nu se înșele. Textul grec lasă a se înțelege că persoane înșelate, așa cum sunt prezentate aici, își arătau cu fală înțelepciunea lor în biserică corinteană. Pavel îndemna aceste persoane înșelate de ele însele, care se socoteau singure „înțelepte” să practice umilința și să înceteze a se sprijini pe presupusa lor înțelepciune (cf. Prov. 3:5,6). Dependența lor de propria lor învățătură și cunoștință dusesse la confuzia care exista în biserică. Aceia care au reputația printre oameni de a fi înțelepți sunt în deosebită primejdie de înălțare de sine și au nevoie de a se smeri înaintea lui Dumnezeu, în recunoaștere din inimă că toată adevărata înțelepciune vine de la El.

Se crede înțelept. [Se pare înțelept, KJV.] Mai degrabă „gândește că e înțelept”.

1 Corinteni 3:19

19. Înțelepciunea lumii acesteia. Atât în propriii săi ochi, cât și ai lumii. Să-și dea seama că părerea sa despre sine ca om înțelept e o înșelăciune și așa-zisa sa înțelepciune este fără valoare în legătură cu mântuirea. Să se supună călăuzirii Duhului Sfânt, chiar dacă ar fi să fie socotit de lume că e nebun. Dacă face lucrul acesta, atunci va obține adevărata înțelepciune care vine numai de la Dumnezeu.

Este scris. Toate eforturile oamenilor de a găsi pace și fericire fără Dumnezeu sunt sortite înfrângerii. Studiarea filosofiei omenești nu duce la Dumnezeu, ci la înălțarea făpturii. Părerile amăgitoare, pline de încredere în sine ale grecilor cu privire la religie sunt privite de către Dumnezeu ca nebunie (vezi cap. 1:19-21). Dumnezeu vede nedesăvârșirea întregii înțelepciuni omenești, deoarece El vede totul așa cum este în realitate. Tot ce încearcă oamenii să adauge la Evanghelia simplă a lui Isus este în chip natural marcat de imperfecta lor apreciere a gândului lui Dumnezeu. Învățătorii mincinoși care tulburaseră biserica din Corint fără îndoială amestecaseră propriile lor speculații cu Scripturile.

Viclenia lor. Un citat din Iov 5:13 (vezi comentariul acolo).

1 Corinteni 3:20

20. Iarăși. Oricât de abili, isteți sau iscusiti s-ar putea considera oamenii, ei nu pot să îmbunătățească Cuvântul lui Dumnezeu. Ei nu pot să producă un plan mai bun decât planul divin. Dumnezeu poate să le dejoace scopurile și să le nimicească planurile. El face lucrul acesta permițându-le să demonstreze nebunia lor și să se încâlcească sau să se încurce în ea (cf. Iov 5:12; Isa. 8:10). Multe sisteme teologice diferite și filosofii religioase care se găsesc în lumea creștină de astăzi ilustrează forța acestei afirmații.

Iarăși. Un citat din Psa. 94:11.

Sunt deșerte. Prin contrast, omul care recunoaște bucuros insuficiența sa și o supune călăuzirii Duhului Sfânt are adevărata înțelepciune (vezi Psa. 94:12; Prov. 3:5–8).

1 Corinteni 3:21

21. Dar. Pavel procedează acum la expunerea concluziei trase din argumentația precedentă. Deoarece adevărata înțelepciune nu vine de la nici un om, oricine ar fi el, ci de la Dumnezeu, nu există motiv pentru care vreun credincios oarecare să înalțe unealta omenească pe care o folosește Dumnezeu pentru a face cunoscut adevărul.

1 Corinteni 3:22

22. Toate sunt ale voastre. Șirul de argumente folosit aici e bazat pe adevărul că omul cel credincios, pe temeiul creațiunii ca și al mântuirii aparține prin Hristos lui Dumnezeu (vezi Psa. 100:2–4; Fapte 20:28; Rom. 14:8; Efes. 1:14; 1Pet. 2:9). Dumnezeu e proprietarul tuturor lucrurilor, fie însuflețite sau neînsuflețite, iar lucrurile pe care le-a făcut sunt intenționate să fie pentru binecuvântarea poporului Său răscumpărat (vezi MB 110, 111). Toți apostolii, profeții, slujitorii Domnului sau orice alt tip de sol pe care El îl folosește servește întreaga biserică, nu numai o parte din ea. De aceea e greșit a pretinde ascultare de vreun anumit conducător sau reprezentant ca Pavel sau Apolo. Ei sunt numai instrumentele pe care le folosește Dumnezeu pentru a-Și realiza scopurile pe pământ. Atenția credincioșilor trebuie îndreptată spre Dumnezeu și spre Isus, de la care vine toată înțelepciunea (vezi Col. 2:2,3). La începutul istoriei acestei lumi, Dumnezeu a așezat pe om pe un pământ desăvârșit, unde totul era plănit pentru binele, fericirea și bucuria lui. Dar a pătruns păcatul, aducând cu el moarte și suferință. Dumnezeu a contracarat eforturile lui Satana de a nimic neamul omenească. Totul a fost mântuit de păcat, dar lucrurile de pe pământ sunt puse la dispoziția copiilor Săi chiar de Tatăl (cf. Rom. 8:28).

1 Corinteni 3:23

23. Voi sunteți ai lui Hristos. Acesta este punctul culminant către care Pavel și-a îndreptat argumentația sa. Dacă toți credincioșii aparțin lui Hristos, trebuie să fie numai o singură mare partidă în biserică, nu grupe aflate în conflict. Ceea ce dorește Mântuitorul să vadă în biserică Sa și ceea ce va exista în cele din urmă este afirmația mării uniri (vezi Ioan 17:9–11, 21, 23; Efes. 4:13).

Hristos este al lui Dumnezeu. Comparați cap. 11:3; 15:28. Vezi Ioan 1:1; vezi Nota Adițională la Ioan 1.

COMENTARIII ELLEN G. WHITE

1, 2 AA 271; Ev 369

1–23TM 483

3 3T 343; 5T 241

3–99T 197

4–7AA 274

6 AA 272; ChS 260; Ev 150; GW 252; TM 54, 404; 1T 75, 380; 4T 529; 5T 381; 7T 298

8, 9AA 275; 1T 432

9 AA 56; AH 212, 259; CD 303; CE 70; CH 372; ChS 9, 21, 84, 179, 234, 253; CM 154; COL 82, 146, 402; CS 23, 52, 300; CSW 106, 120, 176; CT 22, 210, 409, 451, 452; Ed 138; Ev 95, 106, 159, 291, 685; FE 161, 194, 214, 218, 262, 325, 397, 463, 527; GW 73; ML 304, 305; MM 9, 125, 192, 217, 297; MYP 47, 211; PP 595; Te 65; TM 122, 145, 187, 209, 254, 312, 347, 379, 406, 493, 495; 1T 381; 4T 536; 5T 515, 726, 731; 6T 49, 51, 187, 232, 335, 374, 420, 423; 7T 39, 67, 94, 184, 191, 236, 272; 8T 170, 172, 197, 240; 9T 86, 103, 109, 152, 220, 221; WM 120, 223, 244, 309

9, 10 AA 303

9–138T 173

10, 11 GC 56

10–13AA 596; EW 27

11 AA 475; CT 62; DA 413; Ed 30; GW 307; MB 149; 2T 145; 5T 270; 8T 297

11–13PK 409; 3T 444; 4T 318; WM 155

11–15AA 599; CT 222; 1T 125

12 AH 417; CW 17, 47; Ev 213; FE 168, 169, 446, 452; ML 89; MM 319; MYP 44, 318; PK 36; 5T
32

12, 13 Ev 256; 4T 656; 5T 352; 8T 206

13 1T 98, 383; 5T 466

14 5T 467; 9T 285

15 CT 392; Ev 213; FE 397; MYP 419; 8T 102

16 DA 100; FE 466; MH 271; ML 88, 137

16, 17 CG 448; CH 41, 622; DA 161; Ed 36; MH 281, 288; Te 142; 2T 353; 3T 372

17 CD 131, 414; Ed 201; FE 427; MYP 242; PP 362, 462; Te 62, 64, 65, 79; 4T 33, 570

18 FE 449

18, 19 FE 130

19 COL 258; CW 102; FE 406, 414; ML 111; 2T 129; 4T 560; 6T 318; 7T 257

21 MB 110

21–23AA 280

22, 23DA 288

23 AA 306; MB 110

1 Corinteni 4:1

1. Să fim priviți noi. Pavel sfătuiește pe corinteni să-l privească pe el și pe conlucrătorii săi ca pe slujitori și ispravnici nu de la oameni, ci de la Dumnezeu. Fiind chemați de Dumnezeu la lucrarea lor în slujba Evangheliei, ei nu trebuia să fie considerați drept conducători ai diferitelor facțiuni din biserică sau căpetenii ai unor partide în ceartă. Hristos dăduse lucrătorilor Săi răspunderea de a face cunoscut Cuvântul Său lumii (vezi Mat. 28:19,20). Lor nu le este îngăduit să predice și să învețe părerile și credințele oamenilor, ci sunt însărcinați să prezinte oamenilor solia curată a mântuirii nemânjită de filosofia lumească (vezi 1Tim. 6:20, 21; 2Tim. 4:1–3).

Slujitori. Gr. *huperetai*, „slujitori”, „ajutoare”, „slujbași”. Cuvântul era folosit cu privire la vâslașii de pe galerele de război. Mai târziu a ajuns să fie folosit cu referire la orice subaltern care avea de îndeplinit o muncă grea și în terminologie militară, cu privire la ofițerii de ordonanță care serveau pe comandantul lor șef. Folosirea aceasta a lui *huperetai* ca slujitori militari a căror datorie era să servească pe ofițerii superiori din armată se poate să fie reflectată în folosirea lui de către Pavel în versetul acesta. Aceia cărora le-a fost încredințată lucrarea de slujitori ai Evangheliei sunt într-un sens special, slujitorii Marelui Comandant Șef ceresc, Isus. Ei sunt reprezentanții oficiali, umani, ai lui Hristos, ofițeri regali ai împărăției Sale spirituale (vezi Ioan 18:36, unde cuvântul acesta este tradus „slujitorii”).

Ispravnici. Gr. oiconomoi, „administratori”, „ispravnici”. Grecii foloseau acest cuvânt în legătură cu administrarea de proprietate, fie a unei clădiri, fie a unei moșii și-l aplicau la sclavi sau la oameni eliberați din sclavie, cărora li se încredințau grija și administrația casei și pământului care aparțineau stăpânului lor. Ispravnicul nu numai că avea grijă de treburile gospodăriei, dar și lua măsuri de prevedere pentru ea. Aceasta era o slujbă de o mare răspundere. Aplicarea acestui cuvânt la slujitorii lui Hristos e deosebit de exactă. Slujitorul Evangheliei este însărcinat cu îngrijirea de biserica lui Dumnezeu de pe pământ și procurarea a ceea ce e necesar pentru buna ei stare (vezi Ioan 21:15–17; 1Pet. 5:1–3).

În isprăvnicie, lucrul de supremă importanță e credincioșia. Omul nu are putere absolută asupra a nimic din lumea aceasta, nici măcar asupra puterii sale fizice sau mentale, deoarece „toate însușirile pe care le posedă oamenii aparțin lui Dumnezeu” (5T 277). El e o ființă creată și ca atare aparține Creatorului său. El e și o ființă răscumpărată prin sângele lui Hristos (vezi Fapte 20:28); de aceea, într-un dublu sens, omul nu își aparține. Pământul și tot ce e pe el aparțin lui Dumnezeu; El e proprietarul suprem. El a încredințat grija proprietății Sale omului, care în felul acesta devine administratorul Lui, cel însărcinat cu răspunderea de a folosi bunurile Stăpânului sau în așa fel ca să revină un câștig lui Dumnezeu. Recunoașterea acestei legături dintre om și Creatorul său ar trebui să producă o hotărâre de a exercita o mare grijă în folosirea a tot ceea ce i-a fost încredințat în cursul perioadei rămânerii lui pe pământul acesta. Adevăratul credincios în Hristos va căuta continuu să proslăvească pe Dumnezeu în administrarea din partea sa a lucrurilor puse în grija lui, fie fizice, mentale sau spirituale. El va recunoaște că nu e liber să folosească bunurile sau talentele sale pentru satisfacerea dorințelor și ambițiilor firești ale inimii sale. El e sub obligația ca totdeauna să pună interesul lui Dumnezeu mai presus de toate activitățile vieții. Adevărul acesta e ilustrat de parabola talanților (vezi Mat. 25:14-30; COL 328,329).

Tainelor. Gr. musteria, (vezi Rom. 11:25; 1Cor. 2:7). Planurile lui Dumnezeu de readucere a omului în armonie cu Sine, mai înainte vreme au fost înțelese numai în chip întunecos, dar acum sunt date la lumină prin Isus Hristos (vezi Efes. 3:9–11; Col. 1:25–27; 1Tim. 3:16). Lucrătorii lui Hristos sunt însărcinați să lămurească adevărurile sublime ale Evangheliei tuturor oamenilor (Mat. 28:19.20; Mar. 16:15). Ei trebuie să lucreze în așa manieră încât nevoile fiecărui suflet care caută neprihănirea să fie împlinite. Răspunderea aceasta de a duce vestea cea bună a mântuirii revine fiecărui credincios, deoarece toți sunt administratori cărora li s-a încredințat pâinea vieții pentru a fi dusă unei lumi flămânde și muritoare de foame (vezi 9T 246; Ed. 139).

1 Corinteni 4:2

2. Credincios. Gr. pistos, „vrednic de încredere”, „sigur”, „în care se poate pune încrederea”. Însușirea de a fi vrednic de încredere este una din cele mai valoroase calități pe care le poate avea omul. Ea este foarte mult prețuită de Dumnezeu. Eșecul în privința aceasta înseamnă eșec în calificarea pentru viața veșnică (vezi Luc. 16:10–12; COL 356). Numai aceia vor primi o moștenire pe noul pământ, în care Își poate pune încrederea Dumnezeu în toate împrejurările. Ne dovedim administratori credincioși, căutând fără încetare să proslăvim pe Dumnezeu în toate amănuntele vieții noastre.

1 Corinteni 4:3

3. Ceva foarte neînsemnat. Pavel se referă la critica ce fusese îndreptată împotriva lui și împotriva metodelor sale de lucru, de anumiți oameni „înțelepți”, după a lor găsim cu cale (cap 1:20.27), din biserica corinteană. În calitatea lui de ispravnic al „tainelor lui Dumnezeu” (cap. 4:1), Pavel nu era răspunzător față de oameni, ci față de Dumnezeu, în îndeplinirea lucrării sale. El nu era frământat de părerile oamenilor, în privința aceasta, atâta vreme cât avea lauda lui Dumnezeu. El n-a disprețuit sfatul cel bun și judecata cea bună a semenilor săi (vezi 1Tes. 4:12; 1Tim. 3:7), dar scopul său principal și ținta sa principală în viață erau de a servi și de a plăcea Aceluia care-l chemase ca apostol (vezi Filp. 3:13, 14; 2Tim. 2:4).

De un scaun omenesc de judecată. [Judecata omului, KJV; Vreo zi omenească, Nitz.] Literal „ziua omenească [de judecată]”. Pavel pune în contrast judecata omenească cu judecata lui Dumnezeu, în ziua Domnului (vezi cap. 3:13).

Nici eu însumi. Pavel nu consideră nici propria sa opinie despre sine ca valoroasă. Numai Dumnezeu poate să prețuiască corect pe om. Dacă apostolul își dădea seama că nu se poate aprecia corect, nu era de așteptat ca el să acorde o mare valoare părerilor criticilor săi, indiferent care ar fi calificările lor pentru

judicare. Nimeni nu este calificat să evalueze cum trebuie motivele și atitudinile semenilor săi, deoarece nu poate citi inima lor și cunoaște gândurile lor. De aceea nimeni nu trebuie să critice pe alții (vezi Rom. 2:1–3; vezi MB 124, 125).

1 Corinteni 4:4

4. N-am nimic împotriva mea. [Nu cunosc nimic de la mine, KJV; În mine însumi nu cunosc nimic, Nitz.] Adică împotriva mea. Apostolul nu-și dădea seama de vreo greșală în felul său de a lucra sau de vreun defect în felul său de viață (vezi Fapte 20:18–21, 26; 2Cor. 7:2). Fiecare slujitor al Evangheliei să fie în stare de a face un astfel de apel la integritatea vieții sale publice. Pavel știa primejdia faptului de a se lăsa în seama unui duh de întristare în sine și în felul acesta de a fi făcut să creadă că cineva este drept, când de fapt el este greșit. Pavel nu făcea afirmația aceasta cu o fală fariseică despre faptul că n-avea cunoștință de vreo greșală în serviciul său. Lucrul acesta este clar din afirmația următoare, „totuși nu pentru acesta sunt socotit neprihănit [„îndreptătit”]”. El știa că nu e decât o ființă omenească expusă greșelii, în primejdie de a face o judecată greșită, așa că arăta că în nici un caz nu era îndreptățit prin aceasta sau prezentat ca drept. El înțelegea că faptul că nu putea găsi nici o indicație de necredincioșie în administrarea lui „a tainelor lui Dumnezeu” nu era suficient pentru a-l declara liber de orice vină. El știa că Dumnezeu ar fi putut găsi nedesăvârșire acolo unde el nu putea, că propria sa părere despre sine însuși putea fi ușor dovedită cu lipsuri.

Domnul. Numai Dumnezeu putea să facă o cercetare deplină a vieții și lucrării apostolului. Numai El poate citi inima și înțelege motivele care mână fiecare cuvânt și faptă (vezi 1Cr. 28:9; 1Ioan 3:20). Pavel nu era tulburat de judecata rostită asupra lui, ci de bunăvoie supunea cazul său Domnului, cunoscând că judecata lui Dumnezeu ar fi fost infailibil de corectă. Această declarație de încredere în judecata lui Dumnezeu ar fi putut fi privită de corinteni ca un sfat înțelept pentru ei. Ei erau prea înclinați să supraestimeze propria lor judecată asupra semenilor lor, nedându-și seama că „Domnul nu Se uită cum se uită omul” (1Sa. 16:7).

1 Corinteni 4:5

5. Să nu judecați nimic. Pavel arată aici că e greșit a cultiva o părere aspră sau lipsită de amabilitate despre semenii noștri. Fiind noi înșine nedesăvârșiți, nu suntem calificați pentru a forma aprecieri corecte cu privire la caracterul altora (vezi Mat. 7:1–3; Rom. 2:1–3; Iac. 4:11, 12; MB 124; DA 805; AA 276; 5T 347; 9T 185, 186). E deosebit de primejdios de a ne deda la critică distructivă cu privire la lucrătorii lui Dumnezeu (vezi 1Tim. 5:1, 17, 19; cf. Num. 16:3, 13, 14, 29–35; 5T 497; TM 410). Creștinul nu poate să evite de a nota defectele din purtarea semenilor săi, dar trebuie să se înfrâneze de a judeca motivele și de a rosti sentințe asupra semenilor săi în sfera legăturii lor spirituale cu Dumnezeu.

Vremea. Gr. kairos, „timpul potrivit”, „vremea oportună” (vezi Mar. 1:15). Pavel se referă la timpul rânduit de Dumnezeu pentru judecată. E cu putință ca oamenii să-și ascundă caracterul adevărat de semenii lor, dar la timpul considerat nimerit de Dumnezeu, când Hristos vine a doua oară, nimic nu va rămâne acoperit, nici cele mai tainic păstrate gânduri sau scopuri care sunt nutrite în mintea oamenilor (vezi Psa. 44:21; Ecl. 12:14; 4T 63; 5T 147).

Lauda. Literal „lauda”, adică răsplata. La data aceea, când planurile și scopurile oamenilor sunt date la iveală, fiecare lucrător al lui Dumnezeu va primi dreapta sa măsură de aprobare. Noi putem lăsa în mod sigur repartizarea laudei în seama dreptului Judecător, care niciodată nu greșește. Oamenii ar trebui să se ferească de a aduce laudă servilor lui Dumnezeu (vezi 4T 400; cf. COL 161, 162). Servii lui Dumnezeu sunt numai uneltele Lui și Dumnezeu e cel care-i folosește pentru realizarea scopurilor Sale; de aceea, numai El trebuie să fie lăudat și înălțat.

1 Corinteni 4:6

6. Am spus. [Am transferat, KJV; Le-am înțeles, Nitz.] Lucrurile pe care le-a scris cu privire la învățătorii religioși (vezi cap. 3:5, 6, 21, 22), Pavel le aplică la sine și la Apolo, care era strâns legat cu el. Principiile pe care el le expusese sunt în general aplicabile, dar nu universal adevărate în practică. Dar în ce privește idealurile expuse de Pavel și Apolo erau exemple. Lucrul acesta nu era adevărat cu privire la conducătorii partidelor în ceartă din Corint.

[Să gândiți, KJV.] Dovezi textuale favorizează (cf. pag. 10) omiterea acestei expresii. Dacă este

omisă, sfatul este mai general: corinteni trebuie să se poarte potrivit cu regulile expuse în Cuvântul lui Dumnezeu.

Ce este scris. Adică învățăturile generale aflate în Scriptură – aici însemnând VT. În toate chestiunile privind religia, Scripturile trebuie să fie autoritatea finală.

Fălească. [Umflat, KJV.] Gr. phusioo, de la phusa, „o pereche de foi”, de unde „a se înălța”, „a fi îngâmfat”. Pavel osândește pe aceia care înălțau partida lor mai presus de alții, sau conducătorul lor de partidă mai presus de alți conducători de partidă. Credincioșii ar trebui să se considere a fi pe aceeași treaptă unul cu altul și nici un creștin nu ar trebui să privească pe altul ca inferior lui sau ca meritând dispreț.

1 Corinteni 4:7

7. Te face deosebit. [Te face să diferi, KJV.] Adică vezi o așa mare demnitate publică în tine.

Primit. Nimeni nu are motiv să se fălească deoarece datorează totul lui Dumnezeu care dă putere și înțelepciune pentru dezvoltarea lor. De aceea nici un învățător din biserică nu are motiv de mândrie sau de a se declara că e mai presus de alții. Darurile sale și puterea prin care s-au dezvoltat au venit de la Dumnezeu.

Lauzi. Gr. kauchaomai, însemnând la fel „a se lăuda” și tradus de repetate ori în felul acesta (Rom. 2:17, 23; 2Cor. 7:14; etc.). De la intrarea păcatului în lume, a fost ceva natural ca oamenii să se dedea la mândrie, mai ales în legătură cu realizările lor. În tendința aceasta ei urmează exemplul lui Satana care a căzut din locul său înalt, din cer, din cauza mândriei lui intolerabile (vezi Isa. 14:12–14; Eze. 28:15, 17). Creștinul trebuie să se ferească totdeauna de greșeala aceasta. Deosebit de subtilă este ispita de a ceda la mândria spirituală. Numai Dumnezeu trebuie să fie slăvit și înălțat (vezi Ier. 9:23, 24).

1 Corinteni 4:8

8. O. [Acum, KJV; Nitz.] Mai degrabă „deja”.

Sătui. Gr. korenumi, „a se sătura”. Cuvântul apare în altă parte în NT, numai în Fapte 27:38. afirmația este ironică, așa cum sunt și afirmațiile următoare. Ținta lui Pavel este de a trezi cu putere pe creștinii corinteni pentru a-și da seama de adevărata lor stare și de a-i aduce la o stare a minții la care să fie gata de a accepta sfat și ajutor de la conducătorii cu experiență, ca el însuși, într-un spirit de adevărată umilință. În ce privește ale exemple de ironie biblică, vezi 1Rg. 18:27; Iov 12:2. Credincioșii corinteni erau cu totul satisfăcuți cu propria lor cunoștință și nu-și simțeau nevoia de altceva. Ei nu-și dădeau seama că puteau să fie ajutați de alți învățători din Corint.

Bogați. Pavel continuă ironia sa, dar într-o formă diferită. El spune că frații corinteni se socoteau bogați în cele spirituale. Comparați Ose. 12:8; Apoc. 3:17.

Iată-vă împărățind. [Ați domnit ca împărați, KJV.] Mai degrabă „ați început să domniți ca împărați”. Culminarea acestui pasaj ironic e atinsă în această afirmație. Pavel compară pe cititorii săi plini de înălțare de sine cu aceia care au ajuns la cea mai mare înălțare, unde nu e nimic mai înălțat de ajuns sau de dorit.

Fără noi! Adică fără Pavel și asociații săi. Credincioșii corinteni se simțeau bine calificați pentru a-și conduce viața cu succes și a se îngriji de interesele bisericii. Ei trecuseră cu vederea autoritatea lui Pavel și își închipuiseră că puteau să se descurce tot atât de bine fără el, ca și cu el.

Măcar de ați împărățit. [Aș dori de la Dumnezeu, KJV; Dacă ați fi domnit măcar, Nitz.] Gr. ophelon, „aș vrea ca”, folosit pentru a exprima o dorință lipsită de rod. Cuvintele „de la Dumnezeu” nu apar în textul grecesc. Restul acestui verset poate fi înțeles în două feluri: (1) ca o exprimare a unei dorințe înflăcărate ca împărăția slavei să fie stabilită, când toți cei răscumparați ai lui Dumnezeu vor domni ca împărați și preoți cu Isus (Apoc. 20:4,6); (2) ca o continuare a ironiei primei părți a versetului. Pavel spune: „Fie ca închipuita voastră domnie ca împărați să fie un fapt real și ca noi să ne putem alătura vouă în această fericire”.

1 Corinteni 4:9

9. Apostolii, oamenii cei mai de pe urmă. [Apostolii ultimii, KJV.] Figura este aceea a unui amfiteatru în care participanții care erau aduși la încheierea programului erau osândiți să se lupte unul cu

altul până erau uciși sau sfâșiați de fiare sălbatice. Nu era nădejde de scăpare pentru ei. Aceste jocuri inumane erau practicate în multe locuri în Imperiul Roman și o aluzie la ele ar fi fost ușor înțeleasă. Pavel a luat deseori ilustrații din jocuri (vezi 1Cor. 9:24–26; 15:32; 1Tim. 6:12; 2Tim. 4:7, 8). Apostolii sunt prezentați ca și cum erau rezervați să procure cea mai mare distracție pentru un public crud.

Osândiți la moarte. Comparați Rom. 8:36; 1Cor. 15:30, 31.

Priveliște. [Spectacol, KJV.] Gr. theatron, „o priveliște”, „un spectacol”. Cuvântul teatru, se referă fie la locul de distracție, fie la lucrul expus.

Servii lui Dumnezeu care mărturisesc cu credincioșie pentru El intră în centrul atenției locuitorilor acestei lumi mărunte și ai cerului (vezi Evr. 10:32, 33; 12:1; 4T 34–36). Această întreagă lume a noastră e o scenă unde se desfășoară lupta dintre păcat și dreptate, dintre adevăr și rătăcire, înaintea unui public extrem de interesat, alcătuit din locuitorii universului (vezi 5T 526). E datoria fiecărui credincios de a face ca lumina adevărului să fie văzută de toți aceia cu care vine în contact. Dacă creștinii și-ar da seama că ochii universului sunt concentrați asupra lor, ar avea loc o redeșteptare a mărturisirii credincioase care a caracterizat viața apostolilor (vezi 7T 296).

1 Corinteni 4:10

10. Nebuni. „Fiindcă propovăduirea crucii este o nebunie pentru cei ce sunt pe calea pierzării.” (cap. 1:18) Pentru că apostolii persistau în prezentarea veștii celei bune a mântuirii prin simpla credință în Isus Hristos, erau socotiți proști și greoi la înțelegere. Cu toate acestea, ei nu au îndrăznit să amestece înțelepciunea lumească cu simplitatea Evangheliei. Ei erau mulțumiți să depindă de puterea lui Dumnezeu și nu de înțelepciunea acestei lumi (vezi Rom. 1:16,17). Creștinii credincioși trebuie să se aștepte să fie neînțeleși de lume, dar aceasta nu ar trebui să-i tulbure, ei știu că drumul lui Dumnezeu e diferit de al omului și, deci, trebuie să pară ciudat inimii firești (vezi Isa. 55:8, 9; Rom. 8:7, 8; Iac. 4:4; 1Ioan 2:15–17).

Voi înțelepți. Pavel vorbește ironic ca în vers. 8 (vezi comentariul acolo).

Voi tari. Ce contrast între apostolul lipsit de încredere în sine, smerit, consacrat, care venise la biserica din Corint, „slab, fricos și plin de cutremur” (cap. 2:3), și credincioșii corinteni încrezuți și aroganți, care se credeau tari și înțelepți în Hristos!

Voi puși în cinste. Din cauza presupunerii lor că au înțelepciune lumească și din cauza fâlrării cu realizările lor, ei se țineau pe ei înșiși în mare stimă. Apostolii, care nu-și permiteau să atragă atenția la ei înșiși sau la propriile lor calități excelente, erau disprețuiți. Intenția lui Pavel în aceste contraste era de a scoate în evidență neînțelepciunea lingușirii de sine și a înălțării de sine și de a determina pe corinteni să înalțe pe Hristos și să gândească smerit despre ei înșiși (cf. Mat. 23:12).

1 Corinteni 4:11

11. Până în clipa aceasta. Această expresie arată că în tot cursul lucrării lor, apostolii trecuseră prin toate încercările arătate în vers. 11-13. Ei primiseră bucuros tot ce li se întâmplase știind că erau folosiți de Dumnezeu pentru predicarea Evangheliei și mântuirea păcătoșilor (vezi 1Tes. 3:3, 4, 7–9; 1Pet. 2:20, 21). Acest pământ blestemat din cauza păcatului este teritoriul vrăjmașului și creștinii nu trebuie să se aștepte la o viață lipsită de necazuri, dacă sunt martori credincioși pentru Domnul și Stăpânul lor (vezi 2Tim. 3:12). Satana își îndreaptă mânia împotriva acelor care caută să scape din ghearele lui, alergând la Hristos. Lucrul acesta este deosebit de adevărat cu privire la biserica rămășiței (Apoc. 12:17).

Goi. Adică îmbrăcați slab (vezi Mar. 14:52).

Chinuiți. [Bătuți cu pumnul, KJV; Nitz.] Gr. colaphizo, „a lovi cu pumnul”, „a maltrata”.

Umblăm din loc în loc. [Nu avem o locuință stabilă, KJV; Nestătători suntem, Nitz.] Apostolii peregrinau din țară în țară și acceptau ospitalitatea acelor în mijlocul cărora lucrau. Ei nu aveau privilegiul de a se bucura de conforturile și avantajele unui cămin statornic. Ei iubeau pe Domnul și erau voioși să fie peregrini pe pământ pentru că lucrarea de predicare a Evangheliei să poată înainta. Acesta este duhul care mână pe adevărații lucrători din via Domnului.

1 Corinteni 4:12

12. Cu mâinile noastre. Deși chemat de Dumnezeu să se consacre lucrării Evangheliei, Pavel se întreținea prin muncă (vezi Fapte 18:3; 20:34; 1Tes. 2:9; 2Tes. 3:8,9).

Când suntem ocărăți, binecuvântăm. Apostolii au pus în practică învățătura lui Isus, din predica de pe munte (Mat. 5:11,12,44). Când erau rău tratați, nu se răzbunau ci sufereau cu răbdare. Nu numai că se înfrâneau de la căutarea răzbunării, ci întorceau bine pentru rău (vezi Fapte 27:33-36). Calitatea de a suferi abuzul cu răbdare și de a face bine prigonitorilor săi este o caracteristică de seamă a adevăratului creștinism. El e o dovadă că Duhul Sfânt stăpânește acea viață (Gal. 5:22). O astfel de atitudine este contrarie filosofiei lumesti, care învață apărarea drepturilor personale și încurajează răzbunarea pentru injuriile sau disprețuirile provenite de la alții (vezi Mat. 5:38-42). Urmașii lui Hristos să lase răzbunarea pe seama justiției lui Dumnezeu (vezi Deu. 32:35; Psa. 94:1, 4-7, 21-23; Rom. 12:19-21; MB 70, 71). Sunt împrejurări când nu e rău a cultiva un sentiment de dreaptă indignare. Trebuie totuși să se scoată în evidență că astfel de sentimente sunt îngăduite când cineva vede că „Dumnezeu este dezonorat și serviciul Său, făcut de ocară” (DA 310). Inima firească, nerenăscută, trebuie să fie ținută crucificată și niciodată să nu i se permită să încerce a se justifica (vezi DA 353).

1 Corinteni 4:13

13. Vorbiți de rău. [Defăimați, KJV.] Gr. duspheo, „a cleveti”, „a calomnia”, „a defăima”.

Ne rugăm. [Mijlocim, KJV.] Gr. parakaleo, un cuvânt cu felurite înțelesuri (vezi Ioan 14:16). Aici probabil înseamnă „a vorbi într-un mod amical”. Comparați folosirea lui parakaleo în Luc. 15:28; Fapte 16:39.

Gunoiul. Gr. perikatharmata, „gunoi care se adună de la curățirea a ceva”. Inspirată și orbită de Satana, lumea privește cu ură și dezgust la martorii credincioși ai lui Hristos și-i consideră ca gunoiul pământului (vezi Plâng. 3:45). Lucrul acesta era cu deosebire adevărat în cazul lui Pavel (vezi 2Cor. 11:23-27). Mântuitorul căuta să pregătească pe ucenici pentru astfel de experiențe, când îi înștiința că lumea nu-i va primi amical, ci îi va supune la multe feluri de maltratări (vezi Mat. 10:16-18, 21, 22, 36; Ioan 15:18, 19; 9T 235). Nu e de așteptat ca o solie care e direct opusă felului de a fi al lumii și planurilor și scopurilor lui Satana să fie bine primită. Dacă creștinul găsește că totul este bine cu el, că el nu e tulburat de vrăjmașul, ar putea pe bună dreptate să înceapă a se întreba dacă nu e ceva rău în legăturile lui cu Dumnezeu (vezi Luc. 6:26; Ioan 15:19). Suferința pentru cauza lui Hristos va aduce bucurie adevăratului credincios deoarece cunoaște că mărturia lui pentru Hristos aduce roade, dovedită prin faptul că Satana e mâniat. Aceasta nu înseamnă că urmașii lui Hristos ar trebui să invite dificultăți zadarnice, dar nu ar trebui să se eschiveze de la datorie din cauza obstacolelor și necazurilor (vezi 9T 241,242).

Lepădătura. Gr. peripsema, „gunoiul care se adună în cursul procesului de curățare”. Peripsema e sinonim cu perikatharmata, „gunoi” (vezi mai sus, la „gunoi”).

1 Corinteni 4:14

14. Să vă fac de rușine. Pavel se temea ca nu cumva să fi vorbit prea aspru și încercă să-și îndulcească observațiile. Era motiv ca membrii bisericii corintene să fie făcuți de rușine din cauza luptelor și a certurilor lor de partide și a ideilor lor pline de îngâmfare cu privire la propria lor importanță. Cu adevărată curtoazie creștină, Pavel lua în considerație sentimentele lor și nu dorea să-i facă să-și piardă respectul de sine. Când cei greșiți sunt aduși să-și vadă păcatul, trebuie să se exercite grija de a preveni pierderea respectului de sine (vezi MH 167,168).

Vă sfătuiesc. [Vă avertizez, KJV.] Literal „a pune în minte”, de unde „a îndemna”, „a admonesta”. Lucrurile prezentate în vers. 7-13 nu erau scrise într-un duh de severitate aspră pentru a muștra pe corinteni. Ele erau intenționate nu de a-i descuraja, ci de a le da sfatul înțelept al unui tată iubitor care era doritor de a salva pe copiii săi de la dezastru și de a aduce o reformă în biserică. Un creștin n-ar trebui niciodată să mustre pe fratele său cu scopul de a-l pune în încurcătură și a-l face de rușine (vezi Rom. 14:10, 13; MH 166). Mustrea sau îndemnul trebuie să fie date într-un spirit de duioasă compătimire pentru cel greșit, și cu scopul de a-l ajuta să regăsească drumul înapoi la armonia cu Dumnezeu (vezi Gal. 6:1, 2; DA 440; MH 495). Lucrarea credincioasă, iubitoare, plină de simpatie pentru cei care s-au poticnit și și-au pierdut calea,

va fi de mult mai mult succes decât condamnarea rece și muștrarea lipsită de sensibilitate (vezi Iac. 5:20; 5T 246, 247).

Copiii mei iubiți. Literal „copiii mei iubiți”. Pavel considera pe credincioșii din Corint ca pe copiii săi spirituali, pentru care el muncise. El li se adresa ca un tată, cineva care le dorea numai bine și care nu dorea să le pricinuiască durere. Toți păstorii sufletești, care au gândul Marelui Păstor, vor căuta fără încetare să aline suferințele oilor, să le lege rănile și să le aline durerea (vezi Psa. 147:3; Isa. 61:1, 2; Ioan 10:11).

1 Corinteni 4:15

15. Învățători. [Instructori, KJV.] Gr. paidagogoi, „tutori”, „păzitori”. Cuvântul a fost adoptat în limba noastră ca „pedagog”. Originar, paidagogos, într-o gospodărie greacă era sclavul a cărui datorie era de a duce pe băieți la școală și de a vedea de ei în orele din afara școlii; el nu era în mod necesar învățător. Bărbați de diferite ocupații erau puși să împlinească lucrarea aceasta. Unii dintre ei învățau de fapt pe copii. În engleză, termenul a fost aplicat la învățători în general. Fiind un sclav, paidagogos-ul putea să exercite numai acea autoritate care-i era dată prin delegație, de către capul gospodăriei, și anume aceea de supraveghetor. Pavel arăta că în ciuda faptului că frații corintenii ar fi putut avea mulți tutori, nici unul dintre ei nu putea să aibă aceeași legătură cu ei, așa cum avea el însuși. Nici o altă persoană nu avea nici o pretenție la autoritate parentală asupra lor; aceasta era prerogativa specială a apostolului. Numai el avea dreptul de a-i muștra ca un tată și de a primi respectul lor special.

V-am născut. După cum în sfera naturală, nu poate fi decât un tată, tot așa nu putea fi decât un singur părinte spiritual al bisericii din Corint, și anume apostolul Pavel, deoarece ca răspuns la predica lui, ei au fost determinați să părăsească idolatria și să se întoarcă la viul Dumnezeu (vezi Fapte 18:10, 11, 18; 1Cor. 3:6). El era unealta convertirii lor.

1 Corinteni 4:16

16. Călcați pe urmele mele. [Fiți urmași ai mei, KJV.] Literal „imitatori”. Aceasta este o declarație îndrăzneță pe care să o facă un lucrător creștin. Dar e adevărat că fiecare lucrător pentru Dumnezeu ar trebui să trăiască o viață care reflectă chipul lui Isus, așa ca el să poată cu încredere să invite pe aceia cărora le slujește să urmeze exemplul său. E lucru natural pentru copii să imite pe părinții lor și să reproducă modul lor de viață. Întrucât corintenii erau copiii spirituali ai lui Pavel, era logic ca să se aștepte ca ei să imite pe apostol, în legătura lui cu Dumnezeu. Așa cum copiii imită pe părinții lor, fiecare lucrător creștin să fie conștient de povara răspunderii care zace asupra lui, de a da un bun exemplu de viață evlavioasă înaintea acelorora cărora el le prezintă Evanghelia. Consacrarea lui era atât de mare, atât de fără de rezerve, încât Pavel putea să spună: „Hristos trăiește în mine” (Gal. 2:20). Aceasta i-a dat asigurarea care l-a făcut în stare să invite pe aceia pe care el îi condusesese la Mântuitorul, să-l urmeze pe el (vezi Filp. 3:17; 1Tes. 3:7). Este adevărat că membrii bisericii ar trebui să privească la Hristos, ca exemplu al lor, dar natura omenească e slabă și oamenii sunt înclinați să privească la conducătorii lor. Lucrul acesta face imperios necesar ca fiecare conducător spiritual să fie extrem de atent cu privire la exemplul personal (vezi Titus 2:6–8; 1T 446; 2T 336, 548, 549).

1 Corinteni 4:17

17. V-am trimis. La redactarea scrisorilor, uneori grecii foloseau timpul trecut pentru a descrie acțiunea prezentă, din cauză că acțiunea, atunci când scrisoarea urma să fie citită de destinatar, avea să fie în trecut. Potrivit cu cap. 16:16, Timotei poate era pe drum, dar încă nu sosise și aparent nici nu era așteptat să sosească înaintea scrisorii. Scrisoarea era fără îndoială trimisă pentru a sfătui biserica să primească după cuviință pe reprezentantul apostolului și să ia aminte la sfat și îndrumare, ca și cum ar fi venit de la Pavel însuși.

Timotei. Vezi Fapte. 16:1; 19:22; Filp. 2:19; 1Tes. 3:2; 1Tim. 1:2. Timotei era un asociat de încredere, pe care Pavel se sprijinea în lucrarea lui de a se îngriji bisericile pe care le înființase.

Copilul meu iubit. [Fiul meu iubit, KJV.] Literal „copilul meu iubit”. Pavel vedea în tânărul Timotei pe cineva care se putea dezvolta ca un lucrător folositor pentru Dumnezeu, așa că l-a ales să fie unul dintre asociații săi itineranți (vezi Fapte 16:1–4; 1Tim. 1:2; AA 184, 185, 202, 203; GW 440). Apostolul se adresase corintenilor, numindu-i „fii”, literal „copii” (1Cor. 4:14); de aceea era foarte corespunzător de a le trimite pe cineva care fusese născut în Hristos prin mijlocirea predicii sale, ca și ei. Ca un apropiat însoțitor

al apostolului în călătoriile și în lucrarea lui de evanghelizare, Timotei era bine calificat să repete învățăturile lui Pavel și să le reamintească felul lui de viață.

În fiecare biserică. Solia lui Pavel era aceeași oriunde predica el. El nu învățase pe corinteni ceva deosebit de ceea ce îi învățase pe efeseni și bereeni. Predica lui publică și purtarea lui personală erau aceleași pretutindeni. El dorea ca biserica din Corint să fie în armonie cu toate celelalte biserici. Hristos Se rugase pentru unire printre urmașii Săi (vezi Ioan 17:21-23) și unanimitatea doctrinală contribuie la o astfel de unire (vezi Rom. 15:5, 6; 1Cor. 1:10; Efes. 4:3-6; Filp. 2:2; 1T 2:10).

1 Corinteni 4:18

18. Îngâmfat. Pavel spune de fapt: „Din cauză că am fost întârziat în planurile mele de a vă vizita, unii dintre voi s-au umflat de mândrie, crezând că eu nu îndrăznesc să vin în Corint. Fără îndoială că voi socotiți că declarația voastră de ascultare față de alți conducători m-a înspăimântat și că tot de voi face e să scriu scrisori de mustrare și avertizare”. Faptul că el a trimis pe Timotei și pe Tit (vezi 2Cor. 7:6, 7, 14, 15), la Corint, se poate să fi influențat pe vrăjmașii săi să creadă că lui însuși îi era teamă să se aventureze între ei.

1 Corinteni 4:19

19. Dacă va voi Domnul. Era dorința stăruitoare a lui Pavel de a nu face decât ceea ce era în armonie cu voia Stăpânului său. Toate planurile sale erau supuse aprobării sau respingerii divine. El considera plecarea într-o călătorie, ca depinzând de voia lui Dumnezeu și era gata să meargă sau să stea pe loc, așa după cum ar fi indicat Domnul (cf. Fapte 18:21; 1Cor. 16:7; Evr. 6:3). Acesta este un exemplu de purtare creștină pe care toți ar trebui să-l urmeze. Toate planurile noastre ar trebui să fie făcute având în minte gândul că vor fi urmate sau lepădate, potrivit cu voia lui Dumnezeu (vezi Prov. 27:1; Iac. 4:15).

Dar... voi veni. El plănuia să rămână până după Ziua Cincizecimii (cap. 16:8). În 2Cor. 1:23 explică amânarea neașteptată a venirii sale.

Puterea. Apostolul urma să viziteze Corintul și să cerceteze nu fala lipsită de conținut a aceluia care plini de încredere afirmă că lui îi era frică să vină, ci puterea lor reală. Propoziția acesta descoperă curajul plin de încredere al apostolului, curaj născut din cunoștința că el făcea voia lui Dumnezeu și învăța adevărul. Aceasta este încrederea și aceasta este îndrăzneala în împlinirea datoriei pe care ar trebui să le aibă toți slujitorii lui Dumnezeu. Indiferent de opoziția ridicată de orice om sau de orice grupă de oameni, dinăuntru sau din afara bisericii, ei trebuie să-și îndeplinească datoria cu credincioșie (vezi Deu. 1:17; Isa. 50:7; Fapte 5:29).

1 Corinteni 4:20

20. Împărăția lui Dumnezeu. Aici, împărăția harului, ca în Col. 4:11; etc. (vezi Mat. 3:2; 4:17; 5:3).

Nu stă în vorbe. Împărăția spirituală a lui Dumnezeu pe pământ nu este statornicită sau administrată de pretențiile și cuvintele zadarnice ale oamenilor. Se cere ceva mai mult decât aserțiunile găunoase și cuvinte de autoritate, care nevoind să rămână la simplitatea soliei Evangheliei, adaugă la ea propriile lor interpretări ale adevărului și se înalță pe sine la poziții de conducere și autoritate (vezi Dan. 7:25; 11:36; 2Tes. 2:3, 4; Apoc. 13:5, 6).

Putere. Gr. *dunamis*, „forță”, „tărie”, „putere”. Cuvântul nostru „dinamită” e derivat de la *dunamis*. Biserica lui Dumnezeu e susținută de puterea Duhului Sfânt, lucrând în viața credincioșilor cu totul consacrați. Orice adăugire la biserica lui Dumnezeu este săvârșită de puterea regeneratoare a Duhului Sfânt (vezi Ioan 3:5; 16:13). Conducătorii bisericii sunt călăuziți de Duhul lui Dumnezeu și împuterniciți de El pentru înțeleapta administrare a împărăției Sale pe pământ (vezi Fapte 1:8; 2:17, 18; 13:1-4).

1 Corinteni 4:21

21. Ce voiți? Acesta este apelul lui Pavel la credincioșii dezordonați. El dă la iveală repulsia apostolului de a adopta măsuri severe în tratarea membrilor dezordonați ai bisericii din Corint.

Nuiaua. Simbolul severității părintești. Ea arată că Pavel își dădea seama că, în calitatea sa de apostol, avea autoritatea de a aplica disciplina, bisericii rebele. Fără îndoială „nuiaua” pe care el urma să o

folosească, dacă era necesar, urmau să fie cuvintele lui. Sunt ocazii când e necesar ca servii lui Dumnezeu să folosească oarecare severitate pentru corectarea membrilor dezordonați ai bisericii (vezi Num. 16:8–11, 26, 28–30; Mat. 18:15–17; Fapte 5:3, 4, 8, 9).

Dragoste. Corectarea ar trebui să fie totdeauna aplicată cu iubire, având în vedere binele și fericirea finală a vinovatului (cf. Gal 6:12). Deși poate fi necesar a se acționa ferm și poate sever pentru ferirea bisericii de confuzie și de ceartă, totuși totul trebuie să fie îndulcit printr-o adevărată grijă de interesele spirituale ale persoanelor în cauză. Iubirea care are ca scop al ei, interesele supreme ale celor iubiți, trebuie să stea la baza fiecărei faze a vieții și datoriei creștine, deoarece Dumnezeu Însuși este personificarea iubirii (1Ioan 4:8,16).

Duhul blândeții. [Duhul umilinței, KJV.] Adică blând, într-o atitudine de gingășie. Pavel dă la iveală aici că dorea să evite necesitatea exercitării disciplinei severe față de ei. El nădăjduia că inimile lor „îngâmfate” urmau să se înmoaie și că ei aveau să primească bucuros sfatul lui plin de iubire fără de a face necesar ca el să recurgă la măsuri disciplinare aspre.

Cu un apel din inimă apostolul încheie această parte a epistolei. În secțiunea aceasta, Pavel s-a ocupat în mod netendențios cu aspecte ale situației neplăcute ale bisericii, care umbreau vederea spirituală a multor membri ai bisericii din Corint.

COMENTARIILE ELLEN G. WHITE

1–7AA 276

2 Ed 139; MYP 319; 9T 246

5 AA 73; GC 481, 660; MB 124; PP 386; SC 24; 1T 333; 2T 626; 4T 590

7 MB 57; MH 166; 5T 735

9 CH 575; Ed 154; FE 186, 230, 289; MYP 353; Te 144; TM 447; 1T 336; 2T 441, 631, 709; 4T 35, 641; 5T 84, 526, 578; 6T 13, 144; 7T 173, 294, 296; 8T 134, 235

11, 12 AA 354; 1T 447

11–15AA 277

12, 13 AA 296; Ed 68

13 9T 236

1 Corinteni 5:1

1. Din toate părțile. [În general, KJV; În sfârșit, Nitz.] Gr. holos, „de fapt” sau „în general”. Relatarea făcută apostolului era fără îndoială o afirmare a unui fapt public. Era un lucru îndeobște cunoscut printre credincioși și lucrul acesta făcea atitudinea lor față de vinovat cu atât mai vrednică de muștrare.

Se spune. [Se relatează, KJV.] Noul subiect, ocupându-se cu cazul incestului scandalos din biserică, este introdus brusc. Lucrul acesta, ca și chestiunea partidelor, nu fusese menționat în scrisoarea scrisă de biserică lui Pavel (vezi cap. 7:1). Probabil fusese relatat de membrii casei lui Cloe (vezi cap. 1:11).

Curvie. [Desfrânare, KJV; Nitz.] Gr. porneia, Cuvântul acesta, apare de două ori în acest verset și este un termen general, descriind legături sexuale ilicite, fie între persoane căsătorit, fie necăsătorite (vezi Mat. 5:23; Fapte 15:20).

Nu se pomenesc. [Nu se numesc, KJV; Nu este, Nitz.] Dovezi textuale atestă (cf. pag. 10) omiterea acestui cuvânt. Exprimarea atunci ar fi „o astfel de curvie cum nici între Neamuri nu este”. Ar fi fost destul de rău dacă relatarea cuprindea orice formă de imoralitate, care să fi existat în Corint, chiar în afară de aceea

pe care chiar și păgânii o condamnău. Aceasta era într-adevăr o cauză de uimire și de mirare pentru Pavel și pentru orice persoană care cunoștea nivelul înalt de puritate ținut înaintea credinciosului în Isus (vezi Exo. 20:14; Mat. 5:8, 27–32; 1Cor. 6:9, 10; Gal. 5:19–21; Efes. 5:5; Apoc. 21:8). Faptul că o faptă rea care și de păgâni era privită cu scârbă ar fi fost tolerată în biserica creștină agrava foarte mult vinovăția și cerea o acțiune imediată și drastică.

Unul... trăiește. [Unul să aibă, KJV; Să aibă cineva, Nitz.] Textul grecesc ar putea să însemne că el sau s-a căsătorit cu ea sau că el simplu o ținea pentru scopuri imorale. Tatăl se poate să fi murit mai de mult sau ca soția lui să-l fi lăsat sau să fi divorțat de el.

Nevasta tatălui său. Nu mama sa, ci o altă soție a tatălui său. cele două sunt deosebite în Lev. 18:6-8. Fapta aceasta rea era pedepsită cu moartea (Lev. 20:11). Penalitatea nu a fost slăbită în perioada Mișna. Mișna conține următoarele: „Următorii sunt uciși cu pietre: cel care săvârșește incest cu mama sa, soția tatălui său sau nora sa...” (Sanhedrin 7. 4, ed. Soncino a talmudului, pag. 359). Legea romană și ea interzicea relația aceasta (Gaius, Institute 1. 63).

1 Corinteni 5:2

2. Mâhnit. Prezența unei păcătoșenii grosolane în biserică e totdeauna o cauză de întristare pentru acei membri care au pe inimă cel mai mare interes al fraților lor și care sunt geloși pentru bunul nume al bisericii (vezi Ier. 13:17). Domnul arată lămurit că aceia care cu adevărat plâng din pricina rețelor care domină în biserică vor fi cruțați în timpul încercării (vezi Eze. 9:4-6; 2Pet. 2:8,9). Cel mai drept nu poate fi mulțumit de sine și fericit când un frate din biserică rătăcește și cade în păcate grave. Credincioșii corinteni ar fi trebuit să fie mult preocupați de răul din mijlocul lor și ar fi trebuit să caute să înlătore pe vinovat din biserică. Astfel de motive disciplinare ar trebui să fie tratate în mod corespunzător. Niciodată n-ar trebui ca mânia, mândria, răzburarea, sentimentul de partidă sau orice sentiment firesc al inimii nerenăscute să îndemne pe membrii bisericii să ia măsuri contra unui frate vinovat. Dimpotrivă, ar trebui ca iubirea plină de compasiune și mila duioasă să fie manifestate față de el, împreună cu grija ca nu cumva altul să cadă în aceeași greșeală (vezi Rom. 15:1; Gal. 6:1; Iac. 5:19, 20).

Dat afară. O persoană care trăiește într-o astfel de imoralitate deliberată și revoltătoare ar trebui să fie exclusă din biserică. Dumnezeu nu binecuvântează pe poporul Său când ei, cu bună-știință, permit ca o călcare pe față a Legii Lui să continue în mijlocul lor (vezi Ios. 7:1, 5, 11, 12; Fapte 5:1–11; 3T 265, 266, 269–272).

1 Corinteni 5:3

3. De față cu duhul. [Prezent în spirit, KJV.] Pavel era în Efes când a scris epistola (vezi pag. 103), dar cunoașterea situației așa cum îi fusese descoperită de cei ai Cloei (cap. 1:11) și prin revelații divine (vezi AA 302), l-au făcut în stare să judece cazul, ca și cum ar fi fost de față.

Am și judecat. Sau „am dat sentința”. Pavel cugetase cu grijă asupra cazului, ale cărui fapte erau binecunoscute (vers. 1) și își formulase decizia. Drumul care trebuia urmat era clar și apostolul a dat instrucțiuni pline de autoritate bisericii cu privire la tratarea vinovatului. Se cerea acțiune imediată și drastică în acest bine stabilit caz de sfidare pe față a legii lui Dumnezeu.

1 Corinteni 5:4

4. În numele. Sentința împotriva persoanei incestuoase trebuia să fie alcătuită pe temeiul autorității lui Isus Hristos, căpetenia bisericii (Efes. 5:24). Puterea Lui trebuia să fie invocată pentru a face sentința efectivă, atât în aplicarea spirituală, cât și în relația ei cu separarea fizică a celui vinovat de biserică. Expresia „în numele Domnului”, referindu-se la Hristos, e găsită în Mat. 12:21; Luc. 24:47, cu ideea că Isus e sursa puterii și autorității (vezi Fapte 3:16). Pavel, ca apostol rânduit de Dumnezeu pentru Neamuri (Fapte 9:15; 13:2, 4; 22:21; Gal. 2:7, 8), exercita autoritatea încredințată lui de Hristos pentru a spune bisericii din Corint ce trebuia făcut cu privire la acest caz aparte.

Adunați laolaltă. E planul Răscumpărătorului de a lucra prin biserica Sa. Conducătorii bisericii, împreună cu adunarea, sunt împuterniciți să ia măsuri disciplinare în numele lui Hristos, când lucrul acesta devine necesar, și când au fost urmate procedurile cuvenite, o astfel de acțiune este ratificată în cer (vezi Mat. 16:19; cf. Mat. 18:15–20; Ioan 20:23; 3T 428). E de notat că Pavel nu lua rolul de dictator. El le

spunea care era opinia lui și le dădea îndrumarea să se adune cu scopul de a decide asupra acestei probleme aparte. El nu ar fi îndrăznit să administreze măsuri disciplinare fără acordul bisericii. Incidentul acesta arată că nici un conducător nu poate pretinde autoritatea de a decide natura acțiunii disciplinare și de a o executa fără să consulte biserica. Dumnezeu Însuși respectă autoritatea pe care El a dat-o bisericii Sale și lucrează prin mijloacele rânduite de El pentru conducerea lucrării Sale pe pământ. O ilustrație a acestui plan este chiar convertirea lui Pavel. Dumnezeu a îndrumat pe unul dintre frații grupei de credincioși din Damasc să viziteze pe fariseul umilit și să-i transmită instrucțiunile lui Dumnezeu (vezi Fapte 9:10–18; 3T 430, 431).

Duhul meu. Vezi vers. 3.

Puterea Domnului. Isus făgăduise că puterea Lui urma să fie de față cu biserica Lui, când ei erau „adunați în Numele” Lui (vezi Mat. 18:18-20).

1 Corinteni 5:5

5. Dat pe mâna. [Predat, KJV; Să dați, Nitz.] Pavel acum exprimă părerea lui cumpănită cu grijă cu privire la sentința care să fie dată cu privire la un astfel de membru nelegiuit. Aceasta e în general înțeleasă ca fiind o sentință de excludere a omului din biserică.

Satanei. Sunt numai două împărății spirituale în lumea aceasta, împărăția lui Dumnezeu și împărăția lui Satana. Dacă o persoană părăsește împărăția lui Dumnezeu, el trebuie să intre în mod necesar în împărăția lui Satana (vezi Ioan 12:31; 16:11; 2Cor. 4:4). Acest păcătos sfidător și desfrânat, prin propria sa purtare păcătoasă, se retrăsese din împărăția lui Dumnezeu și lucrul acesta urma să fie recunoscut din expulzarea oficială din biserică. Comparați 1Tim. 1:20.

Nimicirea cărnii. Scripturile numesc practice imorale „fapte ale cărnii” (Gal. 5:19; cf. Col. 3:5). Creștinii sunt îndemnați să nu trăiască „potrivit firii pământești” (Rom. 8:13). „Nimicirea cărnii” ar putea fi deci înțeleasă ca o mortificare a dorințelor carnale. Ideea suferinței trupesti, pe care adesea o aduce Satana, s-ar putea să fie și ea cuprinsă. Pavel numea propria sa suferință „un sol al Satanei” (2Cor. 12:7). Satana este autorul bolii și al suferinței (vezi Ioan 9:2). Persoana nelegiuită urma să fie lăsată să sufere consecințele relei sale umblări.

Duhul. Oamenilor li se dau corpuri noi la înviere (vezi cap. 15:50). Trupurile noastre prezente se reîntorc în țărână, la moarte (vezi Gen. 3:19).

Să fie mântuit. Scopul acțiunii descrise aici era remediul. Lucrul acesta era adevărat și în cazul lui Imeneu și Alexandru, pe care Pavel îi dăduse „pe mâna Satanei, ca să se învețe să nu hulească” (1Tim. 1:20). Disciplina bisericească e intenționată să trezească pe vinovați la o înțelegere a situației lor primejdioase și să le descopere nevoia lor de pocăință. Fiind în felul acesta corectat și smerit prin pedepsirea sa, păcătosul poate fi readus la o viață de virtute și credință. Scopul pedepsei bisericești nu trebuie să fie niciodată răzbunarea, ci refacerea din ruină. Membrul exclus ar trebui să fie un obiect al unei adânci preocupări a bisericii și ar trebui să se facă eforturi încordate pentru refacerea lui spirituală (vezi Mat. 18:17; Rom. 15:1; Gal. 6:1, 2; Evr. 12:13).

1 Corinteni 5:6

6. Lăudați. Gr. kauchema, „obiectul pentru care se laudă”, nu actul laudării. Corinteni nu aveau temei pentru laudă plină de încredere în starea lor spirituală. Ei căutau să dea impresia că totul era bine în biserică. Aceasta era o dovadă de orbire spirituală. Ei se obișnuiseră atât de mult cu practicile cele rele din jurul lor, încât nu simțeau natura teribilă a imoralității care exista în mijlocul lor.

Nu... bine. Lăudarea cu isprăvile personale e totdeauna rea pentru că e o formă de mândrie și de înălțare a eului. „E nelegiuită mândria aceea care își găsește plăcerea în zădărnicia faptelor personale, care se fălește cu excelențele calități personale.” (4T 223) Dacă se păstrează înaintea ochilor o viziune a Golgotei, orice lăudăroșenie omenească va fi înlăturată (vezi Ier. 9:23, 24; 1Cor. 1:29–31; Gal. 6:14).

Puțin aluat. Aceeași zicală se găsește în Gal. 5:9. Pavel exprimă surprinderea că membrii bisericii din Corint, prin lauda lor cu starea lor satisfăcătoare, arătau că uitaseră adevărul vital al acestei binecunoscute zicale. După cum o mică măsură de aluat sau drojdie, pusă într-o mare cantitate de cocă, afectează întreaga

cantitate, tot așa, prezența unui nelegiuit sfidător în biserică are o influență corupătoare asupra întregii biserici. Vezi Mat. 13:33.

Păstrarea în biserică a unui membru cu vinovății grosolane, din dorința de a-l ajuta să se schimbe, trece cu vederea primejdia influenței lui asupra întregului grup de credincioși. Adesea este mai de ajutor pentru persoana în cauză separarea de biserică, așa ca să fie făcută să-și dea seama că acțiunile ei sunt în discordanță cu înaltele idealuri de viețuire și că nu pot fi tolerate (vezi 7T 263; 3T 450–455).

1 Corinteni 5:7

7. Măturați. [Dați afară, KJV; Curățiți, Nitz.] Gr. ekkathairo „a curăța deplin”. Pavel cere o îndepărtare deplină a ceea ce este dăunător pentru biserică. Nu e numai o chestiune de excludere a persoanei desfrânate, este un îndemn la trezirea tuturor față de seriozitatea faptului de a fi mulțumiți și îndestulați de sine, în timp ce rele de felul acesta există în biserică.

Aluatul cel vechi. „Aluatul” e folosit aici ca să reprezinte păcatul (cf. Mat. 16:6; DA 407, 408; PP 278). Iudeii fuseseră îndrumați să-și cerceteze cu grijă casele înainte de a mânca din cina Paștelui, să se asigure că nu era nici măcar o fărâmă de pâine dospită în casele lor (vezi Exo. 12:19; 13:7). La fel, biserica creștină din Corint era îndrumată să se asigure că păcatul era îndepărtat, mai ales orice formă de imoralitate.

Plămădeală nouă. [O nouă frământătură, Nitz.] Înlăturând pe cei cu purtare necorespunzătoare și abătându-se de la orice păcat, biserica ar deveni curată și liberă de influența dăunătoare a răului cultivat. Ea ar fi ca o măsură proaspătă de făină sau plămădeală, înainte de adăugarea vreunui ferment. Ei ar avea parte de puterea Duhului Sfânt care naște din nou.

Cum și sunteți, fără aluat. Adică, ideal vorbind. Credincioșii corinteni fuseseră curățiți de păcat. Ei trebuiau să rețină lucrul acesta și să se străduiască fără încetare să-și păstreze curățenia. Toți cei care acceptă măsura luată pentru mântuirea lor, prin Isus Hristos, sunt obligați prin mărturisirea lor de credință în El să fie curați „după cum El este curat” (1Ioan 3:2,3; cf. cap. 2:1). Exemplul desăvârșit al viețuirii creștine fusese pus înaintea ochilor lor în Isus, iar viețile lor ar fi trebuit să fie ilustrări continue de vieți de biruință în puterea lui Hristos (vezi 1Cor. 1:4-8).

Hristos, Paștele noastre. „Junghierea mielului pascal era o preînchipuire a morții lui Hristos.” (GC 399; cf. PP 274, 277) Sărbătoarea Paștelor era și un reamintitor al eliberării din Egipt. În noaptea eliberării, îngerul nimicitor a trecut pe lângă casele unde sângele era văzut pe stâlpii ușii (vezi Exo. 11:7; 12:29; PP 279). Încă o dată, la sfârșitul timpului istoriei acestei lumi, îngerul nimicitor urmează să pornească în misiune lui îngrozitoare și numai aceia care au îndepărtat aluatul păcatului și au luat poziție sub sângele Mielului Pascal antitipic, Isus Hristos, vor fi cruțați (vezi Eze. 9:1–6; vezi Apoc. 7:1–3; 14:1–5; TM 445; 3T 266, 267; 5T 210, 212, 216, 505). Biserica lui Dumnezeu trebuie să fie o biserică curată. Trebuie să fie cu totul liberă de orice stricăciune și nedesăvârșire, de felul celor preînchipuite aici prin „aluat” (vezi Mat. 5:48; Efes. 1:4; 5:27). Ea trebuie să fie acoperită cu sângele lui Isus, care aici e reprezentat de Mielul Pascal antitipic.

1 Corinteni 5:8

8. Să prăznuim. [Să ținem, KJV.] Textul spune „să stăruim în a ține”. Creștinul ar trebui să se țină continuu liber de întinăciunea păcatului. Adică „aluatul vechi” să fie continuu îndepărtat din suflet. Epistola fusese scrisă în primăvara anului, probabil în apropiere de sezonul Paștelor (vezi pag. 103).

Nu cu un aluat vechi. O invitație de a părăsi felul vechi de viețuire, cu sentimentele și pasiunile stricate care sunt inspirate de dorințele inimii nereînnoite.

Răutate. Gr. kakia, „rea-voință”, „nelegiuire” sau „rău” în general. Probabil folosirea cuvântului aici se referă în primul rând la resentimentul care pricinuiseră fracțiunile sau partidele din biserică din Corint (cap. 1:11-13). Dezbinarea în grupe separate în cuprinsul bisericii, fiecare în ceartă cu celelalte și luptându-se pentru supremație, sporește o astfel de invidie și un astfel de resentiment.

Viclenie. [Nelegiuire, KJV.] Aici probabil o referire specială la imoralitatea pentru care apostolul mustrase pe corinteni (vezi 1Cor. 5:1; cf. 2Cor. 12:21). Creștinii care s-au predat lui Isus și care s-au născut

din nou nu vor reține vechile dorințe și practici rele. Toate acestea sunt îndepărtate când „ei se îmbracă” cu Hristos (vezi Gal. 3:27; 5:24–26). Studiind Scripturile și aducând viața în armonie cu voia lui Dumnezeu, „prăznuim praznicul” (vezi Ier. 15:16; Eze. 3:1, 3; Mat. 4:4; Ioan 6:63; Evr. 4:12).

Curăției și adevărului. [Sincerității și adevărului, KJV.] În viața lui, creștinul adevărat este atât de sincer, curat și adevărat în toate privințele, încât corectitudinea lui este evidentă pentru cei din jur. Nu există păcat sau necredință ascunsă, care, asemenea unui ferment, să afecteze întreaga inimă, deși nu e văzută din afară. După cum pâinea de Paște era liberă chiar și de cel mai mică particulă de aluat, tot așa caracterul adevăratului copil al lui Dumnezeu e cu totul liber de orice compromis cu răul. „Adevărata evlavie începe atunci când s-a sfârșit orice compromis cu păcatul.” (MB 91)

1 Corinteni 5:9

9. În epistole. [Într-o epistolă, KJV.] Literal „în epistola” care poate fi redat și „în epistola mea”, adică în scrisoarea mea. Aceasta nu se poate înțelege ca fiind scrisoarea pe care o scrie el acum, deoarece aceasta nu conține porunca la care se face referire aici. În plus, dacă Pavel s-ar fi referit la scrisoarea pe care o scria, expresia „în epistola mea” nu ar fi fost necesară. Scrisoarea aceasta nu există acum. Că era obiceiul apostolului să scrie scrisori bisericilor, este evident din 2Cor. 10:9,10. Scrisorile păstrate în NT pentru folosul nostru, alcătuiesc numai o parte din textul instrucțiunilor date prin Pavel multor grupuri de credincioși, pe care el le organizase ca biserici.

Legătură cu. [Tovărășie cu, KJV.] Gr. sunanamignumi „a amesteca laolaltă”, „a avea legătură sau tovărășie strânsă cu”. Comparați folosirea cuvântului în 2Tes. 3:14. Dumnezeu nu dorește ca poporul Său să fie expus la influența corupătoare a păcătoșilor rebeli și avertizează să nu intre în intimitate cu ei. Nu e o prohibiție împotriva vorbirii cu ei sau a încercării de a-i recâștiga, ci împotriva menținerii unor legături strânse, prietenești cu ei.

Curvarii. [Desfrânații, KJV.] Termenul se referă la acele persoane depravate care se dedau la legături sexuale ilicite, pentru câștig sau pentru satisfacerea dorințelor lor desfrânate. Astfel de practici sunt respingătoare pentru Domnul (vezi 1Cor. 6:9, 10; Gal. 5:19–21; Efes. 5:5; 1Tim. 1:9, 10; Apoc. 21:8; 22:15).

1 Corinteni 5:10

10. Lumii acesteia. Adică păcătoșii necredincioși care sunt în afara bisericii și care nu mărturisesc acceptarea căii lui Hristos. Pavel nu învață în versetul acesta că urmașii lui Hristos nu trebuie să aibă deloc de-a face cu necreștinii sau necredincioșii. Aceasta ar fi cu totul imposibil. Desfrâul era atât de răspândit printre corinteni, încât ar fi fost cu neputință de îndeplinit treburile vieții, ca de pildă cumpărarea și vânzarea, fără a veni în contact cu el. În rugăciunea Sa pentru ucenicii Săi, Isus a arătat că poporul Său va rămâne în contact cu lumea necredincioasă din jur, dar nu trebuie să se împărtășească de duhul ei (Ioan 17:14-16).

Lacomii. Gr. pleonectai, de la pleon, „mai mult”, și echo, „a avea”. Aceasta descrie pe aceia care doresc mereu tot mai mult.

Hrăpăreți. [Stoarcere de bani, KJV.] Aceasta se referă la acea clasă de persoane care, în lăcomia lor după bogăția materială, oprimă pe săraci și pe nenorociți. Ei sunt lipsiți de milă și de compătimire. Ei sunt atât de înrobiți de propria lor poftă egoistă după bani, încât vor folosi orice metodă pentru a-și ajunge scopul. Ei nu au nici un respect pentru cerințele decenței și ale bunătății (vezi Psa. 109:11).

Cei ce se închină la idoli. [Idolatri, KJV.] Majoritatea locuitorilor Corintului erau închinători la idoli. Un idolatru poate fi definit ca unul care-și consacră mintea la orice ia locul lui Dumnezeu. Creștinii trebuie să evite asocierea intimă cu aceia care nu dau lui Dumnezeu locul cel mai de frunte în gândurile, cuvintele și faptele lor. Mintea trebuie păstrată sub control rigid totdeauna, pentru ca nu cumva gânduri, idei și principii lumești să fie îngăduite să conducă în locul principiilor curate și sfinte ale Evangheliei lui Isus Hristos (vezi 2Cor. 10:5).

Din lume. Câtă vreme creștinii sunt în lumea aceasta, ei vor fi în contact cu păcătoșii nepocăiți, care nu înțeleg natura degradantă a relexor practici menționate în versetul acesta. Ei nu trebui să fie pustnici și să

se izoleze de societate. Ei au de îndeplinit o anumită datorie pentru lumea necredincioasă. Lor li s-a poruncit să dea mărturie lumii cu privire la puterea mântuitoare a Evangheliei lui Isus Hristos. Pentru a face lucrul acesta, ei trebuie în mod necesar să păstreze legătura cu lumea. Legătura lor cu necredincioșii nu trebuie să fie de aceeași natură cu aceea cu credincioșii (vezi 2Cor. 6:14-16). Isus a activat în mijlocul oamenilor lumii; El i-a vizitat în căminurile lor și a primit ospitalitatea lor (vezi Mat. 4:23-25; 9:10-13; Luc. 19:5-7). Scopul asocierii Lui cu ei era să le slujească în nevoile lor. El le-a împărtășit o cunoaștere de Tatăl și le-a oferit mântuirea de păcat (vezi DA 150-152). De așa natură trebuie să fie obiectivul stăruitor al asocierii creștinului cu necredincioșii. Dumnezeu nu dorește ca poporul Său să adopte o atitudine de ținere în rezervă față de lume. El așteaptă ca ei să ia parte la diferitele treburi legale ale lumii și în același timp să dea mărturie împotriva păcatelor lumii.

1 Corinteni 5:11

11. Am scris. Sau „scriu”. Textul grec poate fi înțeles în ambele feluri. „Am scris” s-ar referi la scrisoarea anterioară a lui Pavel (vezi vers. 9); „Scriu”, la scrisoarea prezentă. Diferite alte practici nelegiuite sunt puse împreună cu curvia, în lista păcatelor care exclud o persoană de la libera și intima părtășie cu sfinții. Credincioșii ar trebui să se țină cu totul separați de orice persoană care, mărturisindu-se a fi creștin, este vinovată de astfel de lucruri. Aceia care se agață de purtări imorale, în ciuda cunoștinței din partea lor a faptului că Dumnezeu osândește orice necurăție, sunt fără de scuză. Nu există motiv temeinic ca credincioșii să întrețină legături familiare cu ei.

Lacom de bani sau închinător la idoli. Vezi vers. 10.

Defăimător. [Zeflemitori, KJV.] Unul care îngrămădește invective sau ocări asupra altora. Creștinul care obișnuiește să folosească o vorbire jignitoare trebuie să fie exclus din comunitatea bisericii. Tendința firească de a răspunde cu insulte la insulte e direct opusă spiritului lui Hristos care, „când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri” (1Pet. 2:23). Comparați 1Cor. 6:10; Efes. 4:31; 1Tim. 6:4; Iac. 1:26; 3:5, 6, 10, 14; 4:11; 1Pet. 3:8-10.

Bețiv. Beția este una dintre roadele firii pământești (Gal. 5:19,21). Vezi Prov. 20:1.

Hrăpăreț. Vezi vers. 10.

Să nu mâncați. Un exemplu specific al restricției mai generale din prima parte a versetului. Restricția include mesele oficiale (cf. Gal. 2:12), ca și Sfânta Cină (DA 656). Credincioșii nu ar trebui să facă nimic care să dea celor care observă, motiv să creadă că oamenii firești sfidători ai Legii lui Dumnezeu sunt recunoscuți ca frați creștini cu o bună reputație (vezi și 2Ioan 10,11). Idealul adevărului și curăției trebuie să fie păstrate la un nivel înalt. Lucrul acesta era deosebit de important în Corint, pe vremea lui Pavel. Vrăjmașii creștinismului acuzau pe credincioși de diferite forme de rele și vicii. Dacă ajungea să fie cunoscută toleranța creștinilor față de relele din mijlocul lor sau aveau un contact strâns cu persoane ticăloase și imorale, acele acuzații și zvonuri ar fi căpătat spijin și ar fi fost considerate vrednice de crezare. De aceea era necesară o retragere completă față de apostaziați nelegiuți impenitenți și să se facă public de cunoscut că biserica nu avea nici o legătură cu ei. Numai în felul acesta putea biserica să fie păstrată curată și liberă de influența molipsitoare a păcătoșilor apostaziați care refuzau să se pocăiască și să renunțe la neleguirile lor.

1 Corinteni 5:12

12. Cei din afară. Pavel afirma că știa că nu are nici un drept și nici o autoritate care să-l îndreptățească să exercite jurisdicție asupra cuiva din afara bisericii. Sfatul și instrucțiunile lui era pentru membrii bisericii. Slujba lui ca apostol creștin nu-i dădea dreptul să supună la disciplină sau să pedepsească pe cei care nu erau creștini. El se adresa numai celor „dinăuntru”.

Cei dinăuntru. Biserica are dreptul să exercite disciplina asupra membrilor ei, dar nu are putere să controleze pe membri. Pavel arăta lămurit că era datoria bisericii din Corint să folosească autoritatea ei pentru a se ocupa efectiv de membrul fățiș și sfidător vinovat.

1 Corinteni 5:13

13. Îi judecă Dumnezeu. Gândurile, cuvintele și faptele oamenilor sunt cercetate de Dumnezeu. Dacă

un om recunoaște domnia divină sau nu, Dumnezeu este cel care evaluează toate amănunțele vieții lui și aprobă sau condamnă, potrivit dreptății atotînțelepte (vezi Gen. 18:25; Psa. 50:6; 75:7; 94:1–10; Fapte 10:42). Această cunoaștere a dreptății certe a lui Dumnezeu ajută pe credincios să fie calm în vreme de asuprire (vezi Mat. 5:10–12; Luc. 6:22, 23).

Dar. [De aceea, KJV.] Dovezile textuale favorizează (cf. pag. 10) omisiunea acestui cuvânt. Cuvintele „dați afară, dar, din mijlocul vostru pe răul acela” sunt un citat din Deu. 17:7, în acord cu LXX mai degrabă decât cu textul ebraic.

COMENTARIII ELLEN G. WHITE

1 AA 303

6 AH 460; FE 55; 4T 203, 489

6, 7 AA 304

7 GC 399; PP 277

7, 8 PP 278

8 COL 96

9 AA 300

11 DA 656

13 AA 304

1 Corinteni 6:1

1. Are vreo neînțelegere. [Având ceva, KJV; Pică având, Nitz.] Câtă vreme suntem în lumea aceasta păcătoasă, vor fi deosebiri de păreri între oameni, chiar și în biserica lui Dumnezeu. Lucrul acesta nu poate fi evitat dar trebuie să se exercite grijă la alegerea metodei celei bune pentru rezolvarea lor și în manifestarea spiritului cuvenit când se caută o astfel de rezolvare. Existența unor serioase deosebiri de păreri în biserică arată lipsa acelui duh de unire și iubire pentru care S-a rugat Hristos, cu puțin timp înainte de răstignirea Sa (vezi Ioan 17:11-26).

Cu altul. [Contra altuia, KJV; Nitz.] Evident răspunderea pentru aducerea chestiunii înaintea necredincioșilor revine pârâșului. El are privilegiul de a alege tribunalul înaintea căruia urmează să fie cercetat cazul său. „Altul” aici se referă la un alt credincios. N-ar fi practic de a aduce pe necredincioși înaintea bisericii pentru judecată. Tratarea aceasta se ocupă de dificultăți între membrii bisericii.

Îndrăznește el. [Îndrăznește vreunul dintre voi, KJV; Îndrăznește cineva, Nitz.] Pavel se ocupă acum cu o altă greșală serioasă din biserică, aceea ca membrii bisericii să se ducă la judecată înaintea judecătorilor păgâni, în loc de a rezolva neînțelegerile lor între ei. O astfel de purtare era contrarie învățăturilor lui Hristos (vezi Mat. 18:15-17) și deci în discordanță cu natura creștinismului. Sentimentul dat pe față în expresia „Îndrăznește vreunul dintre voi” e un sentiment de surpriză că vreun membru al bisericii ar avea curajul de a duce pe un frate credincios la un tribunal păgân pentru a rezolva o neînțelegere. Nu vă temeți voi, sugera apostolul, să expuneți slăbiciunea membrilor bisericii aceluia care nu iubesc pe Domnul?

Nelegiuți. [Nedrepti, KJV; Nitz.] Gr. adikoi, „nedrepti”. Termenul este aici contrastat cu „sfinți” și se referă la necreștini. Nu lasă în mod necesar a se înțelege că tribunalele păgâne erau totdeauna nedrepte sau că cineva nu putea nădăjdui a obține dreptate cândva de la ele.

Sfinți. Iudeii nu îngăduiau ca certurile lor să meargă înaintea tribunalelor Neamurilor. Era o lege între ei ca neînțelegerile dintre iudei să fie referite spre cercetare unor bărbați aprobați aparținând credinței și națiunii lor (vezi Talmud Gițin 88b, ed. Soncino, pag. 429, 430). Gallio, delegatul roman de la Corint, pare

să fi știut lucrul acesta când a refuzat să asculte acuzațiile ridicate de iudei împotriva lui Pavel (vezi Fapte 18:15). Creștinii care duceau neînțelegerile lor la tribunalele păgâne, admiteau prin aceasta că loialitatea lor comună față de biserică era inferioară celeia a iudeilor.

Domnul Însuși a dat instrucțiuni cu privire la procedura de urmat pentru aplanarea neînțelegerilor dintre membrii bisericii (vezi Mat. 18:15-18). Deoarece mergerea la judecată împotriva unui frate aduce dezonoare bisericii și depreciază puterea lui Dumnezeu de a călăuzi și conduce poporul Său în toate treburile vieții (vezi AA 306).

1 Corinteni 6:2

2. Nu știți? În alte cuvinte, n-ați primit voi informația pe care sunt gata să o dau sau simțurile voastre au ajuns să fie într-atât de amorțite din cauza abaterii voastre de la principiile cele drepte, încât nu percepeți adevărul în privința aceasta? Sunt unii extrem de sensibili cu privire la ceea ce le place să numească „drepturile” lor. Astfel de persoane se jignesc lesne, când nu e intenționată nici o jignire. Adevărata cauză a acestei griji geloase pentru drepturile lor e iubirea de sine. Când păcătosul cu adevărat pocăit predă eul lui Hristos, nu mai caută să-și apere eul, ci continuu e preocupat de împlinirea voinii lui Dumnezeu. Mândria e la rădăcina celor mai multe certuri care se ivesc în biserică, dar nu e loc pentru mândrie în inima aceluia care înțelege marea sa datorie față de Isus. Copilul lui Dumnezeu cu adevărat convertit va veghea să vadă ce poate face pentru a ajuta pe fratele său, pe calea vieții, și nu să prăpădească timpul, cultivând insulte și ofense imaginare (vezi Isa. 57:15; Rom. 12:10; 15:1-3; Gal. 5:14; Filp. 3:7, 8; vezi Mat. 7:12; 18:1-35).

Judeca lumea. Aceasta este o referire la o perioadă urmând cea de-a doua venire a lui Hristos. Sfinții urcă la cer cu Hristos, la a doua Lui venire (Ioan 14:1-3; 1 Tes. 4:16, 17); acolo sunt așezați pe tronuri pentru a împărți cu Isus autoritatea și puterea Lui de a executa judecata (Apoc. 20:4; cf. cele de la Dan. 7:22). Sfinții vor judeca pe îngerii căzuți (1Cor. 6.3) și ființele omenești nepocăite care n-au făcut pace cu Dumnezeu, prin Isus Hristos. Lucrarea aceasta va fi făcută în cursul mileniului, adică, cei o mie de ani care trec înainte ca Hristos, împreună cu sfinții să revină pe pământ (Apoc. 20:4,6). Judecarea nelegiuitorilor va lua forma unei cercetări a rapoartelor vieții lor și fixarea pedepsei ce urmează să le fie aplicată. Nimicirea lor a fost deja stabilită de voluntara lor respingere a ofertei lui Dumnezeu, de mântuire prin Hristos, prin care respingere au ales în mod deliberat moartea veșnică. Examinarea rapoartelor vieții celor nelegiuitori vor face în stare pe cei drepti să vadă dreptatea lui Dumnezeu și oportunitatea procedurilor Sale cu aceia care rămân rebeli până la sfârșit (Apoc. 15:3; vezi GC 661; cf. 544).

Sunteți voi nevrednici? Având în vedere partea pe care sfinții o vor avea la judecarea nelegiuitorilor, n-ar trebui ca ei să fie în stare să aplaneze neînțelegerile care se ivesc în biserică fără a expune certurile lor înaintea necredincioșilor? Necazurile dintre membrii bisericii cu siguranță ar trebui să fie mici în comparație cu acelea ale celor nelegiuitori. Cu siguranță credincioșii, călăuziți de Duhul Sfânt, ar trebui să fie competenți pentru a se ocupa de acestea. Dacă un membru al bisericii refuză să răspundă la sfatul fraților când se procedează cu el în felul descris în Mat. 18:15-17, el se plasează în mod automat în afara cercului credincioșilor și urmează a fi tratat ca un necredincios (vers. 17). Când un membru al bisericii îngăduie ca credința să îi scadă până într-acolo că pierde legătura cu Hristos și permite inimii sale nerenăscute să refuze cu încăpățănare de a fi împăcat cu fratele său, nu e vrednic de a fi chemat creștin. El trebuie să fie privit ca având nevoie de pocăință. Cu o astfel de persoană trebuie să se lucreze în spiritul lui Hristos și să se depună orice efort pentru a-l readuce în staul (vezi Gal. 6:1; Evr. 12:12-15; Iac. 5:19,20).

Lucruri. Gr. kriteria, „tribunale” sau poate „cazuri” (cf. cele de al vers. 4).

1 Corinteni 6:3

3. Vom judeca pe îngeri. Îngerii la care se face referire în versetul acesta trebuie să fie aceia care s-au răzvrătit și ulterior au fost aruncați din cer împreună cu conducătorul lor (Apoc. 12:7-9; 2Pet. 2:4; Iuda 6). Nu există motiv pentru care îngerii care n-au căzut să fie judecați. Judecata va avea loc în decursul mileniului (vezi 1Cor. 6:2).

Cu cât mai mult. Oameni care au fost creați mai pe jos de îngeri, dar care au fost ridicați prin răscumpărarea lor, la o stare superioară celei a îngerilor care au căzut, sunt în stare să ia decizii în treburile acestei vieți.

Țin de viața aceasta. În comparație cu răspunderea la o lucrare de judecată care afectează soarta veșnică a îngerilor și a oamenilor nelegiuți, chestiunea rezolvării unor probleme în legătură cu treburile lumii e relativ simplă. Acest puternic argument e suficient pentru a proba că sfinții ar trebui să fie în stare să ia hotărâri drepte cu privire la neînțelegerile care se ivesc între membrii bisericii cu privire la lucruri trecătoare.

1 Corinteni 6:4

4. Neînțelegeri. [Judecăți, KJV; Nitz.] Sau „tribunale”. În acord cu aceasta, prima parte a acestui verset ar putea spune: „Dacă găsiți necesar să țineți tribunale pentru rezolvarea chestiunilor lumești în legătură cu viața voastră particulară”.

Puneți. Gr. kathizo, „a face să șadă”, „a numi”. Propoziția poate fi sau interogativă, „Puneți voi?”, sau imperativă, ca în KJV. În lumina contextului, îndeosebi vers. 5, traducerea „Puneți voi?” pare probabilă. Pare să fie o urmă de sarcasm în întrebarea lui Pavel, care poate fi parafrazată astfel: „Veți alege voi ca judecători, magistrați păgâni, necredincioși, care nu au respect pentru adevărul Dumnezeu și care sunt tratați cu dispreț de biserică?” Nu e probabil ca biserica să fie instruită să aleagă pe cei mai puțin capabili membri să servească drept judecători ai dificultăților de fiecare zi care se ivesc între frați. În vers. 5, apostolul lasă a se înțelege că biserica ar trebui să caute un om „înțelept” pentru a trata astfel de situații. Pentru a aprecia sfatul aflat în vers. 4, e necesar a cunoaște ceva despre tribunalele din timpul lui Pavel. Nu e de așteptat ca oamenii din afară de limitele creștinismului să acorde compatibil o dreptate cinstită. Tribunalele păgânilor erau adesea extrem de corupte. Mulți dintre judecători erau caractere desfrâdate, care duceau o viață stricată și care erau ușor mituiți. Biserica din Corint era muștrată pentru că membri ai ei duceau cazurile lor la astfel de oameni.

1 Corinteni 6:5

5. Spre rușinea voastră. Pavel s-a ocupat cu situația privitoare la judecăți între frați cât de clar și de hotărât cu putință, pentru a determina pe membrii bisericii să ajungă la un sentiment de rușine. El dorea ca ei să-și dea seama că nu dădeau un exemplu de viață creștină de biruință înaintea păgânilor. Membrii bisericii ar trebui să țină în supunere sentimentele și dorințele personale și să dea prioritate lucrurilor care privesc binele bisericii. Neînțelegerile dintre frați nu trebuie să fie lăsate să umbrească binele bisericii.

Om înțelept. Corinteni se lăudau cu înțelepciunea și inteligența lor și se considerau superiori altor oameni din jurul lor. Dacă lucrurile stăteau așa, atunci cu siguranță ei ar fi trebuit să fie în stare să găsească pe cineva în biserică în stare să poată formula decizii înțelepte și drepte cu privire la neînțelegerile dintre frați. Dacă cetatea lor era pe atât de subtilă și luminată, așa cum pretindeau ei că este, ar fi fost cu adevărat curios ca ei să nu poată numi pe cineva dintre membrii bisericii să rezolve problemele lor, cineva în care frații să poată avea încredere, cineva ale cărui judecăți să poată fi acceptate de părțile în neînțelegere. Nu e greu să vedem muștrarea oarecum sarcastică pe care Pavel o dă aici.

1 Corinteni 6:6

6. Un frate se duce la judecată. Vezi vers. 1. Era destul de rău ca frații să se certe până acolo încât să nu poată fi împăcați unul cu altul și să fie nevoie să ducă neînțelegerile lor înaintea unui tribunal, dar era încă și mai rău să meargă la un tribunal alcătuit din „necredincioși”. Aceasta era o demonstrație izbitoare a pierderii din vedere din partea credincioșilor a viziunii înalte și sfinte a chemării ca fii și fiice ale lui Dumnezeu, Creatorul universului (vezi Evr. 3:1; 1 Ioan 3:1,2). Ei îngăduiau ca vechea lor inimă păcătoasă și nerenăscută să se afirme și să ceară compensații pentru injurii aduse eului, în loc să înalțe pe Hristos, uitând neînțelegerile lor și acoperind totul cu iubire tăcută (vezi Prov. 10:12; 17:9; 1 Cor. 13:4; 1 Peter 4:8).

Necredincioșilor. Gr. apistoi, literal „unii fără credință”. În vers. 1 sunt numiți „nelegiuți” [„nedrepți”]. Aceia care nu au credință în singurul Dumnezeu adevărat și care, datorită lipsei lor de cunoaștere de Dumnezeu și de principiile împărăției Lui, nu înțeleg și nu practică dreptatea, nu sunt persoane corespunzătoare pentru a rezolva neînțelegerile dintre frații creștini. De aceea este de neiertat ca credincioșii să expună motivele lor de nemulțumire înaintea „necredincioșilor”. Principiul acesta e tot atât de aplicabil astăzi, ca și pe vremea lui Pavel. E totdeauna o rușine ca poporul lui Dumnezeu să se abată de la planul divin pentru aranjarea neînțelegerilor lor și să caute îndrumare de la necredincioși (vezi 5T 242, 243).

1 Corinteni 6:7

7. Cusur. Gr. hettema, „înfrângere”. Calea pe care mergeau creștinii corinteni era o înfrângere pentru ei. Neînțelegerile personale sunt adesea iscate de firea veche, carnală care se presupunea că fusese răstignită împreună cu Hristos, când credinciosul se convertise (vezi Gal. 2:20; 3:27). Aceste porniri ar trebui să fie de îndată reprimare. Din nefericire, ele nu sunt de îndată alungate, ci sunt lăsate să se dezvolte ca resentimente, mândrie jignită și dorință nesfântă după răzbunare și răsplătire. Legătura cu Dumnezeu este întreruptă și sufletul este înstrăinat de El, izvorul lui de pace. Pornind la judecăți unii împotriva altora, creștinii arată că au pierdut îngăduința, răbdarea și iubirea unul față de altul, care sunt motivele călăuzitoare în inima adevăraților urmași ai Domnului. Rugăciunea lui Hristos pentru unire desăvârșită între urmașii Săi (Ioan 17:11.21-23) interzicea categoric ca ei să îngăduie sentimentelor lor egoiste să se dezvolte în certuri care cer rezolvare de către tribunale.

Mai bine să fiți nedreptățiți. [Admiteți nedreptatea, KJV.] Pavel a arătat calea creștină pe care un membru al bisericii să caute dreptatea, când acela despre care el crede că l-a nedreptățit, e și el membru al bisericii. Nu e un păcat în a căuta să se obțină ceea ce pe bună dreptate aparține cuiva; de pildă, ca un muncitor să obțină salariul pe care în mod legal l-a câștigat de la patronul său. Dar, așa cum a declarat Pavel, e un rău în a merge la tribunalele lumești pentru obținerea unei sentințe în neînțelegerile dintre frați. Membrii bisericii sunt răspunzători față de autoritatea ei și ar trebui să vină la ea pentru darea sentinței în neînțelegerile lor.

Dacă un membru aduce o chestiune înaintea bisericii și biserica pronunță judecata ei, el ar trebui să fie dispus să rămână la judecata aceea, chiar dacă nu e mulțumit de ea. Ca el să vină înaintea bisericii pentru darea unei hotărâri asupra unei chestiuni, cu rezerva mentală că va rămâne la judecata aceea numai dacă e în favoarea lui, înseamnă a fi vinovat de a nu acționa în armonie cu intenția vădită a sfatului lui Pavel.

Dacă un membru a adus o chestiune înaintea bisericii, și biserica își declină competența de a-și exercita datoria ei judecătorească, atunci el a epuizat posibilitățile de procedură pe care Pavel le subliniază aici. Ceea ce urmează să facă dincolo de punctul acesta e o chestiune a conștiinței sale individuale. Conducerea creștină în decursul veacurilor nu s-a simțit liberă să declare că un membru e un păcătos înaintea lui Dumnezeu, deoarece în asemenea împrejurări, caută rezolvarea cazului său, înaintea unui tribunal secular.

Totuși, întregul sens al învățaturii creștine sugerează că ar fi mult mai bine ca un membru al bisericii, cu răbdare și liniște, să sufere insulta, nedreptatea sau paguba de la un alt membru, decât să caute satisfacția mergând la tribunal cu chestiunea aceasta. Exemplul lui Isus Însuși e suficient pentru fiecare creștin cu adevărat consacrat. Mântuitorul a fost maltratată mai mult decât orice om, dar raportul spune că „El n-a deschis gura” (Isa. 53:7; cf. Mat. 27:12). Spiritul de răzbunare și de îndreptățire de sine e o directă tăgăduire a lui Hristos și toți aceia care îl adoptă, se așează în categoria aceea despre care Isus spunea: „Mă voi lepăda și Eu [de ei] înaintea Tatălui Meu” (Mat. 10:33; cf. Mar. 8:38; 2 Tim. 2:12). Domnul învață pe copiii Săi să fie dispuși să sufere nedreptatea cu răbdare și fără să se plângă (vezi Prov. 20:22; Mat. 5:39–41; Rom. 12:17, 19–21; 1 Tes. 5:15). Deranjul și suferința unui membru ca persoană ar fi un rău mai mic decât paguba pe care ar suferi-o biserica prin judecăți între frați creștini, înaintea tribunalelor civile. Creștinii ar trebui să iubească mai mult pe Mântuitorul lor decât propriile lor interese personale. Ei ar trebui să fie mai plini de râvnă ca lucrarea lui Hristos să nu fie prejudiciată sau împiedicată decât ca ei personal să fie cruțați de pierdere.

Paguba. [Jefuirea, KJV.] Gr. apostereo, „a jefui”, „a lipsi”, „a prăda”. Fie că e o chestiune de insultă personală sau pierdere de posesiune materială, Pavel dă sfatul că e mai bine ca un membru al bisericii să îngăduie să fie lipsit pe nedrept de proprietate sau să sufere pe nedrept, decât să expună cazul său cu un alt membru înaintea necredincioșilor (vezi Mat. 5:10–12; cf. 1 Pet. 4:14).

1 Corinteni 6:8

8. Pe frați. [Pe frații voștri, KJV.] Răul nu era mărginit la purtările lor față de necredincioși, ei se purtau înșelător și nedrept unul cu altul, în biserică. Frauda și nedreptatea sunt totdeauna rele, indiferent cine comite păcatele acestea, dar ele apar deosebit de detestabile când sunt practicate printre frații din biserică. Ofensa în cazul acesta pare exagerată, deoarece dă pe față o lipsă de iubire și respect pentru aceia care ar trebui să fie priviți cu deosebită afecțiune și stimă. Un membru al bisericii a pierdut iubirea sa față de Dumnezeu și față de frații săi când se coboară la fapte de nedreptate și lipsă de bunătate față de frații săi de

credință din biserică.

1 Corinteni 6:9

9. Nu știți? Forma întrebării în textul grec așteaptă un răspuns pozitiv: „Cu siguranță știți”. V-ați depărat atât de mult de învățătura Evangheliei și de principiile dreptății încât nu vă dați seama că nu e loc în împărăția lui Dumnezeu pentru oricine e vinovat de lucrurile acestea?

Nedrepti. Cei nedrepti care caută să tragă foloase personale în dauna fraților lor nu vor intra în împărăția lui Dumnezeu. Caracterul lor lacom, apucător, egoist e cu totul în dezacord cu iubirea neegoistă, smerită care caracterizează pe locuitorii Paradisului.

Moșteni. Împărăția cerească e menționată în diferite locuri ca o moștenire (vezi Mat. 19:29; 25:34; Luc. 10:25; 18:18; 1 Cor. 15:50; Efes. 1:11, 14; Evr. 11:9, 10). Celor nedrepti, care sunt atât de plini de râvnă să pună mâna pe posesiuni materiale încât sunt dispuși să aducă biserica la defaimă prin durerea fraților la tribunalele civile, li se spune că făcând astfel, se lipsesc de o moștenire veșnică, de o valoare mult mai mare decât orice posesiuni pământești.

Împărăția lui Dumnezeu. Aceasta s-ar putea aplica fie la împărăția harului de aici și acum, fie la împărăția slavei care urmează să se descopere când vine Isus (vezi Mat. 3:2; 4:17; 5:3). Un om nedrept nu este un supus potrivit nici pentru una, nici pentru cealaltă. Oamenii trebuie să se califice acum pentru intrarea în împărăția harului lui Dumnezeu de pe acest pământ, dacă urmează să fie candidați pentru împărăția slavei din veacul viitor.

Nu vă înșelați. Păcatul orbește pe slujitorii lui, așa că adesea ei nu par să-și dea seama că fac un lucru rău sau dacă își dau seama, simțurile lor sunt de așa fel slăbite și amortite de dedarea la rău, încât nu-și dau seama de primejdia care-i amenință (vezi Ier. 17:9; Mat. 13:14, 15; 2 Cor. 3:14; 4:4). Familiarizarea cu păcatul adesea face ca oamenii să piardă din vedere adevărata lui natură și ei sunt făcuți să creadă că pot trăi în călcarea Legii lui Dumnezeu și în același timp cu încredere să aștepte să fie mântuiți.

Nici curvarii. Versetele 9, 10 prezintă o listă de vicii care erau obișnuite printre păgânii din Corint. Curvia poate fi pusă la locul întâi întrucât era deja în discuție un caz grav de incest (cap. 5).

Închinătorii la idoli. [Idolatri, KJV.] Idolatria e clasificată aici la un loc cu o grupă de păcate senzuale. La păgâni desfrâul e de obicei legat de idolatrie. Un alt motiv pentru includerea idolatriei în această listă de păcate înfricoșătoare ale imoralității poate fi sugerat de faptul că abuzul sexual se poate spune că face un idol din mijloacele prin care pofta este satisfăcută.

Preacurvarii. [Adulterinii, KJV.] Vezi Mat. 5:27-32.

Malahii. [Efeminații, KJV; Moleșiții, Nitz.] Gr. malakoi, însemnând fundamental „moi de la natură”, „delicați” sau „gingași”. Când e folosit în legătură cu termeni care exprimă viciu senzual ca acelea aflate în vers. 9, denumește pe homosexuali, mai ales pe aceia care se predau pe sine pentru a fi folosiți pentru astfel de scopuri imorale.

Sodomiții. [Abuzanții, KJV; Cei care au pat cu partea bărbătească, Nitz.] Gr. arsenokoitai, un alt termen denumind pe homosexuali.

Lista de păcate aflată în vers. 9, 10 cuprinde cele mai multe dintre păcatele obișnuite ale firii pământești (vezi Gal. 5:19–21; Efes. 5:3–7). Dacă cineva persistă în cultivarea vreunui dintre obiceiurile acestea rele, va fi exclus din împărăția lui Dumnezeu. Acela care duce o viață de robie față de păcatele cărnii, nu numai că pierde propria sa șansă de participare la moștenirea glorioasă a sfinților, dar transmite odraslelor sale, o moștenire de slăbiciune, atât fizică, cât și spirituală (vezi 4T 30, 31; CD 118; 3SG 291; 1T 304).

1 Corinteni 6:10

10. Hoții. Gr. kleptai, (vezi Ioan 10:1).

Defăimătorii. Sau, „calomnii”. Vezi cap. 5:11.

1 Corinteni 6:11

11. Unii dintre voi. Înainte de convertire, corinteni se dedaseră la viciile aici menționate.

Spălați. Adică spălați de păcat. Botezul este semnul exterior al recunoașterii sau ratificării experienței lăuntrice a îndepărtării păcatului, care a avut loc în păcătosul pocăit. Spălarea menționată în versetul acesta este minunea renașterii încercate de persoana ale cărei păcate au fost iertate și spălate prin sângele lui Hristos, în a cărui jertfă ispășitoare, păcătosul și-a pus credința (vezi Mat. 26:28; Efes. 1:7; Evr. 9:14, 22; 1 Ioan 1:7, 9; Apoc. 1:5). Deși se poate ca un om să fi fost murdărit și stricat de cele mai înjositoare păcate, el poate găsi mântuire în Isus. Când o astfel de persoană se pocăiește și se adresează Domnului pentru a fi eliberat, se săvârșește un mare miracol în viața lui și el e transformat de Duhul Sfânt într-un urmaș recunoscător, smerit și sincer al lui Hristos (vezi Rom. 7:24, 25; 8:1–4, 11; 12:1, 2).

Sfințiți. Gr. hagiazo, (vezi Ioan 17:11,17). Credincioșii din Corint fuseseră chemați din lume pentru a servi lui Dumnezeu. Ei fuseseră „spălați” și făcuți buni de primit înaintea Tatălui, prin credința în sângele curățitor al Fiului Său. Când păcatele au fost iertate, Duhul Sfânt începe lucrarea de a dezvolta în credinciosul pocăit un caracter ca acela al lui Hristos. Acest proces de sfințire este o creștere continuă în har și cunoaștere a lui Dumnezeu (vezi 1 Tes. 4:3; 2 Tes. 2:13; GC 469).

Socotiți neprihăniți. [Îndreptățiți, KJV.] Adică socotiți liberi de vinovăție, achitați, socotiți nevinovați (vezi Rom. 4:8). Acesta e tabloul pe care credinciosul pocăit care și-a mărturisit păcatele în numele lui Hristos, îl înfățișează lui Dumnezeu. Îndreptățirea e cu puțință datorită faptului că credința credinciosului e socotită ca neprihănire (vezi Rom. 3:24–26; 4:3, 5). Tatăl, privind la păcătosul pocăit, vede veșmântul frumos al dreptății lui Hristos, cu care cel pocăit a fost acoperit, și nu la zdrențele pătate de păcat ale vieții stricate a păcătosului. Această lucrare uimitoare a fost făcută cu puțință prin moartea de sacrificiu a lui Isus (vezi Rom. 5:19; 2 Cor. 5:17–19, 21; Evr. 9:15; 1 Pet. 2:24; SC 62, 63). Având în vedere faptul că Duhul Sfânt lucrează această transformare de la păcat la neprihănire, credincioșii au obligația morală de a trăi o viață de continuă supunere față de voia Domnului totdeauna.

1 Corinteni 6:12

12. Toate. [Toate lucrurile, KJV.] Expresia aceasta nu trebuie să fie înțeleasă în sensul ei absolut. Cu siguranță relele morale se felul celor arătate în vers. 9, 10, nu sunt cuprinse. Pavel se referă la lucruri care nu sunt rele în ele însele. Creștinul are libertatea să participe la tot ceea ce intră în planul vieții alcătuit de Dumnezeu, ca ceea ce este cel mai folositor pentru omenire. El poate face orice este în armonie cu voia lui Dumnezeu, așa cum este arătat în Cuvântul Său. Dumnezeu nu Se contrazice. Ceea ce El poruncește într-un loc, nu înlătură în altă parte, ceea ce El oprește, nimeni nu are libertatea de a face. În cadrul a tot ceea ce este în armonie cu voia lui Dumnezeu, creștinul individual e liber să facă ceea ce dorește, dar e o condiție care trebuie să fie respectată: un credincios nu trebuie să facă ceva ce ar face pe un altul să se poticnească. Isus a rezumat tot ceea ce este legal pentru urmașii Săi să facă, în răspunsul Său la întrebarea pusă de învățătorul Legii (Mat. 22:36–40). Iubirea față de Dumnezeu și iubirea față de om sunt principiile care guvernează viața adevăratului creștin. El are deplina libertatea de a face tot ce dorește dacă nu vine în conflict cu aceste două principii călăuzitoare. Compară 1 Cor. 10:23.

Îngăduite. [Legale, KJV; Iertate, Nitz.] Versetul 12 are un joc la cuvântul acesta și exousiasthesomai, care e derivat din el. Jocul este greu de transmis exact prin traducere. Abordarea cea mai apropiată este „toate lucrurile sunt în puterea mea, dar eu nu trebuie să fiu adus sub puterea a nimic.” (Vincent). Aceasta era probabil o zicală sau proverb.

De folos. [Convenabil, KJV; Folosesc, Nitz.] Gr. sumphero, „a îmbina laolaltă”, de unde „a fi profitabil”. Vezi cap. 10:3. În ce privește limitări ale libertății creștine, vezi Rom. 14.

Stăpânire. [Putere, KJV.] Mai degrabă „autoritate”.

Nimic. [De nimic, KJV.] În a doua jumătate a versetului e o repetare a admitterii că creștinul este liber să facă toate lucrurile, dar o altă calificare e adăugată care servește să limiteze această libertate. Un om înțelept nu-și va îngădui să fie rob de ceea ce are libertatea de a face. El va exercita stăpânirea de sine și va

fi cumpătat în toate. El nu-și va forma o deprindere care să ajungă să pună stăpânire pe voința sa sau să se așeze în vreun fel oarecare în calea dezvoltării sale în slujba lui Dumnezeu (vezi cap. 9:27). Sunt multe lucruri pe care credinciosul consacrat are libertatea să le facă, dar nu e înțelept pentru el să se angajeze în orice ar pune piedici înaintării lucrării lui Dumnezeu. Nu trebuie să se facă nimic ce ar constitui o piatră de poticnire pentru cineva care caută adevărul, chiar dacă fapta ar fi perfect nevinovată în ea însăși (vezi Rom. 14:13; 1Cor. 8:9; cf. 9T 215).

1 Corinteni 6:13

13. Mâncările. Gr. bromata, „alimente”, orice fel de alimente, nu necesar mâncăruri de carne, deși acestea pot fi incluse. Când KJV a fost publicată prima dată, cuvântul englez „meat” avea același înțeles de „hrană” și e adesea folosit în felul acesta în Scriptură (vezi Gen. 1:29, 30; Psa. 42:3; Eze. 47:12; Dan. 4:12; Hab. 3:17; Mat. 9:10; 14:9; Luc. 14:10; 1Cor. 8:10; etc.). Dumnezeu procură hrană pentru folosul omului și El a făcut stomacul pentru digerarea hranei. Omul are dreptul să-și satisfacă apetitul pentru hrană. Totuși, deși Dumnezeu a dat omului apetitul pentru hrană și a luat măsuri ca el să fie satisfăcut, creștinul nu are libertatea de a mânca tot ce ar dori apetitul lui, indiferent de cantitate și calitate. El are obligația de a reține că e cumpărat cu sângele lui Hristos și e dator la el de a-și păstra trupul în cea mai bună stare cu putință (vezi 1 Cor. 6:20; 1Pet. 1:18, 19; Apoc. 5:9; CH 41).

Nimici. Literal, „va aduce la nimic”. Credincioșii nu vor da considerația lor principală la ceea ce urmează să fie nimicit, ci se vor pregăti pentru viața veșnică, prin cultivarea unui caracter care va obține aprobarea lui Dumnezeu. Cumpătarea va fi practică de cei care sunt doritori să aibă minte clară și corp sănătos. Dedarea fără limite la mâncare, chiar de felul cel mai bun de alimente, împiedică pe om să se bucure de o bună sănătate și de asemenea stă în calea înțelepciunii și aprecierii adevărului spiritual. Acela care își dă seama de bucuria părtășiei cu Dumnezeu, nu va îngădui ca puterile sale mentale și spirituale să fie slăbite prin lacoma satisfacere a apetitului după mâncare (cf. cap. 9:27). Oamenii ar trebui să fie recunoscători pentru măsurile luate de Dumnezeu de a împlini nevoile trupului pentru hrană. De unde, ei ar trebui să mănânce în chip inteligent, pentru a căpăta putere de a servi Domnului în mod eficient și pentru a-și împlini datoriile în lumea aceasta.

Nu este pentru curvie. Deși stomacul e plănuț și întreținut pentru digerarea hranei, trupul nu e plănuț pentru desfrâu. El trebuie să fie consacrat slujbei Domnului. Restul acestui capitol constă dintr-o argumentație împotriva imoralității – un rău la care corintenii erau îndeosebi expuși. Fără îndoială, credincioșii erau conștienți de nelegiuirea desfrâului, dar trăiau în mijlocul unor oameni care nu numai că o practicau, dar o și considerau o parte din viața lor normală (cf. Num. 25:1–8; Apoc. 2:14). Din care cauză, Scripturile prezintă argumente puternice împotriva aceluia viciu. Instrucțiunea aceasta, dacă era luată în considerație, (1) îi ferea de ispită; (2) îi făcea în stare să se opună efectiv celor care-l apărau; și (3) să rezolve moralitatea problemei pe o bază neclintită. Argumentația prezentată în această epistolă e după cum urmează: omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu (Gen. 1:27), pentru slava Lui (vezi 1Cor. 6:20; Apoc. 4:11), pentru a reflecta chipul divin (vezi Efes. 4:13; EW 71) și pentru a demonstra puterea lui Dumnezeu (vezi 1Pet. 2:9, 4:14); de aceea creștinul e sub obligația de a-și păstra trupul neîntinat, pentru a putea fi o jertfă corespunzătoare pentru a fi înfățișată Domnului (vezi Rom. 12:1). Pare că erau unii care ziceau că e o paralelă între folosirea mâncării de stomac și folosirea trupului pentru desfrâu sexual. Totuși, deși stomacul este intenționat de Dumnezeu pentru a consuma hrana și trebuie să aibă o cantitate în mod regulat pentru a funcționa, trupul nu a fost făcut pentru satisfacerea dorințelor sexuale, ci pentru Domnul (vezi 1Cor. 6:15; Efes. 5:23, 29, 30). Acesta este primul din cele șase argumente ale lui Pavel împotriva necurăției (vezi 1 Cor. 6:14, 15, 18, 19).

1 Corinteni 6:14

14. A înviat pe Domnul. Vezi Mat. 28:1-6.

Ne va învia și pe noi. Versetul acesta prezintă al doilea argument împotriva necurăției (vezi vers. 13). Prin credință, credincioșii sunt uniți cu Hristos. Dumnezeu L-a înviat dintre morți cu un trup proslăvit. Sfinții înviați vor avea trupuri proslăvite ca al Lui (vezi Filip. 3:21). Întrucât (1) cei răscumparați vor fi înviați prin puterea lui Dumnezeu, (2) trupurile lor vor fi curate și sfințite fără pată, ca și trupul proslăvit al lui Hristos, (3) și aceasta se va face prin puterea lui Dumnezeu, nu e drept ca trupul să fie întrebuintat pentru scopuri de întinare morală și pentru satisfacerea poftelor. Dedarea la desfrâu este cu totul nedemnă de sfinți, deoarece ei aparțin Mântuitorului curat și sfânt, care a fost înviat dintre morți și care ne-a înviat pentru a

umbla în viața cea nouă (vezi Rm. 6:1-13). E la fel de nedemn având în vedere mărețul adevăr că trupurile credincioșilor vor fi înviate la neprihănire desăvârșită și veșnică. O deplină înțelegere a unirii lor cu Mântuitorul cel fără de pată curat înviat și a propriei lor nădejdi de curățenie nemuritoare, ar trebui să contribuie mai mult decât orice altceva pentru a-i feri de păcatul degradant al desfrâului în toate formele lui.

1 Corinteni 6:15

15. Mădulare ale lui Hristos. Biserica este trupul lui Hristos și El este capul trupului, credincioșii în parte fiind mădulare ale trupului (vezi 1Cor. 12:27; Efes. 1:22, 23; 4:12, 13, 15, 16; 5:30). Credincioșii sunt tot pe atât de strâns și vital uniți cu Hristos, ca și mâna și piciorul cu trupul fizic. După cum mădularele trupului fizic sunt stăpânite și îndrumate la îndeplinirea diferitelor lor funcțiuni de către cap, tot așa credincioșii primesc de la Isus, capul spiritual, călăuzire și putere pentru a săvârși datoriile lor creștine.

Al treilea argument împotriva desfrâului e dat în versetul acesta (cf. cele de la vers. 13,14). E că creștinii sunt uniți cu Hristos și e de neconceput ca să fie luate mădularele lui Hristos și să fie mânjite prin imoralitate. Hristos este cu totul curat. Urmașii Lui, fiind uniți cu El, sunt obligați să fie curați așa cum este El, și aceia care nădăjduiesc să-L întâmpine la a doua Lui venire se vor strădui continuu să păstreze curățenia aceea (vezi 1Ioan 3:3). Ar putea un adevărat creștin să pună ceea ce aparține lui Hristos și face parte din El, unul din mădularele Lui, la o așa josnică întrebuintare? Creștinii au fost chemați cu o chemare înaltă și sfântă și nu pot accepta standardele de treaptă joasă ale lumii necredincioase, ca o normă pentru purtarea lor (vezi Filip. 3:14; 1Tes. 1:4; 2Tim. 1:9; Evr. 3:1). Credinciosul e botezat „în Hristos” (Gal. 3:27) și devine un mădular al lui Hristos și i se cere să păstreze legătura aceea sfântă, păstrându-și tot corpul consacrat Domnului.

Nicidecum! [Să fească Domnul, KJV.] Vezi Rom. 3:4, 31. Expresia aceasta dă glas cu putere nădejdi că ceva sugerat de afirmația anterioară nu va avea loc. Expresia e găsită de 15 ori în NT și 14 din acestea sunt în scrierile lui Pavel. În versetul acesta expresia arată repulsia apostolului chiar și față de gândul că mădulare ale lui Hristos să fie separate de El și să devină „mădulare ale unei curve”.

1 Corinteni 6:16

16. Se lipește. [Unește, KJV.] În căsătorie, un bărbat și soția sa sunt una în unire legală și sfântă (Gen. 2:24), dar în curvie, un bărbat și o femeie devin una într-o unire ilegală și nesfântă. Numai când e după legea lui Dumnezeu poate unirea sexelor să fie sfântă. Credincioșii corinteni nu puneau la îndoială faptul că ei erau mădulare ale lui Hristos, dar se poate că puneau la îndoială că prin actul curviei, ei își pierdeau poziția lor înaltă și deveneau mădulare ale unei curve. Se poate că erau înclinați să spună că aceasta ar fi o exagerare a efectului unei greșeli morale. Raționamentul lui Pavel, bazat pe Scriptură, nu putea fi cu succes combătut.

1 Corinteni 6:17

17. De Domnul. Versetele 16 și 17 sunt în direct contrast unul cu altul. ele scot în evidență două stări direct opuse care sunt cu totul incompatibile una cu cealaltă. Acela care-L iubește pe Domnul și se încrede în El caută să se unească cu El în orice fel cu putință. El respinge activ orice displace lui Dumnezeu și acceptă numai ceea ce este în armonie cu voia Lui. Această unire a sa cu Hristos este o activitate constantă, care devine interesul său care absoarbe totul. Actul curviei, prin care trupul e legat cu o curvă, e trecător. Dar caracterul e degradant prin actul acela. Deși unirea este fizică, ea coboară pe participanți la cea mai de jos treaptă morală. Pe de altă parte, unirea cu Hristos înalță pe credincios la nivelul moral și spiritual cel mai înalt. Ea este intenționată să fie o unire dăinuitoare în care gândul lui Hristos devine gândul credinciosului, care în felul acesta este complet unit cu voia lui Dumnezeu. El nu dorește nimic mai mult decât să fie agentul prin care voia lui Dumnezeu găsește expresie în gândul, cuvântul și fapta omenească (vezi COL 3:12). Această alipire de Domnul, descrisă aici de Pavel este încă un fel de a descrie neprihănirea prin credință. Este o frumoasă afirmare a transformării misterioase care are loc atunci când păcătosul îi îndreaptă privirea la Hristos și prin credință pune stăpânire pe făgăduința aflată în Ier. 31:33,34. Isus descrie unirea aceasta prin figura unei vițe-de-vie și a mlădițelor ei (vezi Ioan 15:4,5). Credinciosul nu-și pierde identitatea și personalitatea, ci se unește cu Hristos în așa fel încât gândește gândurile lui Hristos împreună cu El și dorește lucrurile pe care le dorește Hristos și face lucrurile pe care le-ar face Hristos dacă ar fi pe pământ. Experiența aceasta este asemănată mai departe cu unirea căsătoriei (vezi Efes. 5:22-33). Unirea dintre un bărbat și o femeie în căsătorie ar trebui să fie considerată sacră și de neschimbat. Unirea dintre Hristos și credincios este mai intimă, mai bogată, mai curată și mai deplină decât ar putea să fie orice căsătorie

pământească.

1 Corinteni 6:18

18. Fugiți. Textul grec arată o atitudine și o acțiune de deprindere continuă. Adică își face un obicei din a fugi. Nu vă opriți pentru a parlamenta cu ispitorul când vă confruntă cu vreun fel de invitație de a vă deda la imoralitate. E primejdios a ezita și a discuta cu conștiința; fuga hotărâtă, neîntârziată de ispita este singura cale sigură ce trebuie aleasă (vezi CH 587). Această poruncă de a nu face nici o încercare de a sta pe loc și a discuta în contradictoriu cu ispita la fapte murdare, ci de a-i întoarce spatele și a fugi de ea nu poate fi desconsiderată fără a fi pedepsit. Ispita la curvie se poate ca adesea să fie atât de subtilă încât o persoană este în siguranță numai fugind de ea. El este liber de întinare numai când refuză de a cultiva un gând imoral; e sigur numai când își întoarce privirile de la obiectul care ar putea sugera un gând necurat (vezi 2 Sam. 11:2–4; Iov 31:1; Prov. 6:23–26; Mat. 5:27–29). Nu e altă cale de a evita întinarea curviei decât aceea expusă de Pavel și nimeni care refuză a urma această instrucțiune nu este sigur. Iosif a demonstrat importanța fugii de acest lucru rău (vezi Gen. 39:7–12; 5T 596). Multe persoane ar fi cruțate de lacrimi, remușcări, sărăcie, lipsă, boală și de o mizerie pe toată viața, dacă ar lua aminte la cuvintele „Fugiți de curvie!”.

Curvie. Gr. porneia, un termen general pentru tot felul de legături sexuale ilicite.

Afară din trup. [Fără de trup, KJV.] Sensul exact al contrastului scos aici în evidență nu e clar, dar înțelesul general este vizibil. Nici un păcat nu întinează trupul, așa cum o face curvia. Nici un păcat nu-și are originea în corp, în același fel înspăimântător, precum curvia. Pavel prezintă aici al patrulea argument împotriva desfrânării (cf. cele de la vers. 13,14,15). Efectul mai imediat al păcatelor ca furtul, minciuna, pofta de a avea ce aparține altuia, este asupra minții, dar necurăția afectează direct trupul însuși. Deși lucruri ca beția și lăcomia la mâncare sunt păcate făcute în trup și de către trup, ele sunt introduse din afară de trup. Dar săvârșind curvia, trupul e folosit ca agent direct al faptei rele. Urâciosul păcat este deosebit de odios pentru că deranjează frumoasa și simbolică unire a căsătoriei. Dumnezeu intenționează ca aceasta să fie o unire pe toată viața a unui bărbat cu o femeie, pe care nimic să nu o întrerupă (vezi Gen. 2:23,24; Rom. 7:2,3), care unire reprezintă pe aceea dintre Hristos și biserica Sa (vezi Efes. 5:25-32). Vezi Mat. 5:28–32; 19:5–9.

1 Corinteni 6:19

19. Templul. Gr. naos, (vezi cap. 3:10). Acesta este argumentul al cincilea împotriva imoralității (cf. cele de la cap. 6:13, 14, 15, 18). Întrucât trupurile credincioșilor sunt altare sacre ale Duhului Sfânt, ele nu trebuie să fie întinate prin viciu. Pentru că sunt mădulare ale lui Hristos (vers. 15) și temple ale Duhului Sfânt, care este dat de Dumnezeu (vezi Ioan 14:16,17), fiecare păcat săvârșit împotriva trupului nostru e un păcat împotriva Făcătorului nostru și împotriva Duhului Sfânt.

Nu sunteți ai voștri. Acesta este al șaselea argument împotriva viciului curviei (cf. cel de la vers. 6:13, 14, 15, 18). Omul nu-și aparține sieși; el nu are dreptul de a folosi puterile sale potrivit cu dorințele și îndemnul trupului său neconvertit. El este proprietatea lui Dumnezeu prin creațiune și răscumpărare. Omul este obligat să trăiască mental, fizic și spiritual, așa cum îndrumă Dumnezeu, spre slava Numelui Său, și nu spre satisfacerea dorințelor firii pământești. Omul convertit este, de fapt, un sclav de bunăvoie al lui Isus Hristos (vez la Rom. 1:2; 6:18), care trăiește numai ca să placă Domnului său.

1 Corinteni 6:20

20. Preț. Dumnezeu prețuiește extrem de mult neamul omenesc, așa cum e arătat de faptul că El a plătit un preț infinit pentru răscumpărarea omului. Faptul acesta descoperă importanța fiecărei ființe omenești individuale. Isus ar fi venit pe pământ și Și-ar fi dat viața și pentru un singur păcătos (vezi Mat. 18:12–14; 8T 73). Fiind însă răscumpărat de Dumnezeu, păcătosul răscumpărat este obligat din punct de vedere moral să trăiască numai pentru Dumnezeu, să asculte de poruncile Sale și „să fugă” de toate formele de desfrâu (vezi 18:12–14; 8T 73).

În trupul vostru. Din cauză că oamenii au fost răscumpărați de la moarte veșnică, este datoria lor de a face tot ce le stă în putere pentru a păstra trupurile lor în cea mai bună stare, așa încât ei să poată proslăvi cât se poate mai bine pe Dumnezeu, servindu-L în mod corespunzător (vezi CH 40, 41, 73, 74). E nevoie de o înțelegere a fiziologiei, anatomiei și a legilor sănătății, dacă trupul urmează să fie îngrijit inteligent (vezi CH

38; FE 321; COL 348). Urmașii lui Hristos nu vor permite apetitului și dorințelor trupești să-i stăpânească. În schimb ei vor face trupurile lor slujitori ai unor minți renașcute care sunt stăruitor călăuzite de înțelepciunea divină (vezi Rom. 6:13; 12:1; 1 Cor. 9:25, 27; AA 311; MH 130; CH 622).

[Duhul, KJV.] Dovezi textuale favorizează (cf. pag. 10) omiterea cuvintelor „și în duhul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu”. Accentul lui Pavel în capitolul acesta este îndeosebi asupra consacării trupului.

COMENTARIII ELLEN G. WHITE

1–9AA 304

2, 3 GC 661

6 5T 242

7 AA 306

9, 10 AA 306; CS 26

10 GC 539; Te 291; 4T 30

11 DA 510; 6T 335

12 9T 215

13 CH 41, 586; MM 291

15 6T 369

17, 18 CH 587

19 CD 160; Ed 201; FE 426; MM 295; Te 216, 241; 3T 63

19, 20 AA 306, 566; CD 56, 166, 204; CG 448; CH 20, 40, 83, 121, 221, 586; CM 19; COL 348, 349; CS 72, 115; CT 494; CW 37; FE 367, 427, 461, 488; GC 475; MH 330; ML 125; MM 122, 276, 291; MYP 45, 68; PP 362; SL 26, 31; Te 61, 214, 245, 287; TM 320, 432; 1T 477, 550; 2T 70, 103, 352, 354, 475, 564; 3T 43, 372, 390; 4T 82, 119, 568, 596; 5T 115, 381, 571; 6T 369, 479; 7T 45, 64, 75; 8T 229; 9T 104

20 CH 38, 81, 84, 158, 316; COL 326; CT 159; FE 127, 261; Te 55; 1T 488, 619, 697; 2T 45, 65, 96, 364, 372, 374; 5T 220; 6T 277, 286; 7T 9; WM 309

1 Corinteni 7:1

1. Lucrurile despre care mi-ați scris. Versetul acesta începe o nouă secțiune a epistolei, în care se tratează anumite chestiuni cu privire la care biserica din Corint îl întrebese pe Pavel. Scrisoarea cuprinzând aceste chestiuni nu există și e cu puțință ca noi numai să presupunem cu privire la seria de întrebări. Ar fi cât se poate de folositor de pildă să știm precis care erau întrebările cu privire la căsătorie. Interpretarea capitolului depinde în parte de natura problemei prezentate lui în scrisoare. Pare corespunzător să fie tratat mai întâi subiectul căsătoriei, în răspunsul lui Pavel, având în vedere serioasa avertizare împotriva curviei (cap. 5, 6). Apoi, erau probabil unii în Corint care se întrebau dacă regulile rigide iudaice care făceau obligatoriu pentru toți, cel puțin pentru bărbați, să se căsătorească (vezi Mișna Yebamoth 6. 6, ed. Soncino a Talmudului, vol. 1, pag. 411) erau aplicabile la creștini. Unii din biserică s-ar putea să nu fi avut o dorință deosebită să se căsătorească și se poate să-l fi întrebat pe Pavel dacă ar fi acceptabil ca ei să rămână necăsătoriți. Dacă întrebarea aceasta era fundalul declarației lui Pavel din cap 7:1, atunci apostolul nu dădea sfat general cu privire la oportunitatea căsătoriei, ci doar informa această grupă aparte că era perfect oportun să rămână celibatari. Unii creștini pare să fi crezut că situația de căsătorie era o situație păcătoasă, care ar fi trebuit evitată și dacă era cu puțință, întreruptă. Aceasta ar fi o reacție de înțeles împotriva desfrânării atât de obișnuite în Corint, pe vremea aceea. În zelul lor de a evita tot ce ar fi fost de natura desfrânării, ei ar fi

putut să cadă în cealaltă extremă, de abținere de la legătura căsătoriei.

Bine. Gr. kalos, „oportun”, „corespunzător”. Cuvântul nu denotă o bunătate în sensul moral (vezi vers. 28:36). De unde afirmația aceasta nu poate fi folosită pentru a justifica celibatul ca o practică morală superioară (vezi Mat. 19:4-6; Rom. 7:2-4; Efes. 5:22-32; 1 Tim. 4:1-3; Evr. 13:4). Ar fi inconsistent ca Pavel să învețe că nu e bine ca oamenii să se căsătorească în nici o împrejurare și apoi într-o epistolă către o altă biserică, să folosească căsătoria ca o ilustrație a strânsei uniri care există între Hristos și biserica Sa (vezi Efes. 5:22-27). Vezi mai sus, la „lucrurile despre care mi-ați scris”.

Atingă de femeie. Un eufemism pentru legătura sexuală (vezi Gen. 20:4, 6; 26:11; Prov. 6:29). Expresia de aici e probabil sinonimă cu căsătoria. Îndrumarea trebuie să fie interpretată în lumina contextului ei și nu trebuie să fie înțeleasă ca o oprire a căsătoriei.

1 Corinteni 7:2

2. Totuși. Deși căsătoria nu e cerută, e cu totul la locul ei.

Din pricina. [Pentru a evita, KJV.] Gr. dia, „din pricina”, „datorită”. Aceste redări ale acestui cuvânt sunt preferate. Având în vedere că starea societății din Corint era de așa fel că imoralitatea abunda, era recomandabil pentru toți creștinii să fie căsătoriți. În orice țară unde legătura căsătoriei a fost privită cu ușurătate, imoralitatea a fost ceva obișnuit și așa va fi întotdeauna. Curățenia și virtutea sunt strâns legate cu păstrarea legământului conjugal. Recomandarea din partea lui Pavel a căsătoriei, ca o protecție împotriva curviei a fost privită de unii ca o concepție inferioară a căsătoriei. Dar astfel de persoane uită că din cauza unei anumite situații din Corint, Pavel se ocupa numai de partea negativă a problemei. El nu spune că oferă aici unicul motiv al căsătoriei. El nu tăgăduiește elementele pozitive și binecuvântările pe care le procură căsătoria (vezi Mat. 19:12). Neander spune: „Nu trebuie să trecem cu vederea faptul că Pavel nu tratează aici căsătoria în general, ci numai în legătura ei cu starea de lucruri din Corint, unde se temea de efectul prejudecăților morale cu privire la celibat.” (Lange).

Curviei. Literal „curviilor”. Pluralul fără îndoială se referă la multele forme ale viciului sexual, care erau practicate în Corint.

Nevasta lui... bărbatul ei. Această poruncă scoate în evidență practica creștină a monogamiei.

1 Corinteni 7:3

3. Datoria. [Amabilitatea cuvenită, KJV.] Literal “obligația”, “ceea ce e datorat”. Versetul acesta enunță datoria soțului și a soției unul față de altul în materie de drepturi conjugale, îndeosebi cu privire la legătura sexuală. Fiecare este legat de celălalt pe viață și în fiecare fel cu puțință fiecare trebuie să arate amabilitate și considerație pentru celălalt. Un astfel de sfat era necesar din cauză că unii creștini evident credeau că era o virtute specială în faptul ca soțul și soția să trăiască separat unul de altul, lucru care le tăgăduia de fapt privilegiile legitime ale stării de căsătoriți și îi expunea ispitei imoralității.

1 Corinteni 7:4

4. Nu este stăpână. [Nu are putere, KJV.] Aici sunt enunțate clar drepturile egale ale soțului și soției. Nici una dintre părți nu are dreptul de a tăgădui celelalte privilegii intime ale legăturii de căsătoriți. Aceasta nu autorizează nici o formă de abuz sau de exces. Dimpotrivă creștinii trebuie să recunoască nevoia de cumpătare în orice (vezi cap. 9:25; 1T 618; 2T 380, 381, 474). Persoanele căsătorite ar trebui să se considere unite într-o intimitate cu cele mai gingașe legături; de aceea, când le vine ispita la necredincioșie, fiecare ar trebui să se gândească spontan la unirea intimă și sacră care-i unește cu partenerul de căsătorie și ar trebui să refuze în mod categoric ruperea acestei uniri. Chrysostom exprimă aceasta astfel: „Când deci vezi o curvă că te ispitește, spune: ‚Trupul meu nu e al meu, ci al soției mele’. La fel și femeia să spună acelora care i-ar submina castitatea: ‚Trupul meu nu e al meu, ci al soțului meu.’” (Omilia xix. 2, 1 Cor. 7:3; NPNF, seria I, vol. 12, pag. 105).

Să nu se uite că această discutare a datoriei și a privilegiilor celor căsătoriți, în legăturile intime ale căsătoriei, s-a dezvoltat din întrebări puse de biserica din Corint (vezi vers. 1). Cum s-a spus mai înainte, erau probabil unii credincioși care susțineau vederi ascetice care-i făceau să-și închipuie că, chiar și în situația de căsătoriți, erau obligați să se abțină de la legături sexuale. Versetul acesta arată că însăși natura

căsătoriei implică faptul că acordarea sau reținerea privilegiului căsătoriei n-ar trebui să fie supus toanelor oricăreia dintre părți. Fiecare are pretenție la drepturi conjugale, totuși, totdeauna cu calificarea divină că Dumnezeu trebuie să fie onorat în toate (vezi cap. 10:31). Cunoscând că trupul său este un templu al Duhului Sfânt (vezi cap. 6:19,20), credinciosul nu va permite ca privilegiul acordat lui prin căsătorie să devină o cauză de călcare a poruncii de a înfățișa trupul său fără defect Domnului (vezi Rom. 12:1; cf. 2T 380). Trupul trebuie să fie totdeauna ținut sub controlul rațiunii sfințite.

1 Corinteni 7:5

5. Să nu vă lipsiți. [Jefuiți, KJV.] Gr. apostereo, „a jefui”, „a lipsi de”. Cuvântul apare în LXX, la Exo. 21:10, unde un bărbat este sfătuit să nu scadă din hrana, îmbrăcămintea și datoria de soț convenită primei sale soții. Creștinilor li se spune că ei nu trebuie să se lipsească unul pe altul de privilegiile intime ale căsătoriei, cu excepția unui timp limitat, în împrejurări speciale și prin consimțământ reciproc. Enunțarea următoare introduce temeuri pentru un aranjament mutual, pentru abținere temporară de la relații intime, participare neîmpiedicată la exerciții religioase speciale, deși fără nici o sugestie de a promova ascetismul în viața de căsătorie. Nu se poate deduce din acest sfat că o astfel de înfrânare de la privilegiile căsătoriei e necesară pentru ținerea timpurilor de rugăciune zilnice, ci numai că e un plan admisibil pentru adoptare, când se simte nevoia unei perioade de intensă devoțiune, ca aceea sugerată aici prin expresia „postirea și rugăciunea” (cf. Exo. 19:14,15).

[Postirea, KJV.] Dovezi textuale atestă (cf. pag. 10) omiterea acestui cuvânt. În ce privește postirea la iudei, vezi Mar. 2:18.

Împreunăți. [Veniți laolaltă, KJV; Să fiți la un loc, Nitz.] Dovezi textuale favorizează exprimarea „să fiți laolaltă”. Motivul pentru perioada de abținere plănuită mutual încetând, soțul și soția urmează să revină la ducerea normală a vieții de căsătorie. Motivul pentru acest îndemn de a relua legăturile normale e clar enunțat, evitarea unor abateri sexuale. Căsătoria apără curățenia neamului omenesc, de unde orice încercare de a introduce abținerea îndelungată de la legături între soț și soție ar tinde să înlăture ocrotirea împotriva curviei, care e stabilită prin căsătorie (vezi PP 46).

1 Corinteni 7:6

6. Lucrul acesta. E cu neputință a determina cât de mult a intenționat a cuprinde acesta, dacă numai sugestia din versetul 5 sau întreaga îndrumare din vers. 1-5.

Ca o îngăduință. [Din îngăduință, KJV, Nitz.] Gr. suggnome, „acord”, „părere sau judecată mutuală”, „concesiune”. El nu intenționează să dea impresia că persoanele căsătorite au obligația de a practica diferite perioade de abținere prin acord mutual. El doar dă explicația că dacă doresc așa, ei sunt perfect liberi să facă un astfel de aranjament; nu li se poruncește să facă așa. Expresia aceasta nu cere concluzia că Pavel nu era inspirat de Duhul Sfânt când dădea sfatul aflat în vers. 5. Dacă vers. 1-5 sunt luate în considerație aici, atunci Pavel spune mai departe că el nu face din chestiunea dacă cineva să se căsătorească, o chestiune supusă poruncii. Aceasta este o chestiune în care persoana în cauză să hotărască.

1 Corinteni 7:7

7. Să fie ca mine. Adică posedând un dar care face căsătoria să nu fie necesară (vezi Mat. 19:10-12). Nu se poate dovedi concludiv că Pavel fusese mai înainte căsătorit. Pavel și-a dat votul contra sfinților, lucru care a fost interpretat ca însemnând că era membru al Sinedriului (cf. AA 112). Membrilor acestei organizații li se cerea să fie căsătoriți (vezi Talmud Sanhedrin 36b, ed. Soncino, vol. 1, pag. 229; cf. DA 133). Mai mult, e cât se poate de natural a admite că Pavel, ca un Fariseu strict, nu ar fi neglijat ceea ce iudeii priveau ca fiind o obligație sacră, și anume căsătoria (vezi Mișna Yebamouth 6. 6, ed. Soncino a Talmudului, vol. 1, pag. 411). Sfatul său detaliat din capitolul acesta sugerează o cunoaștere intimă a problemelor de felul celor pe care le pune căsătoria. Pare să nu fie multă îndoială, deci, că la vreo dată oarecare, înainte de scrierea primei epistole către corinteni, Pavel fusese căsătorit.

Darul lui. Se recunoaște aici că nu toți oamenii sunt la fel, în chestiunea căsătoririi sau necăsătoririi. Unii preferă să rămână celibatari și au capacitatea de a trăi o viață satisfăcătoare fără căsătorie. Alții preferă să urmeze planul normal de viață pe acest pământ și intră în relația de căsătorie. Ambele comportamente sunt aprobate de Domnul, când sunt trăite în armonie cu sfatul Său.

1 Corinteni 7:8

8. Neînsurat. Forma greacă este masculină, ceea ce ar arăta că Pavel se referă aici numai la bărbații necăsătoriți și văduvi. Fecioarele necăsătorite sunt menționate în vers. 25.

Văduvelor. Femeile lipsite de soții lor.

Bine. Gr. kalos, (vezi vers. 1).

Ca mine. Vezi vers. 7.

1 Corinteni 7:9

9. Nu se pot înfrâna. Pavel subliniază importanța faptului de a fi înfrânat, dar el recunoaște că nu toți oamenii sunt ca el (vezi vers. 7). În plus, cei care au fost obișnuiți cu căsătoria pot găsi că e mai greu de a păstra înfrânarea completă (vezi 1Tim. 5:11,14).

Să ardă. Pavel sfătuiește pe aceia care au o dificultate nepotrivită de a-și ține sub control dorințele sexuale, să se căsătorească decât să fie stăruitor supuși la excitarea dorinței nesatisfăcute. Îndrumarea de aici e clară și în armonie cu tonul general al versetelor anterioare, și anume păstrarea curăției și cea mai bună atitudine față de căsătorie (vezi vers. 2:3,5). Chiar și atunci când sunt luate în considerație toate problemele asociate cu viața de căsătorie, în timpul unei perioade de persecuție sau de neceaz (vezi vers. 26), e mai bine ca cineva să se căsătorească decât să fie mistuit lăuntric de starea producătoare de tulburare mentală, emoțională și fizică a dorinței nesatisfăcute.

1 Corinteni 7:10

10. Căsătoriți. Adică creștini deja căsătoriți.

Domnul. Pavel întărește porunca sa inspirată, referindu-se la învățătura clară dată de Hristos Însuși. Întrucât Isus vorbise în mod specific asupra acestui subiect, apostolul putea să facă o astfel de referire. Când nu era instrucțiune specifică de la Isus, apostolul dădea sfat proaspăt, inspirat (vezi vers. 12). Mântuitorul declarase că legătura de căsătorie era sfântă și de neschimbat (vezi Mat. 5:31,32; Mar. 10:2–12; Luc. 16:18). Porunca lui Isus nu lasă loc pentru multele scuze de separare legală care sunt acceptate în tribunalele civile de astăzi, ca de pildă incompatibilitate, cruzime mentală și altele de o natură de mai mică însemnătate. Același lucru era și printre iudei (vezi Mat. 5:32). Această stare a societății fără îndoială influența pe creștini spre a pune întrebarea cu privire la oportunitatea separării între credincioși. Răspunsul este clar enunțat, divorțul nu este în planul desăvârșit pentru neamul omenesc. Singurul motiv pentru care e permis divorțul este adulterul (vezi Mat. 19:9).

Nevasta să nu se despartă. Locul întâi dat aici nevestei poate fi explicat pe temeiul că era o mai mare înclinație pentru soție să obțină un divorț. Fiind partea mai slabă, era mai ușor ca ea să sufere oprinare din partea soțului necredincios. Sau poate scrisoarea cu întrebarea (vezi vers. 1) se ocupa cu un anumit caz, în care o femeie se gândea să-și părăsească soțul.

1 Corinteni 7:11

11. Dacă este despărțită. [Dacă se desparte, KJV; Dacă se va fi despărțit, Nitz.] Sau „dacă se desparte”. Enunțarea aceasta este de fapt o admitere că porunca dată în versetul precedent nu ar fi pe deplin ascultată, în starea nedesăvârșită a bisericii. Vor fi cazuri de deosebiri matrimoniale care nu ar putea fi biruite de afecțiune și îndelungă răbdare creștină și ar rezulta despărțirea. În astfel de cazuri, soția lăsată sau despărțită nu ar trebui să se căsătorească, ci ar trebui să caute împăcarea cu soțul ei.

Lase. Gr. aphiemī, „a îndepărta”, „a lăsa”, „a divorța”. Acesta e un termen mai tare decât cel tradus „despărțită”, mai la începutul versetului, deși poate aici e folosit ca sinonim. În vers. 13, aphiemī e folosit cu privire la soție. Legea iudaică recunoștea dreptul soției în anumite împrejurări să divorțeze de soțul ei.

1 Corinteni 7:12

12. Celorlalți. Datoriile persoanelor necăsătorite din biserică au fost tratate mai ales în legătură cu întrebarea dacă e bine sau recomandabil ca cineva să se căsătorească (vezi vers. 1-9). La fel, porunca Domnului cu privire la credincioșii căsătoriți a fost clar enunțată, cum și cu privire la ce poziție să ia față de

problema separării și a divorțului (vezi vers. 10,11). Acum, discuția trece la cazuri în care o parte e creștină, iar cealaltă nu e. Se pune întrebarea: ar fi recomandabilă și oportună o separare voluntară în astfel de împrejurări? Soțul sau soția credincioasă poate că nu ar dori să rămână în contact intim cu un soț păgân. Se dă sfat pentru un asemenea caz.

Nu Domnul. Domnul Hristos a dat instrucțiune cu privire la natura de nedefinit și sacră a legăturii căsătoriei (vezi Mat. 19:4-6,9). Pavel se ocupă aici de cazuri cu privire la care nu fusese dată învățatură explicită de Isus, de unde expresia „zic eu, nu Domnul”. El era inspirat de Duhul Sfânt la darea sfatului care urmează, dar nu și-a întemeiat cuvintele pe nici o enunțare relatată anterior, pe care o făcuse Isus (cf. cele de la 1Cor. 7:10).

Despartă de ea. Puteau să fie cazuri în care o soție necreștină ar fi fost atât de potrivnică Evangheliei și atât de violentă în împotrivirea ei, încât nu dorea să trăiască cu soțul ei creștin. În astfel de cazuri, soțul nu putea să prevină separarea. Dacă, dimpotrivă, soția necredincioasă dorea să rămână cu soțul ei credincios, el nu avea libertatea să caute o separare. Unicul efect al convertirii uneia dintre părți urma să-l facă pe el sau pe ea mai gingaș, mai amabil, mai plin de iubire și mai sincer decât înainte. O căsătorie cu un necredincios trebuie să fie considerată tot atât de obligatorie pentru un credincios, atâta vreme cât necredinciosul nu se separă de bunăvoie de soțul său credincios și nu contractează o nouă căsătorie.

1 Corinteni 7:13

13. Să nu se despartă de bărbatul ei. [Să nu-l lase, KJV.] Sfatul dat în acest verset e similar cu cel dat în vers. 12, dar e aplicat la cealaltă parte a căsătoriei. La fel cum soțul creștin nu are libertatea să divorțeze de soția sa necredincioasă, numai pe temeiul deosebirilor religioase, tot așa soția creștină nu poate să divorțeze de soțul ei necredincios, pentru același motiv.

1 Corinteni 7:14

14. Sfințit. Gr. hagiazo, „a sfinți”. Fondul acestei enunțări e fără îndoială temerea din inima unor credincioși ai căror soți nu erau creștini, că ar rezulta întinare sau murdărie din rămânerea în legătură intimă de căsătorie cu necredincioșii. Pavel nu vrea să spună că soțul necredincios sau soția necredincioasă s-ar face sfinți sau ar fi convertiți la creștinism, numai prin continuarea conviețuirii matrimoniale cu un creștin, sau că necredinciosul ar ajunge ca treptat să fie înclinat față de creștinism, observând efectul lui asupra tovarășului său. Lucrul acesta el îl tratează mai târziu (vezi vers. 16). El vorbește aici despre o stare care exista de îndată ce o parte a căsătoriei devenea creștin, nu de ceva care urma să se dezvolte în viitor. „Sfințit”, deci, descrie doar starea care nu întinează. Partenerul care nu crede e sfințit în legătură cu chestiunea oportunității ca păgânii și creștinii să trăiască laolaltă în căsătorie. Dacă căsătoria este legală și e recunoscută ca atare de biserică, cei doi sunt prin legătura căsătoriei, un trup și sunt indisolubil uniți (vezi Gen. 2:24; Mat. 19:5, 6; Efes. 5:31). Acesta fiind cazul, e potrivit ca ei să trăiască laolaltă. Nu e nevoie de divorț.

Copiii... ar fi necurați. Adică născuți dintr-o căsătorie nesfântă și astfel, într-un anumit sens, nelegitimi. Dacă ar fi recomandat divorțul, pe temeiul faptului că unul dintre soți era păgân, s-ar fi lăsat a se înțelege că o astfel de căsătorie ar fi fost nelalocul ei. Corinteni înșiși nu credeau că copiii din căsătoriile mixte erau nelegitimi, deci chiar după propriile lor idei, căsătoria trebuia să fie legitimă.

Acum sunt sfinți. Adică în același fel cum soțul necredincios e sfințit de soția credincioasă. Ei sunt sfinți în sensul că sunt născuți dintr-o legătură sfințită.

1 Corinteni 7:15

15. Cel necredincios. Masculinul e folosit aici pentru ambele părți cum se vede mai departe în verset.

Despartă. Sau „să se separe”.

Nu sunt legați. [Nu e sub robie, KJV.] Gr. douloo, „a înrobi”, „a aduce la robie”. Dacă soțul necreștin nu dorește să rămână cu cel creștin și de bunăvoie îl (sau o) părăsește, creștinul nu trebuie să se simtă obligat să mențină căsătoria cu orice preț. Partenerul necredincios care dorește să părăsească pe soțul său nu trebuie să fie împiedicat de a face așa. Creștinul nu e sub obligația de a încerca să trăiască cu un soț păgân, împotriva voinței acestuia.

În pace. [La pace, KJV.] Literal „în pace”. Creștinul să se străduiască cu toată puterea să trăiască în armonie cu soțul necredincios, fără a face compromis față de principiu (vezi Rom. 12:8; Evr. 12:14). Creștinismul e o religie a păcii, care caută să prevină sau să evite cearta și neînțelegerea (vezi Ioan 14:27; Rom. 14:19; 2 Cor. 13:11; Filip. 4:7). Dacă pacea nu poate fi avută câtă vreme creștinul și necreștinul trăiesc laolaltă în căsătorie legală și necredinciosul stăruie la despărțire, ar trebui să fie acord la o despărțire pașnică.

1 Corinteni 7:16

16. Mântuie. Motivul pentru care partea credincioasă dintr-o căsătorie nu ar trebui să părăsească pe cealaltă sau să dorească să fie despărțită de necredincios e că poate necreștinul ar putea fi determinat să primească pe Hristos ca Mântuitor prin exemplul sau influența celui credincios. Convertirea celui necredincios ar aduce multă fericire și binecuvântare familiei, ca un tot, și credinciosului în particular. Scopul acesta este atât de important încât creștinul ar trebui să fie dispus să fie răbdător și îndelung îngăduitor pentru a-l realiza. El n-ar trebui să înceteze nici măcar pentru o clipă să trăiască o viață creștină, indiferent ce provocare s-ar isca pentru a-l mâna să facă altfel. Ar trebui să fie comuniune continuă cu Dumnezeu în rugăciune, ca soțul necredincios să poată fi câștigat de la necredință la o pregătire pașnică, armonioasă și fericită pentru căminul ceresc.

Să rămână. [Să umble, KJV; Să-și meargă drumul, G. Galaction.] Acceptarea creștinismului nu înseamnă în mod necesar că trebuie să aibă loc o schimbare în statutul economic, social sau vocațional al credinciosului. Vestea cea bună proclamată de solii Evangheliei în unele cazuri a produs o mare excitare printre cei care au crezut, atât iudei, cât și Neamuri. Viziunea experienței mai înalte, mai fericite, mai sfinte pe care ea o prezenta, avea ca rezultat determinarea unora de a fi indiferenți față de lumea aceasta și treburile ei. Aceștia căutau să părăsească ocupațiile lor obișnuite (vezi 2Tes. 3:6-12). Evanghelia nu caută să răstoarne brusc ordinea de lucruri existentă. În schimb, ea pătrunde cu încetul în toate treburile vieții omului și produce o schimbare printr-un proces lent și ordonat. Învățătura acestui verset e bine exprimată de Neander: „Aici învățăm faptul general că creștinismul nu tulbură legăturile existente, în măsura în care nu sunt păcătoase, ci numai tinde să insufle în ele un duh nou.” (Lange)

1 Corinteni 7:17

17. L-a așezat Dumnezeu. [Dumnezeu a împărțit, KJV; G. Galaction.] Vezi vers. 7.

1 Corinteni 7:18

18. Să rămână tăiat împrejur. [Să nu se facă netăiat împrejur, KJV; Să nu se ascundă, G. Galaction.] Iudeii circumciși care devin creștini nu trebuie să ascundă faptul că sunt tăiați împrejur, așa cum au făcut anumiți iudei care au părăsit iudaismul și s-au făcut păgâni (vezi Josephus Antichități xii. 5. 1 [241]; 1 Mac. 1:15).

Să nu se taie împrejur. [Să nu se facă tăiat împrejur, KJV.] Ritualul inițiativ al circumciderii, practicat de iudei în acord cu porunca lui Dumnezeu, dată lui Avraam, nu trebuia impus convertiților la creștinism dintre Neamuri (Fapte 15:24-29).

1 Corinteni 7:19

19. Tăierea împrejur nu este nimic. Nici supunerea la ritualul iudaic al circumciderii, nici neglijarea de a face așa ceva nu putea să afecteze legătura unei persoane cu Dumnezeu, prin credința în Isus. Accentul este pus aici pe adevărul că ceremoniile și ritualurile exterioare sunt fără valoare, când sunt lipsite de credința în Hristos (vezi Gal. 5:6; 6:15). Copilul nou-născut al lui Dumnezeu este acceptat de El nu datorită unor fapte pe care el le-ar putea săvârși, ci datorită credinței sale în marea lucrare săvârșită pentru el, de Hristos, pe cruce (vezi Ioan 3:16; Rom. 4:5; Efes. 2:8, 9). Avraam, despre a cărui credință se vorbește ca fiind o pildă pentru toți cei care cred în Hristos, e numit părintele tuturor celor care exercită o credință asemănătoare în Isus, fie că sunt sau nu circumciși (vezi Rom. 4:9,11,12).

Ci ținerea. Comparați Gal 5:6; 6:15. Ideea este că ceea ce are importanță e ținerea poruncilor lui Dumnezeu. Dumnezeu nu apreciază religia cuiva după ținerea din partea acestuia a ceremoniilor rituale, ci după legătura lui cu principiile legii divine (vezi Ecl. 12:13; Ioan 14:15, 21, 23; 15:10; 1Ioan 2:4-6). Un om poate să țină poruncile, fie că este sau nu este circumcis.

1 Corinteni 7:20

20. Fiecare să rămână. Vezi vers. 24. Oamenii sunt sfătuiți să continue în starea sau circumstanțele vieții în care sunt când răspund la chemarea lui Isus de a-I servi. Primirea lui Hristos și a felului Lui de viață nu dă cuiva autoritatea de a se răscula împotriva ordinii existente a lucrurilor și de a căuta să fugă de însărcinarea sa, în afară de cazul unui conflict între acestea și principiile adevărului. Pavel își ilustrează susținerea în vers. 21.

1 Corinteni 7:21

21. Rob. [Slujitor, KJV.] Gr. doulos, „sclav” (vezi Rom. 1:1). Sclavii care primeau pe Mântuitorul nu erau prin aceasta eliberați de starea lor de sclavie față de stăpânii lor.

Să nu te neliniștești de lucrul acesta. Nu îngădui ca aceasta să fie o cauză de mare îngrijorare și mâhnire, nu considera că e o dezonoare. Nu îngădui ca libertatea ta spirituală în Isus, de curând descoperită, să te facă să disprețuiești poziția ta de sclav fizic, ci deprinde-te să fii mulțumit cu starea în care te afli când ai aflat pe Mântuitorul (vezi Filp. 4:11; 1Tim. 6:6,8; Evr. 13:5). Sclavul e învățat să-și facă datoria față de stăpânul său pământesc, mărturisind prin aceasta despre puterea transformatoare a Evangheliei (vezi Efes. 6:5–8; Col. 3:22–24; 1 Tim. 6:1; Titus 2:9, 10; 1Pet. 2:18, 19). Dumnezeu se îngrijește de toți copiii Săi, indiferent care le-ar fi poziția în viață și El va da har și putere oricui, potrivit cu nevoile și circumstanțele sale (vezi Filp. 4:19).

Folosește-te. Două interpretări ale celei de-a doua jumătăți a versetului acestuia sunt date de comentatori, depinzând de faptul dacă propoziția „folosește-te” se referă la folosirea libertății sau la folosirea sclaviei. Potrivit cu una din interpretări, sclavilor convertiți li se spune să nu se neliniștească privitor la starea lor socială. Chiar dacă ar fi putut în chip legitim să-și capete libertatea, n-ar fi trebuit să fie neliniștiți de a face așa, ci să rămână în sclavie, cunoscând că oamenii liberi și sclavii erau toți una în Hristos (vezi 1 Cor. 12:13; Gal. 3:27, 28; Col. 3:11). În plus, această stare rea urmează ca în curând să ajungă la sfârșit, prin a doua venire a lui Hristos (vezi 1 Cor. 7:26,29), și atunci toți credincioșii care acum sunt sclavi, vor fi făcuți liberi atât fizic, cât și spiritual. Cealaltă interpretare prezintă pasajul ca un îndemn pentru sclavul credincios să se folosească de oferta de eliberare, dacă are prilejul să facă așa. Această ultimă interpretare este în armonie cu sfatul lui Pavel relativ la căsătoriile mixte (vezi vers. 15). E cu neputință de a determina concludent gândul lui Pavel.

1 Corinteni 7:22

22. Slobozit. [Om liber, KJV.] mai degrabă „omul eliberat”. Sclavul devenit creștin, prin convertirea lui e făcut liber, adică i se acordă eliberare din sclavia păcatului, de către Domnul Isus Hristos. Pare că argumentul acesta e dat pentru a mângâia pe sclav care fusese îndemnat să fie mulțumit cu soarta lui și să nu caute să scape de ea. Sclavia păcatului, care mai înainte ținea pe sclav în grozava ei strânsoare, era mult mai rea decât robia trupească la un stăpân pământesc. Dar el fusese eliberat din sclavia păcatului. În felul acesta, starea lui, deși încă aceea de sclav, e mult mai bună decât era înainte, el e acum cu adevărat un slobozit, un om făcut liber de Domnul. Alții care nu încercaseră convertirea, poate însuși stăpânul de sclavi, sunt într-o stare mult mai rea de robie, decât sclavul. Sclavul ar trebui deci să se bucure de eliberarea de răul mai mare. Cea mai mare binecuvântare pe care o poate primi omul este eliberarea de păcate; dacă o are, n-ar trebui să fie fără rost neliniștit cu privire la împrejurările externe ale vieții acesteia (vezi Mat. 6:25–31, 33, 34; Ioan 8:32, 34, 36; Rom. 7:14–20, 23, 24; 8:2; Gal. 5:1).

Rob. [Serv, KJV.] Gr. doulos, „serv” sau „sclav”, ca în vers. 21 și în prima parte a acestui verset. Cetățeanul liber care acceptă invitația lui Hristos de a-L urma și care își dă inima Domnului fără rezervă, devine prin aceasta „robul” lui Isus. Nu există independență absolută. Omul este sau robul mizerabil al păcatului sau fericitul de bunăvoie rob al Creatorului și Mântuitorului său. Toată lumea civilizată e guvernată de legi. Nu există degradare în a fi ascultător de legile acceptate ale societății în care cineva trăiește, cu condiția ca acele legi să fie în armonie cu Cuvântul lui Dumnezeu. Cei trei tovarăși ai lui Daniel erau gata să asculte de porunca împăratului caldean de a ieși în Câmpia Dura, unde fusese înălțat marele chip de aur, dar au refuzat să se închine înaintea lui deoarece aceasta era contrarie poruncii clare a lui Dumnezeu (Dan. 3:14, 16–18; cf. Exo. 20:4, 5). Ascultarea de Legea lui Dumnezeu, fie ca sclav, fie ca om slobod, este cea mai înaltă formă de respect și punere la încercare a situației de ucenic, ca și cel mai mare dictat al rațiunii și al conștiinței (vezi 1 Cor. 7:19; CT 111; SC 60; MB 146, 147; AA 506). Apostolul arată

că sclavul creștin și omul slobod sunt pe aceeași treaptă, prin faptul că amândurora li se cere să trăiască în ascultare de Legea lui Dumnezeu.

1 Corinteni 7:23

23. Cumpărați. Prețul de cumpărare este sângele nespus de scump al lui Isus (vezi Ioan 3:16; Rom. 5:8, 18, 19; 1Pet. 1:18, 19; 1Pet. 3:18). Sclavii care primesc Evanghelia, deși legați de stăpâni omenești și lipsiți de libertate civilă, sunt de o incalculabilă valoare înaintea lui Dumnezeu. Ei sunt robii lui Isus Hristos și pot să-L servească rămânând mai departe în supunere la stăpânii lor pământești, deoarece Hristos va socoti un atare serviciu, dacă e făcut cu credincioșie, ca făcut Lui (vezi Efes. 6:5–8; Col. 3:22–24).

Robi ai oamenilor. [Servi ai oamenilor, KJV.] Mai degrabă „sclavi ai oamenilor”. Înțelesul poruncii „Nu vă faceți, dar, robi oamenilor” nu e cu totul clar, în contextul de față. Unii o înțeleg ca un sfat pentru cei care sunt liberi sau pentru cei care au fost eliberați, să nu se facă sclavi. Alții consideră porunca drept un sfat pentru toți creștinii, fie robi, fie liberi, să fie călăuziți de principiile adevărului, pe când își îndeplineau datoriile, potrivit cu statutul lor civil în viață. În nici o împrejurare ei nu vor călca Legea lui Dumnezeu pentru a satisface cerințele oamenilor (vezi Fapte 5:29). Ei vor recunoaște că Dumnezeu, care a plătit prețul pentru mântuirea lor, cere completă devoțiune și supunere neîmpărțită (vezi Luc. 10:27). Ei nu vor îngădui nimănui să se amestece în drepturile și datoriile lor de a se închina lui Dumnezeu, potrivit cu dictatele propriei lor conștiințe. Duhul Sfânt este călăuză și învățătorul creștinului (vezi Ioan 16:13; Rom. 8:14). Conștiința e a Domnului spre a fi călăuzită de El și nu spre a fi adusă sub controlul vreunui om sau vreunui grup de oameni. Viața aparține lui Dumnezeu spre a fi cărmuită și folosită de El, potrivit voinței Sale. În toate privințele, creștinul este proprietatea lui Dumnezeu (cf. COL 312). Tranzacția aceasta este din partea lui Dumnezeu, o cumpărare, iar din partea credinciosului, o consacrare voioasă și fericită. În felul acesta proprietatea lui Dumnezeu asupra credinciosului prin Hristos este garanția eliberării din robie față de oameni, în tot ceea ce are legătură cu voința și conștiința, și dovada adevărului că slujirea lui Hristos este perfectă libertate (vezi Ioan 8:32, 36; Rom. 6:14, 18, 22).

1 Corinteni 7:24

24. Să rămână... în starea. Versetul acesta repetă îndemnul conținut în vers. 20. De ce se face repetarea aceasta? Fără îndoială pentru a scoate în evidență faptul să creștinul nu caută să răstoarne sau să desființeze vreo ordine socială existentă. Biserica Viului Dumnezeu nu e așezată în lume pentru a dezorganiza societatea omenească, ci, dimpotrivă, pentru a o consolida. Creștinii pot considera pe bună dreptate că sclavia este o practică rea și n-ar trebui să existe printre oamenii civilizați. Dar ea a fost permisă de Dumnezeu în legile Sale pentru vechiului Israel (vezi Lev. 25:44–46; vezi Deu. 14:26). Permișiunea Lui nu a indicat totdeauna aprobarea Lui. Permișiunea Lui în cazul divorțului era tipică: „Din pricina împietririi inimilor voastre a îngăduit Moise să vă lăsați nevestele.” (Mat. 19:8). Misionarul creștin în țări păgâne nu încearcă să răstoarne în chip violent obiceiurile și practicile stabilite când vede că sunt contrarii învățăturilor lui Isus. El cunoaște că o astfel de conduită n-ar promova cauza adevărului, ci ar închide calea pentru un efort misionar mai departe. Proclamarea credincioasă a Evangheliei, însoțită de puterea Duhului Sfânt, va săvârși o reformă în viața tuturor acelor care o acceptă și atunci va fi văzută o schimbare în sistemul social care îl va aduce în armonie cu adevărul.

Instrucțiunea din versetul acesta n-ar trebui să fie privită ca interzicând creștinului căutarea eliberării din sclavie, dacă poate face lucrul acesta pe cale legală. Ea sugerează ca el să fie mulțumit să aștepte ca Domnul să-l călăuzească în chestiunea aceasta. Dacă Domnul nu găsește de bine să deschidă calea pentru eliberare, sclavul credincios ar trebui să fie mulțumit să servească pe Domnul acolo unde e. El trebuie să țină minte că poate servi pe Dumnezeu efectiv în timp ce servește pe stăpânul său pământesc (vezi 1Cor. 7:22). El nu trebuie să aducă defaimă bisericii, creând impresia că spiritul creștinismului e un spirit de insubordonare. Toți pot trăi credința lui Isus în toate timpurile, mărturisind pentru El înaintea tuturor acelor care vin în contact și, în felul acesta, răspândind cunoștința adevărului (vezi SC 81, 82).

Cu Dumnezeu. Lucrul glorios cu privire la religia lui Isus Hristos este că credinciosul nu e lăsat să facă singur călătoria vieții. El e acceptat în familia lui Dumnezeu, în timp ce e pe pământ, și are tovărășia îngerilor cerești și a Domnului Isus (vezi Mat. 28:20; Ioan 14:16–18, 21; 15:7). Prin orice experiență ar fi chemat să treacă, are cunoștința mângâietoare că nu e singur, e Cineva cu el care cunoaște și înțelege toate problemele și chinurile inimii. Tuturor acelor care-L iubesc și se încred în El, le e dată asigurarea că chiar în mijlocul situațiilor celor mai uluitoare, nu vor fi lăsați fără ajutor (vezi Isa. 43:2; Evr. 13:5). Când

credinciosul își dă seama de lucrul acesta, va fi mulțumit să rămână în locul atribuit lui, în viață, indiferent care ar fi acela. Când drept rezultat al comuniunii cu Isus, credinciosul se deprinde să considere lucrarea sa ca fiind în primul rând aceea de a face voia Domnului și toate posesiunile sale ca mijloace de a-L servi pe El, atunci se va bucura de o pace a minții și de o satisfacție care nu e cunoscută de cel necredincios (vezi Isa. 20:3; Ioan 14:27).

1 Corinteni 7:25

25. Cât despre fecioare. Pavel se ocupă acum cu o altă chestiune cu privire la care corintenii evident ceruseră sfat (vezi vers. 1).

N-am o poruncă. Apostolul n-are o enunțare directă anterioară din Scriptură sau din învățăturile lui Isus, ca autoritate cu privire la subiectul celor necăsătoriți. În ce privește sfatul său pentru cei „căsătoriți”, el a citat porunca dată de Hristos Însuși (vezi vers. 10). Faptul acesta nu slăbește în nici un fel forța și nici nu înlătură inspirația instrucțiunii care urmează asupra acestui subiect.

Vrednic de crezare. [Credincios, KJV.] Pavel exprimă în felul acesta autoritatea sa pentru opinia pe care este gata să o prezinte. Convertirea și consacrarea lui fuseseră acceptate și Domnul îl onorase cu lumină specială. El își devotase viața unicului scop de a onora pe Dumnezeu și de a face voia Lui. El căuta fără încetare să ajungă la desăvârșirea în Hristos (Filp. 3:13,14). Datorită faptului acestuia, e lucru cert că el nu ar fi dat sfat pentru nici o considerație egoistă sau lumească. Ceea ce scria urma să fie primit ca voia lui Dumnezeu cu privire la chestiunea în discuție.

1 Corinteni 7:26

26. Cred eu. [Presupun, KJV.] Sau „gândesc”.

Având în vedere. [Pentru, KJV.] Mai degrabă „din cauza”.

De acum. [Prezentă, KJV.] Sau „la îndemână”. Cuvântul tradus în felul acesta e folosit în 2Tes. 2:2, cu privire la a doua venire a lui Hristos „ca și cum ar fi venit”.

Strâmtorarea. Gr. anagke, însemnând „nevoie” (cap. 7:37, tradus „nevoit” sau „silit”) sau „necazurile” (1Tes. 3:7, etc.). În Luc. 21:23, anagke e folosit cu privire la necazul care urma să vină pe pământ în legătură cu distrugerea Ierusalimului. Pavel fără îndoială se referea la iminența unui timp de mare strâmtorare și necaz pentru comunitatea creștină.

Bine. Gr. kalos, (vezi vers. 1). Studiind sfatul cu privire la căsătorie, credinciosul ar trebui să rețină că în îndrumarea purtării sale e necesar să se gândească nu numai la ceea ce este îngăduit [„legal”], dar și la ceea ce este bine [„oportun”] (vezi cap. 6:12; 10:23).

Fiecare. [Om, KJV; Oricine, G. Galaction.] Gr. anthropos, termenul generic pentru om, fie bărbat, fie femeie.

Să rămână așa cum este. [Așa să fie, KJV.] Expresia aceasta poate fi înțeleasă în două feluri: (1) ca sfat de a rămâne așa cum erau. Comparați sfatul cu privire la schimbarea ocupației cu prilejul primirii lui Hristos (vezi vers. 17, 18, 20, 24); (2) ca referindu-se la ceea ce urmează, adică credincioșii urmează să se conducă în chestiuni relativ la cei necăsătoriți după instrucțiunea dată în vers. 27-28. Având în vedere calamitățile ce amenințau să vină, credincioșii sunt sfătuiți să evite intrarea într-o situație care ar fi sporit încercările și necazurile lor.

1 Corinteni 7:27

27. Legat. Gr. deo, „a lega”, „a fixa”. Căsătoria e adesea numită astăzi, o legătură, subliniind natura permanentă a unirii în care s-a intrat când două persoane s-au căsătorit.

Dezlegat. Adică prin despărțire sau divorț. Apostolul învață că chiar în timp de criză sau de evenimente neprevăzute, nu trebuie să aibă loc o neglijare a răspunderilor care revin persoanelor căsătorite. Li se cere să continue în legătura de căsătorie și să-și facă datoria ca persoane căsătorite. Deși s-ar putea să vadă că le stau în față dificultăți sporite, în timpuri de persecuție, și greutăți, nu trebuie să se gândească la

ruperea legăturii datoriei pentru a evita neplăceri și suferințe. Ei trebuie să-și facă datoria și să se încreadă în Dumnezeu spre a se îngriji de ei.

Nu este legat? [Ești dezlegat, KJV.] Adică ești într-o stare de libertate de legătura căsătoriei? Expresia se aplică atât celibatarilor, cât și văduvilor.

Nu căuta nevastă. Văduvului sau celibatarului i se dă sfatul să nu fie nerăbdător de a intra în relația de căsătorit (cf. cele de la vers. 1). Versetul acesta nu învață că Pavel dezaproba căsătoria sau că el o declarase ilegală (așa cum probabil gândeau unii dintre credincioșii corinteni, vezi vers. 28). El caută mai degrabă să cruțe pe creștini de complicații zadarnice, în vremuri de criză (vezi vers. 26). E adevărat că persoanele necăsătorite o duc mai ușor în vremuri de necaz.

1 Corinteni 7:28

28. Nu păcătuiești. [N-ai păcătuit, KJV.] Chestiunea căsătoriei e lăsată pe seama fiecărei persoane să decidă singură, potrivit cu înclinația și nevoia. Sfatul pe care Pavel îl dă în capitolul acesta e intenționat să fie o călăuză sigură pentru toți aceia care stau în fața chestiunii căsătoriei, mai ales în împrejurări potrivnice. Dar, după ce totul a fost spus, decizia ultimă stă în mâinile fiecărei persoane. Fiecare poate alege calea care corespunde propriei sale situații, cunoscând că atât căsătoria, cât și celibatul sunt acceptabile înaintea lui Dumnezeu. Sunt împrejurări când pare neînțelept a se căsători. Dar celibatul nu e impus nimănui; trebuie să fie în totul o chestiune de hotărâre individuală.

Necazuri pământești. [Necazuri în trup, KJV; Suferință în trupul lor, G. Galaction.] Grijiile soțului, soției și copiilor și alte datorii ale vieții de căsătorie produc încurcături speciale, în vremuri de persecuție și de necaz (vezi Mat. 24:19; cf. Luc. 23:28-30). Cuvintele „în timp” atrag atenția la viața pământească cu toate interesele ei, aici indicând viața domestică particulară, cu multele ei griji privitoare la hrană, îmbrăcăminte și protejarea tuturor posesiunilor familiei. În zilele de persecuție care aveau să vină asupra bisericii, unii credincioși urmau să fie întemnițați, torturați și dați la moarte. Familiile urmau să fie împrăștiate și membrii, duși în exil, din cauza credinței lor. În asemenea împrejurări, spune Pavel, ar fi mai bine să rămână necăsătoriți.

Cruț. [Vă cruț, KJV.] Mai degrabă „aș vrea să vă cruț”. În ce privește înțelesul acestei expresii, e o deosebire de păreri printre comentatori. Sunt date două interpretări: (1) „Nu voi stăruii mult asupra acestor rele, pentru ca să vă cruț de a auzi despre ele.”; (2) „Vă dau aceste îndrumări pentru a vă scăpa de aceste necazuri.” Cea din urmă e cea mai probabilă.

1 Corinteni 7:29

29. Vremea. Gr. kairos, un punct sau o perioadă de timp anume (vezi Rom. 13:11). Domnul Însuși îndemna pe credincioși să trăiască în așteptarea celei de-a doua veniri a Lui și a sfârșitului lumii (vezi Mat. 24:42, 44; 25:13; Mar. 13:32–37). Învățăturile lui Isus și ale apostolilor Lui arată că marea ocupație a vieții este pregătirea pentru un cămin în împărăția slavei veșnice a lui Dumnezeu (vezi Mat. 6:19–21, 33; 10:38, 39; Mar. 10:21). Timpul în care poate fi făcută această pregătire a fost întotdeauna prezentat ca scurt (vezi Rom. 13:11). Pentru noi astăzi, judecata de cercetare se apropie repede de încheiere și când se va fi sfârșit, va fi pentru veșnicie, prea târziu pentru a obține o pregătire pentru cer. De aceea toți trebuie să se asigure de acceptarea lor drept candidați pentru împărăția slavei (vezi Isa. 55:6, 7; Dan. 8:14; 9:24–27; Rom. 9:28; 2 Cor. 6:2; Evr. 3:13; 2Pet. 1:10; Apoc. 22:10–12). Toți ar trebui să trăiască într-o comuniune atât de strânsă cu cerul, încât, indiferent când vine chemarea de a depune grijiile acestei vieți, să nu fie luați pe neașteptate (vezi Mar. 13:35–37; Luc. 18:1; 21:34–36; 1Tes. 5:1–6, 17, 22, 23). Creștinul care e treaz față de acest fapt grozav că trebuie să fie pururea gata să întâmpine pe Dumnezeu, nu-și va îndrepta inima spre lucruri pământești. El va fi întotdeauna conștient de incertitudinea vieții și de natura temporară, trecătoare a acestei lumi și va trăi într-o stare de continuă promptitudine pentru venirea Domnului (vezi Col. 3:1,2).

Pentru ca. [Rămâne, KJV; Așa încât, G. Galaction.] În vederea scurtimii timpului disponibil pentru oameni ca să se pregătească pentru veșnicie – în cel mai bun caz, timpul nu e mai lung ca scurta durată a vieții – creștinii nu se vor lega prea tare de legături și posesiuni pământești. Ei nu vor îngădui ca nimic, nici chiar legăturile de familie, să stea în calea hotărârii lor de a fi gata pentru cer.

Ca și cum n-ar avea. Argumentul anterior duce la concluzia că nici o altă alegere nu este lăsată pentru

cei care au soții, decât ca ei să refuze de a îngădui ca situația de căsătorit să ducă la uitarea obligației de a fi în legătură cu Cerul totdeauna. Cu alte cuvinte, grijile, răspunderile și plăcerile căsătoriei trebuie să fie făcute secundare față de marele obiectiv al vieții, care este comuniunea constantă cu Domnul și promptitudine plină de râvnă pentru venirea Lui. Versetul acesta scoate în evidență adevărul că în toate împrejurările și în toate timpurile, iubirea pentru Dumnezeu și ascultarea cerințelor Lui trebuie să aibă deplină prioritate în viața credinciosului (vezi Deu. 6:5; 10:12; Ecl. 12:13; Mat. 22:37, 38). Versetul acesta nu trebuie să fie înțeles ca învățând vreo lipsă de afecțiune și de amabilitate în legătura de căsătorie sau ca o contradicție a instrucțiunii specifice cuprinsă în versetul de început la acest capitol.

1 Corinteni 7:30

30. Ca și cum n-ar plânge. Acela a cărui minte e plină de Duhul Sfânt nu va fi necuvenit afectat de experiențele acestei vieți. Aceia care sunt mâhniți își vor înfrâna durerea prin nădejdea sigură a vieții viitoare în slavă. Credința în Dumnezeu și făgăduințele Lui vor calma inima tulburată (vezi Isa. 26:3).

Ca și cum nu s-ar bucura. Aceia care sunt fericiți în posesiunile și binecuvântările lor pământești sunt avertizați împotriva găsirii în ele a fericirii lor celei mai mari. Succesul și faima luminează revenind sorții oamenilor nu trebuie să fie considerate ca temeiuri pentru bucurie excesivă. Oamenii trebuie să țină minte că cele pământești nu sunt vrednice de încredere, dându-și seama că fericirea lor permanentă nu poate fi găsită în nici o formă de realizare lumească (vezi Iac. 4:14; 1 Pet. 4:2–4; 1 Ioan 2:15–17). Totuși e cu desăvârșire drept ca noi să fim recunoscători pentru lucrurile bune ale vieții și fericiți pentru tot ceea ce iubitorul nostru Părinte a procurat pentru folosul nostru.

Ca și cum n-ar stăpâni. E drept de a achiziționa proprietăți și de a se angaja în întreprinderi, dar toată bogăția materială trebuie să fie recunoscută ca de o durată incertă, care în curând va fi părăsită. Tot ce are omul trebuie să fie părăsit și lăsat atunci când e chemat de moarte să plece (vezi Luc. 12:15; Col. 3:2; 1 Tes. 4:16, 17; 1 Ioan 2:15, 17.) Având în vedere că într-o zi în curând, toate cele pământești vor trece, credincioșii ar trebui să-și concentreze atenția la adunarea unei comori în cer (vezi Mat. 6:19–21).

1 Corinteni 7:31

31. Folosesc. Gr. *chraomai* „a se folosi”, „a avea de-a face cu”. Câtă vreme oamenii rămân în lumea aceasta căzută, va fi necesar de a se folosi de lucrurile care sunt în lume pentru a procura cele necesare vieții, ca de pildă hrană, îmbrăcăminte și adăpost. E perfect corespunzător ca oamenii să se folosească „de lumea aceasta”, deoarece pentru un așa scop a fost făcută (vezi Gen. 1:26–31; Isa. 45:18).

Folosi. [Abuza, KJV.] Gr. *katachraomai* „a folosi din plin”, „a folosi rău”. Totuși, *katachraomai* uneori nu e deosebit în înțeles sau e numai ușor deosebit de *chraomai* (vezi mai sus, la „folosesc”). Dacă acesta e cazul aici, pasajul poate fi tradus „Și aceia care se folosesc de lumea aceasta, ca și cum nu s-ar folosi de ea.” Creștinii sunt chemați să fie înțelepți în felul în care se folosesc de lucrurile lumii acesteia, neexercitând libertatea lor în folosirea lucrurilor Domnului lor pentru satisfacerea dorințelor egoiste și pentru proslăvirea oamenilor. Ei trebuie să fie atenți ca nu cumva să îngăduie ca interesul lor față de lucrurile lumii acesteia să copleșească interesul lor față de lucrurile împărăției lui Dumnezeu. Ei ar trebui să lase ca rațiunea lor sfințită să conducă, subordonând dorințele egoiste ale inimii firești cerințelor superioare ale bunăstării lor spirituale (vers. Mat. 6:31–34; 13:22; Luc. 21:34).

Chipul. [Înfățișarea, KJV, Fața, G. Galaction.] Gr. *schema*, „înfățișarea exterioară”, „forma”, aici referindu-se la lume și la starea ei prezentă.

Trece. Întrucât lumea în starea ei prezentă urmează să ajungă la un sfârșit (vezi 2Pet. 3:10; 1 Ioan 2:17; Apoc. 21:1), e o nebunie de a-și fixa inima la lucrurile trecătoare ale vieții. Părinții îndeosebi ar trebui să fie atenți spre a evita să nu fie prinși în cursă de Satana pentru a-și devota timpul și energiile la acțiunea de a aduna avere, în timp ce dezvoltarea mentală și cultura morală a copiilor lor sunt neglijate.

1 Corinteni 7:32

32. Fără griji. Gr. *amerimnoi*, „liberi de grijă chinuitoare” (cf. cele de la Mat. 6:25). Contextul pasajului acestuia arată că sfatul dat aici are o referire specifică la timpurile de criză sau împrejurări neprevăzute, ca de pildă persecuția care însoțea mărturisirea de credință în Hristos, în Imperiul Roman, în sec. I. Nu e de dorit ca în asemenea timpuri, creștinii să facă ceva pentru a-și spori necazul și îngrijorarea pe

care în chip inevitabil trebuie să le întâmpine; de asemenea s-ar putea să fie mai bine pentru ei să renunțe la privilegiul căsătoriei. Bărbatul căsătorit se presupune că are mai multe răspunderi materiale decât cel necăsătorit. Totuși, aceasta nu înseamnă în mod necesar că el nu se poate preda Domnului, tot atât de deplin ca și cel necăsătorit. Într-adevăr, când ambele părți ale unei căsătorii sunt cu totul consacrate lui Dumnezeu, rezultatele vor fi o sporită predare față de Dumnezeu.

Lucrurile Domnului. [Care aparțin Domnului, KJV; Ale Domnului, G. Galaction.] Adică lucrurile care țin de religie, lucrurile spirituale, contrastate cu treburile care aparțin acestei vieți pământești. Cel „ce nu este însurat” nu e împovărat de răspunderile familiei. Timpul și energia lui nu sunt consumate în îngrijorare de nevoile materiale ale familiei, mai ales în zile de neazuri și de persecuție. El are libertatea să dea atenția lui neîmpărțită lucrurilor care sunt legate de înaintarea împărăției lui Dumnezeu. Pavel, personal, prefera o astfel de umblare. În felul acesta este drept ca un om, dacă dorește lucrul acesta, să rămână necăsătorit și să se consacre lucrării Domnului. Dar Pavel deja explicase (vers. 2-9) că pentru marea majoritate, căsătoria e un lucru mai bun (vezi Mat. 19:10-12). Celibatul nu e în sine o stare de mai mare curățenie sau onoare decât căsătoria. Faptul acesta trebuie reținut bine în minte pentru a feri de o concluzie înșelătoare la care unii au ajuns în studierea din partea lor a capitolului al 7-lea. Pavel care în unele pasaje din acest capitol pare să descrie starea de necăsătorit ca mai onorabilă, în altă parte înalță valorile și virtuțile vieții de căsătorie și ale familiei creștine (vezi Efes. 5:21-32; cf. Evr. 13:4).

1 Corinteni 7:33

33. Să placă nevestei. Lucrul acesta e corespunzător. Totuși bărbatul căsătorit, în marea lui dorință de a plăcea soției sale, s-ar putea să neglijeze împlinirea, așa cum ar trebui, a datoriilor sale religioase evidente (vezi 1T 436; 5T 362).

1 Corinteni 7:34

34. Este o deosebire. Dovezile textuale sunt considerabil împărțite (cf. pag. 10) la punctul acesta. Punctuația e, la fel, incertă. Sunt două redări principale [în limba engleză]: (1) aceea reprezentată de KJV și (2) aceea reprezentată de RSV. RSV leagă prima parte a vers. 34 cu vers. 33 în felul acesta: „Dar bărbatul căsătorit se îngrijește de treburile lumii, cum să placă soției sale și interesele lui sunt împărțite. Și femeia necăsătorită sau fata se îngrijește de treburile Domnului, cum să fie sfântă cu trupul și cu duhul.” Indiferent care redare e adoptată, învățătura generală rămâne aceeași, și anume că starea de necăsătorit, fie a bărbatului, fie a femeii, are avantajul de a fi mai puțin probabil influențată de „strâmtorarea de acum” (vers. 26).

Cea nemăritată. [Femeia nemăritată, KJV.] Ceea ce e adevărat cu privire la starea de celibat în vremuri de criză, e tot așa de aplicabil la femeia nemăritată, ca și la bărbatul necăsătorit.

Sfântă. Nu trebuie să se deducă de aici că femeile căsătorite în virtutea căsătoriei lor sunt mai puțin sfinte decât cele necăsătorite (vezi vers. 32). Nu se spune că în curățenie și spiritualitate, femeia necăsătorită are un avantaj față de cea căsătorită, ci în libertatea față de răspunderile vieții de căsătorie care preocupă atenția.

Trupul. Vezi Rom. 12:1.

Măritată. Comparați vers. 33.

1 Corinteni 7:35

35. Binele. [Folosul, KJV; G. Galaction.] Pavel caută acum să asigure pe credincioși că tot ce spusese până aici în legătură cu căsătoria este spre propriul lor bine. El n-are nici dorința și nici intenția să le impună celibatul, deși el personal găsisse că starea de celibat era cea mai bună pentru lucrarea ce fusese chemat de Domnul să îndeplinească. Nu e o obligativitate; fiecare să cumpănească bine sfatul care s-a dat și apoi să ia propria sa hotărâre. Creștinul ar trebui să aleagă calea care va prezenta cele mai puține obstacole deplinei consacrării în slujba Domnului.

Laț. [Cursă, KJV.] Gr. brochos, „un laț”, „un nod care alunecă”. Nu e nici un efort pentru a prinde în laț conștiința. Pavel nu caută să-i rețină de la ceea ce era îngăduit și de la ceea ce binele societății, în vremuri normale, în general cere. Nu era dorința de a-i opri de a urma o cale care ar fi contribuit la fericirea

lor adevărată, ci mai degrabă, un efort de a-i ajuta într-o vreme de „strâmtorare” (vers. 26) și persecuție.

Frumos. [Cuviincios, KJV; Bună cuviință, G. Galaction.] Gr. euschemon, „decent”, „cuiiincios”. Pavel se referă la ceea ce contribuie la bună-cuviință.

Fără piedici. Vezi vers. 32.

1 Corinteni 7:36

36. Dacă cineva. Comentatorii dau două interpretări divergente la vers. 36-38. Unii aplică pasajul la tatăl unei fiice fecioare sau la un presbiter și biserica sa, în timp ce alții îl aplică la un tânăr și logodnica lui. Această ultimă variantă e reflectată în traducerea care se găsește în RSV.

În favoarea primei vederi sunt următoarele: (1) expresia „fata lui” [„fecioara lui”] e un termen neobișnuit prin care să se desemneze o logodnică; (2) expresia „să fie măritată” [G. Galaction] (ekgamizo; dovezile textuale favorizează [cf. pag. 10] exprimarea gamizo) în general înseamnă „a da în căsătorie”. Aceasta ar reprezenta acțiunea unui tată și nu aceea a unui tânăr. Aceia care susțin această primă vedere dau explicația că grecii, la fel ca orientalii, credeau că tatăl avea autoritate absolută asupra fiicelor sale necăsătorite și chestiunea căsătoriei lor era o chestiune asupra căreia el avea să decidă. Acesta este încă obiceiul în multe țări orientale astăzi. Dacă o fată rămânea nemăritată peste o anumită vârstă, lucrul acesta era considerat ca o rușine pentru ea și pentru tatăl lor. De unde preocuparea părinților orientali de a găsi parteneri corespunzători pentru fiicele lor înainte să treacă de „floarea vârstei lor”.

În favoarea celei de-a doua vederi, că referirea este la un tânăr și logodnica lui, sunt următoarele: (1) verbul „să se mărite” este fără un subiect exprimat, dacă tatăl și fiica sunt subiectul primei părți a versetului; (2) expresiile ca „nu este nevoie” [„nu are necesitate”] și „hotărât în inima lui” [„are putere asupra voinței sale”] (vers. 37) pare să descrie o luptă mai intensă și de o natură diferită decât aceea pe care ar încerca-o un tată când dă în căsătorie pe fiica sa.

La obiecția că gamizo (vezi mai sus) înseamnă numai „a da în căsătorie” și nu „a căsători”, s-ar putea nota că verbele grecești care se termină în -izo, adesea își pierd înțelesul lor cauzativ distinctiv. Acesta ar fi putut fi cazul cu gamizo, deși în altă parte în NT, el înseamnă clar numai „a da în căsătorie” (Mar. 12:25; ekgamizo apare în Mat. 22:30; 24:38; Luc. 17:27, deși în aceste texte din urmă dovezile textuale favorizează [cf. pag. 10] redarea gamizo).

Unii comentatori care susțin că e vorba de un tânăr și logodnica lui explică expresia „fecioară” în termenii presupunerii că Pavel se referă aici la căsătoria spirituală, în care tineri evlavioși își luau fecioare și trăiau cu ele într-o unire spirituală, sub legăminte de celibat. În ce privește referiri la acest obicei, vezi Parabola Păstorul lui Herma ix. 11, Viziunea i. 1; Irineu, Împotriva ereziilor 1. 6. 3; Tertullian, Despre Post 17; Despre acoperirea cu vâl a fecioarelor 14. Interpretarea aceasta trebuie să fie respinsă, deoarece face în chip tacit pe Pavel să aprobe un obicei care e cu totul nebiblic. A doua vedere nu poate să cuprindă mai mult decât cazul unei perechi logodite.

Să treacă de floarea vârstei. Textul grec poate fi tradus fie „dacă ea a trecut de floarea tinereții” sau „dacă el a trecut de floarea tinereții”. Dacă vers. 36 și 37 sunt strict paralele, traducerea „dacă el a trecut de floarea tinereții” ar trebui să fie adoptată ca să concorde cu expresia paralelă „nu este nevoie” (vers. 37).

Nevoia cere așa. Potrivit cu întâia vedere, sfatul este cu privire la tată, când devine vizibil că ar fi neînțelept să rețină consimțământul la căsătoria fiicei, fie pentru motivul arătat mai sus, fie pentru oricare alt motiv temeinic. Potrivit cu a doua vedere, sfatul este cu privire la tânărul cu pasiuni tari (cf. la vers. 9).

Ce vrea. Fie tatăl, fie tânărul (vezi mai sus).

Nu păcătuiește. Vezi vers. 9, 28.

Să se mărite. Dacă subiectul acestui verset sunt pețitorul și logodnica sa, expresia urmează în chip natural; dacă e vorba de tată și de fiica lui fecioară, atunci subiectul propoziției este numai subînțeles (vezi mai sus).

1 Corinteni 7:37

37. Dar. [Cu toate acestea, KJV.] Versetul acesta scoate în evidență propoziții opuse aceluia expuse în vers. 36 și își găsește explicația în termenii aceluia verset. Sfatul din vers. 36 era dat ca „o îngăduință”, nu ca „o poruncă” (vezi vers. 6). Indiferent la ce hotărâre se ajunge și e pusă în practică, fie în termenii vers. 36 sau ai lui 37, nu va fi considerată de Domnul ca o încălcare a Legii Sale.

Bine. Gr. kalos, adverbul înrudit cu kalos și cu același înțeles (vezi vers. 1).

1 Corinteni 7:38

38. Astfel. Versetul acesta rezumă tratarea vers. 36 și 37. Nu e rău de a căsători o fiică sau ca un tânăr să se căsătorească cu logodnica lui, și nici nu e ceva păcătos în a rămâne necăsătorit.

Mai bine face. Adică, în lumina „strâmtoării de acum” (vezi vers. 26).

1 Corinteni 7:39

39. Legată. Gr. deo, ca în vers. 27 (vezi comentariul acolo).

Îi trăiește bărbatul. Dumnezeu a intenționat ca nimic altceva decât moartea să nu aducă o separare între soț și soție (vezi Mat. 19:5–9; cf. MB 63–65).

Slobodă. Nu e un păcat în căsătorirea a doua oară a unei femei, cu condiția ca să urmeze îndrumările Domnului în alegerea partenerului (vezi Gen. 2:24; Mat. 19:6; Rom. 7:1–3; Efes. 5:31).

În Domnul. Chiar și după moartea soțului ei, o femeie nu are libertatea de a se lega într-o căsătorie cu un necredincios. Datoria față de Dumnezeu trebuie să întrecă toate celelalte considerații și nici un plan nu trebuie adoptat în care nu este proslăvit Dumnezeu (vezi 2 Cor. 6:14–16; 5T 110; MYP 456, 462). Printre motivele pentru care creștinii nu ar trebui să se căsătorească cu necredincioși sunt următoarele: (1) legătura cu un necredincios, fie el păgân sau numai creștin cu numele ar împiedica foarte mult punerea în aplicare a instrucțiunilor de a fi „despărțiți”, „un neam sfânt” și de „a nu se potrivi chipului veacului acestuia” (vezi 2 Cor. 6:17; 1 Peter 2:9; Rom. 12:2); (2) nu putea să fie simpatie și tovarășie reală cu cineva a cărui filosofie de viață, mai ales în lucrurile cele mai importante, e atât de direct opusă față de adevărata religie; (3) trăirea cu cineva a cărui viață de toate zilele a arătat o lipsă de respect și de apreciere față de Evanghelia lui Isus Hristos ar putea face pe femeie să-și piardă evlavia și să se depărteze de credința ei simplă în solia și în normele lui Dumnezeu pentru poporul Său (vezi MYP 453, 454). Cunoscând că legătura de căsătorie dintre credincioși și necredincioși este unul din mijloacele cele mai de succes de ruinare a fericirii și a posibilității de a se face de folos persoanelor în parte, Satana face tot ce poate mai mult pentru a convinge pe oameni să se abată de la sfatul divin și să urmeze îndemnurile inimii nesfințite, creând prin aceasta situații care pot să însemne mizerie în tot cursul vieții și, în cele din urmă, pierzare veșnică (vezi 2T 248; 5T 363–365).

1 Corinteni 7:40

40. Mai fericită. Gr. makarios (vezi Mat 5:3). Având în vedere timpurile (vezi 1Cor 7:26), chiar dacă o văduvă putea să fie recăsătorită cu un credincios, ar fi fost mai înțelept să rămână nemăritată.

După părerea mea. Vezi v. 10:12.

Am Duhul. Aici pare să fie o referire la anumiți conducători din biserica din Corint care credeau că erau inspirați. Apostolul afirmă credința sa că, și el, era sub inspirația Duhului Sfânt. Afirmarea lui era deci o susținere că scrisorile lui trebuie să fie primite, nu ca părere a omului, ci ca înțelepciunea dumnezeiască a viului Dumnezeu. Era necesar ca Pavel să prezinte clar pretenția lui ca iluminare divină. Numai în felul acesta putea el să contracareze instrucțiunea dată de învățătorii mincinoși din Corint, și numai în felul acesta putea el să prescrie reguli pentru cârmuirea credincioșilor corinteni care urmau să-i întărească față de ispitele speciale la care erau expuși.

COMENTARIILE ELLEN G. WHITE

1 Corinteni 8:1

1. În ce privește. Versetul acesta introduce un alt subiect asupra căruia biserica corinteană ceruse sfat de la Pavel, și anume oportunitatea de a consuma hrană care fusese adusă de închinătorii păgâni idolilor lor. Când animalele erau sacrificate zeilor în temple păgâne, parte din animal era dată preotului ofician, care vindea carnea. Parte din carnea aceasta ajungea în piețele publice. În felul acesta se ridicau două întrebări: Era convenit să se cumpere astfel de alimente din piețele publice și să se consume, și era bine ca să se consume astfel de hrană când se făceau vizite la un prieten păgân? În ce privește poziția luată de Conciliul din Ierusalim asupra cărnurilor jertfite idolilor vezi Fapte 15:20.

Toți avem cunoștință. Poate că corintenii se făliseră cu aceasta în scrisoarea lor cu întrebări (vezi cap. 7:1). Credincioșii din Corint își dădeau seama de adevărata natură a idolilor, că n-aveau nici o însemnătate (cap. 8:4).

Îngâmfa. Adică, duce la mândrie și la o idee exagerată cu privire la propria părere, și la fapte lipsite de iubire față de alții.

Dragostea. Gr. agape, „iubire” în forma ei cea mai înaltă, nu atracția senzuală sau biologică, ci iubirea întemeiată pe principiu, iubire ca un adevărat interes față de semen din cauza valorii lui pentru Dumnezeu ca o ființă pentru care a murit Hristos (vezi Mat 5:43). O astfel de iubire nu se „îngâmfa” (1Cor 13:4). Ea mai degrabă zidește decât să dărâme; de aceea caută fără încetare să facă lucrurile acelea care vor ajuta pe alții (vezi cap. 13). Cunoștința singură e neîndestulătoare pentru acțiunea creștină. Lucrul acesta se demonstrează în partidele și cearta ce se găseau în biserică, drept urmare a așa numitei lor înțelepciuni (vezi cap. 1:11, 12; 3:3, 4).

Pavel le-a reamintit că nu era lucru sigur de a se rezema pe o călăuză atât de defectuoasă ca înțelepciunea omenească. Dacă inima nu e în bune legături cu Dumnezeu, cunoștința sau știința singură umple pe om de mândrie și-l umflă de încredere zadarnică în propriile sale puteri. Ea adesea îl îndepărtează de adevărata religie și-i zăpăcește mintea (vezi cap. 1:20-21). Soluția problemei cu privire la carnea jertfită idolilor nu trebuie să fie bazată numai pe cunoștința abstractă, ci pe cerințele adevăratei iubiri pentru alții. Ea va găsi cea mai mare preocupare ca fiind considerația cu privire la ceea ce contribuie cel mai bine la pacea, curățenia, fericirea și mântuirea semenului. Iubirea aceasta este soluția oricărei probleme doctrinale, morale și sociale.

1 Corinteni 8:2

2. Știe ceva. Pavel aici osândește mândria realizărilor intelectuale ale cuiva care duc la disprețuirea și neglijarea intereselor altora care sunt mai puțin învățați. Acela care este atât de mândru de cunoștința sa încât disprețuiește pe alții și trece cu vederea adevăratele lor interese demonstrează că încă nu a învățat primele elemente ale adevăratei cunoștințe. Omul cu adevărat învățat e smerit, modest și amabil față de alții. El nu e „îngâmfat”, și nu trece cu vederea fericirea altora. Dacă un om nu folosește cunoștința sa pentru fericirea și buna stare a altora, aceasta dovedește că nu-și dă seama de scopurile fundamentale ale cunoștinței, care sunt folosul omenirii în general. După cum un avar își ține averea grămadă și nu îi dă o bună întrebuințare pentru fericirea și ajutorarea altora, tot așa acela care nu recunoaște răspunderea pe care o aduce acumularea de cunoștințe, calcă în picioare interesele celor din jurul său. Cunoștința sa va fi folosită pentru propriul său profit, indiferent de nevoia omenirii din jur. Lucrul acesta a fost văzut de repetate ori în istoria lumii. Cunoștința, ca și lumina soarelui, nu e de folos decât dacă e revărsată pe pământ. Oamenii ar trebui să rețină că Dumnezeu e Cel care le dă capacitatea de a aduna cunoștințe, și e dator lor de a o folosi pentru binele tuturor (vezi Prov 2:1-6; Iac 1:5). Cunoștință deplină și reală e posedată numai de aceia care cunosc și practică iubirea (vezi 1Cor 13:2). Învățătura din versetul acesta este că o cunoștință fără dragoste nu valorează mare lucru, deoarece pierde din vedere principiul folosirii ei în interesul semenilor.

1 Corinteni 8:3

3. Iubește pe Dumnezeu. Ascultarea de cea dintâi poruncă: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău,

cu toată inima ta” (Mat 22:37; cf. Prov 1:7). Acolo unde există o astfel de iubire, ea se materializează în iubire dezinteresată pentru semenii (vezi 1 Ioan 4:19-21).

Este cunoscut de Dumnezeu. [„Este cunoscut de El” KJV]. Adică, omul care iubește pe Dumnezeu e cunoscut într-un sens special de Dumnezeu. Se poate susține că Dumnezeu cunoaște pe toți oamenii; atunci pentru ce să specifice Pavel o anumită categorie ca fiind cunoscută de El? Dar Dumnezeu întreține o comunicare strânsă numai cu aceia care Îl iubesc. El răspunde la iubirea lor luându-i într-o comuniune intimă cu El, privindu-i ca prieteni speciali (vezi Ioan 10:14; Gal 4:9; 2Tim 2:19). Pe de altă parte, Dumnezeu declară că nu cunoaște pe aceia care nu-L iubesc și nu ascultă de El (vezi Mat 7:23).

1 Corinteni 8:4

4. Despre. Pavel s-a abătut de la subiectul principal de discuție introdus în v. 1 pentru a arăta că problema nu putea fi rezolvată numai prin cunoștințe, că era nevoie de ceva deosebit, și anume de iubire (vezi v. 1-3). Acum e reluată cercetarea oportunității ca creștinii să folosească hrană care fusese jertfită idolilor.

Nimic. În textul grec cuvântul acesta este în poziție emfatică, subliniind astfel nimicnicia idolului. Idolul e numai lemn, piatră sau metal fără viață, și n-are o însemnătate reală nici în cer și nici pe pământ. Ar trebuie să se rețină că prin cuvântul „idol” se înțelege, nu numai chipul, ci și zeul pe care se presupune că îl reprezintă. Afirmatia lui Pavel tăgăduiește acestui zeu orice realitate a existenței. Credința că diferite zeități locuiesc în idoli făcuți de om, e numai o fantezie a minții închinătorului. Unul din numele date zeităților păgâne în VT este elilim, „nimicuri”.

Decât un. Scripturile subliniază de repetate ori adevărul fundamental că nu e decât un singur Dumnezeu, Creatorul și Părintele întregii omeniri (vezi Nem 9:6; Isa 43:10; 44:6, 8; Mal 2:10; Mar 12:29, 30; 1Cor 8:6; Efes 4:6).

1 Corinteni 8:5

5. Numiți „dumnezei”. Păgânii cred în ființe imaginare pe care le numesc dumnezei, și li se închină, dar de fapt ei nu sunt dumnezei; ei nici măcar nu există (vezi v. 4). Lipsit de descoperirea inspirată pe care creștinul o posedă în Biblie, păgânul nu cunoaște că nu e decât un singur Dumnezeu, care este Creatorul, și în necunoștința sa el atribuie calități divine la multe lucruri atât imaginare cât și reale. Popoarele păgâne zeifică soarele, luna, stelele, focul, apa, pământul, anumite animale și păsări, ca și ființe mitologice, Apolo, Jupiter, Venus, Bahus, etc. Pavel afirmă aici că deși sunt reprezentări de lucrări din cer și de pe pământ pe care păgânii îi numesc dumnezei, ele nu au putere divină. Dar din cauză că credinciosul în Biblie disprețuiește ideea că acești dumnezei sunt reali, el nu susține că nu sunt ființe supranaturale care pot afecta destinul omenesc. Satana și îngerii săi au putere de a se manifesta față de oameni în diferite feluri (vezi 2Cor 11:13-15). Prin puterea aceasta diavolul este în stare să înșele și să înrobească milioane de oameni în cultul unor dumnezei falși.

„Dumnezei”...”domni”. Păgânul credea că cerul și pământul erau populate de dumnezei și de domni de multe ranguri și puteri diferite. Dar ei erau numai divinități imaginare.

1 Corinteni 8:6

6. Pentru noi. Indiferent ce ar face sau ar gândi păgânul, creștinii ar trebui să cunoască faptul că nu e decât un singur Dumnezeu, și numai El are dreptul de a domni peste ei. Nu există un Dumnezeu care stăpânește peste o parte a familiei omenești și alții care guvernează alte părți ale populației lumii. Un singur Dumnezeu a creat toate, și în virtutea acestui fapt El are putere și autoritate asupra a tot ce e pe pământ.

Tatăl. Titlul acesta scoate în evidență contrastul dintre vederea creștină și cea păgână. Credinciosul creștin cunoaște pe Dumnezeu ca pe Tatăl său iubitor, plin de compătimire și înțelegător. El a creat pe toți oamenii; El procură toate cele trebuincioase pentru traiul lor fericit; El îi protejează așa cum face un tată cu copiii săi; El are milă de ei în durerile lor, îi ajută să suporte încercările lor, și în orice chip se arată ca prietenul lor iubitor (vezi Psa 68:5; 103:13; Ier 31:9). Păgânii n-au idee de Dumnezeu ca tată, ci numai ca o ființă foarte influentă care are o mare putere și care trebuie să fie împăcată.

De la care. Vezi Rom 11:36.

Pentru care. [„În el.” KJV]. Gr. eis auton, „pentru el”. Dumnezeu este ținta existenței noastre.

Prin care. Prin mijlocirea Fiului au ajuns la existență toate lucrurile din universul nostru material (vezi Ioan 1:1-3, 14; Col. 1:16, 17; Evr 1:2). Păgânii pretindeau că erau mulți cărmuitori și domni ai universului, dar creștinii spuneau că era numai unul. Pavel aici scoate în evidență marele adevăr că Dumnezeu, și numai Dumnezeu a adus „toate” la ființă, și că El a făcut aceasta prin mijlocirea activă a lui Isus Hristos, Fiul, care e a doua persoană a Dumnezeirii.

Prin El. Nu numai că suntem creați prin mijlocirea Domnului Isus Hristos, ci suntem prin El și răscumparați din păcat. Totul, este creațiunea și mântuirea, și tot ce e cuprins în termenii aceștia, vine de la Tatăl prin mijlocirea lui Hristos Fiul.

1 Corinteni 8:7

7. Cunoștința aceasta. [„Cunoștința aceea”, KJV]. Deși cei mai mulți credincioși corinteni puteau, într-adevăr, să înțeleagă că un idol nu era absolut nimic, și că e numai un singur Dumnezeu, era dificil pentru unii să lepede imediat toate superstițiile și dispozițiile lor sufletești anterioare.

Obișnuiți cu. [„Cu conștiința” KJV; „Cu obișnuința” G. Gal.]. Dovezile textuale sunt împărțite (cf. p. 10) între exprimarea aceasta și „exprimarea potrivit cu uzul lor obișnuit”, sau „în puterea obișnuinței”. Folosind ultima exprimare, pasajul ar putea fi tradus: „Dar unii, datorită faptului că până acum erau obișnuiți cu idolii” (RSV). Erau unii dintre membrii bisericii care nu putea privi hrana care fusese sacrificată idolilor ca hrană obișnuită, chiar dacă nu mai credeau în existența idolilor. Ca urmare a unui obicei de o viață întregă, nu se puteau disocia complet de trecut. Gustarea dintr-o astfel de hrană îi așeza în vechiul lor cadru, o situație care era mai mult decât ei puteau suporta.

Fiind slab. Conștiința nu era de ajuns de tare pentru a face astfel de persoane să biruiască toate prejudecățile și credințele lor superstițioase anterioare.

Se întinează. [„E întinat”, KJV]. E întinat pentru că e călcat. Tot ce e făcut fără de o conștiință curată, e păcat (vezi Rom 14:23).

1 Corinteni 8:8

8. Ne face pe noi plăcuți. [„Nu ne laudă”, KJV; „Nu ne face mai primiți”, G. Gal.]. Dovezile textuale favorizează (cf. p. 10) exprimarea „nu ne va lauda”. Favoarea lui Dumnezeu nu e obținută prin folosirea, și nici prin abținerea de la folosirea de alimente care fuseseră jertfite idolilor. Dumnezeu privește la inimă și ia notă de gândurile și motivele care determină acțiunile oamenilor. Dumnezeu nu face ca favoarea Lui să depindă de lucruri lipsite de importanță ca mâncarea, sau nemâncarea de alimente jertfite idolilor. Închinarea bine primită înaintea lui Dumnezeu nu se concentrează la lucruri de felul acesta; ea este mult mai spirituală.

Nu câștigăm nimic. [„Nu suntem mai buni”, KJV; „Nu avem câștig”, G. Gal.]. Literal, „abundăm”, adică, în credit. Pot fi citate importante dovezi textuale (cf. p. 10) pentru inversarea propozițiilor, în care caz Pavel se referă mai întâi la cei care nu mănâncă.

Nu pierdem. [„Nu suntem mai răi”, KJV; „N-avem pagubă”, G. Gal.]. Literal „pierdem” sau „avem mai puțin”, adică, în credit. Nu refuzând de a mânca o astfel de mâncare își sporesc credincioșii valoarea sau excelența morală. Pavel vorbește aici de alimente jertfite idolilor și afirmația lui nu trebuie să fie întinsă dincolo de subiectul care e considerat, ca și cum nici o chestiune de mâncare sau băutură nu ar afecta legătura noastră cu Dumnezeu. Principiul nu se aplică într-un caz în care mâncarea sau băutura sunt cunoscute ca fiind dăunătoare corpului, sau în cazul alimentelor strict oprite de Dumnezeu.

1 Corinteni 8:9

9. Luați seama. Cunoașterea adevărului cu privire la faptul că idolul nu este nimic nu constituie în sine o scuză nelimitată pentru exercitarea privilegiului de satisfacerea poftelor fără a se ține seama de influența faptelor cuiva asupra altora.

Nu cumva. Trebuie să se aibă grijă ca nu cumva purtarea unora care înțeleg pe deplin subiectul să conducă pe alții, mai puțin cunoscători în materie, pe căi greșite. Acesta este un principiu general al purtării creștine, practica regulii de aur în lucruri care sunt de mică importanță.

Slobozenie. . Gr. exousia, „drept”, sau „autoritate”, adică, de a mânca alimente care au fost jertfite idolilor. E adesea adevărat că un creștin are dreptul sau libertatea de a face un anumit lucru, dar nu este înțeles, sau bine față de alții de a exercita acel drept (vezi cap. 6:12; cf. cap. 10:23).

Piatră de poticnire. Adică, ceva ce face pe un altul să cadă de pe cărarea adevărului, și prin aceasta să păcătuiască. Era primejdia ca aceia a căror conștiință nu era tulburată de faptul consumării de mâncăruri jertfite idolilor să facă pe alții să păcătuiască trezind în ei o înclinație de a se deda la o purtare care era în conflict cu scrupulele lor de conștiință (vezi Mat 18:6-9; Rom 14:13, 20).

Slabi. Vezi 1Cor 8:7; cf. cele de la Rom 14:1. Credinciosul trebuie să-și aducă totdeauna aminte că e păzitorul fratelui său. E datoria lui de a trăi de așa manieră ca nici un cuvânt sau nici o faptă de a lui să nu facă dificil pentru un altul să trăiască în armonie cu voia lui Dumnezeu. Conveniența și înclinația personală nu trebuie să fie cea dintâi considerație; trebuia să se ia aminte la efectul actelor sale asupra altora.

1 Corinteni 8:10

10. Șezi la masă. [„Șezi la mâncare”, KJV]. Adică, participă la un praznic. Poate că ocazia ar fi fost vreo lucrare oficială cu care era asociată vreo masă în cuprinsul templului.

Într-un templu de idoli. Aici e prezentat ceea ce ar fi putut să fie considerat ca un caz extrem, deși e de conceput că aceia care nu se gândesc la influența faptelor lor asupra altora s-ar fi putut purta într-un fel ca acela descris în versetul acesta. Faptul că Pavel folosea un exemplu de felul acesta arată delăsarea în care căzuseră unii din credincioșii corinteni. Cineva care avea cunoștința de adevărata natură a idolatriei putea fi considerat ca un exemplu de o bună purtare creștină, și acțiunile lui puteau să dea aprobare altora, mai puțin întemeiați în credința lui Isus, să se dedea la aceeași faptă fără de aprobarea conștiinței lor (vezi v. 7).

Îl va împinge. [„Încuraja”, KJV]. Gr. oikodomeo, literal, „a zidi”. Cuvântul este probabil folosit ironic. Grupul din Corint care se fălea cu libertatea lor creștină probabil susținea că felul lor de purtare zidea conștiințele slabe ale fraților lor. Pavel răspundea că în loc de a „zidi”, ei nimiceau pe cel slab (v. 1).

1 Corinteni 8:11

11. El, care este slab. [„Fratele slab”, KJV]. Vezi Rom 14:1; 1Cor 8:9. Fratele slab este cel care mai pe sus de toți ceilalți ar fi trebuit să fie tratat cu răbdare și îngăduință atentă. El este un frate în credință, unul care e unit cu Domnul prin aceeași legătură gingașă de familie care unește pe aceia a căror credință este mai tare. El are un drept la iubirea și sprijinul gingaș al altora din biserică. Tot ce e cu putință trebuie să se facă pentru a evita primejduirea intereselor spirituale ale unor asemenea persoane.

Pieri. Vezi Rom 14:15. Acest rezultat înspăimântător arată natura serioasă a subiectului în discuție.

A murit Hristos. Aceasta aduce la vedere argumentul cel mai puternic împotriva relei întrebuițări a libertății de a face un anumit lucru când acea exercitare a libertății primejduiește mântuirea altcuiva. Nu trebuie să se facă nimic care ar face zadarnică vărsarea sângelui lui Hristos pentru un suflet. Posibilitatea unui asemenea lucru e prezentată aici, și acea posibilitatea ar trebui să fie de ajuns pentru a împiedica pe oricine de a trece la vreo acțiune care ar putea avea tendința aceasta. Cu siguranță creștinul care are un simț viu a ceea ce a făcut Mântuitorul pentru el nu va stăruie de a fi atât de egoist indiferent de bunul mers al fraților săi încât să facă ceva care ar determina pe fratele „slab” să-și calce conștiința.

1 Corinteni 8:12

12. Astfel păcătuind. Acela care are iubirea lui Isus în inima sa nu va dori să-și folosească libertatea în așa fel ca frații săi să fie duși în rătăcire. Dimpotrivă, va fi bucuros să renunțe la privilegiu și plăceri, dacă făcând așa poate evita să producă poticnire cuiva. Există o falsă idee cultivată de unii că fiecare om are dreptul de a face ceea ce îi place indiferent de efectul purtării sale asupra altora, atâta vreme cât nu face nimic contrar Legii (cf. Rom 14:13, 16, 21; 1Pet 2:15, 16). Creștinii tari ar trebui să fie atenți spre a evita de a face ceea ce ar fi o sminteală pentru credincioșii slabi, sau de a pune o piatră de poticnire pe cărarea lor.

Făcând ca alții să fie rău influențați, se calcă legea care învață pe creștini să iubească pe frații lor și să caute binele lor (vezi Mat 22:39; Ioan 15:12, 17; Rom 13:10; Gal 5:14; Iac 2:8).

Rănind. Gr. tupto, „a lovi”, „a bate”, aici „a maltrata”.

Cugetul lor slab. Vezi v. 7.

Împotriva lui Hristos. Hristos se identifică cu poporul Său, cuprinzând pe cei mai slabi frați ai Săi. El informase pe Saul pe drumul spre Damasc că persecutarea sfinților era cu adevărat persecutarea Lui (Fapte 9:5; cf. Mat 25:40)

1 Corinteni 8:13

13. Mâncare. Gr. broma, hrană în general; nu numai carne, ci tot felul de alimente.

Carne. Gr. creas, „carne”. Cuvântul acesta apare numai aici și în Rom 14:21. Alimentele de carne erau mai ales cuprinse în sacrificiile la idoli. Pavel era dispus să se lipsească de o hrană pe care ar fi putut să o mănânce legal, decât să pună o piatră de poticnire în calea unui frate slab. Libertatea este ceva de preț, dar slăbiciunea unei ființe omenești ar trebui să determine pe credincioși să renunțe la libertatea lor în interesul lui. Iubirea față de semenii trebuie să fie principiul călăuzitor în chestiuni de felul acesta. Cu siguranță satisfacerea dorințelor cuiva e de mult mai mică importanță decât mântuirea fratelui slab care s-ar putea poticni de exercitarea libertății cuiva. Principiul acesta e aplicabil la multe faze ale viețuirii ca recreația, îmbrăcămintea, muzica – de fapt, se aplică la viață în general. Tăgăduirea de sine pentru binele altora e un factor proeminent al experienței unui adevărat urmaș al lui Isus Hristos (vezi Mat 16:24; Ioan 3:30; Rom 12:10; 14:7, 13, 15–17; Filp 2:3, 4). Principiul acesta este esența spiritului lui Isus, în a cărui viață pământească a fost stăruitor manifestat.

Niciodată. [„Cât stă lumea”, KJV; „În veac”, G. Gal.]. Literal, „pururea”, aici însemnând toată viața (vezi Mat 25:41).

COMENTARIILE ELLEN G. WHITE

5 FE 409; 9T 47

1 Corinteni 9:1

1. Nu sunt eu slobod? Dovezile textuale favorizează (cf. p. 10) inversarea ordinii primelor două întrebări. Așezarea întrebării ”Nu sunt eu slobod?” întâi, face mai precisă legătura dintre versetul acesta și ceea ce fusese dezbătut în cap. 8. E ca și cum Pavel ar fi spus: „Vă cer să renunțați la libertatea voastră, și să vă abțineți de a o folosi arbitrar. Vă cer să fiți atenți la starea spirituală a fraților voștri mai slabi, și să vă stăpâniți libertatea în acord cu aceasta. Nu fac eu așa ceva? Am anumite privilegii ca apostol de care nu mă folosesc, ca nu cumva făcând așa să împiedic pe cineva să facă un cuvenit progres pe cărarea creștină.” Construcția întrebărilor din versetul acesta arată că ele toate așteaptă un răspuns afirmativ.

Apostol. Acest capitol, cercetat superficial, poate avea înfățișarea unei digresiuni de la tendința generală de gândire asupra căreia se stăruie în capitolul precedent. Totuși, el este o continuare a temei aceluia capitol, mai ales a v. 13. Pavel ilustrează dispoziția lui de a renunța la drepturile sale legitime ca apostol. În plus, pretenția lui de a fi apostol fusese contestată (v. 3). El începe să enunțe dovezile apostoliei sale. Enunțarea dreptului său de a fi recunoscut ca apostol constituie una din relatările cele mai frumoase, distinse și înnobilitoare ce se pot găsi oriunde cu privire la virtutea tăgăduirii de sine și a principiilor ce ar trebui să determine la acțiune pe slujitorul Evangheliei. Cel care e plin de duhul lui Hristos e gata să facă orice și să fie orice pentru a face să înainteze interesele împărăției lui Dumnezeu.

Văzut ...pe Isus. [„Văzut pe Isus Hristos”, KJV]. O obiecție față de pretenția lui Pavel la apostolie era că Pavel nu fusese asociat al lui Hristos pe când Hristos fusese pe pământ. Isus a chemat pe apostol ca martor al Său (vezi Fapte 1:8). E adevărat că Pavel nu fusese un asociat al Domnului înainte de moartea Lui, dar L-a văzut după învierea Lui, și în felul acesta putea pretinde cuprinderea în grupa apostolilor (vezi Fapte 9:3-5; vezi 1Cor 15:8). Merită de a se nota faptul că Pavel adesea își susținea pretenția că era apostol prin referirea la vedenia sa divină (vezi Fapte 22:14, 15; 26:16; 1Cor 16:8, 9).

Lucrarea mea. Apostolul se referă la faptul că chiar aceia care ridicau obiecții la faptul că el era apostol fuseseră convertiți la Domnul prin lucrarea lui. El oferă aceasta ca o dovadă că Isus îl recunoștea ca apostol și-l binecuvânta în lucrarea aceea. Ar fi irațional de a crede că Dumnezeu ar binecuvânta în așa fel pe un impostor; de aceea, înființarea bisericii din Corint prin lucrarea lui Pavel era o mărturie pentru apostolia lui. Un slujitor poate pe bună dreptate să atragă atenția la binecuvântarea care însoțește lucrarea sa ca dovadă a faptului că e chemat de Dumnezeu (vezi Mat 7:16, 20).

În Domnul. Pavel admite că tot ce fusese făcut de el fusese săvârșit prin puterea pusă la îndemână de Domnul. Știa că de la sine nu putea face nimic (cf. Ioan 15:5). Toată puterea și înțelepciunea lui veneau de la Domnul, care îl chemase la slujba apostolică (Rom 1:1; 1Cor 1:1; 1Tim 2:7; 2Tim 1:1; Titus 1:1). Această deplină supunere la voia lui Dumnezeu și inteligentă recunoaștere a incapacității omului de a face ceva în propria sa putere, este cel dintâi și cel mai important factor în constituirea unui slujitor cu succes al Evangheliei.

1 Corinteni 9:2

2. Pecetea. Adică certificatul autenticității. Pavel declară emfatic că existența membrilor în biserica din Corint, chiar a acelor care puneau la îndoială dreptul lui de a fi numit apostol, era o confirmare absolută a pretenției lui că era apostol. Convertirea lor n-ar fi putut fi făcută de om. Ea era lucrarea lui Dumnezeu. Era dovada că Dumnezeu era cu servul Său și că fusese cu adevărat trimis de El.

Dumnezeu folosește pe servul Său așa cum un meseriaș iscusit folosește unelte. Oamenii sunt mijloace în mâinile Sale pentru realizarea scopurilor Sale între oameni. După cum tâmplarul folosește diferite unelte pentru a face o frumoasă piesă de mobilier, iar articolul finit este recunoscut ca un produs al mâinilor sale, tot așa Domnul folosește pe lucrătorii Săi de pe pământ pentru a fasona trofee harului Său, bărbați și femei pierduți în păcat. Tâmplarul cunoaște propriile Sale unelte și le folosește cu iscusință; tot așa Domnul cunoaște pe servii Săi, și sub conducerea Lui ei sunt făcuți în stare să câștige oameni pentru împărăție. Acest succes în câștigarea de oameni la Domnul arată primirea din partea Lui a serviciului lor și statornicește statutul lor ca martori ai Săi.

Pentru alții. Adică alții, nu din Corint, care nu fuseseră convertiți prin lucrarea lui Pavel. Aceștia s-ar fi putut îndoii că Pavel fusese trimis de Dumnezeu să predice Evanghelia, dar cu siguranță frații săi din Corint nu puteau întreține nici o îndoială de felul acesta. El lucrase printre ei multă vreme, și ei avuseseră prilej bogat de a-l cunoaște pe el și de a vedea cât de cu succes fuseseră străduințele lui. Ei aveau dovezi mai mult decât îndestulătoare că el fusese trimis să facă o mare lucrare pentru Dumnezeu.

1 Corinteni 9:3

3. Iată. [„Acesta”, KJV; „Aceasta”, G. Gal.]. Comentatorii sunt în dezacord cu privire la faptul dacă pronumele acesta se referă la ceea ce precede (v. 1, 2) sau la ceea ce urmează. Poate că tratarea mai pe larg a versetelor următoare e mai corespunzător introdusă de această enunțare decât ca cele două versete anterioare să fie rezumate prin el. În cazul acesta, ceea ce urmează este apărarea pe care Pavel o prezintă celor care și-au permis să pună la îndoială autoritatea lui ca apostol. În v. 4-6, el scoate în evidență obiecțiile principale care fuseseră ridicate, și în versetele următoare arată că ele sunt fără de putere.

Răspunsul. Gr. apologia, „apologia”, „apărarea”. Acesta era un termen juridic care era aplicat la o pledoarie în apărarea celui care era judecat (vezi Fapte 25:16; Filip 1:7, 17; 2Tim 4:16). Aici cuvântul înseamnă răspunsul lui Pavel pentru aceia care se făceau judecători ai pretenției sale că el era apostol. Recunoscând pe deplin că prin putere divină pusese temelii bisericii corintene, Pavel prezenta pe credincioșii înșiși ca sigiliu, sau confirmare solemnă, a apostoliei lui, apărarea lui contra oponentilor săi.

Cercetează. Gr. anakrino ca și apologia, un termen juridic aplicat judecătorilor tribunalelor, cei care șed și judecă, și cercetează și decid asupra chestiunilor aduse înaintea lor (vezi Luc 23:14; Fapte 4:9; 24:8).

1 Corinteni 9:4

4. Dreptul. [„Puterea”, KJV]. Gr. exousia, „dreptul”, „autoritatea”. Pavel pretinde toate drepturile și privilegiile pe care oricare alt apostol le avea.

Să mâncăm și să bem. S-ar putea deduce din ceea ce fusese scris în cap. 8 că Pavel se referea la dreptul său de a consuma hrană jertfită idolilor, dacă ar fi dorit așa ceva, dar contextul nu suportă vederea aceasta (vezi v. 2, 3, 6, 7). El se ocupă cu chestiunea dreptului său, ca apostol, de a primi întreținere sa din partea bisericilor pe care le slujea. Pavel pretindea că el, la fel cu toți ceilalți slujitori ai Evangheliei care își consacră viața lucrării Cuvântului lui Dumnezeu, are dreptul să fie întreținut de biserici, e bazat pe orice temelie logică așa cum începe să arate (v. 7-14)

Argumentația la care Pavel pare să răspundă este aceasta: Pavel și asociatul său, Barnaba, lucrau cu mâinile lor pentru a se întreține (Fapte 18:3, 6). Alți predicatori și învățători religioși cereau să fie întreținuți de aceia cărora le slujeau. Lucrurile fiind așa, ar părea ca și cum Pavel își dădea seama că el și Barnaba nu aveau dreptul de întreținere din partea bisericii pentru că știau că nu sunt apostoli! La raționamentul acesta Pavel răspundea că deși era adevărat că lucra cu mâinile sale, deducția trasă din faptul acesta era greșită. Nu pentru că nu avea dreptul să fie întreținut, și nu pentru că el nu avea o astfel de pretenție, ci pentru că știa că era pentru binele spiritual al bisericii ca el să nu impună pretenția sa.

1 Corinteni 9:5

5. O soră. Adică, o femeie creștină, una care e membră a bisericii (vezi Rom 16:1; 1Cor 7:15; Iac 2:15).

Nevastă. Expresia „o soră ca nevastă” [„o soră, o soție”] ar trebui să fie legată după cum urmează: „o soră ca soție”. Ca și soțul ei, o astfel de persoană ar trebui să aibă dreptul de a fi întreținută de biserică. Pavel aici pare că zice: „Noi n-avem dreptul să luăm o nevastă, care e și ea o credincioasă, și să călătorim cu ea pe cheltuiala voastră, așa cum fac și ceilalți apostoli?” Unii au gândit că o „soră” nu se referea la o soție, ci la o susținătoare, care putea să servească la nevoile apostolilor, la fel cum anumite femei slujiseră lui Hristos (vezi Luc 10:38-42). Dar referirea la Petru, care era căsătorit (vezi Mat 8:14; Mar 1:30), arată că aici era vorba de soții.

Ceilalți apostoli. Aceasta arată că era practica generală pentru apostoli să fie căsătoriți. S-ar putea să fi fost oarecare motive pentru care apostolii erau însoțiți în călătoriile lor de soțiile lor. În țările orientale nu e ușor ca bărbații să aibă întâlnire cu femeile în scopul de a le învăța în cele religioase, dar soțiile apostolilor puteau face ușor astfel de legături. În felul acesta ar fi fost un mare avantaj pentru apostoli să aibă soțiile lor cu ei pentru a-i ajuta în cele ale gospodăriei, ca și pentru a se îngriji de ei în vremuri de boală și de persecuție. Pavel prefera situația de necăsătorit pentru propria sa lucrare (vezi cap. 7:7) și sunt cu adevărat cazuri când un bărbat poate fi în stare să facă o lucrare mai eficientă când nu e stânjenit de o familie. Dar nu exista temei biblic precis pentru a obliga pe slujitorii Evangheliei la celibat.

Frații Domnului. Vezi Mat 12:46. La începutul lucrării lui Hristos, frații Lui nu au crezut în el (vezi Ioan 7:3-5). Pare că mai târziu și-au schimbat atitudinea, și au fost numărați printre propovăduitorii Evangheliei. De asemenea este evident din enunțarea aceasta că ei erau căsătoriți și că își luau soțiile cu ei, cel puțin în unele din călătoriile lor (vezi Fapte 1:14).

Chifa. Adică, Petru (vezi Mat 4:18; 16:18; Mar 3:16; 1Cor 1:12). Cu privire la faptul că Petru era căsătorit, vezi Mat 8:14; Mar 1:30. Văzând că Petru, prin propria sa faptă a dat aprobarea sa la căsătoria clerului, e curios că cineva care pretinde că e succesorul lui să interzică clerului a se căsători!

1 Corinteni 9:6

6. Barnaba. Barnaba fusese un proprietar de teren în insula Cipru, care s-a unit cu biserica din Ierusalim, împărțindu-și averea la credincioșii săraci (Fapte 4:36, 37). Mai târziu fusese trimis să se îngrijească de interesul în creștere din Antiohia (Fapte 11:22). Simțind nevoia de ajutor în plus, a folosit serviciile lui Pavel (Fapte 11:25, 26). Mai târziu s-a atașat lui Pavel în întâia călătorie misionară a acestuia (Fapte 13:1-4)). După călătoria aceea, părtașia lor în lucrare a fost suspendată când nu s-au înțeles asupra lui Ioan Marcu cu ei în a doua călătorie (vezi Fapte 15:36-39). Aceasta este cea dintâi menționare a lui Barnaba de către Pavel după separarea lor cu câțiva ani mai înainte ca scrisoarea aceasta să fi fost scrisă.

N-avem dreptul să nu lucrăm. [„Putere de a se abține de a lucra”, KJV]. Forma întrebării în textul grec sugerează o puternică afirmație că Pavel și Barnaba aveau o astfel de putere, sau un astfel de drept, de a se abține de a lucra pentru propria lor întreținere dacă alegeau să facă așa. După convertirea sa Pavel avea o

singură dorință în viață, să mărturisească pentru Hristos și să convingă pe oameni să-L primească pe El ca Mântuitor personal (vezi 1Cor 9:16; 2Cor 5:11; Filip 3:13, 14). El era totdeauna atent de a evita orice ar putea servi să împiedice pe oameni de a crede solia lui (vezi Rom 9:1-3; 10:1; 14:16, 19-21; 1Cor 8:13; 9:22, 23). Păgânii erau bănuitori față de oamenii care veneau printre ei, așa că apostolul s-a hotărât să nu le dea motiv să-l acuze că a venit printre ei ca învățător religios ca să obțină întreținerea de la ei. Activitatea misionară a lui Pavel pare să fi fost urmărită pas cu pas de unele persoane care încercau să-i producă necaz, să-i distrugă autoritatea, și să-i împiedice lucrarea (vezi Fapte 13:45, 50; 14:2, 19; 17:5; Gal 2:4; 3:1; 5:12). Aceste persoane erau, în parte, învățători creștini iudei care credeau că legea lui Moise era obligatorie pentru creștini, și care încercau să impună doctrina lor bisericilor înființate de Pavel și de Barnaba, în felul acesta trezind bănuieli cu privire la Pavel. Pe cât se pare, nefiind în stare să găsească un temei adevărat de plângere împotriva lui, ei prezentau refuzul lui de a accepta întreținerea din partea corintenilor ca o dovadă că el nu era un adevărat apostol al lui Hristos. Vezi 2Cor 11:22.

Slujitorul Evangheliei, oriunde lucrează, trebuie să fie atent totdeauna la primejdia de a face sau de a spune ceva ce s-ar putea dovedi o cauză de poticnire pentru cei pentru care lucrează. Aceasta cere o dispoziție de a renunța la drepturile și la privilegiile sale, la nevoie, pentru binele altora.

1 Corinteni 9:7

7. Merge la război. Gr. strateuo „a servi ca oștean”, în timp de război sau de pace. Expresia e folosită cu privire la serviciul militar în general. Ostașul își consacră viața serviciului militar în favoarea propriului său popor și propriei sale țări. E dator să apere interesele celor care-l folosesc ca ostaș, chiar dându-și viața dacă e necesar. Dar ostașul pe bune dreptate așteaptă ca aceia care l-au înscris la oaste să se îngrijească de toate cele necesare, lăsându-l cu totul liber să-și consacre puterile lucrării ce i-a fost încredințată. După cum e drept ca ostașul din lume să-și primească plata de la cei care îl folosesc, tot așa e drept ca slujitorul Evangheliei să aștepte întreținere din partea celor cărora le servește. Aceasta este prima ilustrație.

Pe cheltuiala. Gr. opsonion „rații militare”, „stipendiu”, „acordări”, „salarii”. Pe vremuri era obiceiul de a plăti soldaților parțial în rații de carne, cereale sau fructe. Soldații nu așteptau să fie obligați să-și asigure propria hrană; aceasta era răspunderea celor care-l înscriseră la oaste. În același fel, lucrătorul evanghelic nu trebuie să fie împovărat de necesitatea de a-și devota timpul și energia obținerii propriei sale hrane și a altor lucruri trebuincioase.

Vie. A doua ilustrație este luată din domeniul agriculturii. Omul care sădește o vie nu așteaptă ca munca lui să fie în zadar; el așteaptă să se bucure de roadele viei. În același fel slujitorul Evangheliei își consacră timpul, munca și talentele la înființarea bisericii, care este via lui Dumnezeu, și e drept ca el să primească întreținerea de la ea (vezi Psa 80:8, 9; Isa 5:1-4; 27:2, 3).

Turmă. A treia ilustrație întărește subiectul celor două precedente. Poate că ilustrația cu biserica lui Dumnezeu ca o turmă de oi (Ioan 10:7-9, 11; Evr 13:20), și slujitorul Evangheliei ca un păstor (Efes 4:11; aici „păstori” înseamnă literal „păstor de oi”), se afla deja în circulație cu mult înaintea lui Pavel.

O învățătură importantă care e dată de acest plan divin pentru susținerea lucrării păstorilor nu ar trebui să fie trecută cu vederea. Inima firească e foarte egoistă; omul se străduiește fără încetare să acumuleze bogăție materială. Aranjamentul prin care biserica susține pe aceia care o servesc în cele spirituale ajută pe membrii să biruiască tendința naturală a inimii spre egoism. El procură de asemenea o cale de a da exprimare practică aprecierii din partea lor a eforturilor depuse în favoarea lor de către lucrători. Chiar și mai important, el este un mijloc de a exprima recunoștința lor față de Dumnezeu pentru iubirea și grija Lui pentru ei, care e manifestată prin serviciile celor rânduiți de El.

1 Corinteni 9:8

8. După felul oamenilor. [„Ca om”, KJV]. Forma întrebării în textul grec așteaptă un răspuns negativ. Era acest plan pentru susținerea lucrătorilor o simplă părere omenească? Erau probabil unii care argumentau în felul acesta și pretindeau că nu era temei biblic pentru susținerea planului.

Nu le spune și Legea? [„Nu zice Legea”, KJV]. Legea lui Dumnezeu, fie că era cuprinsă în Cele Zece Porunci sau în regulile și reglementările pomenite ca legea lui Moise, era privită cu mult respect de iudei și de partea iudaică a bisericii creștine. Când avea discuții cu iudeii, Pavel era obișnuit să-și dovedească

susținerile din VT. În v. 7, el demonstrează prin raționament omenesc că este echitabil ca biserica să întrețină pe slujitorii Evangheliei. Acum dovedește din ilustrații VT că același principiu era cunoscut și practicat în zilele vechiului Israel.

1 Corinteni 9:9

9. Legea lui Moise. Pentru o definiție a acestei legi vezi Luc 2:22; 24:44; Fapte 15:5.

Legi. Citatul este din Deu 25:4. Această legare a gurii boului era făcută fie trecând curele în jurul gurii sau prin așezarea unui mic coș la gură, [„botniță”], fixat cu curele de coarnele animalului, așa că boul putea să respire cu ușurință dar nu putea să mănânce. Permitea din partea legii ca boul să mănânce din cereale în timp ce le călca învârtindu-se mereu și călcând pe ele pentru ca să le treiere arată atenția lui Dumnezeu pentru animalele domestice. În general e privit ca o prevedere umanitară pentru animalele lucrătoare, dar versetul acesta sugerează că e un înțeles mai adânc decât numai bunătatea față de animale.

Dumnezeu. Forma în care întrebarea aceasta este exprimată în textul grec cere un răspuns negativ. Totuși nu trebuie să tragem concluzia că Pavel interzicea o interpretare literală a versetului. Dumnezeu cu adevărat Se îngrijește de boi. Pavel subliniază faptul că această reglementare umanitară care îngăduia ca boul să mănânce din cerealele pe care le treiera, conține un principiu care are o aplicație universală. Cei care lucrează au dreptul de a fi întreținuți din roadele muncii lor (1Cor 9:7; 2Tes 3:10). Acest aranjament înțelept și drept a fost mult pervertit de om sub stăpânirea lui Stana. Milioane de lucrători nu au primit compensație corespunzătoare pentru lucrul lor. Nu li s-a dat partea cinstită din roadele ostanelilor lor. Dumnezeu cunoaște această nedreptate crasă și a asigurat pe poporul Său credincios că în împărăția Lui de slavă veșnică toți se vor bucura de roadele ostanelilor lor (vezi Isa 65:21, 22).

1 Corinteni 9:10

10. Înadins. [„Cu totul”, KJV]. Gr. pantos, „cu certitudine”, „cu siguranță”, „în orice caz”, „fără îndoială”. Totuși, Pavel nu tăgăduiește aplicația literală a legii (vezi v. 9). El face doar o așa de largă aplicație a principiului încât în comparație cu extinderea aplicației, interpretarea literală este, ca să zicem așa, lipsită de însemnătate.

Pentru noi. Pavel face acum o aplicație expresă a acestei legi la aceia care sunt chemați de Dumnezeu să proclame Evanghelia. S-ar putea pune întrebarea, în ce sens a fost dată reglementarea aceasta în folosul slujitorilor Evangheliei? Răspunsul arată că e planul lui Dumnezeu ca toți aceia care muncesc cinstit pot pe bună dreptate nădăjdui răsplătirea. Nu că răsplătirea este marele obiectiv în cazul lucrătorului evanghelic; el predică pentru că, la fel ca Pavel, nu poate face altfel (vezi v. 16). Dar Domnul demonstrează amabila Lui atenție pentru lucrătorii Săi. Deși adevăratul slujitor al Evangheliei e sub o adâncă obligație de a lucra pentru mântuirea semenilor săi, nu se așteaptă ca să facă lucrul acesta fără nădejde de compensare, în forma atât a întreținerii materiale cât și a bucuriei viitoare (vezi Ier 20:9; 2Cor 1:14; 1Tes 2:19, 20).

Are în nădejde. Cel care se angajează să muncească pământul trebuie să fie inspirat să depună cele mai bune eforturi ale sale. Pentru a realiza lucrul acesta, el ar trebuie să aibă nădejdea îndreptățită și așteptarea că hărnicia și sângea sa vor fi încoronate cu succes. El trebuie să lucreze cu asigurarea plină de încredere că îi va fi permis să se bucure de roadele muncii sale. Cineva care este obligat să lucreze fără această nădejde inspiratoare e foarte mult handicapat și nu se poate presupune că e capabil să depună efortul său maxim. Cum poate cineva care nu are asigurarea de a primi o compensație corespunzătoare să manifeste un mare interes în munca sa? Cum se poate aștepta ca el să se devoteze neegoist și neobosit sarcinii încredințate lui? Cum poate mintea lui să fie liberă de neliniște când ia aminte la nevoile familiei lui? Dacă așa stau lucrurile cu cel care e angajat în lucrarea lumii, nu e lucrul acesta adevărat și cu privire la acela care lucrează în via Domnului?

Cu nădejdea că va avea parte. [„Părtaş al nădejzii sale” KJV; „Va avea parte de rodul său”. G. Gal.]. Dovezi textuale favorizează (cf. P. 10) exprimarea „în nădejdea părtașiei”. Dumnezeu în planul mântuirii, folosește multe unelte pentru realizarea scopurilor Sale. După cum în agricultură unul poate să pregătească terenul și altul să adune recolta, tot așa în marea lucrare de câștigare de suflete pentru împărăția lui Dumnezeu, Duhul Sfânt poate să folosească o persoană ca să semene sămânța Evangheliei în inima unuia care caută după adevăr, și un altul să conducă persoana aceea prin apa botezului în biserică (vezi cap. 3:6, 7). Indiferent ce parte ar putea avea un lucrător în convertirea unui suflet la Hristos, el va participa la

răsplată împreună cu toți ceilalți pe care Domnul i-a folosit în atragerea aceluia la El (vezi Mat 20:8-10; Ioan 4:36-38; 1Cor 3:8-14). La fel, lucrătorul care seamănă sămânța adevărului e îndreptățit la susținere materială tot pe atât de drept ca și lucrătorul care la o dată mai târzie are privilegiul de a înființa o biserică alcătuită din aceia care au fost aduși la Evanghelie de cei dinaintea lui (vezi 2Tim 2:6).

1 Corinteni 9:11

11. Semănat. Comparația cu semănatul este folosită în Biblie pentru a denota predicarea Evangheliei și distribuirea marilor nădejdi și privilegii care sunt oferite prin credință în Hristos (vezi Mat 13:3, 19-23; Ioan 4:38). Caracterul potrivit al acestei figuri e văzut când se reține că acela care seamănă grăunțele pe un teren, le împrăștie pe tot câmpul. Tot așa slujitorul Evangheliei predică Cuvântul lui Dumnezeu la tot felul de oameni în orice stare. El predică la toți cei care ascultă, fără de a ști cine va răspunde favorabil și cine se va dovedi a fi ca terenul pietros și cărarea bătătorită din parabola cu semănătorul (vezi Mat 13:4, 5). E datoria lui de a semăna sămânța, lăsând Duhul lui Dumnezeu să o ducă la rodire (vezi Ecl 11:6; Mar 4:26-28).

Bunurile duhovnicești. [„Lucrurile spirituale”, KJV]. Lucrătorul creștin distribuie binecuvântări de o valoare infinit mai mare decât întreținerea materială pe care o primește. El proclamă Evanghelia cu toate binecuvântările și mângâierile ei. El face cunoscut oamenilor pe Dumnezeu, cu planul de mântuire și nădejdea cerului. El călăuzește pe oameni pe calea mângâierii și a păcii; sub conducerea Duhului Sfânt, el ridică oameni din decăderea idolatriei și de la închinarea la dumnezei mincinoși, la bucuria părtășiei cu viul Dumnezeu; pe scurt, el, ca ambasador al lui Hristos, invită pe oameni să primească acea cunoștință care le va aduce viața veșnică (vezi Ioan 17:3; 2Cor 5:20). El pune înaintea oamenilor comori de valoare veșnică, în comparație cu care toate bogățiile pământului se sting în uitare (vezi Isa 55:2; Mat 13:44-46; Apoc 3:17, 18; 21:3, 4, 7; 22:14).

Mare lucru. Pretenția la întreținere materială pare puternic îndreptățită din faptul că compensația la care lucrătorii sunt îndreptății cuprinde ceva mult superior față de ceea ce ei dau. Nu numai că e un lucru foarte mic pentru comunitatea creștină să servească pe slujitor „în cele fiești”; e datoria lor voioasă, prin care ei pot să demonstreze parțial aprecierea lor cu privire la ceea ce Domnul a făcut pentru ei (vezi Rom 15:27).

1 Corinteni 9:12

12. Alții. Aceasta fără îndoială se referă la alți învățători religioși din biserica din Corint. Poate că Pavel se gândea la vreunii din cei menționați în cap. 1:10, 11; 3:3, conducătorii diferitelor partide din biserică care poate pretindeau dreptul să fie întreținuți de biserică. Se poate ca ei să fi fost chiar aceia care au căutat să dovedească faptul că Pavel nu era apostol, deoarece nu exercita ca ei autoritatea de a primi întreținere de la biserică. Dar el a arătat că dacă alții aveau dreptul la o atare întreținere, pretenția lui era mult mai puternică. El era învățătorul lor originar; el îi condusesese la Domnul și-i ajutasese să-și organizeze biserica. El lucrase mai mult și mai înflăcărat la învățarea lor și la călăuzirea lor în cele spirituale.

Drept. Gr. exousia, „drept”, „autoritate”, „privilegiu”.

Nu ne-am folosit. În ciuda faptului că Pavel avea un mai mare drept să pretindă întreținere materială din partea bisericii, el nu-și impuse dreptul; el alesese să treacă cu vederea privilegiul său în privința aceasta, și să lucreze pentru propria sa întreținere. El era foarte atent ca nu cumva să dea vreun motiv de poticnire; ca nu cumva să facă posibil pentru cineva să-l acuze cineva că avea motive meschine în mergerea la Corint și predicarea Evangheliei (vezi Fapte 18:3; 2Cor 11:7-9; 12:14). Aceasta este o ilustrație de completă dedicare a carierei sale de salvare de suflete pentru împărăția lui Dumnezeu (vezi 1Cor 9:22). Întâia și unica lui dorință de totdeauna era ca să se facă pentru cel mai mare interes al oamenilor pentru care lucra. Devoțiunea sa dezinteresată pentru cauza Domnului e caracteristică pentru toți cei care au prins viziunea lui Isus, și care știu din experiență ce înseamnă a fi mort față de păcat, dar viu față de Dumnezeu prin Isus Hristos (vezi Fapte 9:6; Gal 2:20; 5:24-26).

Răbdăm. [„Suferim”, KJV]. Hotărârea lui Pavel de a se întreține singur l-a făcut să sufere tot felul de greutăți. Era gata să sufere acestea dacă prin aceasta împărăția lui Dumnezeu putea să înainteze.

Punem vreo piedică. [„Să stânjenim” KJV]. Pavel dorea ca nimic din ceea ce ar fi putut face, să nu

pricinuiască în vreun fel oarecare vreo piedică pentru înaintarea lucrării de predicare a Evangheliei. Nu pentru că avea vreo îndoială cu privire la dreptul său la întreținere deplină, ci pentru că el credea că renunțând la aceste drept ar fi putut face bine lucrării lui Hristos și să evite anumite consecințe rele care ar fi putut să vină dacă ar fi insistat asupra celor ce pe bună dreptate i se cuveneau.

1 Corinteni 9:13

13. Știți. Pavel se referă la cunoștința generală printre iudei, și cei care aveau cunoștință de ei, că preoții erau îndreptății la întreținerea lor din cele de la templu. Istoria israeliților a fost relatată pentru folosul bisericii creștine, și principiile de administrație bisericească aflate la vechiul serviciu al templului merită să fie studiate cu grijă.

Cei ce îndeplinesc slujbele. [„Cei ce slujesc”, KJV]. Nu numai preoții, dar și leviții lucrau la templu și aveau grijă de avutul sacru al acelei sfinte clădiri. Ei păstrau templul curat și pregăteau cele trebuincioase pentru sanctuar, ca de pildă untdelemnul și tămâia; tot ei dădeau și muzicanții pentru serviciul templului (vezi Num 1:50-53; 3:5-37; 4:1-33; 8:5-22; 1Cr 23:3-6, 24, 27-32).

De la templu. Dumnezeu dăduse instrucțiuni prin Moise ca preoții și ajutoarele lor să nu aibă nici o moștenire în țara Palestinei, ci să-și primească întreținerea cu totul de la templu. (vezi Num 18:20-24; 26:57, 62; Deu 18:1-8). Fiind în cea mai mare parte scutiți de răspunderile în legătură cu cultivarea pământului și a altor proprietăți, preoții și leviții puteau să-și devoteze întreaga atenție lucrării importante a templului. Ei n-aveau nevoie să fie turburați de necesitatea de a-și procura cele necesare pentru acoperirea nevoilor lor trecătoare. Dumnezeu luase măsuri pentru aceasta prin zecime și jertfele adunării.

Altarului. [„La altar”, KJV]. Expresia aceasta fără îndoială se referă anume la preoți, deoarece era datoria lor de a aduce jertfele la altar. Leviții asistau la pregătirea sacrificiilor și la purtarea de grijă pentru vasele și uneltele care erau folosite de preoți, dar era numai prerogativa preoților de a aduce jertfă înaintea Domnului și de a așeza tămâia pe altarul de aur înaintea perdelei (vezi Exo 28:1, 3; Num 18:1-7).

De la altar. Parte din animalele anumitor sacrificii erau rezervate pentru folosirea de către preot. În felul acesta preotul împărțea cu altarul animalul de sacrificiu (vezi Lev 6:16-18; 7:15, 16, 31-34; Num 18:8-10; Deu 18:1, 2).

1 Corinteni 9:14

14. Rânduit. Gr. diatasso, „a aranja”, „a rândui”, „a da ordine”. Dumnezeu a rânduit ca în general slujitorii Săi de pe pământ să fie scutiți de îndoita răspundere de a predica Evanghelia și de a se îngriji de propriile lor nevoi fizice – aceasta era răspunderea acelorora între care lucrau (vezi Mat 10:9, 10; Luc 10:7). Dumnezeu spusese israeliților că o zecime din posesiunile lor era a Lui și erau obligați de a da o zecime credincioasă preoților de la templu (vezi Lev 27:30, 32; Num 18:21; Mal 3:10, 11; Evr 7:5). Isus a aprobat planul acesta când a fost pe pământ (vezi Mat 23:23). În felul acesta se trasase în mod clar tiparul pentru metoda divină pe care trebuie să o urmeze biserica creștină pentru susținerea materială a personalului de cult. Israel din vechime s-a depărtat de instrucțiunile clare ale lui Dumnezeu în chestiunea aceasta, și au fost blestemați (vezi Mal 3:8, 9). Neaducerea la Dumnezeu a ceea ce este al Lui expune pe creștinul cu numele la același blestem care a fost rostit asupra lui Israel, în timp ce ascultarea plină de iubire și de voie bună de această cerere dreaptă și echitabilă califică pe credincios să ceară împlinirea făgăduinței minunate care e dată ascultătorului aducător de zecime (vezi Mal 3:10-12). Omul este de la natură extrem de egoist. El în mod natural urmează exemplul marelui adversar al adevărului care a pierdut poziția lui înaltă din cer prin cultivarea dorinței de a se înălța pe sine (vezi Isa 14:12-15; Ier 17:9).

Aducerea zecimii și a darurilor procură o frână continuă pusă egoismului omului, pe lângă ajutorarea lui de a-și pune încrederea în Dumnezeu și nu în lucrurile materiale ale acestei lumi (vezi Mat 6:19-21). În felul acesta se vede că aducerea zecimii și a darurilor pentru întreținerea lucrătorilor și pentru înaintarea lucrării lui Dumnezeu pe întreaga față a pământului aduce binecuvântări atât pentru dătător cât și pentru primitor. Egoismul este înfrânat și se creează și se susține interes față de lucrarea bisericii. În același timp, cei care s-au predat lucrării sunt bine îngrijiți fără să mai aibă povara și neliniștea de a căuta să vadă atât de treburile lumești cât și de cele spirituale.

Să trăiască. Dacă toți membrii bisericii sunt credincioși în aducerea zecimii și a darurilor, va fi o

rezervă abundentă de mijloace pentru ducerea mai departe a lucrării Evangheliei. Se pot folosi mai mulți lucrători și venirea Domnului este grăbită. E datoria slujitorilor lui Dumnezeu să educe pe membrii bisericii în chestiunea finanțelor bisericii, pentru ca credincioșii să poată primi binecuvântările pe care Dumnezeu le-a făgăduit celor care se conformează la planul Lui în chestiunea aceasta, și de asemenea pentru a promova interesele unei proclamări mondiale a Evangheliei (vezi 2Cor 8:4–8, 11, 12; 9:6–12; AA 345).

1 Corinteni 9:15

15. Nu m-am folosit de nici unul. Vezi v. 12.

Să se facă așa. Fără îndoială corintenii ar fi fost dispuși să întrețină pe Pavel dacă el ar fi dorit să se facă lucrul acesta. Pavel se asigură că apărarea lui de față a drepturilor sale nu va fi greșit înțeleasă.

Mai bine. Enunțarea pare să fie exagerată, până când ne dăm seama că Pavel nu caută slavă personală, ci slava lui Dumnezeu, așa cum arată versetele următoare. Pasajul ne dă o altă privire scurtă în minunata consacrare față de Domnul și lucrarea Lui, și scoate în evidență deplina lui tăgăduire de sine în interesul Aceluia care îl răscumpărase. Omul poate să facă tot ceea ce înțelege că este voia lui Dumnezeu, dar dacă face lucrul acesta fără de voință, cu o inimă împotrivoitoare, nu va cunoaște slava pe care o avea Pavel. Dar acela care, plin de voie bună face mai mult decât e cerut, așa cum a făcut Pavel în legătură cu întreținerea, obține o răsplată specială.

1 Corinteni 9:16

16. Căci dacă. [„Căci dacă” KJV]. Literal, „căci dacă”. Argumentația lui Pavel în v. 16, 17 e dificilă și s-au dat diferite interpretări. Unii adaugă expresia „cum fac alții” în prima parte a v. 16, făcând pasajul să zică: „Căci dacă predic Evanghelia așa cum fac alții [primind plată de la aceia cărora le predic], nu am nimic cu ce să mă laud”. Alții văd enunțarea mai generală, ca și cum Pavel ar zice: „Simplul fapt că predic Evanghelia nu e temei pentru a mă slăvi, căci asupra mea zace o obligație”.

Nu este pentru mine. [„Nimic”, KJV; „N-am cuvânt”, G. Gal.]. Pavel sugerase în v. 15 că avea motive de a se slăvi sau a se lăuda, dar în versetul acesta el explică faptul că nu era nimic în chestiunea acestei predicări a Evangheliei care să-i dea dreptul să se laude, deoarece era sub obligația de a predica.

Trebuie. [„Necesitatea”; KJV; „Poruncă mare” G. Gal.]. Pavel nu putea să se laude cu ceea ce era obligat să facă. Toată nădejdea de răsplătire trebuia să fie legată cu ceva ce făcea voluntar, nu sub obligație. Aceasta ar fi arătat adevărata înclinație și dorința a inimii sale. Prin „necesitate” [„trebuie”, „poruncă mare”] el fără îndoială înțelege chemarea lui la slujire (vezi Fapte 9:4–6, 17, 18; 13:2; 22:6–15, 21; 26:15–19), pe care el nu putea să o ignore și să păstreze pace a minții sau bunăvoința lui Dumnezeu.

Dacă nu vestesc. [„Dacă nu predic”, KJV; „Dacă nu binevestesc” G. Gal.]. Pavel cunoștea pedeapsa tăcerii. El știa că era însărcinat de Dumnezeu să proclame vestea cea bună a eliberării de păcat, și că dacă tăcea, n-ar fi avut liniște a minții și nici comuniune fericită și inocentă cu Hristos. Dacă ar fi tăcut, aceasta ar fi însemnat o tăgăduire a însărcinării dată lui de Domnul (vezi Fapte 22:14, 15, 21; Rom 11:13; 15:16; Efes 3:7, 8).

Toți cei care sunt chemați de Dumnezeu să predice Evanghelia ca deservenți cultici nu pot să se angajeze în nici o altă ramură de lucrare și să fie fericiți sau mulțumiți. Dacă cu o conștiință curată și o minte liniștită un om poate să se abțină de a predica, atunci în nici un caz nu ar trebui să se angajeze în lucrare (vezi GW 437). Lucrarea Evangheliei e chemarea cea mai plină de răspunderi din lume, și numai aceia care sunt dispuși să fie călăuziți de Duhul lui Dumnezeu, și care răspund la un sacru simț al datoriei, ar trebui să se angajeze în ea (vezi 3T 243). Adevăratul slujitor al lui Hristos nu se gândește la sine și la avantajul său personal. El nu caută să facă pe cât mai puțin cu puțință, sau să limiteze serviciul său la un anumit număr de ore în fiecare zi; el e plin de râvnă să facă mai mult decât pare necesar, deoarece iubește pe Domnul și are o apreciere a valorii sufletelor. El e constrâns de un simț lăuntric de urgență să caute să salveze suflete pierdute (vezi Ier 20:9). Ceea ce este adevărat în legătură cu lucrătorii Evangheliei se aplică și la fiecare urmaș al Domnului. Isus a însărcinat pe toți cei care cred în El să mărturisească despre El (vezi Mat 28:19, 20; Fapte 1:8; DA 347, 348; 9T 19, 20). Toți cei care iubesc pe Mântuitorul vor răspunde la acea însărcinare îngăduind Duhului Sfânt să lumineze prin ei pe toți cei cu care vin în contact (vezi Dan 12:3; Mat 5:16; Filp 2:15).

1 Corinteni 9:17

17. De bunăvoie. Gr. hekon, „râvnitor”, „din îndemn personal”, „din hotărâre personală”. Pavel nu vrea să spună că își făcea lucrarea de silă sau fără de bunăvoință, ci că chemarea lui nu era rezultatul propriei sale plănuiri originare pentru o carieră a vieții (vezi v. 16).

O răsplată. Nu e cu totul clar ce vrea Pavel să spună. Poate că apostolul vrea să spună că dacă ar fi fost într-o lucrare de predicare a Evangheliei așa cum erau alții învățători, el ar fi primit o răsplată așa cum pare că făceau ei (v. 14). Aceasta nu e răsplata pe care o căuta el (vezi v. 18).

De silă. [„Împotriva voii mele”, KJV]. Gr. akon cu înțeles contrar lui hekon (vezi mai sus sub „de bunăvoie”), de unde, în context, însemnând nu cu propria sa hotărâre. El a fost chemat la lucrarea când avea alte planuri în gând. În felul acesta faptul că predica Evanghelia nu era temei de laudă.

Isprăvnicie. [„Dispensațiune”, KJV; „Dregătorie”, G. Gal.]. Gr. oikonomia, „isprăvnicie”, „însărcinare”. Lui Pavel i se încredințase o isprăvnicie. Pe vremea lui Pavel ispravnicii erau adesea sclavi aleși dintre robii de casă și însărcinat cu grija bunurilor gospodăriei (vezi Luc 12:42, 43). Nu e ideea aici de degradare a lucrării de slujitor creștin al altarului la nivelul unei slujiri servile. Cuvântul e folosit pentru a ilustra felul numirii lui Pavel ca apostol.

Pavel nu vrea să spună că nu predica Evanghelia pentru vreun alt motiv decât acela al simplei constrângerii, deoarece avea povara pusă asupra lui, sau în așa fel că voința lui nu era de acord cu aceea ce făcea. Odată ce primise însărcinarea, el acceptase voios răspunderea ca un ispravnic și s-a hotărât să-și proslăvească slujba. El a văzut de bine să facă lucrul acesta, renunțând la compensația materială legitimă rânduită de Domnul pentru slujitorii Evangheliei (vezi Luc 10:7; 1Cor 9:13, 14). Aceasta însemna că el urma să renunțe la conforturile și la înlesnirile de care s-ar fi putut bucura în mod legal, și că urma să se supună la greutate și trudă pentru propria sa întreținere în timp ce predica Evanghelia. Purtarea de felul acesta era o demonstrare că inima sa era în lucrarea sa și că el cu adevărat se bucura de ea și o iubea.

1 Corinteni 9:18

18. Răsplata. Un motiv pentru atitudinea lui Pavel în privința aceasta poate fi găsit în antagonismul lui timpuriu față de Hristos și urmașii lui, convertirea lui miraculoasă (vezi Fapte 7:58; 8:1, 3; 9:1–6), și marea însărcinare încredințată lui (vezi 1Cor 15:8–10; Efes 3:7, 8; 1Tim 1:15, 16). El era acut de conștient de marele rău pe care îl făcuse în persecutarea urmașilor lui Isus, deși credea sincer că făcând așa împlinea voia lui Dumnezeu (vezi 1Tim 1:13). Îndurarea prin care Pavel a căpătat iertare pentru opoziția lui față de Evanghelia este plastic ilustrată în cuvintele lui Hristos către Tatăl cu privire la oamenii care L-au crucificat (vezi Luc 23:34). Pocăința sinceră pentru greșeli dă posibilitatea lui Dumnezeu să ierte pe păcătosul care se pocăiește (vezi Fapte 2:37, 38; 3:19).

Pavel recunoștea că tratamentul îndurător aplicat lui de Domnul și marea încredere pusă în el printr-o chemare specifică la slujba apostolică l-a făcut primitorul unor favoruri de care era cu totul nevrednic și de care niciodată nu se putea plăti (vezi 1 Tim 1:11, 12, 14, 16). El a acceptat bucuros însărcinarea atât de milostiv dată lui, și recunoștea pe față obligativitatea lui de a predica Evanghelia la toți oamenii (vezi Rom 1:14, 15; 1Cor 9:16). Copleșit de recunoscătoare iubire față de Isus, el s-a consacrat plăcutei sarcini de a duce solia mântuirii la toți, fie iudei sau neamuri. El s-a simțit îndemnat să renunțe la prevederea legală făcută pentru întreținerea sa (vezi v. 13, 14). El n-a dorit ca bucuria lui în lucrare să fie influențată de acceptarea unei plăți pentru ceea ce era pentru el o muncă de iubire. El era hotărât ca privilegiul său de serviciu neegoist să nu-i fie luat (v. 15). Pentru Pavel era o bogată răsplată faptul că era considerat vrednic de înalta chemare a servirii Evangheliei, și că îi era permis să demonstreze iubirea sa neegoistă pentru Mântuitorul lucrând pentru suflete pe cheltuiala sa, fără să fie o povară pentru biserică.

Fără plată. Adică, fără de a solicita fonduri de la convertiții săi pentru întreținerea sa.

Folosesc. [„Abuzez”, KJV]. Gr. katachraomai, „a folosi”, „a folosi pe deplin” sau simplu „a uza de”, așa cum fără îndoială e aici, deoarece Pavel nu pretindea sau primea întreținere parțială. Cuvântul nu trebuie interpretat într-un sens rău. Pavel de repetate ori a afirmat autoritatea sa de a cere întreținere de la credincioși (vezi v. 4, 5, 11, 12), dar nu avea de gând să exercite dreptul său. A face așa în cazul său ar fi

fost o piedică pentru Evanghelie și l-ar fi lipsit de răsplătirea sa râvnită de a oferi mântuirea, fără nici un fel de plată sau taxă, tuturor celor cărora el se adresa (vezi v. 12).

Nu se poate argumenta din afirmația lui Pavel din v. 15-18 că slujitorii Evangheliei ar trebui în mod necesar să lucreze cu mâinile lor la vreo meserie oarecare pentru întreținerea lor și să nu aștepte ca bisericile să poarte grijă de ei. Apostolul avea grijă să arate clar că propria sa atitudine era excepția și nu regula (vezi v. 5-7, 9). Dumnezeu a instruit precis biserica Sa cu privire la planul Său pentru întreținerea slujitorilor Săi (vezi v. 14; AA 338-341).

Dreptul meu în Evanghelie. [„Putere în Evanghelie”, KJV; G. Gal.]. Adică autoritatea sau dreptul lui Pavel când predica Evanghelia să ceară întreținere de la convertiții săi.

1 Corinteni 9:19

19. Slobod. [„Liber”, KJV]. Vezi v. 1. Pavel revine la tema sa din cap. 8:9-13, că nu va permite ca libertatea sa să devină o piatră de poticnire pentru cei care sunt slabi. El caută să dea noi exemple de renunțare la drepturile sale spre binele altora.

M-am făcut robul. Literal, „m-am înrobit”. Pavel era gata să lucreze pentru alții, așa cum lucrează un rob fără plată sau răsplată, pentru propășirea binelui lor. Ca un sclav, dorind să placă stăpânului său, sau pentru că e forțat să facă așa, era gata să se adapteze la deprinderile, obiceiurile și părerile altora pe cât mai mult cu putință, fără de a face compromisuri față de principiu. Servii lui Dumnezeu ar trebui să fie totdeauna gata să se adapteze pe ei și să adapteze lucrarea lor la natura acelora pentru care ei lucrează (vezi 2T 673).

Câștig pe cei mai mulți. Toate lucrurile în viața lui Pavel erau supuse marelui său obiectiv de a predica Evanghelia și de a câștiga suflete pentru Hristos. El era pregătit să nu fie nimic dacă făcând așa unii ar fi putut să fie atrași la Domnul (vezi Rom 9:3). Ambiția laudabilă a apostolului era că el să fie folosit de Duhul Sfânt pentru a conduce cel mai mare număr cu putință de a accepta mântuirea de păcat prin Hristos. Aceasta este ambiția fiecărui adevărat slujitor al Evangheliei.

1 Corinteni 9:20

20. Ca un iudeu. Aici și în v. 21, 22 Pavel afirmă mai în amănunt purtarea la care el se referă în v. 19. El se purtase în felul acesta printre toate clasele poporului. El făcuse considerabilă lucrarea de predicare la iudei, și abordarea lor din partea lui era din punct de vedere al unuia dintre ai lor (vezi Fapte 13:14, 17-35; 17:1-3; 28:17-20). Nu numai că Pavel adapta predica sa la iudei, reiese și că el se conforma la obiceiurile lor când nu era vorba de principii (vezi Fapte 16:3; 18:18, 21:21-26; 23:1-6). El era bine versat în felul de purtare al iudeilor, fiind el însuși un fost fariseu și membru al Sinedriului (vezi Fapte 23:6; 26:5; Filip 3:5; AA 102). Această cunoaștere a iudaismului a fost pusă la o bună întrebuințare de Pavel, atât în eforturile lui de evanghelizare printre concetățenii săi, cât și în propria lui apărare care putea face lucrul acesta cu o bună conștiință. El nu i-a ofensat zadarnic, ci s-a străduit să folosească familiarizarea sa cu credințele și obiceiurile lor într-un fel care îi făcea mai ușor de condus la Evanghelia. Întregul lui scop în conformarea lui la filozofia lor de viață, atât de mult cât era cu putință, era de a-i conduce la Mântuitorul.

Ca și când aș fi sub Lege. [„Ca sub Lege”, KJV; „Ca unul de sub Lege” G. Gal.]. Comentatorii variază în înțelegerea acestei expresii. Unii spun că prima grupă numită de Pavel în acest verset sunt iudeii ca națiune; și „cei ce sunt sub lege” sunt iudeii considerați în legătură cu religia lor. Alții susțin că „iudeii” înseamnă cei care sunt așa prin origine, adică după trup, și „cei ce sunt sub Lege” sunt prozeliți la iudaism dintre neamuri. Iarși alții gândesc că „cei ce sunt sub Lege” se referă la iudeii stricți, sau fariseii. O altă explicație este că cele două grupe sunt identice, că Pavel folosește metoda literară a paralelismului pentru accent și ca pregătire pentru expresia corespunzătoare „cei ce sunt fără Lege” (v. 21). Un alt comentator sugerează că s-ar putea referi la aceia care credeau că mântuirea se obține prin ținerea Legii, ca de pildă acei convertiți la creștinism de la iudaism care considerau că erau încă obligați să se conformeze la toate obligațiile ritualiste ale legii lui Moise pentru ca să primească aprobarea lui Dumnezeu (vezi Fapte 15:1; 21:20-26). În ce privește înțelesul expresiei „sub Lege” vezi Rom 6:14.

Pavel nu călca legile iudeilor, fără ca aceasta să fie necesar. El nu-i muștra pentru că respectau legea lui Moise, și nici nu refuza de a se conforma la legea aceea când putea face lucrul acesta fără de a face compromis cu principiul. El era atât de atent în privința aceasta încât putea spune, când era acuzat de

conducătorii iudei, că ținuse legile și obiceiurile iudeilor (vezi Fapte 25:8; 28:17).

Să câștig. [„Să-i câștig”, KJV]. Pavel nu credea că conformarea la legile ceremoniale și la rânduielile rituale era necesară pentru creștini, dar era plin de râvnă de a face totul cu puțință pentru a crea o impresie favorabilă și să fie într-o poziție mai bună de a convinge pe „cei ce sunt sub Lege” cu privire la adevărul Evangheliei (vezi Fapte 15:24-29), și în felul acesta să-i câștige.

1 Corinteni 9:21

21. Fără Lege. Adică, aceia care nu aveau cunoștință de preceptele Legii așa cum aveau iudeii; în alte cuvinte, neamurile sau păgânii (vezi Rom 2-14).

A lui Dumnezeu. Ca să nu fie greșit judecat și acuzat că leapădă orice lege, apostolul afirma parentetic că în toate contactele sale cu oamenii, fie iudei sau neamuri, el era totdeauna conștient de datoria lui față de Dumnezeu.

Lui Hristos. Pavel ascultase de Hristos și urmăse instrucțiunile Lui de la data convertirii sale. El era legat cu El prin Legături de iubire, recunoștință și datorie. Scopul dominant al vieții Sale era să dea o voioasă și continuă ascultare vocii Mântuitorului.

Să câștig. [„Să-i câștig”, KJV]. Unica dorință a lui Pavel, în contactele sale cu toți oamenii, era de a-i câștiga la Hristos.

1 Corinteni 9:22

22. Slab. Cei a căror pricepere a Evangheliei era limitată și care puteau fi zdruncinați de lucruri care erau perfect legale în ele însele (vezi Rom 14:1). Când avea de-a face cu unii ca aceștia, Pavel nu se comporta în chip deliberat într-un fel care să trezească prejudecățile lor și să turbure mărginita lor înțelegere a adevărului. El nu i-a șocat prin neconformare la deprinderile lor în îmbrăcăminte, hrană și chiar servicii religioase (vezi Fapte 16:1-3; Rom 14:1-3, 13, 15, 19-21; 1Cor 8:13). Această condescendență la punctul de vedere al fraților mai slabi ar fi putut să pară că e o slăbiciune din partea lui Pavel, dar era în realitate un semn că posedea o mare putere morală. Sigur în cunoștința sa experimentală a iubirii lui Isus, și sigur de supremația singurului mare adevăr al mântuirii prin credința în Hristos, el își putea prea bine îngădui să placă celor slabi prin conformarea la particularitățile lor în lucruri care nu erau de însemnătate majoră, ca de pildă înfrânarea de la folosirea alimentelor care fuseseră jertfite idolilor (vezi cap. 8:4, 7-9).

Totul. [„Toate lucrurile” KJV]. Polivalența lui Pavel l-a făcut în stare să practice o adaptare în toate privințele la tot felul de oameni și de condiții în lucrurile acelea care în ele însele nu erau lucruri care să cuprindă principii imuabile. Totuși, Pavel niciodată nu a făcut compromis cu principiul.

Să mântuiesc pe unii. Tot ce făcea Pavel, ușoara lui adaptare la anumita societate în care se găsea și dispoziția lui de a fi tolerant și răbdător față de toți oamenii, avea un singur obiectiv – mântuirea aceluia care ar crede solia sa. El nu se exprima ca plănuiind să mântuiască pe toți, deoarece știa că mulți nu vor crede (Rom 9:27; 11:5). Prin felul său de adaptare, la obiceiurile, deprinderile și părerile tuturor categoriilor de oameni pentru ca să poată mântui pe unii, Pavel a urmat de aproape modelul dat de Mântuitorul, cu privire la care profetul scria: „Trestia frântă n-o va zdrobi” (Isa 42:1-3). Adaptabilitatea este una din cele mai folositoare calificații pe care un deservent cultic poate să le cultive. Ea îl ajută să lucreze așa cum a lucrat Hristos; în căminul celor săraci și ignoranți, în piață printre negustori și financiari, la praznicele și la mesele celor bogați, și în convorbire cu cei înțelepți. El va fi dispus să meargă oriunde și să folosească orice metodă e mai corespunzătoare pentru ca să câștige pe oameni pentru împărăția veșnică de slavă și de pace a lui Dumnezeu (vezi MH 23-25; GW 118, 119).

1 Corinteni 9:23

23. Pentru Evanghelie. Aceasta descoperă principiul determinant care călăuzea pe Pavel în tot ce făcea. El era atât de conștient de realitatea iubirii lui Isus, de autenticitatea puterii învierii Lui, și de adevărul îndurării lui Dumnezeu față de păcătosul care se pocăiește, încât era inspirat de o pasiune nepieritoare de a salva oameni oricât l-ar fi costat aceasta. Aceasta este experiența tuturor celor care sunt renăscuți de Duhul Sfânt și care vin în intimă comuniune cu Isus (vezi Fapte 1:8; 2:17, 18, 21; 4:13; SC 72, 73). Eul dispăre din viața aceluia care s-a îndrăgostit de Mântuitorul. El trăiește numai ca să facă voia lui Dumnezeu (vezi Gal

2:20).

Să am și eu parte de ea. Aceasta este culmea nădejzii apostolului, ca să poată avea bucuria de a participa la răsplata vieții veșnice împreună cu aceia pentru care lucrase și suferise. În această enunțare se poate vedea aceeași iubire fierbinte pentru semenii săi care animase pe Moise, care nu dorea să fie mântuit dacă Israel nu urma să fie iertat și reaşezat în favoarea divină (Exo 32:31, 32); și iubirea inexprimabilă a lui Isus. Cerul ar pierde mult din slava sa fără de prezența celor pentru care El a murit (Ioan 14:3; 17:24; cf. MH 105).

1 Corinteni 9:24

24. Nu știți? În v. 24-27 Pavel folosește binecunoscutele întreceri atletice care se desfășurau periodic în Grecia și în lumea elenistică pentru a ilustra subiectul discuției sale, și anume, nevoia de a exercita tăgăduirea de sine pentru a promova mântuirea altora. În v. 26, 27 el aplică învățătura la sine. Jocurile corintice erau probabil acelea la care făcea aluzie Pavel, ca acelea cu care locuitorii Corintului era mai familiarizați. Jocurile constau din alergare, box, trântă și aruncarea discului. Pavel face aluzie la două, alergarea (v. 24, 25) și lupta cu pumnii (v. 26, 27).

Locul de alergare. Numai o persoană putea izbuti să obțină victoria la jocuri, totuși toți cei care se angajau erau dispuși să se supună la greutăți și la o antrenament aspru pentru a-și spori șansa de asigurare a premiului. Premiul dat biruitorului consta dintr-o ramură de pin, de laur, măslin, pătrunjel sau frunze de măr.

Alergați ca să. [„Așa alergați”, KJV]. Toți cei care se angajau în alegările grecești depuneau cele mai bune eforturi pentru a câștiga premiul. Ei foloseau toată iscusința și vigoarea pe care o acumulaseră ca rezultat al pregătirii lor intense. Nici unul din ei nu era indiferent, letargic sau fără grijă. Coroana vieții veșnice este oferită tuturor, dar numai aceia care se supun la o pregătire strictă vor obține premiul. Aceasta înseamnă că totdeauna creștinul va fi călăuzit în cuvânt, gând și faptă de norme distinse aflate în Biblie, și nu va fi stăpânit de dorințele și înclinațiile proprii sale inimi. El va întreba la tot pasul călătoriei: „Ce ar face Isus? Felul acesta de purtare, planul acesta de lucru, sau forma aceasta de recreație va spori sau va scădea tăria mea spirituală?” Tot ce în vreun fel oarecare ar stânjeni progresul spiritual trebuie să fie lepădat; altminteri biruința nu e posibilă (vezi Evr 12:1, 2).

1 Corinteni 9:25

25. Cei ce se luptă. [„Se luptă să biruiască”, KJV; „Luptător la jocuri”, G. Gal.]. Gr. agonizomai, „a lupta”, „a se strădui”. Cuvântul nostru „a agoniza” vine de la agonizomai. Vezi Luc 13:24. Lupta pentru biruință la jocurile grecești însemna mai mult decât de a face un efort spasmodic; era o luptă de la start până la încheiere, fără de relaxare pe cale.

Înfrânări. [„E înfrânat” KJV; „ Se înfrânează”, G. Gal.]. Gr. egkrateuomai, „a exercita stăpânire de sine”. Pentru a avea vreo nădejde de biruință la jocuri, un competitor athletic trebuie să fie în stare să-și stăpânească dorințele și apetitul. Mai mult, el trebuie să fie în stare să facă trupul său să răspundă imediat la poruncile minții sale, și trebuie să fie în stare să înfrângă indolența și lenea care atât de des necăjesc natura omenească. El trebuie să se abțină de la tot ceea ce stimulează, excită și în cele din urmă slăbesc organismul, ca vinul, viețuirea excitantă și în lux, și satisfacțiile libertine. El trebuie să câștige stăpânire de sine în toate lucrurile, nu numai în acelea care sunt precis dăunătoare, dar și în folosirea lucrurilor care nu sunt dăunătoare în ele însele. El trebuie să consume orice mâncare și băutură cu strictă moderație, și tot ce ar putea slăbi cumva corpul trebuie evitat.

Creștinul care se străduiește să pună mâna pe premiul vieții veșnice trebuie să se țină de un program care seamănă în unele privințe cu acela al luptătorului de la jocurile grecești. Curajul, credința, perseverarea, lepădarea de sine și sânguința sunt tot atât de necesare pentru acela care caută să fie socotit vrednic de a sta în cele din urmă înaintea Domnului, cum sunt pentru atleții care se luptă pentru onoruri pământești de scurtă durată (cf. Mat 24:13; Luc 13:24; Filip 3:13–15; 1Tim 6:12; 2Tim 2:4, 5; 4:7; Evr 12:1–4; Iac 1:12; Apoc 2:10). În alergarea creștină, fiecare competitor care împlinește cerințele de exercitare poate primi premiul (vezi Apoc 2:10; 22:17). Deși viața veșnică este cu totul un dar al lui Dumnezeu, e dată numai aceluia care o caută și se luptă pentru ea cu toată puterea lor (vezi Rom 2:7; Evr 3:6, 14).

Cunună. [„Coroană”, KJV]. Gr. stephanos, „Ceea ce înconjoară” sau „aceea ce împrejmuiește”, „o

ramură”, sau „cunună”; adesea constând din frunze purtate ca un semn de victorie sau bucurie (vezi v. 24).

Care nu se poate veșteji. [„nesticăcioasă”, KJV]. Ce diferență incalculabilă între răsplătirea unui biruitor la întrecerile grecești, și aceea a unui creștin biruitor! Cu câtă râvnă se străduiesc oamenii pentru succes trecător, și la ce efort corporal și chiar suferință sunt ei dispuși să meargă pentru a fi socotiți mari înaintea semenilor lor! Dacă ei sunt dispuși să facă lucrul acesta pentru o coroană care se veștejește și care piere curând, cu cât mai plină de râvnă și mai stăruitoare ar trebui să fie strădania credincioșilor pentru coroana care nu se veștejește niciodată a vieții veșnice! Din cauza intrării păcatului în lume, gândurile și ideile oamenilor sunt pervertite și Satana a izbutit să facă pe oameni să calce toate legile sănătății, așa că ei trăiesc în general în așa fel că grăbesc degenerarea lor corporală prin deprinderile lor de a mânca, de a bea, de a se îmbrăca, de a dormi, de a lucra, de a se recrea și de a gândi (vezi CH 18, 19).

Dumnezeu cere poporului Său să fie conștient de nevoia de reformă în lucrurile acestea și să fie activ în practicarea unei stricte stăpâniri de sine în tot ce ține de păstrarea sănătății. Omul nu are libertatea să-și placă sieși în materie de viețuire sănătoasă; el a fost cumpărat de Dumnezeu, și e sub obligația de a face tot ce-i stă în putere să-și păstreze trupul în cea mai bună stare cu putință (vezi 1Cor 6:19, 20; 10:31). Creștinul care e stăpânit de iubire pentru Mântuitorul nu va îngădui apetitului și pasiunilor sale să-l stăpânească, ci în toate va accepta sfatul pe care l-a dat Dumnezeu pentru viețuirea sa mintală, fizică și spirituală. Poftele trupului trebuie să fie supus puterilor superioare ale minții, care la rândul lor trebuie să fie sub călăuzirea Duhului Sfânt (vezi Rom 6:12; 2T 380, 381). Alcoolul și tutunul sunt lucruri cu care Satana a amăgit pe om ca să le folosească, sporind prin aceasta slăbiciunea sa fizică și spirituală, și împiedicându-l de a se califica pentru răsplată veșnică oferită tuturor celor care sunt dispuși să fie cumpătați în toate lucrurile (vezi Prov 23:20, 21, 29-32; 1Cor 6:10; CH 125).

Cum poate nădăjdui cineva, indiferent cine ar fi, care refuză să părăsească deprinderi de o viață întregă de rele satisfaceri de dorințe, indiferent ce formă ar lua, să fie binecuvântat de Dumnezeu și să primească o urare de bun venit în împărăția slavei Sale? Singura cale sigură este de a reține că trupul trebuie să fie păstrat în supunere în toate lucrurile totdeauna până la venirea lui Isus (vezi Psa 51:5; Rom 7:18, 23, 24; 8:13, 23; 1Cor 9:27; Filip 3:20, 21; Cols 3:5, 6). Binecuvântarea vieții veșnice care e asemănată cu o coroană (Apoc 2:10), nu va fi acordată celor care văd această viață prezentă ca un timp de dedare la satisfacerea fiecărei dorințe și poftă ale firii nerenăscute. Dumnezeu va da viață veșnică numai celor care folosesc această viață ca un prilej de a câștiga biruința asupra orice ar deranja sănătatea mentală, fizică și spirituală, demonstrând în felul acesta adevărata lor iubire și ascultare de Mântuitorul, care a suferit atât de mult pentru ei (vezi Iac 1:12; 1Pet 5:4; Apoc 2:10; 3:10, 11; 7:14–17).

1 Corinteni 9:26

26. Nu așa ca și cum n-aș ști încotro. [„Nu ca nesigur”, KJV]. Pavel cunoștea exact unde se ducea și ce făcea. El țintea să înainteze cât mai repede cu putință în alergarea vieții. Nu era nici o confuzie înaintea lui cu privire la direcția pe care trebuia să o apuce. El alerga cu o siguranță clară și pozitivă de atingere a țintei. El se străduia până la limită, ca nu cumva să dea greș de a-și asigura coroana, o coroană, nu din frunze care se ofilesc, ci de viață, pace, bucurie și fericire nemuritoare în împărăția slavei. Alergătorul la jocurile grecești n-avea o astfel de certitudine de a atinge ținta și de a obține premiul. Dar Pavel știa că el, și oricine se conforma acestor condiții, putea fi sigur de succes. Când se apropia de sfârșitul alergării sale, a dat glas siguranței absolute că va primi coroana împreună cu ceilalți creștin biruitori (vezi 2Tim 4:7, 8).

Mă lupt. Gr. pukteuo, „a lupta cu pumnii”, „a boxa”. Lupta cu pumnii, sau boxul, era una din formele de distracție la întrecerile atletice din vechime. Pavel introduce aici o schimbare a metaforei de la aceea a unui alergător pe un stadion la aceea a unui pugilist în ringul de box.

Lovește în vânt. [„Bate aerul”, KJV; „Bate văzduhul”, G. Gal.]. Un boxer ar putea fi privit ca bătând aerul când practică fără un adversar. Sau s-ar putea ca adversarul său să evite lovitura sa, și făcând așa îl determină să-și irosească efortul în aer. Pavel arată aici lămurit că el nu și-a cruțat adversarul, și că nu i-a permis să scape de sub loviturile sale; și nici nu și-a irosit timpul în lupta cu umbrele, deoarece adversarul său era pururea de față și trebuia să se ocupe de el cu hotărâre. El țintea fiecare lovitură cu certitudine, îndreptând-o cu toată voința și energia lui așa că ea își atinge efectiv ținta. Dorințele stricate ale cărnii trebuia să fie reprimite și întreaga lui ființă adusă roabă la Dumnezeu prin Hristos (vezi 2Cor 10:3-5).

Mulți creștini știu că e nevoie de a câștiga biruință asupra dorințelor și apetitului care sunt în opoziție față de voia lui Dumnezeu, dar ei sunt cu jumătate de inimă în eforturile lor de a supune eul. Ei dau un simulacru de luptă, dar nu doresc cu adevărat ca loviturile lor să pedepsească ceea ce face parte din ei înșiși, deoarece se tem de durerea produsă de astfel de lovituri bine îndreptate. Ei își iubesc prea mult firea lor păcătoasă pentru a o răni, și duc lipsă de tăria de voință de a trece cu vederea rugămintele de îndurare ale cărnii. Nu așa stau lucrurile cu Pavel. El voiește cu adevărat să nu arate îndurare cărnii sale păcătoase, naturii sale firești. Îi e rușine de ea, o urăște și dorește moartea ei; de aceea el renunță la toate gândurile și sentimentele de milă și de gingășie și țintește loviturile sale cu toată tăria și iscusința sa și cu toată voința sa (vezi Cols 3:5; CH 51). Cuvintele acestea nu trebuie interpretate ca și cum (vezi p. 54-58), Pavel ar fi privit trupul în mod gnostic și deci ca intrinsec rău și incurabil. El căuta să-și stăpânească, nu să-și distrugă trupul.

1 Corinteni 9:27

27. Mă port aspru. [„Țin sub”, KJV; „Strunesc puternic”, G. Gal.]. Gr. hupopiazō, literal, „a lovi sub ochi”, „a înnegri ochiul cuiva”. Versiunea KJV aici e lipsită de metafora luptei de box din vechime sau lupta cu pumnii a grecilor, pe care Pavel a folosit-o pentru a ilustra plastic natura cruntă a luptei care trebuia să se dea de fiecare creștin sincer. Mănușile de box purtate de luptători nu erau mănuși în sensul modern al cuvântului; ele erau adesea făcute din curele de piele de bou, care erau uneori întărite cu articulații de aramă. Hupopiazō zugrăvește viu severitatea și asprimea pe care creștinii adevărați le exercită față de firea lor păcătoasă. Ea sugerează disciplina și lepădarea de sine rigidă care trebuie să fie exercitată pentru ca să se câștige biruința asupra tuturor pasiunilor stricate ale tendințelor rele ale omului.

Țin în stăpânire. Literal, „a duce în robie”, de unde „a face un serv al lui”. Pavel arată în felul acesta scopul său hotărât de a câștiga biruința deplină asupra tuturor înclinațiilor și pasiunilor și tendințelor stricate. La el nu era nici un gând de jumătăți de măsură. El știa că trebuie să fie o luptă până la sfârșit, indiferent care ar fi fost costul în suferință și chin pentru firea sa pământească; răul acela care se războia cu aspirațiile lui spirituale trebuia să moară. Aceasta este o lecție pe care trebuie să o învețe toți aceia care nădăjduiesc să se califice pentru primire lor ca cetățeni ai cerului. Îndemnurile și dorințele nesățioase ale apetitului și patimilor firești trebuie să fie nimicite. Lucrul acesta este cu puțință numai când voința este predată lui Hristos (vezi Filip 4:13; SC 43, 44, 60).

Ca nu cumva. Pavel nu intenționa să îngăduie ca ceva să-l împiedice de a ajunge la mântuire; el era pregătit să facă orice voia Dumnezeu ca să fie pregătit pentru cer. El știa că era o primejdie dănuitoare de a fi amăgit din cauza înșelătoriei păcatului, și era hotărât ca nimic să nu fie lăsat nefăcut din partea sa pentru a-și asigura succesul în obținerea coroanei vieții veșnice.

Propovăduit altor. Se poate ca Pavel să continue metafora cu jocurile, referindu-se aici la sine ca fiind crainicul care chema pe alergători la întrecerea în alergare. În același timp el este și un concurent.

Lepădat. Gr. adokimos, „nerezistând la încercare”, „neaprobat”. În calitate de crainic, Pavel făcuse cunoscut regulile care cârmuiau jocurile. În calitate de concurent, de asemenea s-ar fi așteptat de la el să fie mai pe sus de toți ceilalți care să se țină de reguli. Pavel fusese plin de râvnă la proclamarea către alții a regulilor și rânduielilor care cârmuiau concursul pentru viața veșnică. Aici el dă glas hotărârii de a practica un control rigid asupra naturii sale păcătoase, ca nu cumva să sufere groaznică dezonoare de a fi găsit cu lipsă de marele Judecător la sfârșitul alergării. Slujitorii lui Hristos, care țin înaintea lumii regulile care corespund biruinței în întrecerea pentru mântuirea veșnică, trebuie să fie foarte atenți în privința stării lor spirituale ca nu cumva să rămână mai pe jos în vreo privință oarecare și în felul acesta să dea greș în a obține răsplătirea aceea pentru care își cheltuiesc viața îndemnând pe alții să o câștige. Dacă toți cei care sunt chemați la lucrarea Evangheliei ar fi atât de credincioși și stăruitori cum a fost Pavel, redeșteptarea și reforma după care biserica tânjește ar fi mult grăbită și Hristos ar veni în curând.

COMENTARIILE ELLEN G. WHITE

6 AA 346

7 AA 340; Ev 64; 1T 147; 8T 180

7-14AA 335

9 GW 450

13–184T 409

16 AA 361; EW 94, 100; 1T 131, 379, 448; 2T 552

17 6T 83

19 DA 550; 2T 674

19–22GW 117

22 ChS 116; ML 189; 2T 674; 3T 422; WM 64

24 AA 313; 9T 136

24, 25 CD 27; CH 565; Te 144; 4T 34

24–27AA 309; CT 256; GW 241; MH 129; 2T 46, 357; 6T 374

25 AA 311, 312; CD 29; CH 38, 100, 432, 449, 505, 575; CW 124; ML 82; MM 275; MYP 242; PP 562; Te 94, 101, 106, 139, 141, 156, 161, 175, 189, 201, 243; 1T 471, 487, 618; 2T 45, 68, 362, 374, 381; 3T 62, 162, 489, 491, 561; 4T 33, 215; 6T 256, 375, 378; 7T 74

25, 26 Te 145

25–27SL 26; 4T 35

26 TM 407

26, 27 AA 314; 2T 359

27 CD 44; CG 467; Ev 682; ML 78; MM 144; SL 95; Te 148; TM 163; 1T 436; 2T 75, 381, 409, 413, 457, 511; 3T 464; 4T 371, 434, 574

1 Corinteni 10:1

1. [„De altfel”, KJV]. Dovezi textuale atestă (cf. p. 10) exprimarea „deoarece”. Exprimarea aceasta prezintă legătura convenită între cap. 9 și 10. După ce a arătat posibilitatea de a fi lepădat, apostolul scoate în evidență primejdia ca și alții să fie lepădați. Deși foarte mult favorizați de Dumnezeu, israeliții, care părăsiseră Egiptul, n-au izbutit să primească răsplata intrării în Țara Făgăduită. Dacă ei, poporul ales și aceia pentru care Dumnezeu a săvârșit atât de multe minuni, au dat greș, corinteni nu ar fi trebuit să fie atât de plini de mândrie spirituală încât să ajungă orbi față de primejdia de a avea aceeași soartă.

Să nu știți. [„Neștiutori”, KJV]. Membrii bisericii din Corint, fără îndoială cunoșteau cel puțin în parte istoria experiențelor vechilor israeliți în decursul exodului lor din Egipt, dar Pavel dorea ca ei să-și reamintească aceste lucruri și să lase ca exemplul israeliților să le influențeze purtarea.

Părinții. Biserica din Corint era alcătuită atât din convertiți idolatri cât și din creștini iudei. De aceea această referire la „părinți” care evident îndreaptă atenția la israeliții de sub conducerea lui Moise, arată că biserica creștină este continuatoarea poporului lui Dumnezeu și are dreptul să pretindă descendență spirituală din șirul adevăraților închinători din trecut în decursul veacurilor istoriei lui Israel (vezi Rom 2:28, 29; Gal 3:28, 29).

Nor. Aceasta se referă la prezența vizibilă a lui Dumnezeu cu poporul Său în peregrinările de la Egipt la Canaan. Ziua un nor preceda oastea lui Israel în timp ce mășăluiau, și noaptea se făcea un stâlp de foc (vezi Exo 13:21).

Mare. O referire la trecerea Mării Roșii de către copiii lui Israel pe o cale miraculos pregătită pentru ei de Domnul (vezi Exo 14:21, 22). Aceasta era o dovadă în plus de protecție și favoare divină. Pavel reamintează credincioșilor corinteni de toate aceste măsuri speciale luate pentru vechiul Israel de Domnul și arăta că Israel avea tot atât de multe asigurări vizibile contra apostaziei ca acelea pe care biserica din Corint se rezema atât de mult.

1 Corinteni 10:2

2. Botezați. Experiența copiilor lui Israel preînchipuia botezul. Cu norul deasupra lor și marea de ambele laturi, israeliții erau înveliți cu apă când au trecut prin mare, și în sensul acesta au fost botezați. Experiența lor poate fi considerată ca reprezentând curățirea de supușenia lor trecută față de păcat în întinericul robiei egiptene, și o asigurare de loialitate față de Dumnezeu prin reprezentantul rânduit de El, Moise.

Pentru Moise. [„Întru Moise”, KJV]. Ei au fost călăuziți la țărmul Mării Roșii, și apoi, când Moise le-a poruncit să meargă înainte, Dumnezeu le-a deschis o cale, și ei au trecut cu bine de cealaltă parte. Prin această experiență ei au fost dedicați lui Moise ca conducător al lor (vezi Exo 14:13-16, 21, 22). Ei au recunoscut autoritatea lui și s-au obligat să asculte de îndrumările lui. În calitate de „conducător vizibil”, Moise a transmis poporului legile și cerințele lui Dumnezeu. De aceea s-ar putea spune că fiind botezați „pentru Moise” [„întru Moise”] ei erau obligați să asculte de Dumnezeu și să-I servească (vezi PP 374). În decursul lungii lor robii în Egipt, israeliții pierduseră în oarecare măsură din vedere pe Dumnezeul adevărat și închinarea Sa; mulți nu-L cunoșteau, și era scopul declarat al lui Iehova să-i elibereze din robie ca să-L poată servi (vezi Exo 3:13–15, 18; 5:1; 6:6, 7; 7:16; 8:1, 20; 9:1, 13; PP 258). Dumnezeu a rânduit pe Moise să scoată pe poporul Său din Egipt și să-i învețe legile și planurile Lui pentru ei (vezi Exo 3:10; PP 246, 252, 253). Dovada acceptării lui Moise de către Dumnezeu ca reprezentant al Lui s-a văzut de israeliți în trecerea lor prin Marea Roșie.

1 Corinteni 10:3

3. Mâncare duhovnicească. Cuvântul „meat” e folosit în KJV cu înțelesul lui din limba engleză veche de „hrană” în general și nu de carne. Cuvântul „duhovnicească” înseamnă că hrana nu era procurată pe cale naturală. În plus, Pavel probabil mai gândea la însemnătatea spirituală a manei (Ioan 6:32, 33, 35) în același fel cum identifica Stâncă spirituală ca fiind Hristos (1Cor 10:4). Toți israeliții au fost hrăniți în chip miraculos în pustie. Hrana le era dată direct de Dumnezeu. În felul acesta li se dădea dovadă dramatică despre faptul că erau protejați și îngrijiți de Dumnezeu. În locul acela pustiu nu era altă hrană pentru ei; ei depindeau în chip absolut de pâinea care cădea din cer (vezi Exo 16:3). Dacă cineva refuza să mănânce mana, ar fi pierit. La fel nu e altă sursă de hrană pentru creștin decât aceea care vine din cer și e personificată în Mântuitorul. Mana temporară procurată pentru întreținerea materială ajungea pentru nevoile pământești ale israeliților, dar efectul ei era numai temporar, și cei care se hrăneau cu ea, cu timpul mureau. Cei care se hrănesc din Cuvântul lui Dumnezeu, însuși Isus Hristos, nu vor pieri, ci vor trăi veșnic (vezi Ioan 6:48-51, 53, 54, 58, 63). În această pustietate pământească, oamenii se străduiesc să-și hrănească mintea cu filozofii și invenții omenești, dar nu e nici o nădejde de pace sau de fericire fără Hristos (vezi Mat 11:28, 29; Ioan 10:10; 15:6; 1Cor 1:21, 25, 30). Așa cum mana trebuia să fie adunată în fiecare zi, și în cantitate îndestulătoare pentru nevoile zilei, tot așa oamenii trebuie să-și însușească partea zilnică din Cuvântul lui Dumnezeu pentru a păstra o experiență creștină viguroasă, vitală (vezi Exo 16:16, 21; Iov 23:12; Mat 6:11).

1 Corinteni 10:4

4. Băutură duhovnicească. Ca și „mâncarea duhovnicească” din v. 3, „băutura duhovnicească” a fost numită așa din cauza originii ei supranaturale. Ea a fost procurată pentru israeliți de Domnul, pentru a împlini nevoia lor urgentă când erau fără apă în pustie (vezi Exo 17:1, 6; Num 20:2, 8). Dumnezeu n-a uitat pe poporul Său nerecunoscător, în ciuda plângerii fără rost, ci le-a satisfăcut nevoile prin lucrarea servului Său ales, Moise (vezi PP 298, 411).

Stâncă duhovnicească. Unii comentatori cred că Pavel aici se referă la tradiția rabinică, cum că un izvor din stâncă a urmat pe Israel în toate peregrinările lor prin pustie. Dacă lucrurile stau așa, el nu dă prin aceasta credință tradiției mai mult decât Isus dădea credinței doctrinei privitoare la starea conștientă în moarte prin parabola sa cu bogatul și Lazăr (vezi Luc 16:19). Tosephta (vezi Vol. I, p. 100) relatează tradiția astfel: „Era la fel cu izvorul care era cu copiii lui Israel în pustie, el [izvorul] era ca o stâncă plină de găuri,

ca o sită din care picură apa și apărea ca din deschiderea unei damigene. El [izvorul de stâncă] se urca împreună cu ei pe vârful dealurilor și cobora cu ei în văi; oriunde zăbovea Israel, zăbovea și el față în față cu tabernacolul” (Sukkah 3, 11 urm., citat și Strack și Billerbeck, Kommentar zum Neuen Testament Vol. 3, p. 406). Comparați PP 411–421.

Era Hristos. Mântuitorul e zugrăvit aici ca stâncă de încredere pe care se pot bizui oamenii păcătoși, care se poticnesc, pentru o băutură înviorătoare, dătătoare de viață care va stinge setea lor arzătoare după adevărul divin (vezi Psa 42:1, 2; 63:1; Ioan 7:37). Marele adevăr dat de versetul acesta e că Isus e cu poporul Său tot drumul în viața aceasta pământească și e pururea gata să satisfacă nevoile lor când ei Îl cheamă. Lumea este un pustiu uscat și trist, nedând nici hrană, nici băutură sufletului flămând și însetat după adevăr spiritual, dar Mântuitorul statornic e binevoitor și în stare să sprijine, să întrețină și să întărească pe poporul Său dacă Îl vor chema (vezi Psa 46:1; 91:15).

Istoric, Hristos a fost conducătorul lui Israel nu numai în călătoriile lor prin pustie, dar și în tot decursul istoriei lor întregi ca națiune. De fapt, toate relațiile lui Dumnezeu cu omenirea căzută a fost prin Hristos (vezi PP 311, 366, 373, 396; DA 52).

1 Corinteni 10:5

5. Cei mai mulți. Litera, „cu cei mulți”. Deși Israel era foarte mult favorizat de Dumnezeu cu mari manifestări ale puterii Sale, puțini au fost din mulțimea care a părăsit Egiptul sub conducerea lui Moise care au fost dispuși să asculte de El. Relatarea vorbește despre repetatele murmurări și rebeliune chiar după ce trecuseră Marea Roșie într-un fel atât de miraculos (vezi Exo 16:2, 3, 27, 28; 17:3; 32:1, 6; Num 11:1, 2, 4, 10, 13; 14:2, 26–30). Un act de neascultare după altul au adus asupra aceluiași popor foarte favorizat judecățile Domnului, până când în cele din urmă El a decretat că ei aveau să piară în pustie (vezi Num 14:29). Dumnezeu intenționase ca toți cei care porniseră în călătorie spre Canaan să aibă căminuri în țara aceea în care curgea lapte și miere (vezi Exo 3:8, 17; 13:5). El lămurise că îi va călăuzi, apăra, învăța și le va da cele necesare, dar ei au refuzat de a crede și a asculta. În felul acesta și-au pierdut moștenirea. În schimb copiilor lor li s-a data prilej să moștenească țara.

Au pierit. [„Răsturnați”, KJV; „Le-au rămas leșurile”, G. Gal]. Gr. katastronnumi, literal „a răspândi pe jos [pe pământ]”. Cuvântul apare numai aici în NT, dar e aflat în LXX la Num 14:16. Israelii necredincioși și neascultători au fost răspândiți pe pământ în timpul pribegiilor lor prin pustie pentru că refuzaseră de a se încrede în iubirea și călăuzirea Tatălui lor ceresc și se dedaseră la satisfacerea dorințelor și poftelor lor firești (vezi Num 11:5, 6, 32, 33; 16:31–35, 49; 25:1–5, 9).

Apostolul arăta aici credincioșilor corinteni că binecuvântările și privilegiile lor nu le confereau imunitate necondiționată față de ispită. Era necesar ca ei să fie continuu de veghe pentru a evita păcatul. Favorurile și binecuvântările acordate de Dumnezeu poporului Său nu-l scapă de dreapta penalitate pentru voita neascultare și lepădare a lămuritelor Sale îndrumări.

1 Corinteni 10:6

6. Slujească. [„Au fost”, KJV; G. Gal]. Literal, „au devenit”.

Nouă drept pilde. [„Exemplele noastre”, KJV]. Sau, „exemple pentru noi”.

Pilde. Adică exemple pentru noi ca să ne ferim de ele. Lucrurile care s-au întâmplat israeliților în călătoria lor din Egipt la Canaan, erau ilustrații de ceea ce se va întâmpla cu siguranță dacă poporul Său, care se bucură de așa binecuvântări și favoruri în călătoria lor către Canaanul ceresc fac aceeași greșală și sunt neascultători de Dumnezeu așa ca oastea lui Israel în pustie. Pedepșa va veni peste creștinii care sunt neascultători de Domnul tot atât de sigur cum a venit peste Israel pentru faptele lor de rebeliune. Cunoașterea de Dumnezeu care e mai mare decât aceea posedată de alții, nu acordă libertate de a ignora vreuna din cerințele lui Dumnezeu. Dimpotrivă, cunoștința mai mare aduce răspundere mai mare pentru strictă aderare la toate instrucțiunile lui Dumnezeu. Neascultarea în atari împrejurări e mult mai serioasă decât în cazul aceluia care nu au atât de multă lumină (vezi Luc 12:47, 48; Iac 4:17).

Poftim. Propoziția zice literal, „ca să nu ajungeți poftitori de lucruri rele”. Israelii de obicei erau cărmuiți de dorință. Ei nu erau călăuziți de rațiune calmă, ci de îndemnuri ale pasiunilor și apetitului

nesfînte (vezi Exo 16:3; Num 11:4, 5). E primejdie ca poporul lui Dumnezeu să repete greșeala lui Israel; lucrul acesta este vădit din avertizarea aflată în pasaje ca Mat 24:37-39; Luc 17:26-30.

Au poftit. Gr. epithumeo, „a dori cu înfocare”, „a avea o dorință dezordonată după”, „a dori ceva dincolo de limita a ceea ce e legitim”.

1 Corinteni 10:7

7. Să nu fiți. [„Nici voi să nu fiți”, KJV; „Nici să fiți”, G. Gal.]. Porunca poate fi tradusă „încetați de a fi [sau „a deveni”] idolatri”, lăsând a se înțelege că unii dintre israeliți căzuseră în idolatrie.

Închinători la idoli. [„Idolatri”, KJV]. Aceasta e în primul rând o referire la închinarea la vițelul de aur pe când Moise era pe munte cu Dumnezeu (vezi Exo 32:1-5). Avertizarea era îndeosebi potrivită pentru corinteni, dintre care unii pare că se simțeau liberi să ia parte la praznice în temple idolilor (vezi 1Cor 8:10; cf. cap. 10:20, 21).

Să mănânce și să bea. Vezi Exo 32:6.

Să joace. Citatul este din Exo 32:1. Israelii la muntele Sinai nu uitaseră lucrurile pe care le văzuseră și practicaseră în Egipt, unde idolatria era religia de stat. Ei cunoșteau bine faptele senzuale, pătimișe care erau asociate cu cultul dumnezeilor mincinoși și fără îndoială ei le-au imitat la închinarea lor în fața vițelului de aur. Mâncarea și băutura le-au întunecat mintea, așa că oamenii nu erau în stare să deosebească între bine și rău, și erau robiți de patimile trupești, în felul acesta expunându-se la subtilele ispite ale vrăjmașului.

1 Corinteni 10:8

8. Să nu. [„Nici să nu”, KJV]. Porunca poate fi tradusă: „Să încetăm de a săvârși curvie”. La data aceea era la Corint un caz deosebit (cap. 5). Referirea este la experiența rușinoasă a israeliților la Șitim, unde Satana a folosit femeile moabite pentru a seduce pe mulți bărbați din tabăra lui Israel și pentru a-i influența să participe la cultul idolatru al moabiților (vezi Num 25:1-5). Dumnezeu dăduse israeliților instrucțiuni lămurite să nu se asocieze cu popoarele păgâne din jurul lor. El îi avertizase contra primejdiei de a fi abătuți de ele la închinarea idolatră (vezi Deu 7:1-5). Dacă ar fi ascultat totdeauna de această poruncă, ar fi fost scăpați de multe necazuri.

1 Corinteni 10:9

9. Ispitim. Gr. ekpeirazo, „a ispiti cât se poate de mult”, „a ispiti deplin”, „a încerca până la extrem”. Ekpeirazo apare în alt loc în NT numai la Mat 4:7; Luc 4:12; 10:25, și în fiecare caz al ispitirii lui Hristos. Porunca poate fi tradusă: „Să încetăm de a ispiti”. Pavel face aluzie la întâmplarea relatată în Num 21:4-6, când poporul, care obosise și se descurajase de lunga călătorie prin pustie, reproșa lui Moise că-i scosese din Egipt și se plângeau de mană. Plângerea lor și neplăcerea lor pentru hrana pe care le-o dădea Dumnezeu a avut ca rezultat plaga „șerpilor înfocați” de care mulți din ei au murit (vezi Num 21:6).

Domnul. [„Hristos”, KJV]. Pot fi citate importante dovezi textuale (cf. p. 10) pentru exprimarea „Domnul”. Indiferent de care e ales, Hristos a fost cel care era cu israeliții în pustie, și răbdarea Lui au pus-o în chip extrem la încercare cu răzvrătirea și cârtelile lor. Hristos este pururea prezent cu poporul Său prin Duhul Său, pentru a-i învăța, ocroti, călăuzi și izbăvi (vezi Mat 28:20; Ioan 14:16-18; 16:13). Credincioșii să se ferească de nebunia de a pune la încercare răbdarea Mântuitorului prin stăruirea în a păstra vechile lor pofti, obiceiuri și dorințe, în loc de a părăsi voios tot ce aparține la viața veche nerenăscută în favoarea prevederilor pe care Domnul iubirii le face pentru ei.

1 Corinteni 10:10

10. Să nu cârtiți. [„Să nu murmurați”, KJV]. Sau „Nici să nu stăruiti în a cârti”. Două cazuri de cârtire urmate de moarte sunt notate în VT, unul în legătură cu cele zece iscoade (Num 13:14) și aceluia în legătură cu revolta lui Core, Datan și Abiram (Num 16).

1 Corinteni 10:11

11. Pilde. [„Exemple” KJV]. Aceasta nu înseamnă că israeliții au trecut prin multele și feluritele lor experiențe numai ca să procure pilde creștinilor, ci doar că experiența lor servește ca un exemplu corespunzător pentru a impresiona biserica cu importanța evitării greșelilor pe care ei le-au făcut.

Pentru învățatura noastră. [„Pentru avertizarea noastră”, KJV]. Literal, „pentru avertizare pentru noi”. Adică, a avertiza pe toți creștinii din toate veacurile să nu se încreadă în propria lor tărie sau înțelepciune. Nebunia lui Israel în neascultarea de Dumnezeu a dus la prăpădirea lor în pustie, și mai târziu în istoria lor, la ducerea lor în captivitate în Babilon (vezi Ier 17:23, 27; 25:4-11). Avertizarea dată creștinilor de a învăța lecția experienței lui Israel în pustie e deosebit de corespunzătoare în lumina marii apropieri a celei de-a doua veniri a lui Hristos. Mulți din israeliți au pierit când aproape terminaseră călătoria spre Canaan (vezi Num 25:9). Ei erau poporul pe care Dumnezeu îl favorizase dându-le o cunoaștere a Legii Sale și a Sa mai pe sus de orice cunoștință posedată de oricare alt popor din lume, dar ei au dat greș în a păstra credințioșia lor față de El. Creștinii, cărora le-a fost încredințată Evanghelia lui Isus Hristos, și cunoștința profetică a apropiatei Lui veniri, ar trebui să se ferească, ca nu cumva să îngăduie ca înșelăciunile naturii păcătoase umane să-i facă să dea greș de a ajunge în Canaanul ceresc (vezi Rom 11:20; 1Cor 10:12; Evr 3:12-14).

Sfârșiturile veacurilor. [„Sfârșiturile lumii”, KJV]. Gr. tele ton aionon „sfârșiturile veacurilor”, adică, expirarea marilor perioade trecute ale lucrărilor lui Dumnezeu cu omul. În Evr 9:26 se spune că venirea lui Hristos a avut loc „la sfârșitul veacurilor [lumii]” (Gr. sunteleia ton aionon, literal „consumarea veacurilor”). Solia apostolului era oportună pe vremea sa, așa cum e arătat de pronumele „noastră”. Ea e tot mai oportună astăzi întrucât oamenii care trăiesc acum au avantajul rapoartelor acumulate ale tuturor epocilor precedente ale istoriei sacre, și trăiesc pe vremea când scopul lui Dumnezeu urmează să fie culminat de a doua venire a lui Isus.

1 Corinteni 10:12

12. Astfel dar. [„Drept aceea”, KJV; G. Gal.]. Aceasta introduce deducția care trebuie să fie făcută la îndemnul date în v. 6-11. Ea accentuează necesitatea de atenție specială pe care creștinii trebuie să o dea istoriei peregrinărilor copiilor lui Israel prin pustietatea Canaanului. Ei ar trebui să învețe din raportul tragicilor rezultate ale încrederii în sine a lui Israel să nu-și pună speranța în propria lor tărie, fie mintală sau fizică.

Stă în picioare. Deși axioma prezentată aici poate fi aplicată în chip general, cea dintâi aplicație a ei ar fi la credințioșii din Corint care se socoteau că erau tari cu privire la folosirea alimentelor jertfite idolilor și la participarea la praznicele idolatre (vezi cap. 8:2, 4, 7, 9). Oameni de felul acesta se socoteau că n-au nevoie să se teamă de asocierea cu idolatria, dar o astfel de încredere în sine putea să fie înainte mergătorul unei amarnice căderi (vezi Prov 16:18).

Cadă. Încrederea în sine e primejdioasă. Lucrul acesta e ilustrat în cazul lui Petru, care gândea că nimic nu-l putea face să se abată de la supunerea sa față de Hristos (vezi Mar 14:31, 50, 67, 68, 70-72). Toți ar trebui să ia seama la avertizare și să vegheze pururea, ca nu cumva să fie amăgiți de sugestia că au ajuns la o astfel de stare de tărie spirituală încât nimic nu-i poate face să păcătuiească. Adevărata siguranță stă numai în recunoașterea absolutei neajutorări personale fără de Hristos, și nevoia constantă a prezenței lăuntrice a Duhului Sfânt care să-i elibereze de păcat (vezi Ioan 14:26; 15:4-7; 16:7-11, 13; 2Cor 12:9, 10). Îndemnul „să ia seama” trebuie să fie repetat adesea, deoarece omul este ușor convins că e în stare să aibă grijă de sine. Mândria spirituală e o mare amăgire, una în care este ușor pentru ispititor să-l facă pe cel plin de încredere în sine să cadă în păcat amarnic (cf. 2Sa 11:1-4; Rom 11:20). Îndemnul de a fi fără încetare de veghe contra primejdiei mândriei spirituale e deosebit de corespunzător pentru cei care trăiesc în această perioadă a istoriei lumii, când oamenii sunt confrunțați zilnic cu multiple ademeniri la lăsarea în voia satisfacerii poftelor (vezi Luc 21:34-36). În această perioadă a istoriei lumii, când oamenii sunt confrunțați zilnic cu multiple ademeniri la lăsarea în voia satisfacerii dorințelor păcătoase (vezi Luc 21:34-36).

1 Corinteni 10:13

13. Potrivită. [„Comună”, KJV, „Peste”, G. Gal.]. Gr. antropinos, „omenească” adică normală pentru ființele omenești, așa ca ființele omenești să o poată suporta. Corinteni nu trebuiau să considere că împrejurările în care ei erau așteptați să trăiască erau excepționale, și că ei aveau de întâmpinat dificultăți care erau speciale pentru ei. Încercările și ispitele lor nu se deosebeau de acelea pe care le aveau de trecut oamenii lumii dimprejur. Enunțarea aceasta pare să fie adăugată la avertizarea versetului anterior ca o încurajare. Corinteni erau în primejdia de a cădea, și trebuiau să vegheze, dar puteau să se îmbărbăteze deoarece ispita nu urma să fie mai pe sus de tăria de a o suporta cu succes.

Credincios. Dumnezeu este credincios față de făgăduințele Sale, credincios față de chemarea pe care a făcut-o oamenilor de a-L servi. Dacă ar fi îngăduit să vină peste poporul Său ispite care ar fi depășit puterea lor de a birui, atunci făgăduințele Lui ar părea că sunt cu totul lipsite de încredere (vezi Psa 34:19; 1Cor 1:9; 2Pet 2:9). Credințioșia lui Dumnezeu este sursa de siguranță a creștinului împotriva vrăjmașului. Nu e siguranță în depinderea de sine, dar dacă credinciosul se sprijină cu totul pe făgăduințele Dumnezeului nostru credincios legământului, va fi în siguranță. Totuși, el ar trebui să rețină că Dumnezeu nu-l va elibera dacă el cu bună știință și voință se așează pe terenul vrăjmașului mergând acolo unde e probabil că va întâlni ispita (vezi Mat 7:13, 14, 24, 25; 1Cor 9:25, 27; 10:14; Gal 5:24; 2Tim 2:22; EW 124, 125; MB 118).

Îngădui. [„Suferi”, KJV]. Adică, permite. Faptul că Dumnezeu, căruia creștinul I se încrede, nu va îngădui ca vrăjmașul să încerce pe copiii Săi peste puterea și capacitatea lor de a suporta, ar trebui să fie un izvor de mare încurajare. Nu e dorința lui Dumnezeu ca oamenii să sufere. Dumnezeu nu ispitește pe om (vezi Iac 1:13). Omul a atras asupra sa această stare de lucruri prin neascultare (vezi Gen 1:27, 31; 3:15–19; Ecl 7:29; Rom. 6:23). Întrucât acesta este cazul, Dumnezeu folosește aceste experiențe pentru a dezvolta caracterul omului potrivit voinței Sale (vezi 1Pet 4:12, 13; MH 470, 471, 478). Când oamenii sunt ispitiți, deci, ei ar trebui să-și aducă aminte că ispita vine, nu pentru că Dumnezeu o trimite, ci pentru că El o îngăduie. În plus, dacă e întâmpinată așa cum trebuie, în puterea pe care o dă Dumnezeu, ispitele pot fi mijloacele pentru grăbirea creșterii creștinului în har. Văzând că Dumnezeu a dat asigurarea că ispitele nu sunt niciodată peste puterea persoanei de a suporta, omul însuși e cu totul răspunzător pentru căderea în păcat.

Ieșirea din ea. [„O cale de scăpare” KJV]. Literal, „calea afară”. Articolul hotărât arată că pentru fiecare ispită aparte e și o prevedere aparte rânduită de Dumnezeu pentru scăpare. Această „cale afară” nu e o cale de a evita ispita, ci o ieșire din tragedia căderii în păcat, de a fi biruit de ispită. În același timp, când Dumnezeu îngăduie să vină încercarea sau ispita, El va avea pregătite și mijloacele prin care putem câștiga biruința și scăparea de săvârșirea păcatului. Isus, exemplul de dreaptă viețuire a creștinului, a găsit acea „ieșire” în Cuvântul scris al lui Dumnezeu (vezi Luc 4:4, 8, 12). Așa și noi, urmașii Lui, putem găsi „ieșirea” în Isus, Cuvântul viu (vezi Ioan 1:1-3, 14). El e pururea gata și dispus să elibereze pe aceia care Îl cheamă să-i ferească de cădere în păcat (Psa 9:9; 27:5; 41:1; 91:15; 2Pet 2:9; Apoc 3:10).

1 Corinteni 10:14

14. De aceea. Adică, considerând primejdiile la care corinteni ar fi expuși prin participarea la praznicele idolatre, și în vederea măsurii luate pentru fiecare urmaș plin de încredere al Domnului spre a avea biruință asupra tuturor eforturilor lui Satana de a-l face să săvârșească păcat, sfatul e dat de a evita cu totul orice contact cu idolatria.

Fugiți. Adică, faceți-vă obiceiul să fugiți. Porunca sugerează urgență, grabă, atenție imediată și continuă la acțiunea de a merge cât mai departe cu putință de orice contact cu idolatria. Nu trebuie să fie compromis cu nimic ce are legătură cu idolii.

Închinarea la idoli. Sfatul lui Pavel către corinteni care dezbăteau chestiunea a cât de mult contact cu templele, praznicele și mâncărurile idolești era de îngăduit pentru urmașul lui Hristos, e un sfat bun și pentru creștinii de pretutindeni și din toate timpurile. Idolatria poate să apară în multe forme, cuprinzând lăcomia după câștig, pasiunea după putere peste semenii, satisfacerea poftelor trupești de diferite feluri și alergarea nebună după plăcere (AA 317). Primejdiile care sunt prezente în asociația cu aceia care nu iubesc pe Dumnezeu și nu-L ascultă sunt atât de mari încât Domnul cheamă pe poporul Său să se țină departe de contactul intim cu unii ca aceștia (vezi 2Cor 6:14-17; cf. Apoc 18:1-4). Nici un om nu e destul de tare pentru a se expune de bunăvoie și cu premeditare și fără de necesitate la contactul cu „idolatria” în orice formă, și să evite contaminarea.

1 Corinteni 10:15

15. Cu judecată. [„Înțelepți”, KJV]. Gr. phronimoi, „intelenți”, „prudenți”, „sensibili”, adică aceia care sunt în stare să înțeleagă ce se spune și să tragă concluzii drepte. Pavel apela la propriul discernământ și bun simț al credincioșilor corinteni care-i făcea capabili de a judeca singuri cu privire la corectitudinea celor ce el era pe punctul de a prezenta. Făcând acest apel apostolul dădea dovadă că el însuși era convins de adevărul poziției sale. Motivele pe care el era pe punctul de a le prezenta cu privire la poziția pe care el o lua în materie de participare la praznicele idolatre erau de așa natură încât să se recomande oamenilor înțelepți.

Motivele acestea ocupă restul capitolului. Toate poruncile și sfatul lui Dumnezeu sunt de așa natură încât apelează la înțelepți, și El ne invită să raționăm lucrurile împreună cu El, bine știind că poziția Lui e totdeauna sănătoasă.

Judecați voi. Poate să fie o nuanță de sarcasm în această enunțare, o delicată amintire a susținerilor pretențioase ale corintenilor la posedarea de cunoștință (vezi cap. 1:5; 8:1, 2, 10). Fiecare membru e îndemnat să-și folosească intelectul pentru a examina cu grijă toată învățătura dată de Domnul prin servul Său Pavel, și să vadă dacă nu e cu totul perfect rezonabilă și justă.

1 Corinteni 10:16

16. Paharul binecuvântat. [„Paharul binecuvântării”, KJV; G. Gal.]. Adică, paharul asupra căruia e rostită binecuvântarea la celebrarea Sfintei Cine. Când a instituit rânduiala aceasta cu prilejul ultimei cine a Paștelui pe care a mânca-o cu ucenicii Săi imediat înainte de arestarea sa, Isus a luat vin, „a mulțumit”, și apoi l-a dat ucenicilor și le-a dat instrucțiunea ca toți să bea din el (vezi Mat 26:27; 1 Cor. 11:25; DA 149, 653). Pavel acum continuă discuția primejdiei cuprinsă în consumarea lucrurilor jertfite idolilor. Argumentul lui e bazat pe faptul că prin participarea la serviciul împărtășaniei, credincioșii se fac părtași la trupul și la sângele lui Hristos, prin aceasta devenind un trup cu Hristos (vezi Mat 26:26–28; Ioan 6:51, 53–56; 1Cor 11:23–26; DA 660, 661). După ce au mărturisit despre unirea lor cu Hristos în felul acesta, n-ar fi ceva nelogic ca ei să ia parte la praznice idolești și în felul acesta să intre în comuniune cu duhurile rele cărora le erau aduse diversele jertfe (1Cor 10:2)?

Pe care-l binecuvântăm. Hristos „a mulțumit” (Mat 26:27) pentru pahar, un act care e comparabil cu rugăciunea de recunoștință pentru sângele vărsat al lui Isus pe care o înălțăm înainte de a participa la vin la serviciul împărtășaniei. Când creștinii beau din paharul acesta, aduc mulțumiri lui Dumnezeu în inima lor pentru toate binecuvântările pe care El le-a procurat prin sângele lui Isus. În tăcere ei Îi aduc laudă pentru că i-a izbăvit din robia păcatului și le-a dat libertatea plină de slavă ca fii și fiice ale lui Dumnezeu.

Părtășie. Gr. koinonia, „comunicare”, „împărtășire”.

Cu sângele. Sângele reprezintă moartea Fiului lui Dumnezeu, și prin credință credincioșii se împărtășesc de acea moarte. În felul acesta, cei care participă la un sacrificiu devin părtași la sacrificiul acela. Poate motivul pentru care Pavel menționează paharul înaintea pâinii, ordinea inversă față de aceea din Mat 26:26, 27, și 1Cor 11:23–25, e că Pavel dorea să plaseze subiectul participării la pâinea alături de subiectul alimentelor sacrificate idolilor. El nu tratează aici însemnătatea Sfintei Cine, și nici nu prezintă ordinea în care trebuie să fie servite simbolurile.

Pâinea. După cum pâinea este frântă la serviciul împărtășirii înainte de a fi dată participanților, tot așa trupul lui Hristos a fost frânt pentru lumea întreagă, dar numai aceia care își mărturisesc păcatele și caută iertare trag folos din sacrificiul care a fost făcut de Hristos (vezi Mat 26:26; 1Cor 11:23, 24, 26, 29; 1Ioan 1:9; 2:1, 2).

1 Corinteni 10:17

17. Având în vedere. [„Deoarece”, KJV; „Fiindcă”, G. Gal]. Gr. hoti, aici însemnând „văzând că”, „deoarece”. Cuvântul acesta începe o nouă propoziție, și pasajul poate fi tradus: „Văzând că e o singură pâine, noi care suntem mulți suntem un trup”.

O singură pâine. Aceasta este o aluzie la faptul că pâinea de împărtășire este frântă în multe bucăți, care sunt mâncate de credincioși; și după cum toate bucățile provin din aceeași pâine, tot așa toți credincioșii care participă la serviciul de împărtășire sunt uniți în Acela al cărui trup frânt este astfel preînchipuit de pâinea frântă. Participând împreună la această rânduială, creștinii arată public că sunt uniți și aparțin la marea familie, al cărei cap este Hristos.

După cum pâinea materială este una din principalele surse de nutriție pentru omenire, tot așa Hristos este hrana spirituală din care toți trebuie să ia pentru a păstra sănătatea spirituală (vezi Ioan 6:50, 51, 56, 57). Sunt multe feluri de pâine, făcută din diferite feluri de cereale, ca de pildă, grâu, orz, secară, porumb; dar e numai o singură pâine spirituală care dă întreținere spirituală. Nu sunt mulți domni și mântuitori diferiți, ci numai unul, și omul nu-și poate găsi calea spre viață veșnică prin nici un alt mijloc decât

hrănindu-se cu Pâinea care S-a coborât din cer în persoana lui Isus Hristos (Mat 24:5, 24; Ioan 6:33, 53, 54; Fapte 4:12; 1Tim 2:5, 6).

1 Corinteni 10:18

18. Uitați-vă la Israelul. Se face un apel la relatarea practicilor poporului pe care Dumnezeu îl favorizase cu instrucțiuni directe cu privire la metoda care urma să fie adoptată.

După timp. Adică, potrivit cu timpul. Expresia denotă pe aceia care erau israeliți prin descendență naturală din Abraam. Chiar dacă ei nu recunoscuseră pe Isus ca Mesia, și în unele privințe se abătuseră de la sfatul lui Dumnezeu, rămâne faptul că raportul despre legile și rânduielile cu privire la serviciile Templului, date de Domnul prin Moise iudeilor pe când erau tăbărâți la Sinai, este o enunțare vrednică de încredere a formei de cult cerută de la ei de Dumnezeu. Relatarea cuprinde multe principii ale adevărului care aparțin atât creștinilor cât și iudeilor, și învățătura despre unirea pe care Dumnezeu dorește să o vadă în mijlocul poporului Său e unul din cele mai importante din principiile acelea.

Părtași. Preoții și laicii deveneau una în închinarea lor unită la altar; acesta era mijlocul lor vizibil de comunicare cu Dumnezeu, și acolo ei erau toți pe aceeași treaptă înaintea lui Dumnezeu și participau la comuniunea familiei Sale. Această unire la serviciile de jertfe de pe altar îi identifica drept membri ai poporului Israel, închinători ai lui Iehova, singurul Dumnezeu adevărat.

1 Corinteni 10:19

19. Deci ce zic eu? Adică, ce înseamnă ceea ce v-am spus? Spusele mele îndreptățesc credința că un idol are o existență adevărată? Răspunsul este negativ. Pavel nu dorea să lase a se înțelege că un idol are vreo însemnătate, sau că hrana oferită lui se deosebea de orice altă hrană numai pentru faptul că fusese folosită în felul acela.

Accentul asupra adevărului că idoli nu au nici o importanță ar duce în mod natural la concluzia că lucrurile oferite idoliilor nu sunt nimic. Deducția aceasta este adevărată. Dar ca nu cumva credincioșii să tragă concluzia că, așa fiind cazul, ei puteau să aibă de-a face cu idolatrii, luând parte la praznicele lor păgâne, fără să calce principiile creștine, Pavel a dat avertizarea cu privire la adevărata natură a idolatriei (v. 20).

1 Corinteni 10:20

20. Dimpotrivă. [„Dar”, KJV]. Atunci, care este adevărata importanță a tot ceea ce s-a spus cu privire la primejdia de a avea orice formă de contact cu idoli și cultul lor? Pavel respinge ideea că neînsemnătatea idoliilor, sau neînsemnătatea lucrurilor oferite idoliilor, înlătură obiecția față de participarea la praznicele de la templele idoliilor.

Dracilor. [„Diavolilor”, KJV]. Gr. daimonia, „demoni”. În LXX la Psa 96:5 daimonia, traduce pe ebraicul elilim, care înseamnă literal „nimiruri” și în LXX la Deu 32:17, ebraicul shedim, „duhuri rele”, „demoni”. În NT daimonia este totdeauna folosit cu privire la duhuri rele (vezi Mat 7:22; Mar 1:34, 39; 1Tim 4:1 etc.; cf. Efes 6:12). Vezi Mar 1:23; vezi Nota Adițională la Mar 1.

Părtași cu dracii. [„Părtășie cu diavolii”, KJV]. Cunoscând adevărata natură a cultului idolatru, că e împărtășirea cu Satana și cu îngerii lui răi, Pavel îndeamnă stăruitor pe corinteni să evite idolatria. Creștinii sunt solemn dedicați lui Hristos; ei îi aparțin prin creațiune și prin răscumpărare, și nu pot da nici cea mai mică măsură de aprobare la o formă de cult care ar da onoare vreunei alte ființe în afară de singurul Dumnezeu adevărat (vezi Exo 20:3-5; Mat 4:9, 10). La fel e greșit ca creștinii să îngăduie ca timpul sau afecțiunile lor să fie date oricărui lucru sau oricărei persoane cu preferință în loc de a fi date lui Dumnezeu și serviciului Său. El trebuie să aibă locul întâi totdeauna, și servirea Lui trebuie să aibă cea dintâi considerație oricând (vezi Mat 22:37).

1 Corinteni 10:21

21. Nu puteți. Inabilitatea impusă asupra credincioșilor de cunoștința lor în ce privește natura reală a idolatriei nu e fizică, ci morală. Cum pot aceia care sunt dedicați adevăratului Dumnezeu să bea din jertfele de băutură aduse lui Satana și oștirii lui?

Paharul Domnului. Aceasta este o referire la vinul de la serviciul împărtășirii (vezi Mat 26:27, 28). Paharul acesta este al Domnului, I-a fost consacrat Lui, și este împărtășirea cu sângele Lui; de aceea aduce pe cei care beau din el în comuniune cu El.

Paharul dracilor. Un simbol al tuturor prăznuirilor în cinstea dumnezeilor păgâni. Satana și urmașii lui caută fără încetare să se opună bunei și înțeleptei cărmuirii a lui Dumnezeu, să o doboare și să stabilească domnia păcatului și a rebeliunii. Între aceste două feluri de viață nu poate fi comuniune sau asociație. Nu poate fi compromis între Dumnezeu și Satana, adevăr și rătăcire, neprihănire și păcat. Fiecare om e chemat să aleagă cui vrea să servească. E imposibil a cultiva comuniune cu Dumnezeu și cu Satana în același timp; la unul sau la celălalt trebuie să se renunțe (vezi Gen 35:2–4; Iosua 24:14–16; 1Rg 18:21; Mat 6:24).

1 Corinteni 10:22

22. Întărâtăm. [„Provocăm”, KJV; „Facem... în ciudă”, G. Gal.]. Vor creștinii, înzestrați cu toată lumina Evangheliei, având ochii deschiși față de adevărul privitor la natura cultului idolatru, să riște de a trezi mânia Domnului participând la praznicele idolatre? Vor îngădui ei ca poftele și patimile lor senzuale să le întunece rațiunea încât să sfideze pe Domnul lor prin participarea la praznice idolatre? Avertizarea cuprinsă în porunca a doua este îndestulătoare pentru a arăta atitudinea lui Dumnezeu față de idolatrie, arătând că El privește la un astfel de cult ca fiind o insultă directă față de Sine (vezi Exo 20:5). Dumnezeuul nostru este un Dumnezeu gelos și nu va împărți închinarea și ascultarea poporului Său cu nici o altă putere (vezi Exo 20:4, 5; 34:12–16; Iosua 24:19; Mat 6:24). Alipirea la cultul idolatru prin participarea la mesele lor ar însemna să se ia parte la ceea ce Dumnezeu a privit totdeauna cu o deosebită repulsie, și care, mai mult decât orice altceva, e o sursă de provocare (vezi Lev 19:4; 26:30; Deu 18:10–12; 1Cor 6:9; Efes 5:5; Apoc 21:8; 22:15).

Orice în viața cuiva are efectul de a îndepărta afecțiunile de la Dumnezeu și a le fixa la alte ființe sau lucruri este un păcat asemănător cu acela al corintenilor de a lua parte la mese și petreceri idolatre. Orice atașare față de prieteni, avere, renume, popularitate, sau succes material, care face pe cineva să dea timp sau atenție lucrurilor acelora în așa măsură încât cultul lui Dumnezeu să fie neglijat, este idolatră în natură și merită numai mustrarea și mânia lui Dumnezeu (vezi Mat 10:37–39; Luc 14:26).

Gelozie. Pentru a ilustra iubirea Sa pentru omenire, Dumnezeu folosește ilustrația căsătoriei (vezi Ier 6:2; 2Cor 11:2). Depărtarea de Dumnezeu pentru a se închina la idoli e descrisă de profeți ca adulter (vezi Ose 4:12–15; 8:14; 9:1, 15, 17). Dumnezeu, ca soț al bisericii Sale, dorește ca mireasa Sa să fie exclusiv a Sa, și e foarte gelos pe ceea ce depărtează afecțiunile ei de la El. Cu siguranță nici un creștin care cu adevărat iubește pe Domnul nu va permite nimănui și la nimic să trezească gelozia Lui. De aceea nici un creștin nu se poate asocia la ceea ce este idolatru în natură.

Mai tari. Construcția întrebării în grecește anticipează un răspuns negativ. Nimeni nu se poate lupta cu succes cu Dumnezeu; de aceea este cu totul neînțelept de a se angaja în orice formă de activitate contrarie poruncilor Sale și să aștepte să scape de pedeapsa divină. Principiul acesta ar trebui să fie luat în considerație de cei care iubesc păcatul și stăruie a se angaja în el, și în același timp mărturisesc a iubi și a servi pe Dumnezeu. Totuși, faptul acesta al certitudinii judecății nu ar trebui să fie motivul principal al serviciului nostru, ci mai degrabă recunoașterea minunatei iubiri și credincioșii a lui Dumnezeu (vezi Rom 5:8; 8:35; 1Cor 10:13).

1 Corinteni 10:23

23. Îngăduințe. [„legal pentru mine”, KJV]. Vezi cap. 6:12.

De folos. Gr. *sumphero*, literal, „a aduce laolaltă”; folosit impersonal, ca aici, înțelesul este „avantajos”, „profitabil”. Deși un creștin e legal îndreptățit să facă orice nu e în dezacord cu voia lui Dumnezeu, sunt timpuri când nu ar fi de folos pentru el să facă anumite lucruri, nici nu ar servi să „aducă laolaltă”, sau să unească în credința adevărului, pe alții care ar putea observa comportarea creștinului. Credinciosul trebuie să judece cum să se poarte așa încât să ajute pe alții în strădania lor de a trăi drept. Dacă purtarea lui „legală” ar pune o piatră de poticnire în calea altuia, atunci ar trebui să se abțină de la o umblare care pune în nedumerire pe fratele său (vezi Mat 18:7–10; Rom 14:13, 15; 1Cor 8:9; 1Ioan 2:10). Binele altora, și nu avantajul persoanei în cauză, trebuie să dicteze ce face creștinul, dacă e să facă totul bine.

Zidesc. Gr. oikodomeo, „a zidi”. Cuvântul acesta explică ce înțelege Pavel prin „de folos”. Comportamentul creștinului ar trebui să fie guvernat de principiul expus aici; și anume, că toate lucrurile să fie făcute având în minte slava lui Dumnezeu și binecuvântarea semenilor. Aceia care nu urmează principiul acesta, vor face adesea ceea ce dăunează altora. Împrejurările pot face să fie rău ceva ce în sine însuși nu e un păcat.

Deși se putea admite că nu era păcat în sine de a consuma o mâncare oferită idolilor, erau motive întemeiate pentru care, în anumite circumstanțe, nu ar fi trebuit să fie mâncată. Nu toate lucrurile au efectul de a zidi biserica și de a promova interesele Evangheliei. Pavel a căutat în chip constant să promoveze binele bisericii, cu obiectivul salvării de suflete. Tot ceea ce ar fi ajutat în chip legitim în direcția aceasta era drept și cuvenit; orice, indiferent cât de legal ar fi fost, ar fi împiedicat lucrul acesta, trebuia să fie evitat. Aceia care iubesc pe Domnul sunt plini de râvnă să facă tot ce le stă în putere să influențeze bărbați și femei să se abată de la păcat pentru a servi pe Dumnezeu, și ei se vor purta de așa manieră încât influența lor să fie totdeauna de ajutor. Ei vor mânca, se vor îmbrăca, se vor purta, își vor mobila căminul și își vor rândui felul de viață în așa fel ca să fie în stare să facă bine cât de mult le ajută priceperea și puterile. S-ar putea să nu fie în stare să citeze un anumit pasaj din Scriptură care condamnă un anumit fel de purtare, dar își vor da seama că nu contribuie la interesele spirituale ale altora, și că deci nu e de folos (vezi Rom 14:21-23; 1Cor 6:12).

1 Corinteni 10:24

24. Să nu caute folosul său. [„Să nu caute ale sale”, KJV]. Credinciosul nu ar trebui să caute mai întâi de toate să-și satisfacă propriile sale dorințe, plăceri și avantaje; el ar trebui să considere mai întâi binele altora. El să-și pună întrebarea: Satisfacerea gustului și înclinațiilor mele va ajuta altora sau le va strica? Multe lucruri s-ar putea să fie îngăduite, dar practicarea lor ar putea să aducă pagubă spirituală altora; de aceea e datoria creștinului să se abțină de la ele. În cazuri în care un anumit lucru nu este în mod explicit interzis unui creștin, dar unde exemplul său ar influența mult pe alții, el ar trebui să fie călăuzit în purtarea sa, nu de propriile sale dorințe, de propriul său confort sau avantaj, ci de considerația efectului purtării sale asupra altora.

Folosul altuia. [„Bogăția altuia”, KJV; „Înlesniri”, G. Gal.]. Gr. to tou heterou literal, „ceea ce este al altuia”. Cuvântul „bogăție” este folosit aici în sensul englez vechi de „bună-stare”. Adevăratul creștin caută să fie ca Domnul său, care umbla din loc în loc, făcând bine” (Fapte 10:38). El este mânat la lucru, nu de motive egoiste, ci de duhul lui Isus, care îl îndeamnă să pună în practică principiul regulii de aur (vezi Mat 7:12; Rom 13:10).

1 Corinteni 10:25

25. Măcelărie. Gr. makellon, de la latinescul macellum, „piață de carne”. Vestigiile unei mari piețe au fost dezgropate la Corint, cu colonade și mici prăvălii înconjurând o curte pavată. O lespede de marmură fixată în pavajul uneia din prăvălii poartă o inscripție latină care se referă la o piață de pește, folosind cuvântul macellum pentru „piață”. Poate că aceasta era piața la care se făcea referire aici.

Când se aduceau jertfe la templele idolatre, părți din animal erau adesea vândute în piață. Întrucât carnea aceasta nu era ținută separat de altă carne oferită spre vânzare în piață, un creștin s-ar fi putut să cumpere fără să știe carne care fusese jertfită idolilor. Sfatul apostolului este: astfel de carne se putea cumpăra de creștin.

Din pricina cugetului. [„Din pricina conștiinței”, KJV]. Nu era necesar ca creștinul să întrebe pe vânzător dacă carnea fusese jertfită idolilor. Vezi cap. 8:7.

1 Corinteni 10:26

26. Al Domnului. Un citat din Psa 24:1. Pasajul acesta a fost mai târziu folosit de iudei ca o formă obișnuită de mulțumire înainte de masă (Talmud, Sabbath 119a, Soncino ed., p. 586). Dacă obiceiul era deja stabilit pe vremea lui Pavel sau era practicat la Corint, nu e sigur. Dumnezeu face să crească toate. El Se îngrijește de nevoile copiilor Său (vezi 1Tim 4:4).

1 Corinteni 10:27

27. Un necredincios. [„Care nu crede”, KJV]. Adică prieteni, rude sau alții care nu sunt creștini.

La masă. Cuvintele acestea sunt de adaus. Contextul lasă a se înțelege că invitația este la o masă într-o casă particulară, cu o celebrare de sacrificiu la un templu păgân. Se întâmplă adesea ca creștinilor să li se ofere ospitalitate de necreștini, și creștinii n-au nici o obligație de a respinge astfel de oferte. Ei au exemplul lui Hristos, care a acceptat ospitalitatea celor care nu făceau parte din urmașii Săi (vezi Luc 11:37). Creștinismul nu cere credincioșilor să devină pustnici, care se abțin de la orice contact social cu semenii lor (vezi Rom 12:13; Titus 1:8; Evr 13:2; 2T 645).

Vreți să vă duceți. [„Sunteți dispuși să vă duceți”, KJV]. Literal, „doriți să mergeți”. Multe ocazii valoroase se pot pierde prin repulsia de a accepta oferte de ospitalitate de la necredincioși. În toată lumea invitația de a lua parte la o masă este un gest de prietenie, și arată o atitudine de bunăvoință de a lua seama la ceea ce ar avea de spus invitatul. Toate ocaziile de felul acesta ar trebui să fie folosite de creștin pentru a mărturisi despre Domnul și pentru a îndrepta atenția spre iubirea lui Dumnezeu și spre planul Lui de mântuire. Isus accepta invitații din partea necredincioșilor cu acest obiectiv în gând (vezi DA 150, 151).

Tot ce vă pune înainte. [„Orice vă este pus înainte” KJV]. Expresia aceasta trebuie să fie interpretată în contextul ei. Subiectul este buna cuviință de a mânca alimente sacrificate idolilor. Cu privire la aceasta oaspetele invitat era solicitat să lase la o parte scrupulele sale și să mănânce voios din hrana ce-i era pusă înainte. El nu trebuia să pună în încurcătură gazda sa sau să se așeze într-o situație de compromis făcând cercetări dacă mâncarea de pe masă fusese mai înainte o jertfă pentru dumnezeii mincinoși la care se închina gazda sa. Totuși, enunțarea aceasta nu aprobă folosirea de alimente interzise în altă parte. Carnea trebuie să fie de felul acela pe care creștinul o poate mânca conștiincios, fără de a călca cerințele lui Dumnezeu cu privire la mâncăruri curate și necurate (Lev 14). Dacă ea corespunde cerințelor, el o poate primi binevoitor și mulțumitor, fără de a mai pune întrebări (cf. cele de la Rom 14:1). Instrucțiunea e cu privire la întrebarea folosirii alimentelor care fuseseră oferite idolilor, și nu se ocupă cu potrivirea alimentelor din punct de vedere al nutriției și al sănătății. Creștinul ar trebui să știe că din partea lui se așteaptă să folosească puterea lui de discernământ cu privire la alimentele dăunătoare care ar fi o primejdie pentru binele lui fizic (vezi Rom 12:1, 2; 1Cor 6:19, 20).

1 Corinteni 10:28

28. Cineva. Pavel nu identifică pe cel la care se face referire aici. Unii cred că se referă la un participant păgân; alții că se referă la un semen creștin prezent la masă care e „slab” (vezi Rom 14:1). În favoarea celui dinainte e faptul că cuvântul tradus aici „jertfit idolilor” înseamnă „sacrificat dumnezeilor”, un termen pe care l-ar folosi păgânul, care n-ar numi pe dumnezeii săi „idoli”. În favoarea acestei vederi este observația că conștiința păgânului nu ar veni în discuție aici (vezi 1Cor 10:29).

Să nu mâncați. Baza pentru refuz este efectul acțiunii asupra altora (vezi v. 23, 24). Creștinii se vor abține de la o purtare care aduce sminteală fără rost cuiva, îndeosebi unui semen credincios.

Cugetului. Nu e nevoie de a mânca ceea ce e îndoielnic. Nu e nevoie de a încuraja pe alți creștini să mănânce când nu înțeleg pe deplin lucrurile, și când ei pun la îndoială în mintea lor legalitatea unui astfel de act. Creștinii care iubesc pe Dumnezeu și cunosc Legea Lui nu vor face în chip deliberat nimic ce ar jigni conștiința altora.

[„A Domnului”, KJV]. Dovezi textuale atestă (cf. p. 10) omiterea propoziției „pământul este al Domnului, și toată plinătatea lui”. Totuși, e bine atestată în v. 26.

1 Corinteni 10:29

29. Altuia. Apelul lui Pavel în versetul acesta e bazat pe faptul că iubirea creștină nu va jigni cu știință sentimentele altuia fără a fi necesar, sau să creeze o falsă impresie și în felul acesta să ducă pe cineva în păcat (vezi cap. 13:4-6). Fratele mai slab care nu înțelege pe deplin problema probabil va critica și condamna pe celălalt care e dispus să facă compromis cu idolatrii. Acesta fiind cazul, pentru ce ar trebui cineva să acționeze de așa manieră încât să se expună la o astfel de acuzație? Nu ar fi mai bine a se abține de a mânca din mâncarea aceea, și în felul acesta să evite orice înțelegere greșită sau producere zadarnică de jignire? Drepturile și privilegiile cuiva ar trebui să fie lăsate repede la o parte pentru ca un frate să nu fie rănit (vezi Rom 15:1, 2; 1Cor. 10:24, 33; 13:5; Filip 2:4). Creștinii ar trebui să se ferească de a-și exercita libertatea în așa fel încât să se pună o piatră de poticnire pe calea altora, sau ca ei înșiși să fie vorbiți de rău.

Slobozenia mea. [„Libertatea mea”, KJV]. Versetul 29 (partea a doua) și v. 30 pot să reprezinte strigătul de protest al fratelui mai tare, pe care Pavel pare că îl prezintă ca protestând contra restrângerii libertăților lui (vezi v. 30).

1 Corinteni 10:30

30. Aducând mulțumiri. [„Prin har”, KJV; „Și mulțumesc”, G. Gal]. Aici însemnând „cu mulțumire”, o referire cu privire la rugăciunea de mulțumire la masă. În ce privește fundalul enunțării din v. 30, vezi v. 29. Dacă un om mulțumește lui Dumnezeu pentru ceea ce mănâncă, și poate să o facă fără muștrări de conștiință, pentru ce să fie criticat?

Vorbit de rău. Gr. blasphemo, „a rosti invective contra”, „a vorbi de rău”, „a defăima”.

1 Corinteni 10:31

31. Fie că. În concluzie, Pavel prezintă o regulă simplă, ușor de înțeles, totuși cuprinzătoare, profundă, și extinsă. Conștient, și cu hotărâre care nu se clatină, creștinul trebuie să facă totul, chiar și lucrurile obișnuite ale vieții, în așa fel încât Dumnezeu și nu omul, să fie onorat. O asemenea purtare cere o dedicare zilnică a tuturor puterilor minții și trupului lui Dumnezeu, și o zilnică supunere a întregii ființe față de Duhului Său (vezi Prov 18:10; 1Cor 15:31; 2Cor. 4:10; Cols 3:17).

Fie că mâncați, fie că beți. În primul rând aplicația e la chestiunea a mânca sau a bea ceva ce are vreo parte în cultul idolatru, dar îndemnul are o aplicație generală la hrană și băutură de toate felurile. Oamenilor li s-a dat puterea de a alege, dar creștinul va exercita alegerea sa totdeauna în așa fel încât să capete aprobarea lui Dumnezeu. Atât sănătatea cât și caracterul trebuie să fie protejate (vezi 2T 70; Ed. 195). Mâncarea și băutura sunt de importanță majoră în legătură cu păstrarea sănătății. Multe boli care chinuiesc oamenii sunt datorită greșelilor în dietă (vezi MH 295; CD 122, 123). Dumnezeu cere oamenilor să îngrijească de trupurile lor și să le păstreze în stare de a fi temple ale Duhului Său (vezi 1Cor 6:19, 20). Creștinii trebuie să învețe cum să aleagă mâncarea și băutura aceea care nu va dăuna trupului, ci va promova sănătatea, atât intelectuală cât și corporală (vezi CD 118, 119). Israelitilor din vechime li se dăduse asigurarea că Dumnezeu îi va păstra în sănătate dacă vor asculta de instrucțiunile Lui (vezi Exo 15:26; Deu 7:12-15; cf. cap. 58-61). Lucrul acesta El îl va face pentru poporul Său dacă ei vor urma sfatul Lui și vor introduce în trupul lor numai acele lucruri care sunt în armonie cu legile Lui (vezi Gen 1:29; 3:18; Lev 11:2-31; Ecl 10:17; 1Cor 10:6; CD 121; MH 113; DA 824; CH 168). Idealul creștin este dieta originară procurată de Creator în Eden (Gen 1:29).

Fie că faceți altceva. [„Orice faceți”, KJV; „Ori altceva de faceți”, G. Gal.]. Îndemnul e lărgit pentru a cuprinde toate acțiunile și planurile vieții. Creștinii nu au libertatea de a urma îndemnul inimii firești, neconvertite și impulsurile trupului nerenăscut. Ei au obligația de a aduce fiecare gând, cuvânt și faptă în armonie cu voia descoperită a lui Dumnezeu (vezi Cols 3:17; 1Pet 4:11; AA 482, 483; 2T 590, 591). Religia lui Hristos se ocupă de toate treburile omului, fie în domeniul fizic, intelectual sau spiritual. Răscumpărarea procurată în Hristos este o răscumpărare deplină care se aplică la omul întreg (vezi Rom 8:5-9, 13, 14; 1Cor 9:27; Gal 5:16, 24; 1Tes 5:23; CH 67, 68).

Slava. Sau „onoarea” (vezi Rom 3:23). Cel dintâi motiv al creștinului pentru trăirea în armonie cu legile lui Dumnezeu ar trebui să fie de a promova onoarea lui Dumnezeu. Motivul acesta pornește din iubirea lui Dumnezeu și din dorința lui de a plăcea Făcătorului său (vezi Ioan 14:15; 1Ioan 5:3). Toate energiile sufletului ar trebui să fie folosite pentru propășirea intereselor împărăției lui Dumnezeu, și în felul acesta să onoreze pe Dumnezeu.

1 Corinteni 10:32

32. Să nu fiți pricină de poticnire. [„Nu fiți piatră de poticnire”, G. Gal]. Creștinii nu ar trebui niciodată să acționeze în așa fel încât alții să fie duși în păcat prin influența lor (vezi Rom 14:13). Aici sunt menționate trei categorii de oameni și avertizarea este contra jignirii oricăreia dintre ele. Aceste trei categorii cuprind întreaga comunitate în orice loc, iudei, creștini, păgâni. Credincioșii corinteni trebuiau să evite jignirea iudeilor prin faptul că aveau legătură cu idolatria, deoarece iudeii aveau oroare de idoli și de cultul lor. Creștinii nu trebuia să facă nimic ce i-ar fi determinat pe ei să creadă că treceau cu vederea sau aprobau cultul idolatru; a face aceasta, ar fi însemnat a-i face să aibă și mai mult prejudecăți față de creștini

și a-i întări în opoziția lor. Așadar, credincioșii ar fi trebuit să se țină departe de praznicele idolești. Neamurile, adică toți cei care nu erau nici iudei și nici creștini, erau atașate de închinarea lor la idoli și căutau să o justifice pe orice cale cu putință. Creștinii nu trebuia să facă nimic care să-i încurajeze. Mulți membri ai bisericii din Corint nu erau atât de pe deplin convinși de adevărata natură a idolatriei, cum ar fi trebuit să fie, și frații mai tari erau îndemnați să fie atenți să evite orice purtare care ar fi zăpăcit astfel de membri în gândirea lor. Principiul acesta e de aplicație perpetuă. Niciodată un creștin nu ar fi trebuit să facă ceva care ar fi jignit fără rost pe cineva, fie el iudeu, păgân sau frate creștin. El ar fi trebuit să caute să conducă pe cei care nu cunoșteau pe Dumnezeu la o recunoaștere a bunătății, înțelepciunii și iubirii Lui, în felul acesta împlinind marele scop al răscumpărării lor, care este înțelepciunea lui Dumnezeu (vezi Isa 43:25; Eze 36:22, 23; Ioan 17:23). Lumea caută pacea sufletului, dar e numai o singură cale sigură de a afla pacea adevărată, și anume de a urma sfatul lui Pavel.

1 Corinteni 10:33

33. Să plac tuturor. Pavel avea scopul suprem de a salva oameni, și era pregătit de a face tot ce se putea face în chip legitim pentru atingerea acestui obiectiv; de aceea, el era hotărât să pună interesele altora mai pe sus de interesele sale personale, pentru ca să-i poată atrage la Hristos. El a căutat să evite trezirea prejudecății neinsistând fără rost asupra drepturilor sale sau prin agitarea opoziției. Împărăția lui Hristos e stabilită pe principii cu totul diferite de acelea pe care sunt întemeiate împărățiile lumii acesteia. Gândurile omului sunt în chip firesc potrivnice gândurilor lui Dumnezeu din cauza naturii lui păcătoase (vezi Psa 51:5; Rom 8:6,7). Omul caută în mod natural să se înalțe pe sine, să-și afirme propriile sale idei și opinii indiferent de sentimentele și opiniile altora, dar creștinul se tăgăduiește pe sine, înalță pe Hristos și își devotează viața mântuirii altora (vezi Mat 16:25; Mar 8:35; DA 550).

Mulți. Literal, „cei mulți”, însemnând majoritatea. Pavel nu făcea discriminare și nu căuta binele numai a unor anumiți oameni care corespundeau la specificările lui; el era interesat, așa cum sunt toți creștinii adevărați, în mântuirea tuturor oamenilor din toate rasele și din toate condițiile societății.

COMENTARIILE ELLEN G. WHITE

1 AA 315

1, 2 PP 282

1–5TM 98

3, 4 AA 315

4 PP 366, 411

5, 6 4T 162

5–121T 652; 2T 451

6 AA 316; CD 378

6, 7 TM 99

6–151T 284

8 AA 316

9–113T 355

11 CD 378; CT 166; DA 106; Ed 50; FE 374; MH 438; PK 177; PP 293; TM 101, 420; 1T 527, 533, 609; 3T 358; 6T 410; 8T 115, 285

11, 12 PP 457; 4T 162

12 CH 585; COL 155; CT 345, 347; MYP 73; PK 60; TM 98, 103, 238; 2T 283; 3T 445; 4T 560; 5T 483, 537, 624

12, 13 AA 316

13 AH 402; CD 154; DA 129; Ev 237; MB 118; MH 248; ML 94, 313; MYP 81; PP 421; Te 105

14 1T 277

20 GC 556; PP 685

23 9T 215

24 2T 622

31 AA 317; AH 369; CD 34, 44, 56, 111, 244, 291; CG 68, 376; CT 299; Ev 265; FE 75, 425, 427, 514; GW 128; ML 141, 161; MM 275; MYP 317, 360, 364; PP 362; Te 29, 62, 137, 148, 162, 185; TM 408; 1T 514; 2T 65, 69, 129, 262, 356, 359, 368, 405, 586; 3T 84, 163, 412; 6T 171; 9T 112, 159; WM 267

31–332T 673

33 DA 550

1 Corinteni 11:1

1. Călcați pe urmele mele. [„Fiți urmași ai mei”, KJV; „Luați-vă după mine”, G. Gal.] Gr. mimetai, “imitatori”. Cuvântul nostru „mimică” derivă de la acest cuvânt grec. Versetul acesta formează mai corespunzător concluzia cap. 10 decât introducerea la cap. 11. Cerând corintenilor să renunțe la propriile lor dorințe și plăceri din cauza altora care ar fi putut înțelege greșit motivele lor, Pavel le cere să facă numai ceea ce făcea el. El le arătase mai întâi prin propriul său exemplu cum ar fi trebuit să se poarte în raport cu voia lui Dumnezeu, și apoi, cu cuvintele acestui verset, aduce la încheiere tratarea din partea lui a chestiunii consumării de mâncăruri jertfite idolilor și participarea la praznicele idolești (vezi Rom 15:1–3; 1Cor 8:13; 9:12, 19, 22, 23).

Întrucât. [„La fel cum și eu”, KJV; G. Gal.]. Fiecare slujitor al Evangheliei lui Isus Hristos ar trebui să fie capabil de a apela la ascultătorii săi să imite exemplul său în umblarea după Domnul. Dacă nu poate, există orice motiv pentru el de a-și cerceta inima și a se ruga lui Dumnezeu să poată trăi pentru El în toate privințele, și nu pentru sine, în nimic. Pavel făcuse din Hristos modelul său, și putea în siguranță apela la corinteni să-i urmeze exemplul. Hristos este marele exemplu pentru toți oamenii, și creștinii ar trebui să se adreseze Lui pentru călăuzire și să accepte numai ceea ce este în deplină armonie cu învățătura și exemplul Lui (vezi Mat 16:24).

1 Corinteni 11:2

2. Laud. Pavel căuta totdeauna să laude pe credincioși ori de câte ori era cu putință (vezi Efes 1:15, 16; Filp 1:3–5; Cols 1:3, 4; 1Tes 1:2–4, 7, 8; 2:19, 20). Erau unele lucruri cărora era necesar ca Pavel să li se supună, lucruri care poate nu erau atât de acceptabile, dar înainte de a se ocupa de ele, el lauda unde putea. Deși ei erau oarecum întârzieri în a urma comportamentul plin de lepădare de sine și împăciuitor al apostolului, corinteni erau, totuși, în general atenți în a ține regulile purtării creștine pe care le învățaseră. E cu putință, totuși, ca Pavel să se refere la o anumită afirmare din scrisoarea pe care o scriseseră corinteni, care ar fi zis cam așa: „Întrucât scopul nostru este de a urma instrucțiunile tale, am vrea să cunoaștem părerea ta asupra subiectului acoperirii capului femeilor la serviciile religioase publice”.

Vă aduceți aminte. Printre ei apăruseră deosebiri de păreri cu privire la anumite practici în biserică, și ei căzuseră de acord să consulte pe învățătorul lor.

Învățăturile. [„Rânduielele”, KJV; „Predaniile”, G. Gal.]. Gr. paradoseis, „reguli”, „principii”, „instrucțiuni”, în alt loc tradus „tradiții” [„datinile”] (Gal 1:14), sau la singular „tradiția” [„datina”] (Mat

15:2; etc.). Cuvântul înseamnă literal „lucruri predate”. Ideea de a fi predate de la o generație la alta, nu e în chip necesar în cuvânt. Pavel se referă la rânduielile pe care le dăduse corintenilor cu privire la cultul public și purtarea particulară. El nu le predicase Evanghelia și apoi să-i fi lăsat să-și formuleze propriile lor reguli de ordine bisericească și viață socială. El făcuse lucrarea temeinică în bisericile pe care le înființase, și le-a dat instrucțiuni care făceau pe noii creștini să fie plini de încredere în închinarea lor, și în viața lor de toate zilele, că trăiau potrivit cu voia Domnului lor (vezi 1Cor 4:17; 7:17; 2Tes 2:15). Făcând așa, el a lăsat un exemplu de urmat pentru toți slujitorii Evangheliei. Converteții la credință trebuie să fie perfect instruiți cu privire la toate fazele activității bisericești și la treburile sociale și domestice pentru a fi siguri că împlinesc dorințele Domnului pentru buna lor purtare în toate privințele (vezi Ev. 337-339).

Dat. [„Predat”, KJV]. Gr. paradidomi, verbul de la paradoseis,(vezi mai sus la „învățăturile”).

1 Corinteni 11:3

3. Dar. Înainte de a răspunde la întrebarea privitoare la acoperirea cu un văl a femeilor, Pavel atrage atenția la anumite considerații care îi vor ajuta să-și formeze o opinie corectă asupra acestui subiect.

Capul. Aici însemnând „domnul” sau „stăpânul”.

Bărbat. Gr. aner, bărbat ca deosebit de femeie. Trei grade de supunere sunt introduse aici. Bărbatul trebuie să recunoască pe Hristos ca Domn și Stăpân al său; femeii, în timp ce recunoaște supremația lui Hristos ca Domn peste toți, i se cere să recunoască faptul că în viața de familie ea e pusă sub conducerea și protecția bărbatului; Hristos, deși egal cu Tatăl, (vezi Nota Adițională la Ioan 1), e prezentat ca recunoscând pe Dumnezeu drept Cap. Chiar și între egali trebuie să fie un cap. Un comitet de bărbați de rang egal încă își alege un președinte. Unii văd aici o referire la o supunere voluntară a lui Hristos în executarea planului mântuirii. (Vezi mai departe la 1Cor 15:25-28). Puterea și demnitatea soțului depinde de poziția pe care o deține față de Hristos, Capul său, de aceea, dependența soției de soț este în sensul adevărat dependența de Hristos prin soț. Dependența soției de soțul ei a fost un plan rânduit de Dumnezeu pentru binele ambilor soți (vezi PP 58, 59). Totuși, dependența aceasta nu implică în nici un fel nici cea mai mică măsură de degradare. După cum biserica nu suferă o dezonoare fiind dependentă de Hristos (vezi Efes 1:18–23; 3:17–19; 4:13, 15, 16), nici femeia nu suferă fiind dependentă de bărbat.

1 Corinteni 11:4

4. Orice bărbat. În v. 4-16 Pavel tratează subiectul acoperirii capului, îndeosebi în legătură cu serviciile religioase. Ar trebui să fie spus clar de la început că acesta este unul din pasajele pauline la care se poate să se fi aplicat cuvintele lui Petru, că Pavel a scris „unele lucruri greu de înțeles” (2Pet 3:16). Comentatorii, în general, mărturisesc despre perplexitatea în eforturile lor de a urmări argumentația lui Pavel, și în încercările lor de a descoperi întinderea aplicației rostirilor sale. Pare să fie acord între ei că Pavel se ocupă aici de principiul fundamental al bunei cuviințe religioase și al bunului gust, în contextul obiceiurilor și manierelor timpului în care el scria și ale oamenilor cărora el le scria.

Fără îndoială, anumite aspecte ale acestui principiu de bază, își găsesc expresia diferită în diferite țări. VT procură o ilustrație aleasă a lucrului acestuia. Când Moise a sosit la rugul care ardea, Domnul i-a poruncit: „Descalță-te de sandalele tale, fiindcă locul pe care stai tu, în fața Mea, este pământ sfânt!” (Exo 3:5)[KJV]. Era evident obiceiul din acea parte a lumii – și mai este de fapt încă obiceiul – de a arăta respect pentru locurile sfinte scoțând încălțăminte. Domnul, deci, cerea lui Moise să arate respectul obișnuit pentru un loc sfânt. Și cu toate acestea nici un tâlcuitor al Scripturilor nu a tras vreodată concluzia că porunca explicită a lui Dumnezeu față de Moise dă un precedent pentru cultul religios pe întreaga față a pământului, cu siguranță nu în țările occidentale. Principiul respectului cuvenit încă stă neviolat, dar metoda exprimării unui astfel de respect poate să varieze mult în funcție de loc și timp.

La fel, putem înțelege pe Pavel, în 1Cor 11:4-16, că discută cu corinteni privitor la principiul decenței și al bunei cuviințe religioase în termenii obiceiurilor specifice ale vremii. Deși surse vechi din antichitate nu ne dau o mărturie lipsită de echivoc cu privire la obiceiul în ce privește coafura la Corint sau în alte locuri, pare evident că obiceiul pare să fi considerat un cap neacoperit ca decent pentru un bărbat, dar indecent pentru o femeie. Spunem „evident”, căci dacă lucrurile n-ar fi fost așa, ar fi imposibil ca argumentul lui Pavel să aibă sens. Pornind deci, de la presupunerea logică cum că Pavel se ocupă aici cu aplicarea unui principiu la obiceiul locului și timpului, suntem în stare să luăm în chip literal și cu înțeles

cuvintele sale fără de a merge mai departe să deducem că aplicația lui specifică atunci, cere aceeași aplicare specifică astăzi. Astfel, a trage concluzia, ar cere procedeul nelogic să se renunțe la premisa pe care se sprijină cea mai mare parte a argumentației sale – obiceiul vremii – în timp ce se păstrează concluzia care depinde de premisă. Aceasta ar fi echivalent cu înlăturarea fundației unei clădiri în timp ce se caută a se rezolva și folosi suprastructura suspendată în aer.

Mai e un punct care poate fi relevant în considerarea întregului pasaj. Pavel proclama o nouă și glorioasă libertate în Evanghelie. Proclamarea aceasta avea în sine semințele principiului creștin al demnității femeii și eliberarea ei din starea inferioară în care toate femeile erau ținute în țările păgâne. El declara: „nu mai este nici iudeu, nici grec; numai este nici rob, nici slobod; nu mai este nici parte bărbătească, nici parte femeiască, fiindcă toți sunteți una în Hristos Isus (Gal 3:28). Ar fi ușor de a vedea cum unele femei convertite la creștinism ar fi putut răstălmăci și folosi rău libertatea lor în Evanghelie pentru a atrage defaimă asupra bisericii. Una din acuzațiile defăimătoare, neîntemeiate care prindea contur contra creștinismului pe măsură ce se răspândea și trecea ura oamenilor, era că creștinii erau imorali. Într-adevăr, acuzația aceasta poate să fi fost actuală pe vremea lui Pavel. Cât de necesar era deci, ca creștinii să se ferească „de orice se pare rău” [„de orice aparență rea”] (1 Tes 5:22), cât de necesar era ca ei să rețină sfatul în plus al lui Pavel că deși un anumit fel de purtare ar putea fi legal [„îngăduit”], el poate că nu era de folos (1 Cor 6:12).

Tot ce urmează în comentariul la cap. 11:4-16 ar trebui să fie înțeles în lumina acestei enunțări generale, introductive, pentru ca nu cumva pe de o parte să legăm femeilor în multe țări astăzi poveri dureroase pe care nu ar trebui să le poarte, sau pe de altă parte să facem pe Pavel să apară ca demodat și ca neavând nici o solie pentru cititorul secolului al douăzecilea.

Se roagă sau proorocește. Acestea erau aspecte importante ale cultului public. La rugăciune închinătorul este reprezentantul adunării, înaintea lui Dumnezeu în mulțumire, cerere și mijlocire; în profetizare, el este unealta Duhului Sfânt, transmițând bisericii solia lui Dumnezeu. Profetizarea menționată aici fără îndoială se referă la predicarea și învățarea publică de către oameni inspirați, deoarece un profet e cineva care vorbește pentru Dumnezeu sub inspirația Duhului Sfânt (vezi 1 Cor 12:10, 29; 14:1, 4, 22; 1 Tes 5:20; cf. 2 Pet 1:21).

Cu capul acoperit. [„Având capul acoperit”, KJV]. Gr. kata chephales ekhon, literal, „având [ceva] în jos de pe cap”. Unii gândesc că aici e o referire la practica iudeilor de a purta un șal în patru colțuri pe cap când se rugau sau vorbeau la cultul public. Șalul acesta, sau talith, era pus pe capul închinătorului când intra în sinagogă. Totuși, e îndoielnic că obiceiul acesta se înființase deja pe vremea lui Pavel. Apostolul nu implică în mod necesar că bărbații din biserica din Corint își acopereau capetele în timpul rugăciuni sau profetizării. El pare să se refere la o astfel de situație numai ca un fundal al muștrării sale pentru femeile care pare să fi considerat că e corespunzător să participe, fără să aibă capul acoperit, la funcțiunile spirituale publice menționate aici.

Capul său. Aceasta se poate referi fie la Hristos, care este Capul „fiecărui bărbat” (v. 3), sau la însuși capul literal al bărbatului, care ar fi dezonorat dacă ar fi acoperit. Bărbatul care, ca serv al Domnului său, refuză de a da respect public lui Hristos, aduce dezonoare atât asupra Domnului său cât și asupra propriului său cap. Corintul era o cetate greacă, și din considerație pentru obiceiul grec, Pavel a considerat că la închinarea publică a creștinilor din Corint, bărbații ar fi trebuit să urmeze felul obișnuit de a arăta respect prin îndepărtarea acoperământului de pe cap în prezența unui superior. Bărbații nu trebuia să procedeze ca femeile.

1 Corinteni 11:5

5. Femeie. Versetul acesta scoate în evidență contrastul care trebuie să fie păstrat între sexe, în lumina obiceiurilor curente, când iau parte la activitățile bisericești.

Proorocește. Sunt câteva cazuri relatate în VT când femei au fost înzestrate cu darul profeției, și au servit biserica în calitate de profetese (Exo 15:20; Jud 4:4; 2 Rg 22:14; Nem 6:14). La fel în vremurile NT au fost în biserică femei care au proorocit (Luca 2:36, 37; Fapte 21:9). E cu puțință ca femeile corintene să fi argumentat că la îndeplinirea funcțiilor lor spirituale, ca de pildă rugăciunea și profetizarea, ar trebui să apară neacoperite, ca bărbații (1 Cor 11:4). Unele la fel se poate să fi raționat că libertatea Evangheliei (vezi

Gal 3:28) a înlăturat obligația de a observa diferitele semne de deosebire dintre sexe. Pavel dădea pe față falsitatea raționamentului lor.

Dezvelit. [„Neacoperit”, KJV]. Gr. akatakaluptos, literal, „neavând un vâl atârând în jos [de pe cap]”. Era ceva obișnuit pentru femei să-și acopere capul cu un vâl, ca dovadă că erau măritate, și ca o dovadă de modestie.

Necinstește. Având în vedere faptul că femeile din antichitate nu umblau cu capul dezvelit, ar fi fost privit ca o dezonoare pentru o femeie și pentru soțul ei dacă ea ar fi apărut în public fără de vâl, mai ales în capacitatea de conducător al cultului public. Ca o femeie să ia parte la serviciile bisericii cu capul dezvelit, ar fi dat impresia că se purta fără rușine și fără modestie, fără podoaba rușinii și a sfielii (1Tim 2:9). Pavel pare să raționeze că printr-o astfel de renunțare la vâl, o emblemă recunoscută a sexului și poziției ei, ea arată o lipsă de respect pentru soț, părinte, sexul femeiesc în general și Hristos.

Rasă. Părul scurt era uneori semnul unei femei cu o reputație rea, astfel o femeie corinteană care ar fi luat parte la serviciile publice cu capul dezvelit, ar fi putut fi privită ca una care s-a așezat pe aceeași treaptă cu o femeie vulgară, poate desfrânată.

1 Corinteni 11:6

6. Să se și tundă. Aceasta nu e o poruncă pozitivă. Înțelesul pare să fie „ea ar putea tot așa de bine să fie și tunsă”. În alte cuvinte, dacă o femeie dorea să se poarte ca un bărbat, ar fi trebuit, ca să fie consistentă, să-și taie părul după moda bărbaților. Dar o astfel de purtare ar fi putut să fie privită ca dezonorantă. De aceea, trebuia să fie cuvenit învelită.

1 Corinteni 11:7

7. Chipul. Aceasta este o referire la starea în care a fost creat omul (vezi Gen 1:26, 27). Dacă un bărbat ar fi purtat un vâl sau altă acoperitoare pentru cap, acesta ar fi fost un semn de servitute sau inferioritate. Ar fi fost impropriu pentru el să adopte un astfel de semn. El ar trebui să fie în așa fel îmbrăcat încât să nu ascundă marele fapt că el era reprezentantul numit al lui Dumnezeu pe pământ.

Slava. Gr. doxa. Cuvântul original însemna „opinie”, „reputație”, „recunoaștere”. Pe temeiul folosirii lui în LXX, înțelesul de „splendoare”, „strălucire”, „magnificență” sau „caracter”, „atribute de manifestare” (cf. la Ioan 1:14; Rom 3:23), a fost dat lui doxa de scriitorii NT. Aici expresia „slava lui Dumnezeu” pare să însemne că omul are în sine un aspect al splendorii măreției și caracterului lui Dumnezeu în măsura în care conduce treburile din sfera atribuită lui în armonie cu principiile divine. Aici avem o privire asupra mării răspunderi la care Dumnezeu a chemat pe om. Dumnezeu i-a atribuit conducerea pământului de curând creat și i-a dat „stăpânire...peste tot pământul” (Gen 1:26). În felul acesta Dumnezeu intenționa, ca prin om, să descopere grija Lui înțeleaptă și părintească plină de bunătate, protecția, purtarea de grijă și călăuzirea Sa, înaintea universului (vezi CT 33; PP 45). Nu există indicație în Biblie că această ordine a lucrurilor s-ar fi schimbat de atunci, dar reiese că unele femei din Corint încercau să o schimbe.

Slava bărbatului. În cazul femeii e folosit numai cuvântul „slavă”. Cuvântul „chip” este omis, deși și ea a fost făcută după chipul lui Dumnezeu (vezi v. 27). Aici se tratează relația dintre femeie și bărbat, nu relația ei cu Dumnezeu. Prin acceptarea voioasă din partea ei a planului lui Dumnezeu pentru familia omenească, femeia reflectă slava soțului ei, și prin el slava lui Dumnezeu, care luase astfel de măsuri înțelepte pentru omenire (vezi 3T 483, 484). Femeia a fost făcută din bărbat fiind os din oasele lui și carne din carnea lui. De unde, într-un anumit sens, tot farmecul ei, toată frumusețea și puritatea ei reflectă demnitatea și onoarea bărbatului (vezi Gen 2:22, 23). Dacă înțelegem bine pe Pavel, legătura aceasta trebuia să fie păstrată, și în biserica din Corint să fie demonstrată de femeile care apăreau în public cu capul acoperit de vâlul uzual.

1 Corinteni 11:8

8. Din femeie. Dumnezeu a creat pe Adam întâi, apoi pe Eva spre a-i fi un tovarăș potrivit pentru el (Gen 2:20-23). Crearea lui Adam a fost o creare independentă, dar lucrurile nu au fost așa cu femeia. Ea a fost făcută din bărbat, și a fost recunoscută de el ca parte din sine. Vezi Gen 2:23). Parte din slava bărbatului este că femeia a fost creată din însăși carnea și oasele sale, special pentru el, nu să fie independentă de el, nu să aibă autoritate asupra lui, ci să stea alături de el ca un „ajutor”.

1 Corinteni 11:9

9. Pentru bărbat. Versetul acesta e paralel cu adevărul expus în v. 8 și o reafirmare a lui. Raportul creării lui Adam și a Evei arată că femeia a fost creată pentru a fi completarea bărbatului. Fără de Eva, Adam nu era prevăzut cu tot ce trebuia; el nu avea pe nimeni de felul său cu care să poată conversa și împărtăși experiențele vieții, așa că Dumnezeu i-a împlinit lipsa prin crearea femeii. Ea a fost făcută pentru fericirea și mângâierea bărbatului. Ea nu urma să fie o sclavă ci o soață; nu trebuia să fie privită ca de un rang inferior, ci ca o prietenă și mângâietoare a bărbatului în viață; să împărtășească întristările și să-i sporească bucuriile; dar îndeosebi după cădere, să-i fie subordonată (vezi Gen 2:18–22; 3:16; Efes 5:22–25, 33; 1Pet 3:5–7). Soțul trebuie să fie capul familiei și conducătorul căminului; soția trebuie să-l ajute în datoriile lui, să-l mângâie în mâhnirile lui, și să ia parte cu el la plăcerile lui. Poziția ei este cu totul onorabilă și în unele privințe mai onorabilă din cauza poziției ei subordonate. Din cauza statutului ei de dependență, ea are revendicări anticipative la grija și protecția soțului ei.

1 Corinteni 11:10

10. De aceea. [„Din cauza” KJV]. Adică, datorită scopului exprimat al lui Dumnezeu la crearea femeii și a poruncii Lui lămurite cu privire la poziția ei în raport cu soțul ei, ea trebuia să se conformeze la obiceiul acceptat ca femeia să poarte un văl în public (vezi Gen. 2:18; 3:16; 1Cor. 14:34; Efes 5:22–24; 1Tim 2:11, 12; Titus 2:5; 1Pet 3:1, 5, 6).

Din pricina îngerilor. Expresia aceasta a fost înțeleasă felurit. Printre interpretările fanteziste sunt următoarele: (1) că îngerii reprezintă pe prezbiterii sau pe episcopii din biserică; (2) că îngerii reprezintă pe spionii care se presupunea că sunt prezenți la adunările creștinilor, și care ar fi împrăștiat vești nefavorabile dacă femeile ar fi fost văzute deosebite la astfel de adunări; (3) că îngerii reprezintă îngeri răi care ar fi fost ispitiți de frumusețea femeilor deosebite. Explicația cea mai simplă pare a fi că Pavel se referă la îngerii buni care sunt prezenți la programele religioase publice, și înaintea cărora femeile ar trebui să se poarte cu o dreaptă bună cuviință. Îngerii, care au o înaltă înțelegere a maiestății și măreției lui Dumnezeu, își acoperă fața cu respect când rostesc numele lui (vezi GW 178). Nu numai că orice manifestare de lipsă de respect sau de nepăsare în adunările de cult ar fi insultătoare pentru Creator, ea ar jigni și pe îngeri. Pentru îngeri e o plăcere de a onora pe Dumnezeu și de a împlini porunca Lui, cu voioasă recunoaștere a venerabilității și slavei Sale (Psa 103:20; cf. Isa 6:2, 3; Apoc 4:8). Ființele omenești au nevoie de o mult mai mare înțelegere a sfințeniei și măreției lui Dumnezeu, apropierea de El cu respect, și de a face toate lucrurile în strict acord cu voia Lui revelată (vezi Psa 29:1, 2). Dacă femeile se vor conforma la obiceiul acceptat cu privire la purtarea semnului poziției ei subordonate de teamă de a nu jigni pe îngeri, nu s-ar teme cu atât mai mult să-L jignească pe Acela căruia toate făpturile, chiar și îngerii Îi sunt supuși?

Stăpânirii. [„Putere”, KJV]. Gr. exousia, „autoritate”. Aceasta probabil se referă la semnul autorității soțului, vălul, pe care femeile îl purtau ca o recunoaștere a poziției lor sub puterea soților lor. Conformarea voioasă la acest obicei era un privilegiu onorabil, indicând că o femeie avea o poziție de respect în comunitate, deoarece ea „aparținea” cuiva, și putea solicita întreținere și protecție de la acela sub a cărui „stăpânire” [„putere”] se afla.

1 Corinteni 11:11

11. Totuși. În v. 11, 12 Pavel se ferește de o greșită înțelegere posibilă a ceea ce el spusese în v. 7-10. Toate încercările bărbaților de a se înălța mai pe sus de femei, și orice dispoziție din partea femeilor de a se retrage trebuie evitate. În viața creștină sexele sunt dependente între ele. Enunțând supremația bărbatului, și felul în care o astfel de supremație trebuie să fie indicată, chiar în cultul public, Pavel nu vrea să spună că bărbatul este independent de femeie. Bărbatul și femeia sunt aparținătorii unul altuia. Biserica nu e o biserică făcută numai din bărbați, ci și din femei care împreună cu bărbații sunt mădulare ale Aceluia în care „nu e nici bărbat nici femeie” (Gal 3:28). Nici bărbatul, nici femeia nu stau de unul singur; ambii stau esențial împreună și depind unul de altul. Această interdependență a unuia de altul e citată, ca nu cumva bărbatul să-și asume prea multă superioritate, și privind femeia ca făcută numai pentru plăcerea sa, să o trateze ca fiind inferioară, și neîndreptățită la cuvenitul respect.

În Domnul. Această relație între sexe unul față de celălalt este după intenția și îndrumarea Domnului. E intenția și porunca lui Dumnezeu ca fiecare dintre ele să fie dependente mutual, și să aibă grijă de și să promoveze binele și fericirea celuilalt. Fiecare e necesar pentru binele celuilalt, și faptul acesta ar trebui să

fie recunoscut în toată asociația lor. Bărbatul nu poate să existe fără femeie, nici femeia nu poate să existe fără bărbat, fiecare este incomplet fără celălalt. Faptul acesta ar trebui să fie cauză îndestulătoare de a împiedica înălțarea de sine a bărbatului.

1 Corinteni 11:12

12. Din bărbat. Aceasta este o referire la originea femeii, luată din punctul de vedere al omului că e ajutorul lui, tovarăsa lui, egala lui (vezi Gen 2:18, 21, 22). Înainte de depărtarea fatală de ascultarea de cerințele lui Dumnezeu, care a dus la degradarea întregului pământ, era planul lui Dumnezeu ca femeia să fie pe picior de completă egalitate cu bărbatul, dar păcatul a făcut necesară o schimbare în planul acela, și femeia a fost pusă în subordonare față de bărbat (vezi Gen 3:16; PP 46, 58, 59).

Prin femeie. Cel dintâi bărbat, Adam, a ajuns la existență printr-un act direct de creațiune din partea lui Dumnezeu, în care femeia n-a îndeplinit nici un rol, dar fiecare ființă bărbătească următoare a fost dependentă de o femeie pentru intrarea sa în lume. Dumnezeu a ales folosirea acestei metode pentru reproducerea neamului omenesc. Faptul acela ar trebui să facă pe oameni să privească cu venerație și respect procesul reproducerii omenesti, în care atât bărbatul cât și femeia sunt folosiți de Dumnezeu pentru a aduce la existență o altă ființă asupra căreia Domnul poate să reverse afecțiunea Sa și care poate avea oportunitatea de a se califica spre a fi numărată printre cei care primesc darul vieții veșnice (vezi Gen 1:28; 9:1, 7; Ioan 3:16; 1Ioan 5:11; 2Tim 4:8).

De la Dumnezeu. Totul în univers a fost creat și plănuț de Dumnezeu și există pentru voia Sa (vezi Isa 43:7; Apoc 4:11). Păcatul a influențat planul original al lui Dumnezeu, și omul a pierdut frumusețea și perfecțiunea de formă și caracter pe care le-a primit la creațiunea sa (vezi Gen 1:26, 27; PP 64, 65). Planul mântuirii caută să restatornicească pe om în perfecțiunea lui originală (Mica 4:8; PP 68). Cunoșcând că mâna lui Dumnezeu este peste toate și că El își realizează scopul în lume, atât bărbații cât și femeile ar trebui să-și înfrâneze orice tendință de a da drumul unei exprimări de plângere sau nemulțumire cu privire la felul în care Dumnezeu a aranjat lucrurile. Femeia, recunoscând mâna călăuzitoare a lui Dumnezeu, și admițând înțelepciunea și iubirea Lui, va fi mulțumită cu poziția atribuită ei de Dumnezeu. La rândul său, bărbatul va mărturisi smerit că starea prezentă nedesăvârșită a lucrurilor de pe pământ e rezultatul păcatului și nu-și va asuma o atitudine de falsă superioritate. Amândoi vor recunoaște că Dumnezeu este izvorul tuturor lucrurilor, și existența femeii din bărbat, și a bărbatului prin femeie. O astfel de acceptare inteligentă și voioasă a planului rânduit de Dumnezeu va ajuta pe soț și pe soție să ajungă la idealul acela de unire indisolubilă care e ilustrat de unirea lui Hristos cu biserica (vezi Gen 2:24; Efes 5:22, 33).

1 Corinteni 11:13

13. Voi singuri. [„Înșivă”, KJV]. După ce a tratat planul divin cu privire la relația dintre sexe, în ce privește cine să fie capul, Pavel reia chestiunea corectitudinii sau incorectitudinii faptului ca femeile să ia parte la serviciul divin public fără de văl. Credincioșii sunt aici chemați să consulte propriile lor convingeri lăuntrice fără de referire la nici o autoritate externă prin care ideile lor ar fi putut să fie influențate.

Cuviincios. Gr. prepon, „corespunzător”, „cuvinit”, „bine”. Ca femeile să fie dezvelite când iau parte la serviciul divin public, nu se potrivește cu solemnitatea ocaziei, dacă nu pentru alt motiv decât că datorită obiceiului țării, distrage atenția altor închinători. În plus, ar crea o rea impresie asupra minții unui popor păgân care ar putea participa la serviciu.

1 Corinteni 11:14

14. Firea. [„Natura”, KJV]. Aici însemnând ordinea obișnuită a lucrurilor, ceea ce este în general acceptat de oameni, obiceiul predominant. Pe vremea lui Pavel se obișnuia ca bărbații iudei, greci și romani să poarte părul scurt. La israeliți era socotit ceva dezonorant ca un bărbat să aibă părul lung, cu excepția cuiva care făcea votul de nazireat (vezi Num 6:1–5; Jud 13:5; 16:17; 1Sa 1:11; vezi Num 6:2).

1 Corinteni 11:15

15. Podoabă. [„Slavă”, KJV; „De cinste”, G. Gal.]. Pavel raționează că natura (vezi v. 14) conduce pe oameni să recunoască faptul că părul lung este un ornament și o podoabă pentru femeie, după cum părul scurt e cuviincios pentru bărbați.

Învelitoare. Gr. peribolaion, literal, „ceea ce este aruncat împrejur”. Pavel nu vrea să spună că femeia

cu păr lung se poate lipsi de vâl. Versetul 6 arată clar că femeia dezvelită încă are păr lung, despre care Pavel declară că poate tot așa de bine să fie tăiat dacă dorește să se lipsească de vâl. El pare să susțină că părul lung el însuși argumentează în favoarea decenței vâlului.

1 Corinteni 11:16

16. Iubește. [„Pare să fie”, KJV; G. Gal]. Mai degrabă, „dorește să fie”.

Ceartă de vorbe. [„Certăreț”, KJV; „Să ne găsească pricină”, G. Gal.]. Gr. philoneikos, „iubitor de ceartă”. După tot ce s-a spus asupra subiectului, era cu puțință ca încă să mai fie cineva în biserica corinteană care socotea că avea un drept să obiecteze la instrucțiunea că femeile ar fi trebuit să fie învelite, și ar fi dorit să impună învățătura sa bisericii contrariu sfatului pe care îl dăduse Pavel. O astfel de persoană trebuia să-și dea seama că Dumnezeu conduce biserica. Sa ca un tot, El nu conduce persoane izolate, și părerea personală trebuie să fie supusă la glasul bisericii atunci când gruparea credincioșilor procedează în acord cu instrucțiunile inspirate ale Domnului (vezi TM 30, 476; 5T 534, 535; 4T 239, 256, 257; 9T 257, 258). Aceasta nu excludea oportunitatea studiului și cercetării particulare, personale, individuale a adevărului. Dimpotrivă, credincioșii sunt îndemnați să „cerceteze Scripturile” și să se întemeieze personal pentru a da mărturie despre adevăr. Dar dacă cineva își formează o părere care nu e în armonie cu Biblia, ar trebui să renunțe la ea, bine știind că nu poate fi lumină în nici o doctrină sau idee care vine în conflict cu Cuvântul lui Dumnezeu (vezi Isa 8:20; Ioan 5:39; 2Tim 2:15).

Noi. Adică, apostolii, conducători ai bisericii rânduiți de Dumnezeu.

Nu avem un astfel de obicei. Apostolii nici n-au învățat și nici n-au practicat autorizarea arătării femeilor la cultul public dezvelite. Faptul că în bisericile creștine din alte locuri, mai ales din Iudea, femeile nu luau parte la servicii cu capetele dezvelite, trebuie să fi decis chestiunea pentru femeile din Corint. Neadaptarea la regula general acceptată în bisericile din alte locuri ar fi fost o sursă de conflict și jignire. Părerea și purtarea mării grupări a fraților trebuia să fie respectată, și să nu i se stea împotrivă de câțiva membri înfumurați ai bisericii din Corint. Principiul acesta e totdeauna adevărat; o persoană, sau câteva persoane n-ar trebui să considere că ideile lor sunt superioare părerii generale a bisericii ca un tot, și să caute să impună acele idei majorității, indiferent de învățăturile Scripturii și practica acceptată a bisericii (vezi Fapte 15:5, 6, 22–29; 9T 260, 261).

1 Corinteni 11:17

17. Aceste. Pronumele se referă la ceea ce urmează, și anume săvârșirea corectă a sfintei rânduieli a Sfintei Cine.

Nu vă laud. Datorită atitudinii lor încăpățănate și a nementinerii bunei cuviințe datorate la cult, mai ales cu privire la felul de a ține Sfânta Cină, Pavel nu le putea spune cuvinte de laudă. Cearta din biserică arăta prezența acolo a unui grup care dorea să dea pe față o măsură mai mare de libertate decât aceea care era posibilă în cadrul prevederilor pe care Dumnezeu le făcuse pentru poporul Său. Lupta pentru păstrarea opiniei personale, care adesea își are rădăcinile în mândrie aduce a spiritul lui Satana, care a cauzat război în cer pentru a încerca să dovedească faptul că el avea dreptate și că Dumnezeu era greșit (vezi Isa 14:12–15; Apoc 12:7–10).

Nu ca să vă faceți mai buni. [„Nu spre mai bine”, KJV]. Adunările regulate ale credincioșilor sunt intenționate pentru înălțarea spirituală și pentru a încuraja pe cei care participă să întâmpine lupta vieții cu mai multă credință și nădejde. Departe de a lauda purtarea lor și felul cum țineau ei orânduilele casei Domnului, apostolul a găsit că era necesar de a-i muștra. Mai întâi a afirmat categoric că adunările lor nu erau producătoare de rezultate bune, ci rele; și apoi a trecut la dezvoltarea acelei afirmații și să arate cum ei, îngăduiseră ca practici eronate să lipsească serviciul împărtășaniei de sfințenia și inspirația lui.

1 Corinteni 11:18

18. Mai întâi. Pavel se ocupase deja de certurile și partidele din biserica din Corint care apăruseră din deosebiri de credință și de practică (vezi cap 1:10-12). Aici poate că el se referă la obiceiul de a se aduna pe mai multe grupe separate pentru a se celebra Sfânta Cină. Această separare pe partide e cel dintâi lucru de muștrat. În cap. 12:14 el se ocupă cu al doilea lucru care are nevoie de corectare, și anume, o greșită înțelegere în ce privește natura și scopul diferitelor daruri.

Aud. Literal, „aud în continuare”. Pavel fără îndoială primea relatări repetate. Pavel avea o mare apăsare pe suflet pentru bisericile la care ajutase să se înființeze, și orice lucru care tulbura funcționarea lor ordonată era o cauză de întristare aprofundă pentru el (vezi Gal 3:1; 4:19; cf. Filip 1:7, 8; Cols 1:24).

Adunare. [„Biserică”, KJV]. Gr. ekklesia, „strângere laolaltă”, „adunare”. Ekklesia nu înseamnă o clădire, așa cum adesea înseamnă în vorbirea modernă, ci membrii bisericii.

Dezbinări. Gr. schismata (vezi cap. 1:10). Spiritul de unire și de armonie care trebuia să domine în adunările sfinților, lipsea (vezi mai sus la „mai întâi”).

În parte. Critica purtării lor în privința aceasta era oarecum potolită de expresia aceasta, care ar arăta că Pavel avea un respect prea mare pentru ei pentru a da credit deplin la tot ce se relatase despre starea lor dezbinată.

1 Corinteni 11:19

19. Partide. [„Erezii”, KJV; „Eresuri”, G. Gal.]. Gr. heireseis, singular heiresis Original heiresis însemna „alegere”, „ales”, apoi „ceea ce este ales”, „opinie”. Mai târziu a ajuns să însemne o grupă de oameni care susțineau o anumită părere, o sectă, o partidă. Aici cuvântul e folosit probabil, nu într-un sens rău, ca referindu-se la păreri. Când un număr de persoane de diferite trăsături comune se asociază strâns în comuniune creștină, în mod necesar va fi o varietate de grade de apreciere a adevărului. Aceste diferite grade de înțelegere a principiilor Evangheliei dau naștere la discuție. Discuțiile pot avea efecte sănătoase și nu e nevoie să ducă la dezbinări.

Să iasă la lumină. [„Să se dea pe față”, KJV]. Prezența în biserica corinteană a unora care erau în disarmonie cu gândul lui Hristos, făcea necesar de a da la iveală deosebiri de credință care urma să stimuleze pe credincioși să caute sârguincios o cunoaștere a voii lui Dumnezeu, și aceasta ar duce la o vădire a celor care refuzau să fie conduși de Duhul Sfânt (vezi Luc 2:34, 35; 1 Ioan 2:18, 19). În felul acesta prezența diferențelor doctrinare și diverselor opinii cu privire la metodele corecte de procedură în biserică servea ca un mijloc de a cerna biserica și de a despărți pleava de grâu.

Cei găsiți buni. [„Cei care sunt aprobați”, KJV; „Cei lămuriiți”, G. Gal.]. Adică, acei care sunt dispuși să asculte de Dumnezeu și să conlucreze cu El. Dezbinările în biserică au efectul de a da la iveală pe cei neastâmpărați, ambițioși și nemulțumiți, cei care nu sunt dispuși să fie conduși de Duhul Sfânt, dar care caută să-și facă voia, și nu sunt gata să renunțe la propriile lor păreri de dragul păcii și a armoniei în biserică. Persoane de felul acesta trebuie să fie evitate (vezi Rom 16:17). Pe de altă parte sunt unii care recunosc propria lor păcătoșenie naturală și care nu voiesc să pună nici o încredere în propriile lor păreri, dându-și seama de primejdia de a fi influențați de impulsurile, dorințele și înclinațiile cărnii neconvertite. Astfel de membri ai bisericii se declară a fi în favoarea adaptării pașnice și fericite la toate instrucțiunile lui Dumnezeu (vezi Rom 8:14; Gal 5:16, 17, 19–26). În cursul evenimentelor ce zguduie lumea întregă și care vor premerge încheierea istoriei pământului, când tuturor oamenilor li se va cere să demonstreze ascultarea lor, mulți a căror credincioșie față de adevăr a trecut aproape neobservată vor străluci atunci ca stele strălucitoare într-o noapte întunecoasă (vezi 5T 80, 81).

1 Corinteni 11:20

20. Vă adunați. [„Veniți laolaltă”, KJV]. Adică, pentru ținerea Sfintei Cine.

Nu este cu putință să mâncați. [„Să nu mâncați”, KJV]. Adică, oricare ar fi intenția, nu e cu putință în împrejurările acelea să se țină serviciul sfânt de împărtășire. Ei se adunau, desigur, pentru o cină, dar nu era Sfânta Cină. Aceasta nu se datora lipsei de înlesniri, ci lipsei de atmosferă spirituală necesară și lipsei de discernământ spiritual care ar fi dus la apreciere plină de seriozitate a însemnătății rânduielii. Corinteni nu trebuiau să-și închipuie că astfel de practici ca acelea care erau permise la ei în astfel de timpuri erau consistente cu serbarea cinei. Lăcomia, egoismul și necumpătarea sunt cu totul contrarii cu duhul Aceluia care a părăsit bucuriile cerului pentru a da tot ce avea pentru mântuirea păcătoșilor (vezi 1Cor 11:21, 22; Ioan 3:16; Filip 2:6–8).

Cina Domnului. Gr. kuiakon deipnon, literal, „o cină care aparținea Domnului”, care ar putea să

însemne o cină consacrată Domnului sau una instituită de El, sau și una și alta. Creștinii primari de obicei luau Cina Domnului după o masă a dragostei frățești, sau agape. În felul acesta întreaga acțiune alcătuită de comemorare a ultimei sărbători a Paștelui, la care Hristos a instituit rânduiala Cinei Domnului (vezi Mat 26:17–21, 26–28; 1Cor 11:23–26). Masa de dragoste era o masă la care fiecare membru contribuia cu de ale mâncării care erau consumate în comun cu toți ceilalți credincioși pentru a demonstra lămurit comuniunea iubirii din biserică creștină, o comuniune care nu cunoaște nici o distincție de castă sau clasă, care pune pe toți pe aceeași treaptă. Masa aceasta, urmată de Cina Domnului arată că toți se împărtășeau din prevederile pe care le face Dumnezeu pentru poporul Său, atât materiale cât și spirituale și că nu e părtinire manifestată față de nimeni. Obiceiul acesta a dăinuit în biserică până la finele secolului al 4-lea, când, datorită creșterii bisericii și mărimii sporite a adunărilor, s-a găsit necesar de a separa mesele de dragoste de Cina Domnului. Vezi p. 45.

1 Corinteni 11:21

21. Cina adusă de el. [„Propria lui cină”, KJV; „Demâncarea lui”, G. Gal.]. Datorită dezbinărilor și partidelor care se dezvoltaseră în sânul bisericii din Corint, spiritul de iubire și de comuniune frățească care caracterizează pe toți urmașii sinceri ai lui Isus în oarecare măsură dispăruse. Starea aceasta nefericită era dată pe față la celebrarea mesei care era presupusă a fi Cina Domnului, prin faptul că fiecare participant își aducea propria sa hrană și o mânca îl însuși, fără de nici un gând de a o împărți cu alții. Cei bogați aveau de mâncat din belșug, și cei săraci adesea nu aveau nimic. Cina care fusese instituită pentru a comemora suprema demonstrație de iubire, în felul acesta a devenit doar o masă particulară, o acțiune fără de nici un înțeles sau semnificație, pe care fiecare ar fi putut tot așa de bine să o săvârșească și acasă. Aceasta aducea sfânta rânduială a Cinei Domnului la defaimă. Schismele din biserică erau în mare măsură răspunzătoare pentru această stare de lucruri, și e cu puțință ca membrii diferitelor partide să fi mâncat separat din cauza mândriei lor, refuzând de a se smeri prin părtășie în jurul mesei Domnului.

Flămând. Credinciosul sărac, încrezându-se în iubirea fraților săi mai înstăriți, venea la masă crezând că nevoia lui va fi împlinită, dar erau dezamăgiți de egoismul și mândria necreștină a celor bogați.

Beat. Gr. methuo, „a fi beat”. Cuvântul acesta se referă clar la folosirea dezordonată de băuturi îmbătătoare până la pierderea stăpânirii de sine. Pavel sugerează că corintenii beau și mâncau până la îmbuibare la aceste petreceri, și ca rezultat, așa zisa lor sărbătorire a Sfintei Cine devenea un simplu ritual ridicol.

Se poate considera surprinzător ca creștini care trăiau în vremuri apostolice, și care fuseseră învățați de Pavel însuși, să pervertească în așa fel natura și scopul Sfintei Cine încât să o preschimbe într-o copie a fostelor lor petreceri păgâne. Trebuie să se rețină că corintenii numai de curând părăsiseră păgânismul. Ei fuseseră deprinși să se dedea la petreceri de îmbuibare în onoarea dumnezeilor lor mincinoși, și ar fi fost relativ ușor pentru ei să-și închipuie că Sfânta Cină putea fi prăznuită într-un chip similar. Dezbinările și certurile de partide care le deterioraseră experiența lor creștină nu puteau decât să le întunece vederea și să facă mai ușor pentru ei să corupă ținerea ceremoniei. Experiența aceasta a credincioșilor corinteni arată că creștinii cei noi au nevoie de instrucțiune îngrijită și prelungită și de conducere și supraveghere înțeleaptă și plină de împreună simțire până când sunt puternic înrădăcinați în adevărurile fundamentale ale Evangheliei. Compromisul cu doctrine și practici necreștine are totdeauna ca rezultat abaterea de la curățenia și simplitatea Evangheliei (vezi Deu 7:1–4; 18:9–14; 2Cor 6:14–17).

1 Corinteni 11:22

22. N-aveți case? Dacă se adunau numai ca să consume hrana și băutura adusă de ei înșiși, ar fi putut foarte bine să facă lucruri acesta în propriile lor case, și în felul acesta să evite de a aduce ocară asupra lucrării lui Dumnezeu.

Disprețuiți. Disprețuiți practica generală a întregii organizații a credincioșilor din toate locurile încât dați la o parte principiul pentru a satisface mândria voastră în partidele voastre, și pentru a mulțumi propriile voastre pofte egoiste?

Ce n-au. Adică, cei în lipsă, a căror sărăcie a fost scoasă în evidență prin felul nesimțitor în care mulți din membrii bisericii procedau la serviciile de împărtășire. Neîngrijirea de săraci la aceste ocazii, nu numai că atrăgea atenția la starea lor nenorocită, dar de asemenea dădea pe față faptul că aceia care procedau în

felul acela erau cu totul nepregătiți de a participa la ritual.

Faptul că credincioșii puteau pierde atât de mult din vedere natura sfântă și înaltă a Sfintei cine încât să permită geloziei, invidiei, lăcomiei, mândriei și neglijării celor săraci să aibă un loc în gândirea și purtarea lor, merita cea mai aspră mustrare. Astfel de lucruri arătau clar că aceia care se purtau în felul acesta erau cu totul lipsiți de duhul lui Hristos, care iubește fără părtinire pe toți și care are un respect gingaș pentru membrii lipsiți ai turmei Sale (vezi Lev 19:10; Psa 41:1; 72:4; 132:15; Prov 14:21; Isa 14:32; 58:7; Mat 26:11; Luc 14:13; Iac 2:5). Manifestarea de dispreț față de săraci, și trecerea lor cu vederea din cauza lipsei lor de binecuvântări materiale ale vieții, e privită de Domnul ca o rea tratare a Lui Însuși. Aceia care tratează în felul acesta pe cei săraci arată totala lor interpretare greșită a principiilor împărăției lui Dumnezeu (vezi Mat 25:40–46; 2T 24–29, 34–37). Ajutorarea săracilor, bolnavilor și bătrânilor este creștinismul la lucru.

Nu vă laud. Oricât ar fi căutat el să facă aceasta, nu era nimic pe care apostolul să poată lăuda în felul lor de a ține ritualul. Dimpotrivă, era mult temeii pentru o mustrare fără nici o rezervă. Situația cerea expunerea scopului Sfintei Cine, care urmează în v. 23-30.

1 Corinteni 11:23

23. Am primit de la Domnul. Pavel nu era unul dintre aceia care fuseseră de față când Hristos a instituit Sfânta Cină. Totuși el aflase despre ea, nu numai de la apostoli sau prin tradiție, ci direct de la Mântuitorul Însuși, în decursul uneia din revelațiile făcute Lui de Domnul (vezi 2Cor 12:7; Gal 1:12).

V-am învățat. [„V-am predat”, KJV]. Pavel îi învățase în chip credincios ceea ce îi descoperise Domnul în ce privește felul în care trebuia să se țină Sfânta Cină. Având în vedere această lipsă de înțelegere a adevăratei însemnătăți a ritualului, care producea abuzurile prezente, Pavel arată împrejurările solemne în care ea ar fost ținută de întâia dată de Isus și de ucenicii Săi în odaia de sus la Ierusalim (vezi Luc 22:13, 14).

A fost vândut. [„A fost trădat”, KJV]. Literal, „era în curs de a fi trădat”. Complotul pentru trădarea lui Hristos era în desfășurare, și încă nu fusese adus la îndeplinire. Chiar în timpul când Isus dădea instrucțiuni pentru rânduiala de aducere aminte a morții Sale ce urma să fie ținută, vrăjmașii Lui puneau în lucru planul lor de a-L pierde. Solemnitatea și patosul Sfintei Cine stătea în viu contrast cu atitudinea nepăsătoare și ușuratică a corintenilor la petrecerea lor de dragoste. Noaptea trădării Sale a confruntat pe Hristos cu una din cele mai amare experiențe pe care le pot suferi muritorii. Persecuția și judecarea din partea vrăjmașilor recunoscuți pe față sunt greu de suportat, dar ele nu dau același chin mental și sufletesc pe care trădarea și părăsirea din partea prietenilor îl aduc unei inimi încrezătoare (vezi Iov 19:21; Psa 38:11; Zah 13:6; Ioan 13:21, 26, 27, 30; DA 655). Reamintind bisericii corintene evenimentele acelei nopți de suferință, fără îndoială Pavel căuta să le imprime un simț al solemnei naturi a orânduiri, și în felul acesta să-i învețe că era cu totul nepotrivit ca ei să o serbeze cu îmbuibare de mâncare, îmbătare și exclusivitate îngâmfată. Pentru a aprecia adâncă însemnătatea a rânduiei, e necesar a medita la evenimentele care s-au adunat în jurul instituirii ei; și unul din evenimentele acelea, a cărei amintire are rostul să producă în suflet un simțământ de simpatie pentru Mântuitorul, era trădarea Lui de către unul care mărturisise că e un prieten (vezi Psa 41:9).

A luat o pâine. [„A luat pâine”, KJV]. Pâinea care fusese pregătită pentru cina Paștelui (vezi Mat 26:26)

1 Corinteni 11:24

24. După ce a mulțumit. Gr. eucharisteo, „a mulțumi”, de la care e derivat cuvântul „euharistie”. Termenul „euharistie” e aplicat de unii teologi la Sfânt Cină ca un sacrificiu de mulțumire pentru toate darurile lui Dumnezeu. Unii din Părinții bisericești din secolul al 2-lea au aplicat cuvântul la pâinea și vinul folosit la ritual. În raportul instituirii ritualului dat de Marcu, e folosit cuvântul eulogeo „a lăuda” sau „a binecuvânta”; în Matei dovezile textuale (cf. p. 10) favorizează exprimarea eulogeo, dar în Luca e folosit ca aici eucharisteo (vezi Mat 26:26; Mar 14:22; Luc 22:19). Ambele cuvinte au înțeles asemănător și în context dau ideea de consacrare a pâinii prin recunoașterea plină de mulțumire a îndurării și iubirii lui Dumnezeu.

A frânt-o. Plin de înțeles, Isus a frânt ceea ce urma să fie „până va veni El” (v. 26) simbolul misterios

a tot ceea ce suferințele Lui loțiitoare înseamnă pentru neamul omenesc. Actul frângerii pâinii arată în primul rând suferința ce El era pe punctul de a îndura în favoarea noastră.

Acesta este trupul Meu. În ce privește înțelesul acestei figuri de vorbire, vezi Mat 26:26. Însemnătatea spirituală a actului participării la pâinea frântă trebuie să fie înțeleasă pe fondul stării de desăvârșire originară a omului, căderii lui și răscumpărării lui prin Isus Hristos. Omul a fost creat după chipul lui Dumnezeu, atât în ce privește forma cât și caracterul; gândul lui era în armonie cu gândul lui Dumnezeu (vezi Gen 1:26, 27; PP 45). El întreținea comuniune directă cu Dumnezeu și cu îngerii și era întreținut de fructul pomului vieții (vezi Gen 2:15, 16; PP 47, 50). Dar când a păcătuit, toate acestea s-au schimbat. El a pierdut privilegiul comuniunii directe cu Dumnezeu; în loc de a fi în armonie cu Dumnezeu, s-a stricat la minte și suflet, și teama a luat locul iubirii (vezi Gen 3:8, 10, 12; Isa 59:2; Ier 17:9). Lăsat pe seama sa, omul nu putea să-și găsească drumul înapoi la Dumnezeu și la fericire, nu putea să scape din ghearele lui Satana și era sortit să piară pentru veșnicie (vezi Ier 13:20; PP 62). În îndurarea Lui necuprinsă, Dumnezeu S-a descoperit Însuși omului în persoana Fiului Său, și a făcut cu puțință refacerea chipului Său în om (vezi Psa 2:7, 12; 40:7; Ioan 14:9–11; 2Cor 5:19).

În înțelepciunea Lui, Tatăl a ales să vorbească omenirii prin Fiul Său, de aceea Fiul e numit Cuvântul lui Dumnezeu (vezi Ioan 1:1–3, 14; DA 19, 22, 23). Prin studierea și asimilarea Cuvântului lui Dumnezeu, credincioșii mențin comuniunea cu Cerul și sunt făcuți în stare să trăiască spiritual. Asimilarea aceasta a cuvintelor Sale e descrisă de Isus ca mâncarea trupului și băutul sângelui Său (vezi Ioan 6:47, 48, 51, 54–58, 63; DA 660, 661). Pâinea frântă folosită la Cina Domnului semnifică adevărul minunat că după cum omul își primește viața fizică de la Dumnezeu, care este izvorul vieții, tot așa păcătosul care se pocăiește și crede își primește viața spirituală de la Isus, Cuvântul lui Dumnezeu. Hrana fizică introdusă în corp e schimbată prin procesul digestiei în țesuturi ale creierului, mușchilor, nervilor și oaselor; și de fapt devine chiar om. În felul acesta, din punct de vedere fizic e ceea ce mănâncă. La fel acela care prin studiu introduce în mintea sa Cuvântul lui Dumnezeu, și își aduce viața la conformarea cu el prin puterea lui Dumnezeu, e schimbat dintr-un rebel, care trăiește continuu în opoziție cu Dumnezeu și deci cu propriile sale interese supreme, într-un copil iubitor și ascultător al lui Dumnezeu al cărui scop întreg în viață e de a reflecta chipul Creatorului său (vezi DA 660). Această experiență prețioasă a fost făcută cu puțință pentru om numai prin frângerea trupului lui Isus.

Se frânge. [„E frânt”, KJV]. Dovezile textuale favorizează (cf. p. 10) omiterea acestui verb.

Spre pomenirea Mea. [„În amintirea Mea”, KJV]. Expresia aceasta arată că Hristos urma să fie absent când ucenicii Săi urmau să ia Cina în viitor. Pentru a imprima în sufletul oamenilor natura îngrozitoare a neascultării, Dumnezeu ceruse de la evrei sacrificii de animale. Dar sacrificiile acestea nu puteau prin ele însele să schimbe caracterul păcătosului care aducea sacrificiul; ele nu puteau decât să îndrepte privirea la Răscumpărătorul care urma să vină, care în propriul Său trup, urma să aducă marele sacrificiu prin care omul putea să fie împăcat cu Dumnezeu. Sfânta Cină, care a urmat după amintirea pascală a eliberării din Egipt, a fost dată, nu ca un sacrificiu, ci ca să amintească viu credinciosului de tot ce s-a săvârșit pentru el prin singurul și marele sacrificiu adus de Fiul lui Dumnezeu pentru întreaga familie omenească (vezi Evr 9:25-28; 10:3, 12, 14).

Sacrificiul lui Hristos a fost desăvârșit; de aceea a putut fi adus numai o singură dată. Dar pentru a-l face de folos pentru toți cei care ar căuta iertare de păcat prin El, Isus a devenit marele preot al omului în cer după înălțarea Sa, ca să prezinte acolo meritele sacrificiului propriului Său trup frânt în favoarea păcătoșilor care se pocăiesc „până va veni El” (1Cor 11:26; Evr 4:14–16; 7:24, 25; 8:1, 6; 9:11, 12, 14, 24). În timp ce Mântuitorul slujește în favoarea noastră în cer, înfățișând înaintea Tatălui meritele sacrificiului Său, El invită pe ai Săi de pe pământ să țină rânduiala care păstrează înaintea ochilor lor taina ispășirii.

1 Corinteni 11:25

25. Tot astfel. [„În același fel”, KJV]. Adică, cu aceeași solemnitate și în același scop, și pentru a învăța același mare adevăr. Cuvintele acestea arată de asemenea că Domnul a mulțumit înainte de a invita pe ucenicii Săi să bea vinul (vezi Mat 26:27; Mar 14:23; Luc 22:17).

După cină. [„După ce a cinat”, KJV]. Nu e cu puțință de a determina la care punct din ritualul Paștelui a fost introdusă noua rânduire (vezi Ioan 13:2). Ea trebuia să fie o rânduială cu totul nouă, nu o continuare a

praznicului pascal, a cărei însemnătate a dispărut când Hristos a murit.

Acest pahar. Printr-o figură de vorbire, paharul care cuprindea vinul stă în locul conținutului lui. Paharul conținea vinul de Paște „neatins de fermentație” (vezi Mat 26:27).

Legământul. [„Testamentul”, KJV]. Gr. diatheke, „un legământ”, „o înțelegere”, „un aranjament”. Aici diatheke se referă la înțelegerea pe care a făcut-o Dumnezeu cu omul, prin care, datorită împăcării efectuate prin mijlocirea morții ispășitoare a lui Hristos, Dumnezeu urma să dea viață veșnică tuturor acelor care cred în Hristos (vezi Ioan 3:16, 36; 5:24; 1 Ioan 5:12). Că acest aranjament pentru mântuirea omului era în vigoare înainte ca Isus să vină pe pământ, e cât se poate de evident, deoarece Abraam, între alții, a fost mântuit prin credința în Răscumpărătorul făgăduit (Rom 4:3, 16–22; Evr 11:39, 40). Cum putea deci acesta să fie numit un legământ „nou”? Nu era nou din punct de vedere al timpului, ci din punct de vedere al timpului ratificării lui prin sângele lui Hristos. În ce privește legătura dintre legământul vechi și cel nou, vezi Eze 16:60.

În sângele Meu. Se obișnuia în vremurile VT să se ratifice, sau să se sigileze, învoielile făcute între două părți prin junghierea unui animal. În unele cazuri animalul era tăiat în bucăți și părțile contractante treceau printre părțile animalului despicat, semnificând prin aceasta legământul lor de credincioșie față de termenii legământului (Gen 15:9–18; Ier 34:18, 19). Vechiul legământ dintre Dumnezeu și Israel a fost confirmat prin sânge de animale (Exo 24:3-8). Noul legământ dintre Dumnezeu și om, întemeiat cu totul pe făgăduințele lui Dumnezeu, a fost ratificat prin sângele lui Isus (vezi Evr 10:12, 14, 16, 20; PP 371).

Spre pomenirea Mea. E lucru de cea mai mare însemnătate ca realitatea Golgotei, cu toate implicațiile ei, să nu lipsească niciodată din gândirea tuturor acelor care prețuiesc viața veșnică. Studiul științei mântuirii va ocupa atenția celor răscumparați în decursul veșniciei. Adevărații creștini vor dori să dea multă atenție acestei teme în timp ce așteaptă pe Domnul lor să vină (vezi Ed. 126; DA 659).

Ori de câte ori. Timpul și frecvența ținerii Paștelui fuseseră prescrise precis de Dumnezeu (Exo 12:1-20), dar nu așa este și cu Sfânta Cină. Frecvența celebrării ei e lăsată la alegerea credincioșilor. E lucru natural a gândi că aceia care iubesc pe Domnul și sunt conștienți de marea lor nevoie de El, vor fi voioși să participe adesea la sfânta slujbă a împărtășaniei.

1 Corinteni 11:26

26. De câte ori. Vezi v. 25.

Vestiți. [„Arătați”, KJV]. Gr. kaggello, „a proclama”, „a declara”. Luând parte la rânduiala Sfintei Cine, creștinii proclamă înaintea lumii credința lor în lucrarea de ispășire a lui Hristos și în a doua Lui venire. Cuvintele lui Hristos „când îl voi bea cu voi nou în împărăția Tatălui Meu” (Mat 26:29), încurajează pe urmașii Săi să privească înainte prin încercări și greutăți la ziua glorioasă când El va reveni să ia pe poporul Său din lumea aceasta de păcat în sălașul veșniciei fericiri și păci (vezi DA 659). Enunțarea aceasta cu privire la arătarea sau proclamare morții Domnului, sugerează că rânduiala nu trebuia să fie observată în secret. Ținerea ei publică adesea face o profundă impresie asupra acelor care mărturisesc.

Ar trebui să fie evident din versetul acesta că toți credincioșii trebuie să mănânce pâinea și să bea vinul la serviciul împărtășirii. Nici unul din elemente nu este consumat numai de cel care oficiază. Mâncând și bând pâinea și vinul, credincioșii declară credința lor în împăcarea deplină efectuată de trupul frânt și sângele vărsat ale lui Hristos, și în revenirea Lui în lumea aceasta pentru a lua la Sine pe ai Săi (Ioan 14:1-3). Rânduiala urmează să fie ținută cât va dura timpul, de către toți cei care sunt credincioși. Nevoia pentru ținerea ei va înceta când toți credincioșii vor vedea pe Isus față în față. Atunci nu va mai fi nevoie de nimic care să aducă aminte de El, deoarece toți Îl vor vedea așa cum este (1 Ioan 3:2; Apoc 22:4). După cum sacrificiile oferite la tabernacol pe vremea lui Moise și mai târziu la templul din Ierusalim arătau spre moartea lui Isus în tot decursul secolelor până când Hristos a venit pentru întâia dată, tot așa celebrarea Sfintei Cine declară că El a plătit prețul vinei pentru păcatele omenirii, și va continua să o declare „până va veni El” a doua oară.

1 Corinteni 11:27

27. De aceea. Adică, având în vedere ceea ce s-a spus cu privire la scopul Sfintei Cine.

Sau. [„Și”, KJV]. Mai degrabă „sau”.

În chip nevrednic. Adică fără de cuvenitul respect datorat Domnului, ale cărui suferință și sacrificiu sunt comemorate. Nevrednicia se poate spune că ar consta fie dintr-o purtare necuviincioasă (vezi v. 21), fie din lipsa de credință vitală, activă în sacrificiul ispășitor al lui Hristos.

Vinovat. Cel care nu ajunge să aprecieze datoria incalculabilă pe care o are față de Mântuitorul, și care tratează cu indiferență rânduiala pusă pentru a păstra proaspătă în mintea credincioșilor moartea lui Hristos, e vinovat de lipsă de respect față de El. O astfel de atitudine e înrudită cu aceea a celor care au osândit și au crucificat pe Domnul. Cel care dă pe față o astfel de atitudine la Sfânta Cină ar putea fi considerat ca lepădând pe Domnul și de aceea participând la vinovăția celor care L-au dat la moarte.

1 Corinteni 11:28

28. Să se cerceteze. Înainte de a lua parte la Sfânta Cină credinciosul ar trebui să-și revizuiască cu rugăciune și cu grijă viața sa de creștin, și să se asigure că e pregătit să primească binecuvântările pe care le asigură participarea la această rânduială pentru toți cei care sunt în bună relație cu Dumnezeu. Pe bună dreptate s-ar putea întreba dacă zi după zi are o experiență de moarte față de păcat și naștere din nou față de Domnul, dacă câștigă în lupta contra păcatelor care-l asaltează și dacă atitudinea lui față de alți oameni e bună. Cuvinte, gânduri și fapte ar trebui să fie cercetate, ca și deprinderile de devoțiune personală; într-adevăr, tot ce are o influență asupra progresului spre atingerea unui caracter care reflectă chipul lui Isus (vezi 2Cor 13:5; Gal 6:4). În timp ce cercetarea de sine și îndepărtarea a tot ceea ce e contrariu gândului lui Dumnezeu este o lucrare în care creștinul trebuie să se angajeze în fiecare zi (vezi Luc 9:23; 1Cor 15:31; 7T 252), Sfânta cină reprezintă o ocazie specială pentru declarația publică de noi hotărâri. În ce privește funcțiunea rânduiei spălării picioarelor, de a ajuta pe credincios să ajungă experiența necesară de pregătire, vezi Ioan 13:4-17.

Așa. După ce a făcut o îngrijită cercetare a vieții sale în legătură cu Domnul, credinciosul să se apropie de masa Domnului cu voioasă recunoștință pentru tot ceea ce Mântuitorul crucificat însemnează pentru el.

1 Corinteni 11:29

29. [„Cu nevrednicie”, KJV]. Dovezi textuale importante pot fi citate (cf. p. 10) pentru omiterea acestor cuvinte. Dacă sunt omise, sensul pasajului este: „Întrucât cel care mănâncă și bea fără să deosebească trupul”.

Osânda. Gr. krima, „judecata”, nu necesar pedeapsa viitoare și finală a celor nelegiuiți. Prin participarea cu nevrednicie la Sfânta Cină omul este expus la neplăcerea lui Dumnezeu și la pedeapsă, ca de pildă cea menționată în v. 30, 32.

Deosebește. Gr. diakrino, „a deosebi”, „a discrimina”. Aici înțelesul poate fi că cei din Corint nu făceau deosebire între o masă obișnuită și simbolurile consacrate ale rânduiei, că ei nu făceau nici o deosebire între hrana obișnuită și ceea ce era pus deoparte pentru a le reaminti despre moartea ispășitoare a lui Hristos. E o mare deosebire între lucrurile amintitoare de evenimente obișnuite din istorie și amintirea lucrării prin care s-a făcut cu putință readucerea păcătosului în favoarea divină. Credincioșii n-ar trebui să trateze orânduiala ca o simplă ceremonie comemorativă a unei întâmplări din istorie. Ea e așa ceva, și încă și mai mult; ea e un reamintitor a ceea ce păcatul a costat pe Dumnezeu și a ceea ce omul datorează Mântuitorului. Ea e și un mijloc de a păstra proaspătă în mintea credinciosului a datoriei credinciosului de a da mărturie publică despre credința sa în moartea ispășitoare a Fiului lui Dumnezeu (vezi DA 656).

1 Corinteni 11:30

30. Neputincioși și bolnavi. Comentatorii în general cred că adjectivele acestea descriu boala și suferința fizică. S-ar putea ca necumpătarea și îmbuibarea care însoțeau mesele de dragoste ce precedau sfânta împărtășanie să fi fost factori contributivi la starea de boală de care se vorbește aici. Păcatul e neascultare, și produce suferință și moarte.

Dorm. Gr. koimaomai, un cuvânt folosit adesea în Scripturi pentru a însemna moartea (Ioan 11:11, 12;

Fapte 7:60; 1Cor 7:39; 15:51; 1Tes 4:13–15). Beția și îmbuibarea aduc plata lor, care e boala și moartea. Necumpătarea păgânească dată pe față de credincioșii corinteni la petrecerile lor de dragoste se poate să fi fost de așa natură încât să merite această avertizare, dar este aplicabilă la toate cazurile de exces. Aceasta, nu este însă singura aplicație a afirmației. Ea nu poate fi separată de chestiunea ținerii nepăsătoare a Sfintei Cine însăși. Cel care, printr-o purtare nepăsătoare la împărtașanie, arată o lipsă de respect față de suferințele lui Hristos, pierde binecuvântările pe care Dumnezeu dorește ca el să le aibă. El e înclinat de a fi nepăsător și cu privire la alte porunci ale lui Dumnezeu, și în felul acesta își atrage boală, suferință și chiar moarte.

1 Corinteni 11:31

31. Judeca. Gr. diakrino „a discerne”, „a discrimina”. Diakrino e tradus „deosebește” în v. 29. Cuvântul înseamnă judecare de sine, diagnostic al propriei sale stări morale în lumina normei lui Dumnezeu. Dacă credincioșii ar cerceta strict propria lor atitudine și purtare și ar lua parte la sfântul serviciu cu respectul cuvenit, n-ar ajunge sub condamnarea lui Dumnezeu.

Judecați. Adică, de Dumnezeu. O cuvenită cercetare de sine ar scăpa pe credincioși de judecata divină. Experiența credincioșilor corinteni e relatată pentru învățătura noastră. Dacă creștinii și-ar reaminti de această experiență a bisericii primare din Corint, și ar fi atenți la cercetarea gândurilor, sentimentelor și motivelor lor, ar câștiga mai multă binecuvântare din participarea la sfânta împărtașanie, și ar evita de a merita neplăcerea lui Dumnezeu.

1 Corinteni 11:32

32. Judecați. Suferințele pe care Domnul le-a îngăduit să vină asupra corintenilor din cauza nepăsătoarei lor țineri a sfântului serviciu al împărtașaniei erau un mijloc milostiv de a trata greșelile lor. Disciplinarea era intenționată de a-i salva de continuarea într-o astfel de abatere. E mai bine ca noi să fim „pedepsiți de Domnul” în viața aceasta, și să fim conduși la schimbarea felului nostru de viață de la ceea ce nu este în acord cu voia Lui la ceea ce El aprobă, decât de a continua în păcat și a fi pierduți pentru veșnicie (vezi 1Cor 5:5; 1Tim 1:20). Suferința are ca rezultat înobilarea și curățirea vieții credinciosului adevărat (vezi Evr 12:5-11).

Osândiți odată cu lumea. Aceasta se referă la judecata finală condamnatorie, de la care nu e comutare. „Lumea” cuprinde pe toți cei care refuză de a se pocăi de păcatele lor, de a se smeri pe sine înaintea lui Dumnezeu, și de a accepta pe Isus ca Mântuitor. Aceștia sunt socotiți vrednici de moarte veșnică (vezi Psa 34:16; Eze 18:24; Mal 4:1, 2; 2Tes 1:8, 9).

1 Corinteni 11:33

33. Așteptați-vă. Două opinii sunt curente cu privire la acest verset, ambele părând să fie corespunzătoare. Unii comentatori gândesc că se referă la comportamentul cuviincios la mesele de dragoste care precedau Cina Domnului (vezi p. 45) în biserica din Corint. Alții gândesc că se referă strict la sfânta slujbă a împărtașaniei însăși. În fiecare caz avertismentul este contra dezordinii și egoismului care fuseseră practicate. Unii fuseseră beți, unii neglijaseră pe săraci. Toate acestea erau contrarii spiritului lui Hristos (vezi v. 21, 22). Dumnezeu cere ordine și un spirit ceresc în tot ce aparține de cultul Lui (vezi cap. 14:33, 40). La serviciul cel mai solemn al bisericii, Sfânta Cină, nu trebuie să fie nici o urmă de mândrie, egoism, îmbuibare, sau necumpătate; gândul trebuie să fie fixat la Hristos și la sacrificiul Său, și nu trebuie să fie îngăduit nici un loc gândurilor sau faptelor sugerate de inima firească.

1 Corinteni 11:34

34. Foame. Aceasta se referă la dorința obișnuită fizică după hrană, nu la dorința spirituală după pâinea vieții. Cina Domnului nu e intenționată să fie un timp când oamenii pot satisface foamea lor naturală. Ea e intenționată să fie un amintitor al celui mai mare și celui mai solemn eveniment și nu un praznic. Dacă toți credincioșii ar urma cu grijă instrucțiunile cu privire la ținerea Cinei Domnului care sunt date în acest capitol, ea ar fi un serviciu plin de mângâiere și de bucurie înălțătoare și sfinte (vezi DA 660, 661).

Celelalte. [„Restul”, KJV]. Pe cât se pare, mai erau și alte probleme asupra cărora fuseseră puse întrebări de credincioșii din Corint, întrebări pe care Pavel considera că le putea trata mai bine când venea el. Această afirmație arată că el plănuia să viziteze din nou Corintul, lucru pe care l-a făcut, dar nu înainte de a scrie o nouă epistolă (vezi p. 102-104, 822).

Capitolul acesta subliniază nevoia de exercitare a unei mari griji în tot ceea ce e legat de cultul divin. Închinătorii ar trebui să se apropie de El cu motive și conștiințe curate, și cu mintea ațintită la glorificarea Lui și primirea binecuvântării pe care El așteaptă să o reverse (vezi Psa 24:3-5; 29:2; 95:2, 3, 6; 100:4; Ioan 4:23, 24).

COMENTARIILE ELLEN G. WHITE

1 PP 719

3 DA 414

7 Ed 20

23-26DA 652; EW 101, 217

24 Ev 273

26 DA 149, 659

27-29DA 656

31 DA 314

1 Corinteni 12:1

1. În ce privește. Capitolul acesta marchează începutul unui nou subiect, care continuă până în capitolul 14. Subiectul e „Darurile Spirituale”, cu privire la care era fără îndoială destulă neînțelegere. E de asemenea clar că era oarecare abuz de daruri, ca și o nefericită rivalitate între posesorii de diferite daruri.

Darurile duhovnicești. Cuvântul „daruri” e adăugat corect, așa după cum contextul pare să arate clar. Darurile acestea au fost procurate pentru biserică pe o cale specială când Isus S-a înălțat la cer (Efes 4:8-11). Ele erau intenționate să funcționeze pentru scopul de a aduce biserica la unire și la o stare corespunzătoare pentru a întâmpina pe Domnul (vezi Efes 4:12-15). Ar reieși că credincioșii corinteni puseseră o întrebare cu privire la mărimea relativă a acestor daruri ale Duhului și că unii dintre ei se făleau că darurile pe care ei le aveau erau mai mari și mai importante decât cele acordate altor membri (vezi 1Cor 12:18-23). Pavel a folosit prilejul prezentat lui în felul acesta, pentru a le da instrucțiune asupra subiectului lucrării Duhului în corpul lui Hristos, biserica Lui. Duhul Sfânt al lui Dumnezeu fusese în biserică de la început (vezi AA 37, 53; PP 593, 594; COL 218). De unde darurile Duhului nu erau mărginite la vremurile NT. Lucrul acesta este evident din faptul că mulți profeți au existat în vremurile vechi. E voia și planul lui Dumnezeu ca biserica Lui să fie împuternicită prin daruri până la sfârșitul timpului (Efes 4:8, 11-13; AA 54, 55). Darurile sunt toate de la Dumnezeu; de aceea nu poate fi temeii pentru agentul omenesc să se fălească față de semenii săi pentru faptul că a fost favorizat de cer ca un instrument pentru manifestarea puterii lui Dumnezeu într-un chip deosebit pentru folosul bisericii ca un tot (vezi 1Cor 12:11).

Ar trebui să fie notat că darurile Duhului nu sunt una și aceeași cu „roada” Duhului (Gal 5:22, 23). Cele dintâi cuprind înzestrări de putere divină pentru realizarea scopului lui Dumnezeu de a desăvârși biserica Sa. Roadele Duhului sunt calități ale caracterului care apar în membrii bisericii care se predau cu totul călăuzirii Duhului Sfânt și care sunt stimulați de atributul suprem al Duhului care este iubirea (vezi 1Cor 13:13; Gal 5:22, 23; AA 388; COL 68, 69; 5T 169; 4T 355).

În necunoștință. [„Necunosători”, KJV]. Pavel era doritor ca frații corinteni să nu fie sub nici o amăgire cu privire la adevărata natură a darurilor spirituale, și buna folosire a acestor daruri în biserică. Nevoia de o clarificare a acestui subiect a apărut fără îndoială din faptul că ei numai de curând se despărțiseră de păgânism (vezi v. 2). În starea aceea fuseseră fără cunoaștere de descoperirea adevăratului Dumnezeu, și a influenței Duhului Sfânt. În felul acesta erau necalificați să-și formeze opinii corecte cu privire la aceste noi experiențe, afară de cazul că fuseseră instruiți cu grijă și acceptaseră instrucțiunea fără rezervă. Puterea care cândva îi influențase fusese frântă atunci când primiseră pe Mântuitorul, și puterea lui Dumnezeu fusese în mod special întărită în ei prin darurile Duhului.

1 Corinteni 12:2

2. Când. [„Că”, KJV]. Sensul acestui verset pare să fie mai clar în RV, care zice: „că atunci când erați păgâni, erați mânați la acei idoli muți, oricum ați fi putut fi duși”.

Păgâni. [„Neamuri”, KJV]. Gr. ethne. Termenul era folosit spre a desemna pe toți aceia care nu erau iudei, dar lua și înțelesul de „păgâni”, în gândirea creștină. Aceasta pare să fie semnificația pe care o are aici. Corinteni fuseseră păgâni, închinători la idoli, fără de nici o cunoștință de adevăratul Dumnezeu, și dedați la superstiții idolatre. Puterile care îi duceau în rătăcire erau puterile întunericului, acele duhuri rele care erau reprezentate de dumnezei mincinoși cărora ei li se închinaseră (vezi cap. 10:20). Dacă și-ar fi dat seama de avantajele care le reveniseră de când acceptaseră creștinismul, ar fi apreciat starea lor prezentă ca ucenici ai lui Hristos. Această referire la starea lor păgână anterioară e folosită de Pavel în alte locuri pentru a stimula pe creștini la recunoștință pentru îndurărilor arătate lor de Dumnezeu prin Evanghelie (vezi Rom 6:17; Efes 2:11, 12; Titus 3:3).

Vă duceți. [„Duși”, KJV]. Expresia aceasta [„duși”] arată că ei nu erau în stare să se conducă singuri, erau târâți fără a se putea împotrivi la închinarea la idoli de o putere din afară de ei – o putere care fără îndoială lucra asupra patimilor și poftelor lor cu credința că trăgeau foloase din ceremoniile lor idolatre, când în realitate ei erau ruinați prin ele.

Muți. Idolii la ale căror altare și temple ei erau mânați, fie pentru ca să se închine, ca să jertfească, sau să ceară îndrumare, sunt numiți fără glas, sau „muți”, în contrast cu viul Dumnezeu, care S-a descoperit în cuvântul Său, și care împarte urmașilor Săi daruri spirituale care îi fac în stare să vorbească în numele Lui. Domnul adesea atrage atenția la această muțenie a dumnezeilor mincinoși ai păgânilor ca un argument contra nebuniei închinării la ei (Psa 115:4, 5; 135:15–17; Hab 2:18, 19). Orice manifestări sau rostiri supranaturale veneau deci, de la puteri demonice și nu de la idolii sau dumnezeii reprezentați prin ei.

1 Corinteni 12:3

3. De aceea. Pentru ca să-și poată forma o părere corectă cu privire la lucrarea Duhului Sfânt asupra inimii oamenilor și îndeosebi în legătură cu exprimările presupuse că vin de la sursa aceea, Pavel le dădea o regulă după care se putea distinge ce era fals de ce era adevărat.

Anatema. [„Blestemat”, KJV]. Gr. anathema, „dat nimicirii” (see on Rom. 9:3). Aici se dă o regulă simplă după care se poate cunoaște dacă cineva care pretinde că e sub influența Duhului Sfânt e cu adevărat condus de Dumnezeu. Cineva care e mânat de Duhul Sfânt nu va zice despre Hristos că e anatema, sau că merită nimicirea. E de neconceput ca cineva inspirat de Duhul Sfânt să vorbească într-un chip depreciativ despre Isus, cu atât mai puțin să-L numească om blestemat și pus la o parte pentru nimicire. Orice exprimare de felul acesta e dovadă îndestulătoare că cel care îi dă glas, oricare i-ar fi pretențiile, precis nu e sub influența Duhului Sfânt. Duhul lui Dumnezeu, totdeauna și în orice împrejurare, va da onoare lui Hristos și va îndemna pe oricine e sub influența lui să iubească și să respecte numele lui Hristos (vezi 1 Ioan 4:1-3).

Isus este Domnul. Oricine nu e influențat de Duhul lui Dumnezeu nu va recunoaște că Isus este Fiul divin al lui Dumnezeu. Aceasta nu tăgăduiește posibilitatea ca să fie rostite cuvinte care ar părea să recunoască pe Hristos ca Domn sau Mântuitor, nu sub influența Duhului Sfânt, deoarece lucrul acesta s-a făcut în batjocură de oameni răi. Dar adevărata mărturisire din inimă a lui Isus ca Domn vine de pe buzele celui care e condus de Duhul (cf. Mat. 16:16, 17). Aceia care cu adevărat onorează numele și lucrarea lui Isus, dovedesc că sunt influențați de Duhul Sfânt. Nimeni nu va cultiva adevărat respect pentru Hristos și nu va iubi numele și lucrarea Lui, decât dacă e mânat de Duhul să înțeleagă natura divină a Mântuitorului. Nimeni nu poate să arate iubirea sa pentru numele și lucrarea lui Isus urmând înclinațiile și îndemnul propriei sale inimi nerenăscute. În orice caz, când o persoană este adusă să accepte pe Hristos, aceasta se face prin Duhul lui Dumnezeu. Invers, când cineva este înclinat să vorbească ușuratic de Isus, sau să defaima lucrarea Lui în vreun fel oarecare, sau să învețe doctrine contrarii Cuvântului Său, dovedește, făcând așa, că nu e condus de Duhul (vezi DA 412). Pentru prezența Duhului Sfânt ar trebui să se facă rugăciuni și această prezență să fie cultivată. Întristarea și alungarea Duhului Sfânt prin refuzarea de a urma călăuzirea Lui înseamnă a izgoni din inimă orice cunoștință adevărată despre Mântuitorul. Aceasta are ca rezultat răceală, întuneric și în cele din urmă moarte spirituală (vezi Efes 4:30; DA 587, 588).

1 Corinteni 12:4

4. Daruri. Gr. charismata, literal, „daruri ale harului”. Aici cuvântul se referă la darurile extraordinare ale Duhului Sfânt sălășluind și lucrând într-un chip special în persoane individuale. Diversitățile darurilor sunt enumerate în v. 8-11.

Același Duh. Felurile diferite de a lucra ale darurilor sunt toate produse și cârmuite de Duhul Sfânt. Aceste diferite metode de a lucra ale darurilor sunt menționate în v. 8-11. Punctul de accent al lui Pavel când se referă la aceste diferite înzestrări, e de a arăta corintenilor că întrucât toate sunt produse de Duhul, și toate au aceeași origine și același scop, nici una nu trebuie să fie disprețuită sau depreciață. Nimeni, datorită primirii unui anumit dar al Duhului, nu trebuie să privească disprețuitor asupra oricărui alt credincios pentru că nu e favorizat. Acordarea darurilor lui Dumnezeu trebuie să fie acceptată cu recunoștință, și să se dea cuvenita stimă Celui care acordă aceste puteri, și nu primitorului ca fiind în vreun fel oarecare superior semenilor săi.

1 Corinteni 12:5

5. Slujbe. [„Administrații”, KJV]. Gr. diakoniai, „ministrații”, „servicii” (vezi Rom 15:31). Cuvântul este adesea tradus „slujba” (vezi Fapte 1:17, 25; 6:4; 20:24; Rom 12:7; 1:12). Sunt diferite feluri de slujbe în biserică, dar toate sunt cârmuite de un singur Domn.

Domn. În NT termenul acesta stând singur, în general se referă la Hristos. Este unul din numele sub care era cunoscut între ucenici (Ioan 20:25). Scopul acestui verset pare să fie de a stabili faptul că toate formele diferite ale slujirii în biserică și-au avut obârșia în Hristos. Din cauza aceasta și din cauză că sunt necesare tot felul de slujiri, nici o persoană nu ar trebui să fie necuvenit mândră de numirea lui aparte într-un post de răspundere în biserică; și nici nu ar trebuie ca cineva să fie dezamăgit din cauză că i s-a încredințat un post smerit al datoriei (cf. Mat 23:8; 1Pet 5:2, 3).

1 Corinteni 12:6

6. Lucrări. Gr. energemata „lucrări” de la energie „a fi la lucru”, „a fi în acțiune”, „a opera”. Cuvântul nostru „energie” vine de la această rădăcină. În NT energemata apare numai aici și în v. 10. Cuvântul probabil se referă la lucrarea divină dătătoare de energie în biserică și probabil în natură.

Același Dumnezeu. După ce a făcut cunoscut pe Duhul Sfânt și pe Fiul în v. 4 și 5, Pavel aici completează menționarea sa a celor trei persoane ale Dumnezeirii referindu-se la Tatăl ca Cel care este originea și susținătorul tuturor felurilor înzestrări și lucrări ale puterilor spirituale pe care El le-a pus la îndemână pentru săvârșirea cu efect a lucrării bisericii Sale. Sunt diferite „daruri”, „slujbe” și „lucrări”, dar toate purced de la un singur Dumnezeu, un singur Domn și un singur Duh, adică de la Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt.

1 Corinteni 12:7

7. Arătarea Duhului. Aceasta poate fi înțeleasă fie ca o manifestare pe care Duhul o dă, sau ca o manifestare care descoperă Duhul Sfânt în adevărata Sa natură și adevăratele Sale lucrări. Înțelesul nu e prea diferit. Referirea este la daruri spirituale, care erau manifestări produse de Duhul, și în același timp manifestări care dau pe față caracterul și lucrarea Duhului.

Fiecăruia. Adică, fiecărui creștin. Reiese că darurile în biserica primară erau larg răspândite dacă nu universal conferite la diferiți membri. Totuși expresia „fiecăruia” ar putea să însemne simplu, la fiecare om căruia îi este dat un dar special.

Spre folosul. Adică, pentru binele sau folosul comun al bisericii ca un tot (vezi cap. 14:4, 12). Darurile sunt împărțite după nevoile bisericii în situații speciale. În înțelepciunea lui Dumnezeu, biserica din Corint primise o înzestrare îmbelșugată cu daruri (cap 1:7). Manifestările supranaturale au întărit credința credincioșilor primari, care nu aveau dovada istorică a puterii creștinismului pe care oamenii o posedă astăzi. La fel nu aveau conducere instruită și experimentată sau bărbați calificați în Cuvântul lui Dumnezeu. Bibliile, constând numai din VT, erau rare. Pentru a umple golul și pentru a face față nevoii, daruri supranaturale au fost revărsate din abundență.

1 Corinteni 12:8

8. Să vorbească despre înțelepciune. [„Cuvânt de înțelepciune”, KJV]. Adică, exprimarea înțelepciunii. Un om care posedă acest dar era nu numai înțelept, dar și în stare să explice înțelepciunea sa altora. În ce privește o definiție a înțelepciunii și în ce privește contrastul între înțelepciune și cunoștință, vezi Prov 1:2.

Să vorbească despre cunoștință. [„Cuvânt de cunoștință”, KJV]. Adică, exprimarea cunoștinței. Cunoștința, în general vorbind, e capacitatea omului de a înțelege faptele. În legătură cu Evanghelia, ea ar fi capacitatea lui de a înțelege adevărul spiritual și a-l aranja în chip ordonat pentru prezentare altora. Această pricepere a adevărului vine din studiul Scripturilor, sau direct de la Dumnezeu prin inspirație. „Cuvântul cunoștinței”, este deci puterea de a cuvânta despre acele adevăruri, prezentându-le într-o ordine bună minții ascultătorilor, așa încât ei să fie convinși de ceea ce aud.

1 Corinteni 12:9

9. Credința. Credința despre care se vorbește aici nu este aceea pe care o posedă toți creștinii. Ea este un fel special de credință care face în stare pe posesorul ei să facă lucrări excepționale pentru Dumnezeu (vezi Mat 17:20; 21:21; 1Cor 13:2).

Darul tămăduirilor. Aici sunt indicate puteri speciale ca acelea exercitate de apostoli (Mar 16:18; Fapte 3:2–8; 14:8–10; etc.). E, natural, privilegiul tuturor de a cere vindecare pentru bolnavi și de a primi răspunsuri la rugăciune. Dar aceasta trebuie să fie altceva decât „darul tămăduirilor” despre care se vorbește aici. Pare că cei cu acest dar posedau cunoștință și îndrumare divină în lucrarea lor, și vindecau numai pe aceia cu privire la care Dumnezeu îi îndruma să-i vindece. Ei posedau în felul acesta oarecare cunoștință cu privire la consecințe.

1 Corinteni 12:10

10. Puterea să facă minuni. [„Săvârșirea de minuni”, KJV]. Ca în cazul „darului tămăduirilor” (vezi v. 9), acesta era un dar special săvârșit sub îndrumare divină. Totuși, este privilegiul celor care nu posedă darul să se roage pentru intervenție miraculoasă și să li se răspundă la rugăciunile lor dacă așa alege Dumnezeu.

Proorocia. Aceasta e puterea de a vorbi cu autoritate din partea lui Dumnezeu, sau în favoarea lui Dumnezeu, fie prin prezicerea de evenimente viitoare, fie declarând voia lui Dumnezeu pentru prezent (vezi Exo 3:10, 14, 15; Deu 18:15, 18; 2Sa 23:2; Mat 11:9, 10; 2Pet 1:21). Profeția este mijlocul ales de Dumnezeu pentru a stabili legătura dintre Sine și om (vezi Num 12:6; Amo 3:7). Întreaga Biblie a ajuns la oameni prin mijlocirea acestui dar (vezi 2Tim 3:16; 2Pet 1:20, 21). Scripturile mărturisesc despre Isus, și darul profeției numit în mod corespunzător „mărturia lui Isus” (Apoc 19:10; vezi Ioan 5:39; Apoc 12:17). Viziuni, visuri, iluminare specială a minții, sunt căi pe care lucrează acest dar al profeției (vezi Num 12:6; Apoc 1:1–3). În felul acesta agentul omenesc devine purtătorul de cuvânt al lui Dumnezeu (vezi 2Sa 23:2; Mat 3:3; 2Pet 1:21). Dumnezeu intenționa ca acest dar important al Duhului să fie cu biserica Sa până la sfârșitul timpului (vezi Ioel 2:28, 29; Apoc 12:17; 19:10). De fapt, el trebuie să fie un semn de identificare al adevăratei biserici în zilele sfârșitului (Apoc 12:17; 19:10). Lucrul acesta e numai logic, deoarece Dumnezeu a folosit canalul acesta prin care să Se descopere pe Sine și să dea soliile Sale lumii tot timpul de la căderea lui Adam în păcat.

Deosebirea duhurilor. Aceasta este capacitatea de a face deosebire între inspirația divină și cea falsă (vezi 1Ioan 4:1–3; TM 228, 229). Hristos a avertizat biserica Sa că se vor ridica profeți mincinoși, mai ales în zilele sfârșitului, și toți trebuie să fie atenți pentru a recunoaște și a respinge astfel de învățători mincinoși (vezi Mat 24:4, 5, 11, 23–25). Apostolii din biserica primară aveau capacitatea de a face deosebire între adevărații și falșii propovăduitori și mărturisitori ai creștinismului (vezi Fapte 5:1–10; 13:9–11). Era nevoie de acest dar în primele timpuri ale bisericii, când fără îndoială au fost mulți care pretindeau că au aceste daruri. Satana a fost totdeauna gata să contrafacă ceea ce era adevărat, și adesea să susțină pretențiile impostorilor, prin minuni supranaturale (2Tes 2:9; Apoc 13:13, 14).

Felurite limbi. Darul acesta e tratat pe larg în cap. 14, unde e contrastat cu darul profeției.

Tălmăcirea limbilor. Era trebuincios un dar special pentru a interpreta soliile date (vezi cap. 14:27, 28; Nota Adițională la cap. 14).

1 Corinteni 12:11

11. Unul și același Duh. Toate înzeștrările felurite puse la îndemâna bisericii sunt date de Duhul Sfânt, care lucrează în și prin credincioși. Întrucât Dumnezeu guvernează acțiunea darurilor Duhului, e lucru sănătos de a trage concluzia că ele trebuie să fie în perfectă armonie cu planul Lui general pentru încheierea lucrării Sale pe pământ. Cunoașterea faptului că toate darurile vin de la Dumnezeu ar trebui să fie îndestulător pentru a interzice orice manifestare de mândrie pentru posedarea lor.

Fiecăruia. Vezi v. 7. La fel astăzi, toți cei care se predau lui Hristos și devin membri ai bisericii Sale de pe pământ, indiferent de naționalitatea sau statutul lor social sau economic sau de realizările lor intelectuale, au asigurarea că Duhul Sfânt îi va echipa cu capacitatea de a-și îndeplini datoriile lor creștinești într-o mare măsură de eficacitate (vezi DA 823).

Cum voiește. Duhul Sfânt împarte darurile Sale credincioșilor în acord cu cunoștința sa despre capacitățile lor și cu nevoile existente în experiența fiecărei persoane. Nu e o împărțire arbitrară, ci una bazată pe cunoștință și înțelegere supremă. Marele obiectiv de a pregăti biserica să întâlnească pe Dumnezeu fără pată sau zbârcitură la venirea lui Hristos e factorul cârmuitor la distribuirea darurilor (vezi Efes 4:12, 13; 5:27; Apoc 14:5). Această declarație că darurile sunt date fiecăruia așa cum Duhul Sfânt vede că e cel mai necesar e o sursă de încurajare pentru credincioși. Ea îi asigură că ei vor primi exact capacitatea și tăria de care au nevoie pentru a trăi o viață evlavioasă și pentru a mărturisi cu putere în orice împrejurări ar fi puși.

Personalitatea Duhului Sfânt e descoperită în versetul acesta, deoarece actele de distribuire a darurilor la oameni așa cum vede el că e cel mai bine pentru interesele lor personale și ale bisericii sunt strâns legate de o persoană. Și suveranitatea Duhului e dovedită aici, deoarece El împarte darurile în totul cum Îi place.

1 Corinteni 12:12

12. Trupul este unul. Trupul omenesc este un organism, dar e compus din diferite mădulare și părți, fiecare având funcțiunea sa proprie indispensabilă și toate unindu-se armonios într-un singur tot. Deși diferitele părți ale trupului sunt separate și distincte în forma, mărimea și funcțiunile lor, toate sunt esențiale și toate se unesc pentru a alcătui corpul întreg, și toate sunt sub aceeași putere conducătoare, capul.

Hristos. Apostolul prezintă biserica drept corpul lui Hristos, arătând că el este un trup unit, Hristos fiind capul lui (vezi 1Cor 12:27; Efes 1:22, 23; Cols 1:18–24). Printr-o figură de vorbire, o parte e făcută aici să reprezinte întregul. Hristos capul bisericii, reprezintă întreaga biserică. Toți membrii bisericii sunt persoane separate, având diferite slujbe și răspunderi în biserică. Pentru însărcinările acestea, ei primesc daruri de la Dumnezeu corespunzătoare cu nevoile lor individuale, dar toți au să dea socoteală lui Hristos și sunt uniți cu El.

1 Corinteni 12:13

13. Botezați...ca să alcătuim un singur trup. [„Botezați într-un singur trup”, KJV]. Botezul la care se face referire aici e fără îndoială acela care însoțește botezul cu apă în cazul fiecărui copil cu adevărat nou născut al lui Dumnezeu (vezi Mat 3:11). Botezul cu apă e fără de valoare dacă cel care se botează nu a fost născut din nou prin Duhul Sfânt (Ioan 3:5, 6, 8). Prin lucrarea Duhului Sfânt oamenii devin mădulare ale trupului lui Hristos.

Fie iudei, fie greci. [„Fie iudei, fie neamuri”, KJV]. Oricare ar fi fost condiția anterioară de viață a omului, sau oricare ar fi fost naționalitatea lui, supunerea față de Hristos și botezul prin Duhul Său înlătură toate diferențele anterioare dintre el și ceilalți credincioși, deoarece toți sunt pe aceeași treaptă înaintea lui Dumnezeu. Nu naționalitatea contează, ci umila acceptare a lui Isus ca Mântuitor, și admiterea voioasă ca El să conducă totdeauna.

Fie robi, fie slobozi. Sau „sclavi sau eliberați”. Compară Gal 3:28; Cols 3:11. Faptul că sunt multe naționalități și categorii sociale care alcătuiesc trupul lui Hristos, sporește ideea diversității. Totuși în ciuda diversității este unitate.

Dintr-un singur Duh. [„Într-un Duh”, KJV]. Dovezile textuale atestă (cf. p. 20) omiterea prepoziției

„într-un”. Fără de ea, expresia zice: „dintr-un Duh”. Referirea este probabil la lucrarea Duhului Sfânt la data botezului, incluzând revărsarea darurilor. Unii comentatori pun expresia aceasta „toți am fost adăpați” în legătură cu participarea comună la paharul Cinei Domnului, prin care acțiune credincioșii arătau că toți aparțineau aceluiasi trup, biserica lui Dumnezeu și erau toți uniți în inimă. Totuși, forma verbului tradus „am fost adăpați” [„am fost făcuți să bem”] e de așa fel încât să se refere acțiunea băutului la un anumit timp în trecut, și nu la repetata participare la ritualul Sfintei Cine.

1 Corinteni 12:14

14. Trupul. În v. 14-26 Pavel prezintă ideea că unitatea organizației include și nu exclude, o pluralitate de mădulare. El ilustrează aceasta prin trupului omenesc, un sistem în care fiecare parte are lucrarea ei necesară. De nici o parte a trupului nu se poate dispensa în chip satisfăcător dacă trupul urmează să continue a funcționa satisfăcător. Diferitele mădulare sunt prezentate ca susținând o discuție asupra problemei acesteia într-un stil foarte dramatic.

Un singur mădular. Trupul e alcătuit din diferite mădulare, care au de îndeplinit multe funcțiuni. O varietate asemănătoare urmează să fie așteptată în biserică, și nu e de presupus că toți vor fi la fel, sau că vreun mădular pe care Dumnezeu l-a pus acolo va fi nefolositor. Nu doar o multiplicitate de părți e ceea ce îi trebuie trupului, și nu numai o multiplicitate de persoane e ceea ce cere o biserică. În ambele cazuri, ceea ce se cere este o deplină completare reciprocă a mădulelor săvârșind unit toate funcțiunile necesare pentru binele întregului. Trupul omenesc nu are loc sau nevoie de mădulare inactive care nu vin cu o contribuție la eficiența întregului organism; la fel, biserica are nevoie de membri consacrați, activi, care continuu își aduc contribuția lor la eficiența săvârșire a lucrării bisericii de câștigare de suflete pentru împărăția lui Dumnezeu (vezi 4T 590; 5T 456, 457; 6T 434, 435).

1 Corinteni 12:15

15. Nu sunt din trup. Nici un mădular al trupului nu poate pe bună dreptate spune că, deoarece nu este o altă parte având poate un loc mai mare în treburile trupului, nu e trebuincios, și așa nu e o parte esențială a trupului. Într-un fel asemănător, nici un membru al trupului lui Hristos nu poate spune că deoarece nu ocupă o anumită poziție e fără folos, și nu are o legătură esențială cu biserica. Membrul cel mai umil al bisericii e la fel un mădular al trupului lui Hristos ca și cel mai mult dotat (vezi Mat 23:8–12; Iac 3:1; 1Pet 5:3). Toți membrii sunt scumpi lui Hristos. El Și-a dat viața pentru toți. El ar fi murit chiar și numai pentru un singur suflet (vezi Luc 15:4–7; DA 480; 8T 73).

1 Corinteni 12:16

16. Ureche. Argumentația e la fel ca la v. 15 (vezi comentariul acolo).

1 Corinteni 12:17

17. Ochi. Dacă toți membrii bisericii ar avea același dar sau aceleași daruri, și dacă toți ar fi pregătiți pentru aceeași slujbă sau același fel de serviciu, faze importante ale activității bisericii în proclamarea Evangheliei ar fi neglijate și biserica ar slăbi în spiritualitate și tărie. Fiecare parte trebuie să vină cu propria ei contribuție la buna stare a trupului, altminteri nu se poate păstra maximum de eficiență.

Mirosul. Nu este nici un simț al trupului la care să se poată renunțe dacă trebuie să se asigure cea mai bună funcționare a trupului spre bucuria vieții. Simțul mirosului poate fi socotit de unii ca fiind de mai mică importanță ca auzul sau văzul, dar nu e nevoie de multă gândire pentru a înțelege că o persoană lipsită de simțul mirosului este expusă la multe riscuri pe care alții le pot evita prin capacitatea lor de a detecta lucrurile primejdioase prin nervul olfactiv. Dumnezeu nu face nimic pentru biserica Sa care să nu fie folositor. Planurile Lui pentru ea sunt bune și nu rele (vezi Ier 29:11; Efes 5:27). Toate înzestrările spirituale pe care El le-a prevăzut pentru creșterea și dezvoltarea bisericii au părțile lor importante de săvârșit, și nici una nu poate fi omisă fără pagubă. Fiecare membru ar trebui să fie atât de conștient de marea sa datorie față de Domnul, și atât de deplin supus voiei Lui, încât să aibă cea mai mare plăcere în a accepta orice loc îi este rânduit în serviciul bisericii.

1 Corinteni 12:18

18. Dumnezeu a pus. În înțelepciunea Sa, Dumnezeu a atribuit diferitelor părți ale trupului diferitele lor funcțiuni. Omul nu are control asupra acestui aranjament; el este în totul rânduit de Dumnezeu. La fel, El rânduse diferite persoane în Corint să facă diferite feluri de lucrări. Fiecare era ales potrivit înțelepciunii lui

Dumnezeu, și înzestrat cu un dar care-l făcea în stare să îndeplinească răspunderile încredințate lui (vezi v. 27, 28). Darurile erau împărțite de Dumnezeu; omul nu avea parte în repartizarea lor (vezi v. 11). Când se plânge și obiectează contra locului și lucrării sale în biserică, un membru se poate găsi în situația de răzvrătit împotriva lui Dumnezeu.

1 Corinteni 12:19

19. Toate ar fi un singur mădular. Pare să fi fost un duh de nemulțumire din partea unora din Corint față de felul cum Dumnezeu distribuise darurile. Cei care nu dețineau slujbe de frunte în biserică păreau să fie îmbufnați, considerând că dacă nu erau slujitori ai Evangheliei sau învățători n-aveau nici o însemnătate. Printr-o ilustrație de efect prin intermediul trupului omenesc, Pavel a căutat să împrăștie aceste idei false, atrăgând atenția la absurditatea care ar rezulta dacă toate părțile trupului omenesc ar fi contopite într-un singur mădular anumit, ca de pildă ochiul sau urechea.

Trupul. Pentru ca mâinile, picioarele, ochii, urechile, etc., să-și îndeplinească slujba încredințată, ele trebuie să fie unite în trup; nici unul din ele nu poate funcționa dacă legătura este întreruptă. Dacă toată țaria trupului ar fi canalizată într-un anumit mădular ca de pildă ochiul, toate celelalte părți ar suferi, și ochiul însuși ar deveni nefolositor. În felul acesta Pavel scoate în evidență că orice amestec în planul Creatorului pentru ordonata lucrare a trupului nu e folositoare, ci dăunătoare în rezultatele ei.

1 Corinteni 12:20

20. Fapt este. [„Dar acum”, KJV]. Pacea și fericirea se găsesc în voioasa acceptare a planului lui Dumnezeu pentru făpturile Sale și biserica Sa.

Un singur trup. Unitate în diversitate, și diversitate în unitate, este aranjamentul care produce cele mai bune rezultate (vezi Eze 1:28; 10; 5T 751; GW 489). Mâna lui Dumnezeu este pentru toți, și creștinul individual se poate bucura că e considerat vrednic de o parte, fie ea cât de mică, în marea lucrare de a duce la o încheiere glorioasă planul de răscumpărare.

1 Corinteni 12:21

21. N-am trebuință. Acest verset mustră mândria acelor care se socoteau mai mult dăruți. Lor li se arată că îngâmfarea lor, care-i făcea să creadă că darurile mai mici puteau fi trecute cu vederea, este greșită. Există dependența reciprocă între diferite departamente ale vieții bisericii a uneia față de alta pentru buna funcționare a întregului. Membrii cei mai talentați ai bisericii sunt tot atât de dependenți de cei mai puțin favorizați cât și aceștia din urmă de cei dintâi. Acesta fiind cazul, nu e absolut nici un loc pentru mândria sau nemulțumirea în biserică. Fiecare parte a trupului are o anumită sarcină de îndeplinit și nelucrarea unei părți afectează eficiența tuturor celorlalte. Așa și contribuția slujbei în aparență cea mai puțin însemnată în biserică este importantă pentru lucrarea cu efect și pentru armonioasa dezvoltare a întregii organizații.

În loc de mândrie și nemulțumire, frații ar trebui să manifeste iubire și simpatie unul față de altul. Cei care par a fi mai generos înzestrați, ar trebui să se poarte cu gingășie față de frații lor mai puțin favorizați și să le ajute să știe că ei prețuiesc ceea ce fac ei pentru cauza care e iubită de toți membrii trupului lui Hristos (vezi 5T 279). Toți credincioșii să rețină că iubirea și unirea printre creștini e mijlocul lui Dumnezeu rânduit chiar de El de a informa lumea că El a trimis pe Fiul Său în lume (vezi Ioan 17:21).

1 Corinteni 12:22

22. Par mai slabe. [„Par să fie mai slabe”, KJV]. Nu e lucru sigur la care mădulare ale trupului se referă Pavel. Poate că este o aluzie la anumite părți ale trupului care par să fie structural mai slabe ca altele și au nevoie să fie protejate.

Neapărată trebuință. Un om poate continua să trăiască dacă pierde o mână, un picior, un ochi sau o ureche, dar nu poate să izbutească fără inimă, plămâni sau creier. Așa că, deși aceste membre par să fie mai slabe și cer un înveliș protector, sunt de fapt de importanță mai vitală, și deci mai folositoare, decât mădularele aparent substanțiale, ca brațele și picioarele.

1 Corinteni 12:23

23. Vrednice de mai puțină cinste. [„Mai puțin onorabile”, KJV]. Pavel nu identifică în mod specific aceste mădulare. Ele sunt fără îndoială acelea care în mod normal sunt îmbrăcate. Distincția dintre acestea și

„părțile mai puțin frumoase” pare să fie o distincție de grad, ultimele probabil referindu-se la organele sexuale și organele de excreție. Se obișnuiește a lăsa fața liberă, neîmpodobită cu îmbrăcăminte de orice fel, așa și cu mâinile; dar sunt anumite părți ale corpului pe care modestia, decența și buna cuviință cer să fie ascunse. Originea acestei practici de a acoperi anumite părți ale trupului se găsește în raportul căderii omului în păcat. Înainte de intrarea păcatului în familia omenească primii noștri părinți erau acoperiți cu un veșmânt de slavă, dar păcatul a făcut ca aceasta să fie îndepărtată și Adam și Eva, văzându-și starea lor goală, au căutat să se acopere (vezi Gen 2:25; 3:7, 10, 11; PP 45, 57). Dumnezeu așteaptă ca poporul Său să se îmbrace corespunzător, și să aibă grijă ca cerințele modestiei și curățeniei creștine să fie împlinite.

Mai multă podoabă. [„Onoare abundentă”, KJV]. Fața, care e lăsată neacoperită, e considerată a fi în chip natural plăcută, în timp ce alte părți ale trupului sunt atrăgător îmbrăcate. Aceasta pare să învețe că acei membri ai bisericii mai puțin înzestrați cu daruri spirituale decât alții, nu ar trebui să fie disprețuiți sau tratați cu milă. Darurile mai mici din biserică n-ar trebui să fie mai puțin apreciate, ci ar trebui să fie tratate cu mai multă considerație și grijă, deoarece sunt indispensabile întregului corp.

1 Corinteni 12:24

24. N-au nevoie. Prima propoziție a v. 24 poate să fie legată în chipul cel mai natural cu v. 23 ca în RV, RSV, etc. Fața, mâinile, etc., sunt lăsate neacoperite, și expunerea lor nu produce nici o jenă sau dezonoare. La fel, membrii mai talentați ai bisericii n-au nevoie de aceeași călăuzire și instrucțiune spirituală ca aceia care nu sunt atât de mult favorizați cu daruri.

A întocmit trupul. [„A combinat”, KJV]. Gr. sugkerannumi, literal „a amesteca laolaltă”. Cuvântul e aflat numai aici și în Evr 4.2. Aici cuvântul probabil înseamnă a pune laolaltă în aranjament ordonat. RSV zice „ajustat”. Dumnezeu a făcut o parte a corpului să fi dependentă de alta. Toate lucrează laolaltă în unitate armonioasă.

Mai multă cinste. În sensul de a cere mai multă atenție și grijă. Un om trebuie să lucreze și să producă bunurile care îl vor face în stare să facă veșmintele necesare pentru a îmbrăca în chip corespunzător aceste părți.

1 Corinteni 12:25

25. Dezbinare. Gr. schisma, (vezi cap. 1:10). Diferitele talente și daruri posedate de diferiți membri ai bisericii n-ar trebui să fie un motiv de alcătuirea de diferite partide în biserică. Nimeni n-ar trebui să fie făcut să aibă impresia că nu e corespunzător pentru societatea altora care au ceea ce s-ar putea privi ca daruri superioare. Pare să fie aici o referire la sciziunile care se dezvoltaseră în biserică din Corint (vezi cap. 1:10-12; 11:18). Toate părțile trupului omenesc sunt necesare, și dependente una de alta. Nici o parte nu trebuie să fie considerată ca netrebuincioasă pentru binele întregului corp. Tot așa și cu biserică. Nici un membru, oricât de slab, neînvățat, sau simplu, nu ar trebui să fie socotit ca netrebuincios sau fără de valoare. Fiecare e trebuincios la locul lui, și nu e drept de a gândi că ei aparțin la trupuri diferite și că deci nu se pot asocia laolaltă.

Îngrijească deopotrivă. [„Aceeași grijă”, KJV]. Indiferent de care parte a trupului omenesc poate fi afectată de durere sau de boală, resursele și energiile întregului trup sunt concentrate pentru înlăturarea durerii și readucerea mădularului rănit la o stare normală. La fel, în trupul spiritual, fiecare membru ar trebui să fie interesat de promovarea intereselor semenilor lor indiferent de persoană sau dar.

1 Corinteni 12:26

26. Suferă. Când unul din mădularele este rănit, întregul trup e făcut să sufere, din cauza legăturilor naturale și vitale dintre mădularul rănit și restul trupului. La fel biserică; ar trebui să fie o legătură atât de strânsă și de vie între membri încât suferința unuia să fie comunicată întregii biserici, și interesul și ajutorul activ al tuturor să fie mobilizat spre a ajuta membrele suferinde. Dacă unul suferă de sărăcie, de pildă, e răspunderea bisericii de a ajuta pe cel ce suferă prin acoperirea lipsurilor lui materiale; dacă unul e persecutat pentru credința lui, întregul grup al credincioșilor ar trebui să participe la încercarea lui și să se adune în jurul lui pentru a-i da tot sprijinul pe care i-l pot da (vezi Rom 12:13, 15, 16; Gal 6:2; 7T 292). Biserica este o organizație strâns întrețesută; în ea trebuie să fie văzută o unire care este asemănată cu aceea dintre persoanele Dumnezeirii (Ioan 17:21, 23; Rom 12:4, 5). Hristos Se identifică cu poporul Său, și când unul suferă, El simte durerea (Mat 25:40, 45; Fapte 9:5). După cum în trupul firesc o înțepătură într-un deget

este simțită prin tot brațul și în tot corpul, tot așa în trupul spiritual, când una din săgețile otrăvite ale lui Satana străbate vreun membru, întreaga biserică e afectată. Întregul trup este afectat de funcționarea anormală a celui mai mic membru.

Prețuit. [„Onorat”, KJV]. Sănătatea unui mădular al trupului e reflectată în buna stare a întregului trup. Tot așa în biserică. Onoarea care-i revine unuia dintre membrii ei prin înzestrare specială, e împărțită de toți, deoarece toți sunt folosiți de înzestrările speciale.

1 Corinteni 12:27

27. Voi. Pronumele este emfatic în versiunea greacă. Pavel se adresa credincioșilor corinteni, printre care erau unii care cauzaseră dezbinări în biserică, și alții care încă nu rupseseră deplin legătura cu idolatria, iar alții care căzuseră în imoralitate (vezi cap. 1:10, 11; 3:3; 5:1, 2; 8:1). Ei trebuiau să aibă grijă să fie membri zdraveni, sănătoși, făcându-și propria lor parte în lucrarea bisericii. Ei ar trebui să fie credincioși și sinceri față de Hristos și unul față de altul, neînvidioși față de nici unul din frați.

Trupul lui Hristos. Compară Efes 1:22, 23; 4:4, 12, 16; 5:23, 30; Cols 1:18, 24; 2:19; 3:15. Membrii bisericii trebuie să fie supuși voii lui Hristos în toate lucrurile la fel cum toate părțile trupului sunt îndrumate de voința capului; și la fel cum toate mădulele trupului păstrează legătura vie cu capul și unele cu altele, tot așa credincioșii vor păstra legătura unii cu alții, ca mădulele ale aceluiași trup, toți supuși aceluiași Cap, Hristos.

În parte. Gr. ek merous, literal, „din parte”, aici însemnând „individual”, „în parte”. Ideea este că fiecare membru personal are propria sa răspundere de a servi lui Dumnezeu la locul său și potrivit propriei sale funcțiuni. Lucrul acesta pare să fie dezvoltat în v. 28-31, unde diferitele funcțiuni ale membrilor bisericii individual sunt descrise în acord cu diferitele daruri date de Duhul Sfânt.

1 Corinteni 12:28

28. Dumnezeu a rânduit. [„Dumnezeu a pus”, KJV]. Literal, „Dumnezeu a pus pentru Sine”. În v. 11 Duhul Sfânt e prezentat ca dând daruri; aici acest lucru îl face Dumnezeu. Membrii Dumnezeirii lucrează împreună în unire.

[„Pe unii”, KJV; G. Gal.]. Pavel vrea să spună, pe unii apostoli, pe unii profeți, etc.

Întâi. Fără îndoială întâi nu numai din punct de vedere al timpului (vezi Mat 10:1-8; DA 290, 291) dar și în rang, ca fiind una din cele mai importante slujbe în biserică.

Apostoli. Literal, „unii trimiși”. Termenul nu trebuie limitat la cei doisprezece. Și alții au fost numiți apostoli (vezi 1Cor 15:7; Gal 1:19). Apostolii pare să fi avut jurisdicție generală asupra bisericilor.

Prooroci. Vezi v. 10.

Învățători. Cei înzestrați cu capacitate specială de a prezenta Scripturile. Ei sunt probabil aceiași cu cei care posedau „cuvântul cunoștinței”, care știau cum să desfășoare tainele împărăției lui Dumnezeu pentru mințile cercetătoare (v. 8). Predicarea și învățarea sunt de aproape aliate; predicatorul proclamă adevărul într-un fel care mișcă inima ascultătorului și-l îndeamnă la acțiune în favoarea celor ce au auzit; învățătorul ia adevărul și-l analizează și sintetizează cu atâta claritate și logică încât cei care ascultă într-adevăr înțeleg solia. Ei sunt în felul acesta făcuți în stare să arate temeiul nădejzii care a fost sădită în inima lor de predicator.

Minunilor. Săvârșirea de minuni era unul din darurile cele mai spectaculare ale Duhului. Minunile au jucat un rol hotărât în lucrarea lui Hristos pe pământ, și a dat ucenicilor Săi puterea să facă minuni (vezi Mat 10:8; DA 350, 351; EW 189). Era planul Lui ca ucenicii Lui să aibă puterea de a săvârși minuni pentru a face să înainteze lucrarea Lui pe pământ (vezi Mar 16:15-18; DA 823). Vezi 1Cor 12:10.

Tămăduirilor. Vezi v. 9.

Ajutorărilor. Gr. antilepsis, de la un verb însemnând literal, „a pune stăpânire pe”. Cuvântul apare

numai aici în NT, dar e frecvent în papirusuri cu ideea de „asistență”, „ajutor”. Darul acesta este în general înțeles a fi capacitatea conferită celor care îndeplinesc slujba de diacon în biserică, mai ales în măsura în care slujba aceasta cere servirea nevoilor săracilor și bolnavilor. Aceasta este o lucrare căreia poate că nu-i e dată atât de multă publicitate ca unora din celelalte daruri, dar cu toate acestea, slujirea este o fază importantă a vieții bisericii. A fi în stare a vizita pe bolnavi și a le da adevărat ajutor plin de împreună simțire și înțelegere, atât fizic cât și spiritual, e un mijloc puternic de a întoarce inimile la Mântuitorul. Îngrijirea de cei săraci și nevoiași prin ușurarea lipsei lor materiale se poate face satisfăcător numai de cei care sunt conduși de Duhul. Aceasta este o lucrare cât se poate de rodnică (vezi Isa 58:7; 5T 612, 613; 6T 282, 306, 307; MH 147, 148).

Cârmuirilor. Gr. kuberneseis, derivat de la un verb însemnând „a cârmui”, „a lucra în calitate de cârmaci”, de unde „a călăuzi”, „a guverna”. Kuberneseis probabil se referă la darurile administrării în biserică.

Limbi. În ce privește o definiție a acestui dar, vezi cap. 14; vezi Nota Adițională la cap. 14.

1 Corinteni 12:29

29. Toți sunt apostoli? Forma întrebării în textul grec arată că e așteptat un răspuns negativ. Versetele 29, 30 arată că Dumnezeu nu acordă același dar fiecărui credincios. Ele sunt împărțite după nevoia anumitei situații care confruntă biserica într-un anumit loc și timp. Trebuie să se rețină de asemenea faptul că darurile nu sunt pentru glorificarea și înălțarea omului înzestrat cu ele, ci pentru împlinirea planurilor și scopurilor lui Dumnezeu, care împarte puterile acestea poporului Său după plăcerea Lui, și nu după ideile și părerile omului (vezi v. 4, 5, 11). Nu toți credincioșii din Corint erau calificați de Duhul Sfânt să săvârșească îndatoririle oricărei anumite slujbe în biserică, de pildă aceea de învățător sau profet, ci distribuirea darurilor era făcută de Duhul Sfânt persoanelor pe care El le alegea spre a le folosi pentru anumite scopuri precise. Aceasta trebuia să alunge de la primitorii darurilor orice mândrie și toate ideile de superioritate față de frații lor considerați mai puțin favorizați.

1 Corinteni 12:30

30. Darul. [„Darurile”, KJV]. Versetul acesta continuă argumentația din v. 29 (vezi comentariul acolo).

1 Corinteni 12:31

31. Umblați dar după. [„Râvniți aprins”, KJV]. Gr. zeloo, „a fi zelos pentru”. Corinteni erau îndemnați să stăruiască cu râvnă în a ruga pe Domnul să toarne Duhul Său asupra lor și să le împartă darurile care sunt cele mai necesare pentru îndeplinirea rolului lor în lucrarea Lui. Înzestrarea inițială cu un dar sau cu daruri, nu e în chip necesar înzestrarea finală. Ca în parabola talanților (vezi Mat 25:11-30), credințioșia față de datorie poate duce la înzestrări sporite.

Cele mai bune. Gr. kreittona, „mai bune”, deși comparativul poate ține locul superlativului „cele mai bune”. Totuși, dovezile textuale (cf. p. 10) favorizează exprimarea „superioare”. Darurile spirituale sunt împărțite de Duhul Sfânt pentru clădirea bisericii la o stare de perfecțiune și unire în Hristos (vezi Efes 4:12, 13). Fără îndoială, aceia care se ocupă direct cu scopul principal al bisericii, și anume predicarea evangheliei, și care contribuie cel mai mult la edificarea generală (vezi 1Cor 14:1) sunt considerați a fi de primă importanță.

O cale nespus mai bună. [„O cale mai excelentă”, KJV]. Și anume, calea iubirii descrisă în cap. 13.

COMENTARIILE ELLEN G. WHITE

4 CT 314; Ev 98; 3T 446

4–12AA 92; TM 29

6 9T 145

7 COL 364

8, 9 9T 144

8–11COL 327; ML 37

11 CT 315; DA 823

12 FE 413, 466

12–277T 174

13 MH 25

13–21AA 317

14–214T 128; 5T 279; 6T 288; WM 123

24–27AA 318

26 7T 292

26, 27 WM 23

27 5T 731; 7T 296; 8T 174

28 AA 92; 3T 446

1 Corinteni 13:1

1. Chiar dacă. Pavel a enumerat și a definit locul darurilor duhului în biserică (cap. 12). Acum porcede să arate că posedarea tuturor acestor daruri și a altor calități în plus, nu face pe cineva creștin dacă nu posedă darul suprem al iubirii. Acest frumos poem în proză a fost numit „lucrul cel mai mare, cel mai tare, cel mai adânc pe care Pavel l-a scris vreodată” (Harnack).

Natura, valoarea și durata veșnică a iubirii în comparație cu darurile temporare, sunt prezentate aici. Capitolul acesta continuă discuția subiectului introdus în cap. 12, și anume, darurile spirituale. Pavel a notat faptul că diferitele înzestrări spirituale au fost conferite în așa fel încât să facă să înainteze clădirea și binele bisericii (vezi cap. 12:4-28). Acum el arată că posedarea darurilor menționate acolo, oricât de bună ar fi, poate fi întrecută de o înzestrare care e mai de valoare decât orice e descris mai înainte, și că darul acesta este la îndemâna tuturor (cf. Gal 5:22).

Limbi omenești. Aceasta poate fi o referire la puterea de exprimare care se găsește la cei mai calificați și mai talentați oratori dintre oameni, sau la limbile diferite folosite de națiunile pământului. Dacă oratorul e lipsit de iubire, una din caracteristicile fundamentale ale lui Dumnezeu, elocvența lui superioară sau îndemânarea lui în folosire limbilor e tot atât de fără valoare pentru promovarea împărăției lui Dumnezeu ca și zgomotele fără înțeles al oricărui instrument de aramă răsunător sau al chimvalului zadarnic zăngănitor (vezi Ioan 4:8; DA 22, GC 487, 493).

Îngerești. Prin aceasta Pavel se poate să se fi referit fie la darul limbilor atât de mult prețuit la Corint (vezi cap. 14), fie la vorbirea distinsă a îngerilor. Totuși, manifestarea foarte spectaculoasă a limbilor sau chiar și capacitatea de a vorbi cu limbă angelică nu conferă nici o onoare celui care îl primește, sau nu-i e de nici un folos dacă nu e însoțită de iubire. Apostolul intenționa să corecteze greșita evaluare pe care corintenii o dădeau darului limbilor și de a-i stimula să umble după iubire ca fiind înzestrarea cea mai de preț.

Dragoste. [„Caritate”, KJV]. Gr. agape, „iubire”, cel mai înalt tip de iubire, care recunoaște ceva de valoare în persoana sau obiectul care este iubit; iubire care se întemeiază pe principiu, nu pe emoție; iubire care se dezvoltă din respectul pentru admirabilele calități ale obiectului ei. Iubirea aceasta este aceea care

este văzută între Tatăl și Isus (vezi Ioan 15:10; 17:26); e iubirea răscumpărătoare a Dumnezeirii pentru omenirea pierdută (vezi Ioan 15:9; 1Ioan 3:1; 4:9, 16); este calitatea specială demonstrată în procedeele creștinilor unul cu altul (vezi Ioan 13:34, 35; 15:12–14); e folosită pentru a arăta legătura credinciosului cu Dumnezeu (vezi 1Ioan 2:5; 4:12; 5:3). Vezi Nota Adițională la Psa 36; vezi Mat 5:43, 44.

Cuvântul „caritate” nu e destul de cuprinzător pentru a arăta marea întindere a interesului pentru binele altora care e cuprinsă în cuvântul agape. Într-adevăr, „caritate” poate da o idee foarte restrânsă de ajutor de binefacere. Cuvântul „iubire” e mai bun, dar aceasta trebuie să fie înțeleasă în lumina a tot ce se spune în acest capitol cu privire la ea. Această „iubire” (agape) nu trebuie să fie confundată cu ceea ce este uneori numită iubire, o calitate alcătuită în cea mai mare parte din sentiment și emoție care are centrul în eu și dorințele eului. Agape își concentrează interesul și preocuparea spre alții și conduce la acțiune corespunzătoare.

Biserica corinteană fusese foarte mult tulburată de discordie internă care avusese ca rezultat dezbinări și partide (vezi cap. 1:11, 12). Unii se făleau cu calificațiile și darurile lor superioare (vezi cap. 3:3–5, 8, 18, 19, 21; 4:6, 7). Capitolul acesta arată că posedarea de diferite daruri ale Duhului nu ajută la nimic dacă persoana este lipsită de iubire.

Aramă. [„Alamă”, KJV]. Gr. kalcos, „alamă”, sau orice obiect făcut din alamă. Aici, modificat de „sunătoare”, se referă probabil la un gong sau o trâmbiță. Ideea este aceea a unui instrument răsunător, care face o gălăgie mare și dă aparența unei mari importanțe, dar e numai un emițător de sunete fără viață.

Zăngănitor. [„Clinchenitor”, KJV; „Gălăgios”, G. Gal.]. Gr. alalazo, un cuvânt onomatopeic, format la origine pentru a exprima strigătul scos de o armată când se avântă în luptă. De la această întrebuintăre, a ajuns să însemne facerea oricărei gălăgii puternice, ca de pildă un țipăt sau un bocet de jale. Aici alalazo e folosit pentru a descrie sunetele monotone și zăngănitore ale unui chimval.

1 Corinteni 13:2

2. Proorociei. Apostolul merge mai departe la darul mai important, deși poate mai puțin senzațional, al vorbirii ca sol inspirat al lui Dumnezeu, transmițând bisericii instrucțiuni din Cer. Superioritatea acestui dar față de acela al limbilor și al altor daruri spirituale este scoasă în evidență în cap. 14:1, 39. Profetul, care stă între Dumnezeu și oameni și descoperă voia lui Dumnezeu oamenilor, trebuie să fie dominat de iubire, altminteri soliile lui vor avea puțin efect asupra ascultătorilor.

Tainele. Gr. mysteria, (vezi Mat 13:11; Rom. 11:25). Din cauza păcatului, puterile minții s-au slăbit; capacitatea lui de a înțelege minunile vieții, atât naturale cât și spirituale, e cu mult inferioară aceleia pe care originar Dumnezeu a intenționat ca omul să o aibă (vezi Isa 6:9, 10; Ioan 12:37–40; 2Cor 4:4; 4T 585; 5T 698, 701). Îndelungi și sânguinoase studii și cercetări se cer pentru a face pe om să descopere tainele naturii, dar acestea erau ușor însușite de Adam înainte ca el să fi păcătuit (vezi PP 50, 51). Minte neconvertită, dominată de păcat, nu poate înțelege lucrurile lui Dumnezeu. Aceasta se datorează faptului că păcatul a săvârșit o completă schimbare în natura spirituală a omului, așa încât căile lui sunt diametral opuse celor ale Creatorului său (vezi Isa 55:8, 9). Profetilor, Dumnezeu vede de bine să le descopere lucrările voii Sale în favoarea oamenilor. La rândul lor, ei sunt însărcinați să învețe pe oameni cu privire la relația lor cu Dumnezeu și cu semenii lor (vezi Psa 25:14; Amo 3:7).

Știința. [„Cunoștința” KJV]. Prin „cunoștință”, fără îndoială Pavel se referă, nu la cunoștințe [sau „știință”] în general, ci la darul cunoștinței descris în cap. 12:8 „cuvântul cunoștinței”, însemnând „exprimarea cunoștinței” (vezi comentariul la cap. 12:28).

Credința. Adică, darul credinței descris în cap. 12:9 (vezi comentariul acolo).

Dragoste. [„Caritate”, KJV]. Vezi v. 1.

Nimic. După ce a notat posedarea posibilă a darurilor profetiei, înțelepciunii, cunoștinței și credinței, înzestrări spirituale distinse și foarte mult dorite, Pavel face afirmația simplă că toate aceste lucruri, oricât de admirabile și importante ar putea fi, sunt ineficace fără iubire.

Același lucru este adevărat și cu darurile dobândite, ca de pildă cunoștințele intelectuale. Satana are o mare putere intelectuală și știință care întrece pe aceea a oamenilor, dar nu e înnobilit prin aceasta (vezi 2T 171; PP 36; 5T 504). Minte care nu e predată lui Hristos și nu e stimulată de Duhul Său e sub stăpânirea lui satana, care lucrează în ea pentru a aduce la îndeplinire în ea propria lui plăcere (vezi 5T 515). În felul acesta devine aparent că simplele cunoștințe intelectuale, lipsite de calitatea dumnezeiască a iubirii, nu servește decât la a ajuta pe vrăjmaș să-și realizeze scopurile, și nu ajută cu nimic la promovarea intereselor spirituale ale oamenilor (vezi 1Ioan 4:8). Cineva care poate să fi avut mult din înțelepciunea lumii acesteia, împreună cu o înțelegere teoretică a legăturii care trebuie să existe între om și Dumnezeu, și totuși n-a avut o cunoaștere experimentală a iubirii, ar fi totuși pierdut. Străduințele lui de a face bine altora ar fi infructuoase, și marea țintă pe care ar trebui să o aibă în viață, proslăvirea lui Dumnezeu, ar rămâne neatinsă (vezi 1Ioan 4:7, 8; MB 37).

1 Corinteni 13:3

3. Împărți. [„Dărui”, KJV]. Gr. promizo, „a hrăni punând bucățele de hrană în gură”, „a împărți cu zgârcenie”, „a hrăni cu bucățele”; folosit în NT numai aici și în Rom 12:20. Aici cuvântul se poate aplica la împărțirea bunurilor la săraci în porții mici. Era probabil un lucru obișnuit pe vremea lui Pavel ca bogății să facă cu zgârcenie pomeni săracilor la poarta proprietății lor (vezi Luc 16:20, 21). Apoi, iarăși, ei probabil distribuiau pomeni în porții mici la mulți oameni așa încât să tragă folos un număr mai mare și ei să fie gata să laude pe donator. Facerea de pomeni era socotită a fi o mare virtute, și era adesea făcută ostentativ. Isus a muștrătat cu asprime dorința aceasta pentru aclamație populară (vezi Mat 6.1-4). Pavel arăta că dacă tot ceea ce ar fi avut un om ar fi fost transformat în mii de pucățele și dat altora, și totuși ar fi lipsit iubirea adevărată din viață, totul nu ar fi fost decât ipocrizie goală și fără de nici o valoare spirituală. Deși o astfel de purtare s-ar fi putut să aibă ca rezultat un bine pentru alții, nu putea să aibă aprobarea lui Dumnezeu pentru că lipseau calificările de caracter cerute.

Să fie ars. Dovezi textuale importante pot fi de asemenea citate (cf. p. 10) pentru exprimarea „așa ca să mă pot făli”. Cu această exprimare înțelesul pasajului este: „deși îmi împart toate posesiunile pentru a hrăni pe săraci, și deși predau corpul meu, ca să mă fălesc, nu-mi folosește la nimic”.

Ideea din exprimare KJV e că martirajul care e căutat pentru slăvire de sine nu are nici un merit. Pe vremea lui Pavel nu se obișnuia a se omorî oamenii prin ardere; metodele de execuție obișnuite erau împoșcarea cu pietre, crucificarea sau decapitarea cu sabia. Se pune întrebarea: De ce atunci se referă Pavel la martirajul prin ardere? Răspunsul este: Poate pentru că arderea reprezintă forma cea mai dureroasă de moarte. A-și da trupul să fie ars ar reprezenta o formă extremă de jertfire de sine. Unii au privit pasajul acesta ca profetic despre tortura grozavă cu foc de care a avut parte biserica pe vremea lui Nero. Ei văd în felul acesta în pasaj o avertizare împotriva înșelăciunii că s-ar fi putut obține vreun merit prin căutarea zadarnică a martirajului prin foc.

Nu-mi folosește la nimic. Dacă cineva care suferă martirajul prin foc nu posedă calificările de caracter reprezentate prin „iubire” (agape), nu are nădejde de viață veșnică, și în consecință a pierdut totul. Iubirea, deci, e mai de peț decât darurile Duhului pe care corintenii doreau să le aibă (v. 1, 2), sau decât faptele singure de binefacere sau lepădare de sine. Nimic nu poate lua locul iubirii (vezi Ioan 14:15, 21, 23; 15:9, 10, 12, 14; 1Ioan 4:11, 12, 16–21; 5:1–3).

1 Corinteni 13:4

4. Îndelung răbdătoare. În versetele 4-7 Pavel trece la analizarea iubirii. El scoate în evidență șapte caracteristici excelente ale iubirii și opt fapte și atitudini care sunt cu totul străine naturii ei. În această elogiare el scoate în evidență calitatea superioară a iubirii atât în aspectul ei pozitiv cât și negativ. Personificarea iubirii în aceste versete sporește frumusețea descrierii, deoarece Pavel pune în seama iubirii caracteristicile acelea care se găsesc în aceia care iubesc cu adevărat. În tot cursul paragrafului se văd întrezăriri ale greșelilor din biserica din Corint care erau în direct contrast cu excelentele calități ale iubirii.

Răbdarea sau îndelunga răbdare, într-o lume unde predomină nerăbdarea și intoleranța, e un atribut prețios. Iubirea suferă îndelung greșelile, cusururile și slăbiciunile altora. Ea recunoaște că toate ființele omenești sunt supuse greșelii, și că deci, trebuie să se manifeste cuvenita îngăduință pentru manifestări de erori care rezultă de pe urma naturii inerent păcătoase a omului. Îndelunga răbdare e opusă grabei, expresiilor și gândurilor pătimase, și iritabilității. Cuvântul acesta denotă starea mintală care face pe om să

fie liniștit și răbdător și să suporte îndelung când e oprimat, acuzat pe nedrept și persecutat (vezi Efes 4:2; Cols 3:12; 2Tim 4:2; 2Pet 3:15; cf. Mat 26:63; 27:12, 14; vezi Mat 5:10–12). Acela care este îndelung răbdător posedă unul din roadele Duhului (vezi Gal 5.22).

Plină de bunătate. Gr. *kreteuomai*, „a fi blând”, „a exercita bunătatea”. Cuvântul descrie natura milostivă a aceluia care este influențat de Duhul lui Dumnezeu, care caută pururea să dea pe față prin cuvânt și faptă o simpatie înțelegătoare pentru luptele și dificultățile altora și o apreciere a acestora. Ideea din cuvânt este că în toate împrejurările vieții, fie că sunt aspre și provocatoare, dureroase sau întristătoare, iubirea este bună și blândă. Iubirea este reversul urii, care se manifestă în severitate, mânie, asprime, lipsă de bunătate și în răzburare. Un om care cu adevărat iubește pe un altul este bun față de el, doritor de a-i face bine, delicat și curtenitor, deoarece nu dorește să-i jignească sentimentele, ci caută să-i sporească fericirea (vezi 1Pet 3:8).

Pizmuiește. Gr. *zeloo*, „a fi gelos”, fie într-un sens bun, fie în unul rău; aici într-un sens rău, „a fi invidios”, adică a da pe față sentimente rele sau neplăcute față de alții din cauza avantajelor pe care ei le au. Asemenea sentimente dau naștere la ceartă și dezbinare, cu totul contrariu învățăturilor lui Isus, deoarece El îndeamnă pe oameni să se iubească unul pe altul și să trăiască laolaltă în unire (vezi Ioan 15:12; 17:22; 1Ioan 3:23). Invidia, sau gelozia e unul din defectele omenești cele mai crude și mai de disprețuit (vezi Prov 27:4; Cant 8:6). Lucifer, îngerul înălțat care fusese privilegiat de a fi unul din heruvimii acoperitori la tronul lui Dumnezeu, a fost biruit de invidie și și-a pierdut poziția sa înaltă (vezi Isa 14:12–15; Eze 28:14, 15). De la cădere, Satana a căutat să planteze propriul său viciu înspăimântător al invidiei în inima fiecărei ființe omenești, așa ca toți să fie ruinați, așa cum era el. Numai iubirea poate să alunge gelozia. Totuși, mulțumirea cu ceea ce Domnul a îngăduit ca noi să avem nu ne lipsește de dorința plină de râvnă după darurile cele mai bune și după dorința arzătoare după calea „nespus mai bună” a iubirii, care e descrisă în capitolul acesta (vezi 1Cor 12:31).

Laudă. Gr. *perpereuomai*, „a fi vanitos”, „a se fâli”. Iubirea nu-și trâmbițează propriile sale laude; e smerită și nu încearcă să se înalțe. Cel în a cărui inimă se găsește adevărata iubire își aduce aminte de viața și de moartea lui Isus și de îndată respinge orice gând sau sugestie care ar duce la slăvirea de sine (vezi EW 112, 113). Iubirea care este un dar al Duhului privește la orice lucru bun ca venind de la Dumnezeu și acordat de El și prin urmare nu e nici un temei de fală zadarnică pentru posedarea unui anumit dar de la Dumnezeu.

Nu se umflă de mândrie. Gr. *phusioo*, „a-și da aere”, „a fi plin de sine”, „a se umfla în pene”, metaforic, „a se mândri”. *Phusioo* vine de la *phusa* „foale”. Iubirea nu umflă pe cineva cu vanitate; nu produce o stare de îngâmfare și de înălțare de sine. Expresia aceasta atrage atenția la starea subiectivă de mândrie și auto-satisfacție care atât de adesea marchează pe aceia care posedă cunoștințe și capacități superioare (vezi cap. 8:1). Iubirea nu se dedă la stimă de sine închipuită, pretinzând că are cele mai bune daruri, și în felul acesta slujind vanității. Iubirea nu produce idei de importanță de sine, și nici nu caută măgulire din partea altora pentru nimic ce a fost săvârșit (vezi 5T 124).

1 Corinteni 13:5

5. Nu se poartă necuviincios. Gr. *aschemoneo*, „a se purta necuviincios”, „a se purta neonorabil”. În LXX cuvântul este folosit cu înțelesul de a fi „gol” (vezi Eze 16:7, 22; etc.). Iubirea nu este niciodată nepoliticoasă, prost crescută sau nemanierată; niciodată nu se comportă în așa fel încât să jignească sensibilitățile altora. Hristos, când a fost pe pământ, se gândea la sentimentele oamenilor, și totdeauna se purta cu curtoazie și bunăcuviință față de toți (vezi GW 121). Oricare adevărat discipol al Domnului va fi totdeauna cuviincios, ne răspunzând niciodată la îndemnul inimii firești pentru a plăti înapoi grosolăniile și asprimea prin necuviință (vezi GW 123). Iubirea caută totdeauna ceea ce e drept și cuvenit sau cuviincios în toate relațiile vieții, deoarece caută să promoveze fericirea altora, și aceasta în chip necesar duce la evitarea a orice ar produce jignire sau ar stânjeni adevărata bucurie.

Ar putea fi aici o aluzie la purtarea necuvenită a unora din corinteni la cultul public și în legătură cu praznicele păgâne (vezi 1Cor 8:10–12; 11:4–6, 20–22). Pentru creștin, opiniile, dorințele și practicile personale sunt înlocuite de iubire față de interesele confortul, comoditatea și fericirea altora.

Purtarea cuviincioasă a iubirii exclude orice fanatism și poziții necumpănite care duc la izbucniri

emoționale nestăpânite și duc la defaimarea lucrării lui Dumnezeu. Această afirmație că iubirea niciodată nu se poartă necuviincios dovedește că e totdeauna sub controlul rațiunii, și nu poate fi o simplă emoție sau un simplu sentiment. Ceea ce este simplu un răspuns la sentiment și emoție și greșit numită iubire, nu acționează rațional, și nici nu ia seama în mod necesar la sentimentele și sensibilitățile altora.

Său. Literal, „[lucrurile] sale proprii”. Opusul exact al naturii adevăratei iubiri este umblarea egoistă după propriul său avantaj, propria influență sau onoare ca marele obiectiv în viață (vezi cap. 10:24, 33). Din toate caracteristicile iubirii, aceasta este cea mai grea de înțeles pentru inima nesfințită. Omul în mod natural e interesat mai înainte de toate de sine însuși, și adesea acest interes umbrește pe toate celelalte; dar calea lui Hristos, calea iubirii, pune eul la urmă și pe alții întâi (vezi Mat 5:43-46; 7:12). Natura egoistă a omului e însă o dovadă că păcatul a inversat complet ordinea divină în viața omenirii, făcând pe oameni să-și concentreze afecțiunile și interesele asupra sinelui (vezi Ier 17:9; Rom 7:14-18, 20; 8:5-8; Iac 4:4; vezi Mat 10:39). Cel care e stăpânit de iubirea plină de lepădare de sine a lui Dumnezeu, uită de sine și e absorbit de împlinirea voii lui Dumnezeu. De aceea e gata să-și dea viața în lucrare plină de iubire pentru alții (vezi Mat 22:37-39; Fapte 10:38; GW 112; 7T 9, 10).

Isus „umbla din loc în loc, făcând bine” (Fapte 10:38). Din afirmația aceasta e clar că nimeni nu poate fi un creștin adevărat, un adevărat ucenic al lui Hristos, dacă trăiește numai pentru sine sau dacă face din promovarea propriilor sale interese obiectul său principal. Creștin este cineva care e ucenic al lui Hristos. De aceea el este un om care tăgăduiește cererile inimii firești pentru devotarea față de sine și care este dispus să sacrifice propriul său confort, timp, tihnă, avere și propriile sale talente pentru a promova binele omenirii.

Nu se mânie. [„Nu e ușor provocată”, KJV; „Nu se aprinde de mânie”, KJV]. Cuvântul „ușor” [KJV] e adăugat, și pe cât se pare fără justificare. De fapt dă o greșită nuanță de înțeles afirmației. Iubirea nu se aprinde de mânie, fie ușor, fie altcumva; nimic nu poate tulbura seninătatea iubirii desăvârșite și să dea naștere la o manifestare de supărare, nerăbdare sau mânie. Inserarea cuvântului „ușor” ar fi să se sugereze că sunt timpuri când o anumită măsură de mânie, iritabilitate, sau resentiment este de îngăduit, dar nu acesta e cazul cu iubirea reală (vezi Psa 119:165; Evr 12:3; 1Pet 2:23). Creștinul care știe că eul, inima firească, e opusă voii lui Dumnezeu, și întrucât s-a predat Domnului, e mort față de păcat, nu are motiv real de iritație sau supărare. El în mod simplu încredințează totul lui Dumnezeu, cunoscând că tot ce se întâmplă, e sub privirea veghetoare și iubitoare a Aceluia care cârmuiește totul pentru binele său (vezi Rom 6:11; 8:28; 1Pet 5:6, 7). Unul din cele mai impresionante efecte ale convertirii e remarcabila schimbare care se vede în caracterul unei persoane care era în mod natural cu o dispoziție supărăcioasă, ranchiunos și lesne provocat la mânie. Sub influența Duhului Sfânt, cineva de felul acesta devine blând, delicat și calm. Toate eforturile lui Satana de a-l supăra și a-l face să dea drumul la vechiul duh repezit sunt zadarnice.

Nu se gândește la rău. [„Nu gândește rău”, KJV]. Literal, „nu pune la socoteală răul”. Textul grec conferă aici idee de a nu lua în socoteală răul care a fost făcut; nici o punere în socoteală, nici o imputare, sau trecere în socoteală în contul nimănui. Acesta este încă un atribut frumos și creștinesc al iubirii. El arată că iubirea dă cea mai bună interpretare cu puțință comportamentului altora. Cineva care este sub stăpânirea iubirii nu e cusurgiu, gata de a afla greșeli, sau de a pune în socoteala altora motive rele.

1 Corinteni 13:6

6. Nelegiuire. Gr. *adikia*, „nedreptate”. Iubirea nu găsește plăcere în nici un fel de nedreptate, fie din partea prietenului sau a dușmanului. Nedreptatea [„Nelegiuirea”] care e păcat (vezi 1 Ioan 5:17), e cu totul străină de natura divină a iubirii; de aceea cineva care iubește nu poate să aibă plăcere de nimic ce nu e în armonie cu voia lui Dumnezeu. Iubirea nu se bucură de viciile altora, și nici nu găsește fericire în faptul că alții sunt găsiți vinovați de vreo faptă rea. Nu are o plăcere malițioasă la auzirea unei vești că cineva a greșit (vezi Prov 10:12; 11:13; 17:9; 1Pet 4:8). Inima nesfințită e veselă când un inamic cade în păcat sau când un oponent face o greșală care îl duce la defaimă, dar nu așa este cu iubirea. Ea caută să ajute chiar și un vrăjmaș când e în încurcătură (vezi Prov 24:17; 25:21; Mat 5:44; Rom 12:20). Numai aceia care nu sunt sfințiți de adevăr găsesc plăcere în fapta rea a altora (vezi Rom 1:32; 12:9).

Adevăr. Aici „adevăr” stă în contrast cu „nelegiuirea” și înseamnă virtute, dreptate, bunătate. Iubirea găsește plăcere, nu în viciile, ci în virtuțile altora. Iubirea manifestă interes față de propășirea adevărului și fericirii omului; de aceea e mulțumitoare ori de câte ori cauza adevărului este susținută (vezi Mar 9:35-40; Filip 1:14-18).

Iubirea nu poate găsi fericire în păcat de orice fel sau în pedeapsa aplicată păcătosului; ci mai degrabă, găsește plăcere în eliberarea omului din cătușele păcatului, deoarece o astfel de eliberare îl aduce în armonie cu adevărul și-l face un candidat pentru fericirea cerului, pentru care fusese creat (vezi Eze 18:23, 32; 33:11; Ioan 8:32; 17:17; 1Ioan 4:8; COL 290).

1 Corinteni 13:7

7. Suferă. Gr. stego, „a acoperi strâns”, „a ocroti prin acoperire”; „a susține”, „a suporta”. Iubirea acoperă și nu vorbește despre greșelile altora, pe care egoismul inimii firești bucuros le-ar dezvălui. Iubirea nu e doritoare să cerceteze slăbiciunile altora sau de a îngădui să fie cercetate de altcineva.

Crede toate. Expresia aceasta nu vrea să spună că acela care iubește pe semenii săi e credul până la absurditate, nefăcând nici o distincție între lucrurile de crezut, și în felul acesta în situația de a crede o minciună ca fiind adevăr. Dar iubirea este dispusă să interpreteze cât se poate mai bine purtarea altora, punându-le în socoteală motive bune. Aceasta este atitudinea iubirii, deoarece iubirea caută să facă pe alții fericiți și nu va crede nimic în detrimentul lor decât pe temeiul unor dovezi de netăgăduit. În legătură cu Dumnezeu, iubirea crede fără îndoială tot ce este descoperit cu privire la voia lui Dumnezeu pentru om. Nu e îndoială cu privire la Cuvântul lui Dumnezeu și a cerințelor sale; totul este acceptat și împlinit cu bunăvoință.

Nădăjduiește. Oricât de întunecoase ar fi aparențele, și orice motive ar fi pentru a pune la îndoială sinceritatea altora, iubirea încă nădăjduiește că totul va fi bine până când a dispărut orice posibilitate de a fi confirmată. Această credință față de semenii, pe care o inspiră iubirea, duce la susținerea cauzei lui în fața opoziției. Iubirea se întemeiază pe încredere, și încrederea aceasta se reazămă în cele din urmă pe Dumnezeu; de aceea, iubirea e dispusă să dea piept cu ridiculizarea, cearta și disprețul în apărarea altora, nădăjduind că la timpul convenit adevărul va fi îndreptățit.

Rabdă. Iubirea suferă în tăcere toate dificultățile, încercările, persecuțiile și injuriile aduse de om, și toate atacurile pe care Dumnezeu va vedea de bine să îngăduie adversarului să le dea (vezi Iov 13:15). Această afirmație cu privire la iubire arată răbdarea cea fără de margini care e posedată de acela care e totdeauna sub stăpânirea iubirii. Purtarea curioasă a altora, poate calculată ca să-l rănească sau să-l supere, o suportă cu răbdare, deoarece vede în semenii săi suflete pentru care a murit Hristos, suflete care sunt duse în rătăcire de Satana, și de care să se aibă milă și care să fie ajutate și nu să fie condamnate sau tratate cu asprime. Fiind expunerea perfectă a Legii lui Dumnezeu, iubirea lucrează consistent pentru interesele supreme ale altora, și în consecință e pregătită să privească la purtarea nefavorabilă a altora cu o răbdare și simpatie înțelegătoare inspirată de Dumnezeu (Mat 22:37–40; Rom 13:10; 1Ioan 4:7, 12, 16, 18, 20, 21).

1 Corinteni 13:8

8. Nu va pieri. [„A lipsi”, KJV]. Gr. ekpipto „a se prăbuși”, „a cădea de la locul său”, „a lipsi”, „a pieri”. Dovezile textuale favorizează (cf. p. 10) exprimarea pipto, forma simplă a verbului. Iubirea adevărată nu cade ca o frunză sau o floare (vezi Iac 1:11; 1Pet 1:24). Când o floare a dat parfumul și frumusețea ei în timpul orelor însorite, și-a îndeplinit scopul, și vântul rece și înghețurile o fac să se ofilească și să cadă. Nu așa stau lucrurile cu iubirea. În zilele de presiune și încordare, ca și atunci când totul e luminos și senin, iubirea rămâne pururea aceeași, revărsând împrejur parfumul ei de încredere, nădejde și credință. Aceasta trebuie să fie așa, deoarece iubirea este însăși temelie Legii și Legea lui Dumnezeu e veșnică (vezi Psa 119:160; Mat 5:17, 18; Luc 16:17). Fiecărui credincios îi e prescris să cultive roada aceasta a Duhului, și fiecare credincios poate fi sigur că nu este parte a vieții pentru care iubirea nu face prevederi; pe iubire se poate sprijini totdeauna pentru a rezolva toate problemele.

Proorociile. Darul profeției a fost dat de Dumnezeu pentru călăuzirea bisericii în decursul veacurilor (vezi Psa 77:20; Ose 12:13; Apoc 12:17; 19:10). Când nevoia pentru o astfel de călăuzire nu mai există – adică atunci când poporul lui Dumnezeu ajunge în căminul lui ceresc – profețiile vor înceta.

Sfârși. Gr. katargeo, „a anula”, „a aduce la sfârșit”, aici folosit la forma posesivă, „a fi adus la sfârșit”.

Limbile. Ca și profeția, darul acesta, care a servit la o funcțiune folositoare în biserica primară (vezi Nota Adițională la cap. 14), nu va mai fi cerut.

Înceta. Gr. pauo, „a se opri”, „a înceta”, „a face pauză”..

Cunoștința. Nu cunoștința în general, ci darul cunoștinței, care făcea în stare pe oameni să explice adevărul clar și logic altora (vezi cap. 12:8). Pavel scoate în evidență superioritatea iubirii față de diferitele daruri care au fost folosite la clădirea bisericii, dar care, atunci când biserica e triumfătoare, în împărăția slavei nu mai sunt folosite.

Va avea sfârșit. [„Va pieri”, KJV]. Gr. katargeo,(vezi mai sus la „sfârși”).

1 Corinteni 13:9

9. În parte. Darurile cunoștinței și profeției procură numai priviri parțiale asupra comorilor neistovite ale cunoștinței divine. Această cunoștință limitată se va vedea că este toată anulată în strălucirea superioară a lumii veșnice, după cum lumina unei lumânări își pierde importanța când e pusă în lumina strălucitoare a soarelui.

1 Corinteni 13:10

10. Desăvârșit. Gr. teleios, „complet”, „întreg”, „cu totul matur”. Chiar și cunoștința adunată de oamenii cei mai strălucitori e fără însemnătate când e comparată cu vastul ocean al cunoștinței din univers. În felul acesta, fala corintenilor era cu totul nelalocul ei (vezi cap. 8:1, 2). Când Isus vine iarăși ca să răscumpere pe ai Săi, atunci iluminarea parțială a minții omenești prin toată cunoștința posedată de om va fi pierdută din vedere în strălucirea superioară a descoperirii divine a adevărului, la fel cum lumina de la stele dispare când apare soarele dimineții.

Se va sfârși. Gr. katargeo,(vezi v. 8). Nu poate să fie vreo sugestie aici că cunoștința adevărului va înceta sau va trece cândva; adevărul e veșnic, și cunoștința pe care o are omul din adevărul veșnic va rămâne pururea. Natura parțială a acestei cunoașteri e ceea ce va înceta când omul e schimbat din muritor în nemuritor (vezi v. 12; cf. cap. 8:2). La fel, când lumea aceasta se sfârșește, și oamenii au comunicare deschisă, față către față cu Dumnezeu, profeția își va fi servit scopul și nu va mai fi necesară.

1 Corinteni 13:11

11. Copil. Gr. nepios, literal, un „nevorbitor”, un prunc”. Aici apostolul folosește experiențele copilăriei și acelea ale bărbăției pentru a scoate în evidență marea diferență care există între slaba înțelegere posedată de oameni acum, și lumina strălucitoare a cunoștinței pe care o vor avea în cer.

Vorbeam. Sau „obișnuiam să vorbesc”, adică, era deprinderea mea să vorbesc. Sunetele fără înțeles scoase de un copil care învață să vorbească sunt aici comparate cu înțelepciunea care va înlocui cunoștința pământească în stadiul viitor nemuritor. Când cineva ajunge la starea de bărbat, lasă la o parte ca fără valoare ideile și sentimentele copilăriei, care mai înainte păreau de așa mare însemnătate. Într-un chip asemănător, când se ajunge la cer, oamenii vor lăsa la o parte ideile, vederile și sentimentele care sunt cultivate în viața aceasta, și sunt considerate atât de valoroase și importante.

Simțeam. [„Înțelegeam”, KJV]. Sau „obișnuiam să gândesc”, adică era obiceiul meu să gândesc. Aceasta se referă la exercitarea timpurie, nedezvoltată a minții de copil, un mod de gândire care nu poate fi considerat normal. Înțelegerea era strâmtă și nedesăvârșită, și cunoștința era puțină. Lucrurile care ocupau atenția atunci și-au pierdut valoarea, când a fost ajunsă vârsta de adult.

Gândeam. Sau „foloseam rațiunea”, adică era deprindere mea să raționez. Gândirea și raționarea copilăriei apar puerile, cu vedere scurtă, inconcludente, și eronate pentru un adult. Așa va fi când poporul lui Dumnezeu se va găsi în împărăția slavei; va fi tot atât de mare diferență între planurile, opiniile, înțelegerea și puterile de rațiune pământești și cele ale cerului cum este între acelea ale copilăriei și acelea ale vârstei de om mare.

Lepădat. Gr. katargeo, (vezi v. 8).

1 Corinteni 13:12

12. Într-o. [„Printr-o”, KJV]. Mai degrabă, „cu ajutorul unei”.

Oglindă. Gr. esoptron, „oglină”. E prezentată o nouă ilustrație pentru a arăta imperfecțiunea celei mai bune cunoștințe ce se poate obține pe pământ. Oglinzile din antichitate constau din bucăți de metal lustruit (vezi Exo 38:8). Chipul văzut în astfel de oglinzi era adesea estompat, confuz și întunecat. Cunoștința noastră cu privire la adevărul veșnic este acum obscură și întunecată în comparație cu ceea ce va fi în cer. Acum viziunea noastră este întunecată de slăbiciunile ființei fizice, care își au obârșia în păcat; chiar și percepția mintală este slăbită de rele deprinderi de viețuire, așa încât cele spirituale sunt numai slab percepute (vezi 7T 199, 257, 258; 2T 399, 400; 8T 242).

În chip întunecos. Gr. en ainigmati, „într-o șaradă”, „într-o enigmă”, ca la un joc la care unele piese lipsesc, așa că nu pot să fie asamblate bine. Așa e viziunea noastră prezentă în ce privește adevărul spiritual. E parțială, obscură, întunecată; totuși ceea ce poate fi înțeles e îndestulător pentru a aduce bucurie credinciosului sincer când e făcut în stare să vadă ceva din frumusețea planului pe care Dumnezeu l-a făcut pentru răscumpărarea și proslăvirea omului. În cer, ceea ce era întunecat va fi înlăturat și lucrurile care au pus în încurcătură pe oameni vor fi făcute clare; cunoștința va crește, și odată cu creșterea cunoștinței va veni bucurie tot mai sporită (vezi 8T 328).

Voi cunoaște. Adică, cunoaște deplin, recunoaște, admite, înțelege. Ideea de „a cunoaște deplin” nu este în cuvântul tradus „cunosc”, mai înainte în verset.

Cum. Adică, exact în același fel; nu necesar în același extindere. Când nedesăvârșirile vieții acesteia au trecut toate, și a fost săvârșită acea schimbare remarcabilă prin care „putrezirea” se îmbracă „în neputrezire” și „acesta muritor” se îmbracă „în nemurire” (cap. 15:52-54), viziunea întunecoasă va fi înlocuită de o vedere clară, toate piedicile intermediare fiind înlăturate. Va fi o comuniune față către față, așa încât credinciosul răscumpărat, potrivit capacității sale mereu crescânde, să poată cunoaște și înțelege lucrurile pe deplin.

Am fost cunoscut și eu. [„Sunt cunoscut” KJV]. Mai degrabă, „eram pe deplin cunoscut”, sau „am fost pe deplin cunoscut”, adică de Dumnezeu. Deși în viața aceasta cunoașterea de Dumnezeu e parțială, cunoașterea omului de către Dumnezeu e deplină. Cunoașterea deplină pe care omul o va poseda în lumea viitoare e comparată cu cunoașterea omului de către Dumnezeu în această viață. Totuși, cunoașterea omului niciodată nu va fi egală cu a lui Dumnezeu, și nici măcar nu se va apropia de ea. Pentru motivul acesta expresia „cum” nu trebuie să fie interpretată ca însemnând „egal în extindere” (vezi mai sus la „cum”). Cuvintele acestui verset au fost uneori folosite pentru a afirma adevărul că în împărăția slavei, cei din poporul lui Dumnezeu se vor recunoaște unii pe alții (vezi DA 804). Ar trebui să se rețină că acesta nu e gândul lui Pavel. Va fi într-adevăr o astfel de recunoaștere, dar apostolul vorbește aici despre perplexitățile noastre prezente, care în lumea viitoare vor fi explicate, și despre cunoașterea noastră imperfectă care acolo va fi făcută deplină (vezi 5T 906).

1 Corinteni 13:13

13. Rămâne. Cuvântul acesta transmite ideea de permanență. Cu excepția iubirii, toate cele care au fost tratate în acest capitol, inclusiv profeția, limbile și alte daruri ale Duhului, vor înceta de a fi de preț sau vor fi anulate, dar cele trei elemente fundamentale ale experienței creștine nu vor trece; ele sunt permanente. De aceea, creștinul e îndemnat să-și concentreze atenția la acestea.

Credința, aici nu darul spiritual al credinței (vezi cap. 12:9), ci experiența descrisă în Evr 11 (cf. cele de la Rom 4:3), trebuie să fie de valoare veșnică, deoarece va fi pururea un element esențial al vieții armonioase pe noul pământ. Nădejdea, fiind o dorință după un obiect sau o așteptare de a-l obține, prin însăși natura ei va fi o parte a trăirii în cer, unde pururea vor fi noi câmpuri de explorat pentru poporul lui Dumnezeu și noi delectări de gustat (vezi 1Cor 2:9; Ed 306, 307). Toate comorile cerului nu pot fi gustate deodată de cei răscumparați, și atâta vreme cât e ceva care urmează să fie dorit și așteptat în viitor, va exista nădejdea.

Cea mai mare. Când se ajunge a se înțelege că din însușirile caracterului, iubirea este aceea pe care inspirația o folosește pentru a descrie însăși natura lui Dumnezeu, e ușor de a vedea de ce spune apostolul că mai pre sus de toate darurile Duhului, acesta este cel mai mare (vezi 1Ioan 4:7, 8, 16). Ca o manieră de viață, iubirea este eficientă, mai biruitoare, mai satisfăcătoare decât posedarea și exercitarea diferitelor

daruri ale Duhului enumerate în cap. 12 (vezi 1Cor 12:31). Iubirea de Dumnezeu și de semenii noștri este cea mai înaltă expresie a armoniei cu Dumnezeu (vezi Mat 22:37–40; 8T 139). Iubirea trăită în viața credinciosului e cea mai mare probă a sincerității creștinismului cuiva (vezi Isa 58:6–8; Mat 25:34–40; 6T 273–280).

A fi creștin înseamnă a fi ca Hristos, care „umbla din loc în loc făcând bine” (Fapte 10:38). Creștinii deci, sunt aceia care, în duhul lui Isus, umblă din loc în loc făcând bine tuturor celor care au nevoie de ajutorul lor. Ei îl fac fără vreun interes personal, ci pentru că iubirea lui Dumnezeu din inimile lor face cu neputință ca ei să facă altfel (vezi 6T 268; 3T 524). Iubirea este calea excelentă, deoarece exprimarea ei practică este proba care urmează să decidă soarta veșnică a tuturor oamenilor. Aceia a căror religie este una de simplă conformare externă la forme și datini, vor descoperi că una ca aceasta nu e plăcută lui Dumnezeu (vezi 5T 612). Iubire care se leapădă de sine, care produce unire între credincioși, va convinge lumea că Dumnezeu a trimis pe fiul Său în lume să mântuiască omenirea. Aceasta este metoda aleasă de Dumnezeu pentru poporul Său ca să dea mărturie despre adevărul Evangheliei (vezi Ioan 17:21, 23). O astfel de iubire, care nu arată nici o dorință de a înălța, îndreptăți sau mulțumi eul, ci e dedicată lucrării neegoiste pentru cei nevoiași, este un argument pe care oamenii neconvertiți nu-l pot contrazice. Ei văd în ea ceva de neînțeles pentru filozofia lor de viață. Inima lor e mișcată, și inteligența lor răspunde la dovada puterii temerii de Dumnezeu în viața oamenilor pocăiți. În felul acesta se demonstrează că iubirea este calea cea mai de seamă a predicării Evangheliei și a promovării împărăției lui Dumnezeu.

COMENTARIILE ELLEN G. WHITE

1 CH 560; CS 29; Ev 507; 2T 116, 581; 4T 133; 5T 98

1–3AA 318; MB 38

1–55T 168

3 2T 116; 4T 133

3–72T 169

4 Ed 114; FE 279; ML 179, 334; 4T 65; 5T 123

4, 5 AA 543; DA 549; FE 283

4–74T 257; 5T 290

4–8AA 319; Ed 242; MB 16

5 CW 67; DA 20, 439; EW 112; ML 84; 2T 276, 313; 3T 397; 5T 124; 7T 243

5–7GW 448

6 FE 279

6–85T 169

7 MH 498; 2T 135; 4T 27; 5T 404

11 AH 119, 213; 3T 194

12 AH 544; DA 804; Ed 303, 306; GC 676, 677; MB 27; MH 466; ML 12, 353, 366; SC 113; SR 432; 1T 30; 3T 540; 5T 706; 6T 309; 8T 328

13 AA 319; MM 251; 3T 187; WM 328

1 Corinteni 14:1

1. Urmăriți. Gr. dioko, „a urmări”. Corintenii erau îndemnați să folosească toată sârguința cu puțință pentru a-și procura și a dezvolta iubirea. Înainte de a începe o analiză a darului limbilor, Pavel a dat un îndemn final și urgent cu privire la calea nespus mai bună pe care o lăudase și o descrisese atât de viu în cap. 13.

Dragostea. [„Caritatea”, KJV]. Gr. agape,(vezi cap. 13:1).

Umblați și după. [„Doriți”, KJV]. Gr. zeloo, „a fi zeloși pentru”. Cuvântul e tradus „umblați după” [„râvniți înfocat”] în cap. 12:31 (vezi comentariul acolo).

Să proorociți. [„Să puteți profetiza”, KJV]. În ce privește o descriere a profeției, vezi cap. 12:10. În cap. 14 Pavel contrastează darul profeției cu acela al limbilor, arătând pe cel dintâi ca fiind de mai mare folos pentru cei mai mulți. Corintenii înălțau darul limbilor mai pre sus de acela al profeției, fără îndoială din cauza naturii lui spectaculare. Se poate ca unii să fi disprețuit profeția, așa cum pare să fi fost cazul în Tesalonic (1 Tes 5:20). Corintenii erau îndemnați să urmărească iubirea, care duce pe oameni să caute daruri care pot fi de folos altora ca și lor personal. Oamenii nu ar trebui să caute darurile cu scopul de a se înălța pe sine în vreun fel oarecare, ci pentru ca să poată servi lui Dumnezeu mai bine și să dea mai mult ajutor bisericii Lui (vezi Fapte 8:18–22; 19:13–17).

1 Corinteni 14:2

2. Limbă. [„Limbă necunoscută”, KJV; „Limbă insuflată”, G. Gal.]. Cuvântul „necunoscută” este adăugat. În ce privește o discuție a diferitelor vederi în ce privește natura limbilor în discuție aici vezi Nota Adițională la finele capitolului.

Nu vorbește oamenilor. Vezi Nota Adițională la finele capitolului.

Cu duhul. [„În duhul”, KJV; „În duh”, G. Gal.]. Adică, sub influența Duhului, fără îndoială într-un fel asemănător cu acela al unui profet când este „în Duhul” (vezi Apoc 1:10).

Taine. În ce privește o definiție a lui „taine” [„mistere”] vezi Rom 11:25. Duhul descoperă adevăruri divine celui care vorbește în limbi. Descoperirea însă, folosea numai celui care vorbește. Sunetele pe care le scotea nu erau inteligibile pentru cei care-l ascultau, și de fapt, nici nu le erau adresate.

1 Corinteni 14:3

3. Cine proorocește. Adică, acela care vorbește sub influența inspirației. Profetul vorbește într-o limbă cunoscută celor care-l auzeau. Serviciile lui aduceau binecuvântare și învățatură bisericii, în timp ce acela care vorbește într-o limbă se zidea numai pe sine (v. 4).

Oamenilor. Profetul este cineva chemat de Dumnezeu pentru a fi agentul prin care sunt descoperite altora tainele divine (vezi Isa 6:9; Ier 1:5–7; Ioel 1:1, 2; etc.).

Zidire. Literal, „zidire”. Soliile profeților serveau la zidirea experienței creștinului în stadii progresive.

Sfătuire. [„Îndemn”, KJV]. Gr. paraklesis, „îndemn”, „mângâiere”, „încurajare”. Cuvântul înrudit parakletos, este numele dat Duhului Sfânt în Ioan 14:16, 26; 15:26; 16:7). În ce privește însemnătatea numelui, vezi Ioan 14:16.

Mângâiere. Gr. paramuthia, în înțeles aproape identic cu paraklesis (îndemn).

1 Corinteni 14:4

4. Limbă. [„Limbă necunoscută”, KJV]. Literal, „limbă”. Cuvântul „necunoscută” este adăugat.

Se zidește pe sine. Darul, deci, îndeplinește o funcție folositoare și își are locul, dar nu în adunările publice afară de cazul că e de față cineva care tălmăcește (vezi v. 5:19). Se poate nota faptul că fiind rare copiile Scripturilor NT, ar fi fost mai mare nevoia de descoperiri personale ale adevărului divin (vezi v. 4).

Zidește sufletește biserica. Profetul primește revelații divine, dar el e numai agentul prin care aceste revelații urmează să fie date bisericii, așa ca ea să fie zidită.

1 Corinteni 14:5

5. Toți să vorbiți în limbi. Ca nu cumva să fie pe nedrept acuzat că depreciază vreun dar al Duhului, Pavel exprima o dorință ca toți credincioșii să vorbească în limbi. Acesta era un dar important, și avea de îndeplinit un rol în lucrarea bisericii. Totuși, darul acesta nu trebuia să pună în umbră darul mai puțin spectaculos, dar mai important al profeției.

Mai mare. Darul profeției era mai mare din cauza valorii lui pentru biserică. Mai mulți trăgeau folos din el decât prin darul limbilor. Darurile Duhului trebuia să fie evaluate potrivit cu utilitatea lor, și nu potrivit cu natura lor aparentă.

Afară numai dacă tălmăcește. Pare că acela care vorbea în limbi nu era totdeauna în stare să tălmăcească tainele care-i fuseseră descoperite. Pavel îl sfătuiește să se roage „să aibă darul s-o tălmăcească” (v. 13), dar avertizează că „dacă nu este cine să tălmăcească”, el „să tacă în biserică” (v. 27, 28).

Zidire. Vezi v. 4.

1 Corinteni 14:6

6. Vorbind în limbi. Pavel afirma că el vorbea în limbi mai mult decât toți corinteni (v. 18).

Descoperire. Gr. apocalupsis, „o descoperire”, „o dezvelire”. Așa cum e folosit aici, se referă la o activitate a lui Dumnezeu de a descoperi oamenilor ceea ce nu poate fi descoperit de puterile naturale ale minții.

Cunoștință. [„Prin cunoștință”, KJV]. Pavel poate că aici se referă la darul cunoscut sub numele de „cuvântul cunoștinței” (vezi cap. 12:8).

Proorocie. [„Prin proorocie”, KJV]. E dificil de a face deosebire între „profeție” și „descoperire”, deoarece profetul vorbește prin descoperire. Pavel poate face deosebire între descoperirile proaspete ale adevărului și exprimările inspirate adaptând adevăruri cunoscute la aplicații specifice. Sau, prima se poate referi la conținut, și a doua la mijloacele de predare.

Învățătură. [„Doctrină”, KJV]. Gr. didache, „învățătură”. Învățătura era lucrarea acelor care erau dăruiați ca „învățători” (vezi cap. 12:29).

1 Corinteni 14:7

7. Fluier. [„Flaut”, G. Gal.]. Gr. aulos, în LXX echivalentul ebraicului chalil, pentru a cărui descriere, vezi Vol. III, p. 38, 39. În NT, aulos era probabil un simplu fluier.

Alăuta. [„Harpă”, KJV]. Gr. chithara o „lăută” sau „țiteră”.

Deslușite. [„Distincție”, KJV; „Deosebire”, G. Gal.]. Chiar și instrumente fără viață, dacă trebuie să vorbească în graiul muzical, prin aceasta influențând emoțiile ascultătorilor lor, trebuie să facă o deosebire în sunetele produse de ele. Ele trebuie să fie stăpânite de legile acceptate ale tonalității și ritmului, și intervalelor gamei și măsurii; altminteri sunetele pe care ele le dau nu produc efectul dorit.

1 Corinteni 14:8

8. Trâmbița. În ce privește o descriere a diferitelor trompete, vezi Vol. III, p. 39-41. Glasul trompetei era inteligibil pentru oștire. Dar dacă cel care suna din trompetă nu dădea un semnal clar, ar fi urmat confuzie și oștirea nu ar fi fost pregătită pentru luptă.

1 Corinteni 14:9

9. Limba. Aici probabil referindu-se la organul vorbirii și nu la exercitarea darului. Versetul acesta ar fi atunci o ilustrare în continuare a subiectului din v. 7, 8.

În vânt. [„În aer”, KJV]. Adică, neproducând nici un efect.

1 Corinteni 14:10

10. Limbi. [„Glasuri”, KJV]. Gr. fonai, „tonuri”, „sunete”, „glasuri”. În context unii preferă să traducă cuvântul prin „limbi” (vezi RSV). Limbile sunt vorbite pentru a transmite ascultătorilor vreo idee inteligibilă. Toate sunt pentru folos și nu pentru paradă.

1 Corinteni 14:11

11. Străin. [„Barbar”, KJV; G. Gal.]. Un termen comun folosit pentru a desemna pe cineva care nu era de limba și cultura greacă. E folosit aici pentru a numi o persoană care vorbea o limbă străină.

1 Corinteni 14:12

12. Daruri duhovnicești. Literal, „spirite”. Diferitele manifestări ale puterii spirituale sunt prezentate aici ca multe spirite.

Zidirii. Nu e nimic rău în dorința după daruri spirituale; Dumnezeu voiește ca poporul Său să fie binecuvântat în felul acesta, dar marele obiectiv al oricărei revărsări a duhului, și anume zidirea bisericii, trebuie să fie ținta dorinței după daruri. Nu trebuie să fie căutare egoistă după daruri pentru învățarea de sine și pentru a satisface ambiția personală după putere mai pe sus de semenii.

1 Corinteni 14:13

13. În limbă. [„O limbă necunoscută”, KJV]. Literal, „limbă”. Cuvântul „necunoscută” e adăugat.

Tălmăcească. Vezi v. 5.

1 Corinteni 14:14

14. În limbă. [„O limbă necunoscută”, KJV]. Literal, „limbă”.

Duhul meu se roagă. Darul limbilor era exercitat sub influența Duhului. Taine dumnezeiești erau rostite „în duhul” (cf. cele de la v. 2). Experiența era probabil asemănătoare cu aceea a profetului „în viziune” [„în Duhul”] (vezi Apoc 1:10).

Mintea. [„Pricepere”, KJV]. Gr. nous, „minte”.

Fără rod. Aceasta a fost înțeleasă în două feluri: (1) Rugăciunea este fără rod pentru că nu e înțeleasă de ascultători și în consecință nu aduce nici un folos. (2) Mintea conștientă e în mare măsură dacă nu în totul nelucrătoare în timpul exercitării darului, ca în cazul unui profet în viziune.

1 Corinteni 14:15

15. Ce este de făcut atunci? Care e calea corectă pe care au să o urmeze? O formă de exprimare asemănătoare se găsește la Rom 3:9; 6:15.

Cu duhul. Adică, într-o stare de extaz (vezi v. 2).

Și cu mintea. [„Și cu priceperea”, KJV]. Sau, „și cu mintea”. Combinația aceasta ar fi adevărată dacă acela care vorbește în altă limbă ar fi în stare ca în același timp să și traducă (vezi v. 5). Tălmăcirea ar fi în limba ascultătorilor.

1 Corinteni 14:16

16. Amin. Gr. amen, din ebraicul amen, însemnând „ferm”, „statornicit” (vezi Mat 5:18). Când e folosit la sfârșitul unei cuvântări sau unei rugăciuni de către o adunare, exprimă aprobarea a ceea ce s-a spus, sau acordul cu ele (vezi 1Cr 16:36; Nem 5:13; 8:6). Era spus și la sfârșitul unei rugăciuni pentru a arăta că rugăciunea va fi ascultată (vezi Deu 27:15–26; Nem 8:6). Mare importanță se dădea acestei practici; lucrul acesta e dovedit prin afirmații din partea unor rabini, de pildă: „Mai mare este cel care răspunde Amin, decât cel care spune binecuvântarea” (Talmud Berakoth 53b, ed. Soncino, p. 325). „Acela care răspunde: ‘Amin, Fie ca Numele Lui mare să fie binecuvântat’, cu toată puterea sa, sentința lui decretată e

răsturnată”. „Cel care răspunde ‘Amin’ cu toată puterea lui, are porțile Paradisului deschise pentru el” (ibid. Shabbath 119b, ed. Soncino, p. 589). Dacă cuvântul a fost folosit fără considerația cuvenită, acela a fost numit un „Amin orfan” (ibid. Berakoth 47a, ed. Soncino, p. 284). Deprinderea de a răspunde cu un „Amin”, era obișnuită la sinagogă, de la care a fost adoptată de biserica creștină primară (vezi Justin Martirul, *Întâia Apologie* 65; Tertulian *De Spectaculis* 25).

Cel lipsit de daruri. [„Cel neînvățat”, KJV; „Cel ce ține locul omului de rând”, G. Gal.]. Gr. idiotēs, „cineva fără cunoștințe profesionale”, „neiscusit”, „neînvățat”. În contextul de aici pare să se refere la cel „neînvățat” în ce privește darul limbilor. Dacă cineva care putea să vorbească în limbi exercita puterea aceea fără de tălmăcire, atunci ceilalți care erau de față ar fi fost neîn stare să ia parte la cultul divin. În felul acesta ar fi fost lipsiți de participare la binecuvântările serviciului.

1 Corinteni 14:17

17. Negreșit. [„Bine”, KJV]. Sau, „e drept”. Ca nu cumva să se creadă că acela care laudă pe Dumnezeu în rugăciune sau cântare prin darul special al limbilor nu se apropie de Dumnezeu în chip plăcut, Pavel spune precis că o astfel de închinare e bună sau dreaptă. Deși nu zidește biserica, ea zidește pe cel care aduce laudă în felul acesta (vezi v. 4).

1 Corinteni 14:18

18. Mulțumesc lui Dumnezeu. [„Mulțumesc Dumnezeului meu”, KJV]. Dumnezeu trebuie să fie recunoscut ca dătătorul darului limbilor. Versetul acesta arată că Pavel nu deprecia sau disprețuia darul limbilor.

Mai mult decât voi toți. Totuși, Biblia nu relatează nici o ocazie de exercitare a darului acestuia de către apostol.

1 Corinteni 14:19

19. Biserică. Gr. ekklesia, (vezi Mat 18:17). Referirea nu e la clădirea în care sunt ținute adunările creștinilor, ci grupări organizate a credincioșilor, indiferent de locul în care ei s-ar putea aduna.

Cinci cuvinte. În NT numărul „cinci” e folosit adesea ca un număr rotund însemnând câțiva, câteva. Astfel erau cinci vrăbii (Luc 12:6), cinci într-o casă (v. 52), cinci perechi de boi (cap. 14:19), etc.

Înțelese. [„Cu înțelegerea mea” KJV]. Sau „cu mintea mea”, adică, într-un alt fel decât în limbi, încât să fie inteligibil pentru alții.

Să învâț. Gr. katecheo, „a instrui oral”, „a învăța prin cuvântul gurii”. De la acest cuvânt derivă termenul „catehism”, care originar însemna învățătură orală ca la doctrinele credinței. E mai bine a da o foarte scurtă îndemnare în biserică, așa cum e arătat de „cinci cuvinte”, dacă sunt de natură edificatoare, decât o lungă cuvântare care nu e înțeleasă de ascultători și în felul acesta nu ajută la instruirea lor.

În limbă. [„Limbă necunoscută”, KJV]. Literal, „o limbă”.

1 Corinteni 14:20

20. Fraților. O formă obișnuită de a se adresa folosită Pavel (vezi cap. 1:10).

Copii. Corinteni se făleau mult cu înțelepciunea lor (vezi cap. 1:20; 8:1, 2). Ei tresătau de bucurie pentru realizările lor intelectuale, dar se purtaseră copilărește în legătură cu darurile Duhului. Ei aveau un interes mai mare pentru darurile care erau de o natură mai spectaculoasă, ca de pildă limbile, decât pentru cele care lucrau mai modest, și totuși erau mai efective pentru biserică, ca de pildă profeția. Prin purtarea lor ei lăsau la o parte acea inteligență superioară cu care se făleau, și coborau la nivelul prunciei, deoarece evaluau lucrurile după aparență. Multe lucruri de mică însemnătate ocupă timpul și atenția creștinilor, excluzând gândirea și acțiunea valoroasă. Multe lucruri care capătă multă importanță vor fi recunoscute ca fiind comparabile cu jucăriile copiilor, când oamenii se confruntă realitățile judecării mature.

Răutate. [„Malițiozitate”, KJV]. Gr. kakia „răutate”, „nelegiuire”, „stricăciune”, „malignitate”. În legătură cu această calitate, copilașii pot fi priviți ca fiind foarte nevinovați. Această inocență este atitudinea

care va fi văzută în toți aceia care sunt umpluți de duhul lui Hristos.

Fiți prunci. Gr. nepiazo, „a fi prunci”. Acest cuvânt arată o stare mai infantilă decât paidia, cuvântul tradus „copii” în propoziția anterioară. El sugerează că creștinii cu adevărat de curând născuți din nou nu vor avea o cunoștință experimentală cu privire la stricăciunea morală din lume. Probabil inocența aceasta cu privire la „răutate” face parte din ceea ce avea Isus în minte când a afirmat că asemănarea cu copiii este esențială pentru toți cei care urmează să intre în cer (vezi Mat 18:3).

Oameni mari. Gr. teleioi, „crescut deplin”, „matur”, „major”. În mintea voastră, dovediți-vă a fi adulți.

1 Corinteni 14:21

21. Lege. Gr. nomos, aici evident referindu-se la întregul VT (vezi Ioan 10:34).

Este scris. Citatul este din Isa 28:11, dar e în acord numai în general fie cu textul ebraic, fie cu LXX. Pasajul original este o avertizare pentru Israel cu privire la necredința lor și tratarea disprețuitoare a solilor lui Dumnezeu. Pare ca ei să fi întrebat în derâdere dacă urma să fie tratați ca niște copilași strigându-li-se deseori în urechi, „rând după rând” și „învățătură după învățătură”, așa cum erau învățați copilașii. Prin profet, Dumnezeu răspundea că deoarece ei disprețuiseră o învățătură simplă, urma să fie învățați printr-un popor cu o limbă diferită și cu exprimare străină. Aceasta este o referire la națiunile păgâne, îndeosebi Asiria și Babilonia, de care iudeii fuseseră luați în captivitate. În captivitate, iudeii urmau să audă numai o limbă care pentru ei avea să fie neinteligibilă și barbară. Reiese, totuși, că în felul cum folosește el acest pasaj VT, Pavel scoate în evidență că așa cum Dumnezeu a folosit în vechime alte limbi cu un scop, tot așa acum el folosește darul limbilor, pentru a îndeplini un scop important în era creștină.

1 Corinteni 14:22

22. Prin urmare. Cuvântul acesta leagă strâns propoziția următoare cu observația anterioară. După cum Dumnezeu a folosit pe vremuri pe asirieni și pe babilonieni pentru a convinge pe israeliții necredincioși, tot așa acum El folosește darul limbilor pentru a convinge pe cei sceptici și întârzietori în a crede că solia evangheliei poartă pecetea Cerului. Un exemplu poate fi acela al coborârii Duhului Sfânt asupra celor adunați în casa lui Corneliu (Fapte 10:24, 44-47).

Semn. Era un semn pentru cei care nu credeau. Aceasta nu vrea să spună că în clipa când credința e statornică, darul nu mai împlinește o funcțiune folositoare. El încetează de a fi un „semn” dar poate continua să zidească pe credincioși (vezi v. 4).

Pentru cei credincioși. [„Pentru cei care cred”, KJV]. Profetia zidește biserica și are ca scop să zidească gruparea credincioșilor (v. 2-4). Ea este un semn al prezenței continue a lui Dumnezeu în biserică.

1 Corinteni 14:23

23. Dacă s-ar aduna. Cazul scos aici în evidență este un caz care reprezintă o rea folosire a darului limbilor. Semnul acesta era rânduit ca la Corint, toți vorbind în același timp, darul avea efectul opus.

Fără daruri. [„Neînvățați”, KJV]. Gr. idiotai, (vezi v. 16). Aici cuvântul pare să se refere la persoane care nu aveau cunoștință de fenomenul darului limbilor.

Necredincioși. Ei pot fi sau iudei sau păgâni. Menționarea necredincioșilor arată că necreștini luau parte la adunări de creștini. Poate că veneau din curiozitate sau dintr-o dorință de a cunoaște ceva cu privire la religia creștină. La fel cu cei „neînvățați”, ei urmau să fie la fel, neînțeleg de ce avea loc.

Nebuni. Gr. mainomai, „a se înfuria”, „a delira”. Cuvântul apare în alt loc la Ioan 10:20; Fapte 12:15; 26:24, 25. Confuzia care rezulta din situația menționată aici nu putea să transmită nici o idee de adevăr sau de sfințenie străinilor sau vizitatorilor care ar fi putut fi prezenți. Dimpotrivă, ar fi dat o rea idee despre creștinism, creând impresia că e o religie de confuzie și nonsens.

1 Corinteni 14:24

24. Toți proorocesc. Efectul unei manifestări a darului profetiei asupra credincioșilor și a persoanelor neștiutoare e contrastat aici cu o desfășurare de încurcătură de limbi. Cel care profetizează vorbește într-o

limbă cunoscută adunării.

Încredințat de toți. [„Convins de toți”, KJV; „Muștrat de toți”, G. Gal.]. Duhul Sfânt convinge de păcat (vezi Ioan 10:8), în cazul acesta prin soliile celor care profetizează.

1 Corinteni 14:25

25. Descoperite. [„Se dau pe față”, KJV; „Învederate”, Nitz]. Fie prin trezirea conștiinței și când adevăratele intenții și motive ale inimii erau date la iveală de Duhul Sfânt, fie prin descoperirea prin inspirația Duhului Sfânt a faptelor ascunse privitoare la străinii prezenți în adunare. Tocmai descoperirea tainelor vieții ei a adus pe femeia samariteană la convingerea că Isus era profet (Ioan 4:19; cf. v. 29).

Va cădea cu fața la pământ. O postură de închinare obișnuită în Orient.

Va mărturisi. [„Va relata”, KJV]. Gr. *apaggello*, „a declara”. Solia lui este inversul celor spuse de străinii care iau parte la adunările unde este o manifestare de limbi (v. 23). Convingerea lăuntrică produsă de mărturia puternică a celor care au darul profeției, fiecare spunând clar, logic și atrăgător faza specială a revelației dată lui de Duhul, îl îndeamnă să mărturisească credința sa în puterea lui Dumnezeu.

1 Corinteni 14:26

26. Atunci ce este de făcut? Adică: Care este deducția care trebuie să fie trasă din ceea ce s-a zis? Ce e deci de făcut?

Unul. [„Fiecare”, KJV]. Pavel nu vrea să spună că fiecare persoană posedă toate darurile diferite enumerate aici, ci că toate darurile urma să fie în biserică în același timp, distribuite la diferiți membri potrivit cu înțelepciunea și voia lui Dumnezeu (vezi cap. 12:6-11).

Are o cântare. [„Are un psalm”, KJV]. Adică, are capacitatea de a rosti una din cântările sacre aflate în cartea Psalmilor într-un fel neobișnuit. Sau un credincios ar fi fost inspirat să compună o cântare de laudă și dorește să o cânte în adunare (cf. Exo 15:20, 21; Jud 5:1; Luc 2:25–32).

Învățătură. [„Doctrină”, KJV]. Sau „învățătură” (vezi v. 6).

Descoperire. Aceasta probabil este o referire la ceea ce este descoperit cuiva care are darul profeției. Aceasta e o comunicare de la Dumnezeu pentru folosul congregației.

Tălmăcire. Vezi cap. 12:10; 14:5.

Zidirea. Compară v. 3-5. Vezi v. 12.

1 Corinteni 14:27

27. Limbă. [„O limbă necunoscută”, KJV]. Literal, „limbă”.

La rând. Adică, pe rând, nu toți în același timp.

Unul să tălmăcească. Vezi cap. 12:10; 14:5. Poate că o persoană ar fi fost capabilă să tălmăcească tot ce se spunea de ceia care vorbeau în limbi.

1 Corinteni 14:28

28. Să tacă. Aceasta arată că acela care era înzestrat cu darul limbilor avea o măsură de stăpânire asupra exercitării darului (cf. cele de la v. 32).

Să-și vorbească numai lui însuși. Zidirea personală era aparent scopul primar al darului așa cum era manifestat la Corint (vezi Nota Adițională la finele capitolului).

1 Corinteni 14:29

29. Doi sau trei. Sfatul pentru profeți este asemănător cu cel dat celor înzestrați cu darul limbilor. Scopul sfatului este de a evita confuzia (vezi v. 33).

Ceilalți. [„Celălalt”, KJV]. Literal, „ceilalți”. Pentru identificarea „celorlalți” vezi mai jos la „judece”.

Judece. Gr. diakrino, „a discrimina”, „a discerne”. Unii cred că „alții” se referă la alte persoane din biserică dotate cu darul profeției cum și cu darul discernământului, sau deosebirii duhurilor, care urma să aprecieze rostirile profeților care vorbeau și să determine dacă soliile lor erau de la Dumnezeu sau erau inspirate de vreo altă putere (cf. 1Tes 5:21; 1Ioan 4:1). Isus avertizase biserica privitor la faptul că urmau să fie mulți „prooroci mincinoși”, care aveau să se ridice și să înșele pe credincioși, și biserica trebuia să fie atentă față de unii ca aceștia, mai ales când se apropie sfârșitul (vezi Mat 24:5, 11, 24; 2Tes 2:9–11). Alții cred că sfatul lui Pavel e adresat credincioșilor, a căror datorie este de a face o aplicație corespunzătoare a soliei la experiența lor personală.

1 Corinteni 14:30

30. Făcută o descoperire. Dumnezeu este cel care face o descoperire celui care șade jos. Din respect față de noua descoperire, vorbitorul din acel moment trebuie să pună capăt vorbirii sale. Numai câte un profet urma să vorbească în același timp (v. 31).

Șade jos. Aceasta arată că adunarea șadea jos. Cel care se adresa adunării, fără îndoială stătea în picioare (cf. cele de la Luc 4:16).

Să tacă. Gr. sigao, „a tăcea”, „a păstra tăcere”.

1 Corinteni 14:31

31. Să proorociți toți. Dacă era observată ordinea convenită în adunare și fiecare la rând se adresa bisericii, ar fi fost cu putință ca toți cei care erau îndemnați, să dea un raport despre adevăr așa cum le fusese descoperit.

Toți să capete învățătură. [„Toți să fie întăriți”, KJV]. Sau, „toți să poată fi îmbărbătați”. Soliile combinate urmau să procure învățătură corespunzătoare pentru toți. Un membru ar fi putut să primească încurajare și ajutor ascultând la un anumit vorbitor, în timp ce alții urmau să aducă îndemn plăcut altor membri din adunare, și în felul acesta toți să fie zidiți sufletește.

1 Corinteni 14:32

32. Supuse proorocilor. Pare că erau unii care pretindeau că nu puteau să tacă atunci când erau sub inspirația Duhului sfânt. Susținerea aceasta este tăgăduită de Pavel în mod direct. Adevărații profeți aveau stăpânire asupra minții lor și puteau să vorbească sau să tacă după voie. Inspirația nu înlătură individualitatea și libera alegere. Agentul omenesc exprimă în propriul său stil și cu propriul său gând adevărurile care i-au fost descoperite (vezi GC V-VII).

1 Corinteni 14:33

33. Neorânduieii. [„Confuziei”, KJV]. Dumnezeu nu este o ființă care să aibă în Sine sau să producă dezordine, dezbinare sau confuzie. Adevărata închinare a lui Dumnezeu nu va avea ca rezultat dezordine de nici un fel. Versetul acesta prezintă un principiu general, cârmuitor al creștinismului care este derivat din natura lui Dumnezeu. El este Dumnezeul păcii, și nu trebuie să se învețe că El ar fi putut să aibă plăcere de o formă de cult caracterizată prin confuzie de orice fel (vezi Rom 15:33; 16:20; 1Tes 5:23; Evr 13:20). Creștinismul tinde să promoveze ordinea (vezi 1Cor 14:40). Nimeni care e supus conducerii Duhului Sfânt nu va fi dispus să se angreneze în scene de dezordine sau confuzie ca aceea care ar rezulta din faptul că mai multe persoane ar vorbi în același timp în limbi sau în profeție. Închinătorul va fi gata să-și exprime iubirea și recunoștința față de Dumnezeu în rugăciune și mărturie, dar o va exprima cu seriozitate, duioșie, și un adevărat respect pentru păstrarea ordinii în casa lui Dumnezeu, și nu cu o dorință de a întrerupe și a tulbura cultul plin de demnitate al lui Dumnezeu.

Toate bisericile. Principiul acesta al procedurii ordonate la cultul public, notează Pavel, stăpânește în toate bisericile, și de aceea trebuia să fie acceptat și în Corint. Dumnezeu este autorul păcii în toate locurile, și adevărații Lui credincioși vor căuta să păstreze pacea în adorarea Lui, înfrânând orice dorință de a înălța eul printr-o desfășurare nelatimp a înzestrărilor de la Duhul Sfânt date lor.

Unii redactori și traducători leagă expresia „ca în toate bisericile sfinților” cu v. 34 (vezi RSV). E imposibil de a decide cu precizie cărei propoziții îi aparține expresia cu adevărat.

1 Corinteni 14:34

34. Femeile să tacă. Dacă ultima expresie a v. 33 e legată cu v. 34 (vezi v. 33) pasajul zice: „Ca în toate bisericile, femeile să tacă”. Cu o astfel de împărțire, porunca privitoare la faptul ca femeile să tacă e arătată că e nu numai o restricție regională din cauza unor împrejurări locale, ci o reflectare a obiceiului general în toate bisericile. Că obiceiul era general, se poate deduce din 1Tim 2:11, 12, unde fără de a alege vreo anumită biserică, Pavel îndeamnă: „Femeia să învețe în tăcere, cu toată supunerea. Femeii nu-i dau voie să învețe pe alții, nici să se ridice mai sus de bărbat, ci să stea în tăcere”.

Unii au găsit dificultate în a înțelege această opreliște, în termeni, nu numai a concepțiilor noastre moderne al locului femeilor în biserică, dar și al locului și serviciului femeilor în istoria biblică (vezi Jud 4:4; 2Rg 22:14; Luc 2:36, 37; Fapte 21:9). Pavel însuși lauda femeile care lucrau cu el în Evanghelie (Filp 4:3). Nu e nici o îndoială că femeile au îndeplinit un rol hotărât în viața bisericii. Atunci, pentru ce să fie oprite de a vorbi în public? Răspunsul acesta se găsește în v. 35.

Legea. Scripturile învață că, din cauza rolului ei în căderea bărbatului, femeii i s-a rânduit de Dumnezeu o poziție de subordonare față de soțul ei (vezi Gen 3:6, 16; Efes 5:22–24; 1Tim 2:11, 12; Titus 2:5; 1Pet 3:1, 5, 6). Datorită schimbării aduse prin intrarea păcatului în experiența umană, viața armonioasă pe care omul o cunoscuse mai înainte s-a sfârșit. Nu mai era posibil ca soțul și soția să aibă autoritatea egală la conducerea căminului, și Dumnezeu a ales să așeze asupra bărbatului răspunderea majoră de a lua hotărâri și de a-și învăța familia (vezi PP 58, 59).

1 Corinteni 14:35

35. Să întrebe pe bărbații lor. O astfel de procedură ar evita întreruperi necorespunzătoare în serviciul de cult și se evita confuzia care ar însoți astfel de întreruperi.

Rușine. Lucrul acesta era adevărat deoarece atât obiceiul grec cât și cel iudeu dicta ca femeile să fie ținute pe planul al doilea în treburile publice. Călcarea acestui obicei ar fi fost privită ca dezonorantă și ar fi adus ocară asupra bisericii.

1 Corinteni 14:36

36. De la voi. Biserica din Corint nu era cea dintâi, ci una dintre ultimele pe care le-a întemeiat Pavel. De unde, biserica aceea nu era în poziția de a prescrie reguli de conduită pentru alte biserici, sau de a pretinde dreptul să difere de ele. Ea nu era singură în proclamarea Evangheliei; de aceea trebuia să dea cuvenita considerație principiilor general acceptate în ce privește purtarea și procedura în închinarea publică. Biserica corinteană pare că adoptase obiceiuri neuzitate, ca de pildă acela de a permite femeilor să apară la serviciul public dezvelite (vezi cp. 11:5, 16) și să vorbească în biserică într-un fel necunoscut altor biserici. Ei îngăduiseră să existe în biserică neregularitate și confuzie. Dar ei nu aveau dreptul să difere de alte biserici în felul acesta, și nici nu aveau vreun drept de a spune altor biserici că și ele trebuia să tolereze astfel de confuzie și dezordine. Ei ar fi trebuit să-și recunoască datoria de a se conforma practicii organizației generale a bisericilor creștine.

Numai până la voi. Biserica corinteană nu era cea dintâi care să fie înființată, și nu era nici singura. Prin servii Săi, Dumnezeu înființa biserici în multe țări. Dacă o biserică avea dreptul să inițieze obiceiuri și deprinderi aparte, altele de asemenea aveau. Dacă ar fi fost să se adopte ideea aceea, rezultatul ar fi fost confuzie și dezordine. De aceea toate bisericile trebuia să adopte același plan general pentru procedare la cultul public, și obiceiuri care nu erau adoptate în alte biserici, nu ar fi trebuit să fie îngăduite la Corint.

1 Corinteni 14:37

37. Că este prooroc. Toți aceia care pretind că au primit oricare din darurile Duhului, dar refuză de a recunoaște instrucțiunea dată de Pavel ca venind de la Domnul, ar arăta prin aceasta că inspirația lor nu era de sus.

Domnului. Pavel nu vorbea pe temeiul propriei sale autorități sau în propriul său nume. El vorbea corintenilor în numele Domnului și sub inspirația Duhului Său. Acceptând sfatul lui și ascultând de

instrucțiunile care veneau la ei prin el, arătau că erau dispuși să fie conduși de Domnul. Adevărata credință totdeauna își va demonstra autenticitate printr-un respect atent față de poruncile lui Dumnezeu. Pe de altă parte, orice mărturisire de credință care trece cu vederea poruncile divine, respinge autoritatea Scripturilor, și nu dă atenție păcii și ordinii bisericii, dă dovadă că nu e autentică.

1 Corinteni 14:38

38. Nu înțelege. Gr. agnoeo, „să nu înțelegă”, „să nu recunoască”. De fapt, Pavel spune că dacă cineva nu ar recunoaște faptul că apostolul era inspirat de Dumnezeu, și de aceea nu ar fi primit instrucțiunile sale ca fiind porunci ale lui Dumnezeu, face lucrul acesta cu propria sa primejdie. Pavel dăduse dovadă suficientă cu privire la însărcinarea dată lui de Dumnezeu și nu avea nevoie să spună nimic în plus în privința aceasta. Cineva care ar fi respins sfatul care venea prin apostol urma să fie lăsat să sufere consecințele. Nu era nimic în plus ce s-ar mai fi putut face pentru el; el trebuia să răspundă înaintea lui Dumnezeu pentru purtarea lui răzvrătită.

Ignoranța voită față de poruncilor lui Dumnezeu nu va scuza pe nimeni, ci va avea ca rezultat ruina finală. Duhul Sfânt nu va continua la nesfârșit să stăruie pe lângă cineva care cu încăpățănare se agață de propriile sale idei și de felul său de purtare eronate, chiar și după ce i-a fost arătată calea cea dreaptă (vezi Gen 6:3; Ose 4:17). O astfel de ignoranță încăpățănată, voită, față de planurile lui Dumnezeu pentru lume urmează să fie o atitudine caracteristică a unei anumite categorii de persoane în zilele de pe urmă, și va servi ca un semn de apropierea sfârșitului (vezi 2Pet 3:3-5). E primejdios de a lepăda lumina de la Dumnezeu cu scopul de a satisface dorințele inimii firești, care este totdeauna în vrăjmășie față de Dumnezeu (vezi Rom 8:6-8; Gal 5:16, 17; 1Ioan 2:15, 16).

Să nu înțelegă. Dovezile textuale sunt împărțite (cf. p. 10), între exprimarea aceasta și exprimarea „el nu e recunoscut”. Dacă e adoptată exprimarea de la urmă, înțelesul este probabil că atari persoane nu sunt recunoscute de Dumnezeu. O astfel de experiență este opusul aceleia descrise în cap. 8:3: „Dacă iubește cineva pe Dumnezeu, este cunoscut de Dumnezeu”.

1 Corinteni 14:39

39. Râvniți. Gr. zeloo „a fi zelos pentru”. Rezumându-și argumentația, Pavel reafirmă prioritatea dată profeției în v. 1, unde atrăgea atenția la darul profeției ca înzestrarea spirituală cea mai de dorit pe care să o caute creștinul. E foarte de dorit ca cineva să fie în stare să vorbească sub inspirația Duhului Sfânt în așa fel ca biserica să fie zidită.

Fără să împiedicați. [„Nu interziceți”, KJV; „Nu-l opriți”, G. Gal.]. Nici un obstacol nu trebuie să fie pus în calea exercitării darului limbilor. Singurul lucru de care să se ferească este folosirea darului în adunările publice când nu e de față un tălmăcitor (vezi Nota Adițională la finele capitolului).

1 Corinteni 14:40

40. Cu rânduială. [„În ordine”, KJV]. Gr. kata taxin, „după rang”, „potrivit aranjamentului”. Expresia era folosită ca un termen militar arătând regularitatea și ordinea în care o armată se alinia în șiruri în aranjament ordonat. Multe întrebări s-ar putea pune cu privire la metodele și formele de cult în biserică, dar bunul simț și respectul cuvenit lui Dumnezeu vor arăta care e corespunzătoare și vor împiedica pe închinători de la excese. Totul ar trebui să fie făcut cu bunăcuviință, așa cum se cuvine Creatorului Atotputernic, și n-ar trebui să fie nici o confuzie, nici un zgomot care nu e necesar, sau dezordine (vezi Hab 2:20; Ev 3:14, 636, 637; Ed 243; PK 48, 49; PP 303; 4T 626).

Creștinul ar trebui să se ferească totdeauna de formalism în cultul public. Dumnezeu nu dorește paradă externă și etalare de talent, ci devoțiune sinceră și iubitoare față de El exprimată în rugăciune și laudă (vezi Ioan 4:24; 9T 143). Demnitatea și respectul sunt esențiale, dar ele vor fi inspirate de un autentic simț al maiestății și măreției lui Dumnezeu, și nu de vreun răspuns la îndemnurile inimii firești la înălțare de sine. Pentru ca închinarea noastră să fie cu adevărat plină de respect, ea trebuie să fie condusă în așa fel încât toți cei de față să ia parte în chip inteligent la tot ceea ce se face. De aceea, orice folosire a unei vorbiri care nu e înțeleasă, e cu totul nelalocul ei, afară de cazul că o astfel de limbă e tălmăcită pentru folosul tuturor.

Două vederi principale sunt susținute cu privire la darul limbilor așa cum e tratat în cap. 14: (1) Că manifestarea trebuie să fie descrisă în termenii fenomenului limbilor din Ziua Cincizecimii (Fapte 2); că limba vorbită sub influența darului era o limbă străină, limbă care putea fi ușor înțeleasă de un străin de limba aceea; că vorbirii într-o limbă străină în biserică atunci când nu era de față nimeni care să înțeleagă limba, corintenii perverteau funcțiunea darului; și că această rea întrebuițare era ceea ce mustra Pavel. (2) Că manifestarea era diferită de aceea din Ziua Cincizecimii; că limba nu era una vorbită de oameni, și că în felul acesta nici un om nu putea înțelege afară de cazul că era prezent un tălmăcitor care posedă darul Duhului pentru a înțelege limba (1Cor 12:10); că funcțiunea lui era de a întări credința noilor convertiți (1Cor 14:22; cf. Fapte 10:44–46; 11:15) și pentru a procura zidire spirituală personală (1Cor 14:4); că Pavel mustra în 1Cor 14 exercitarea în adunări publice a acestui dar, rânduit în primul rând pentru zidire particulară, personală. Alte vederi combină elemente ale acestor două.

Ar fi de ajutor la o considerare a acestei chestiuni să se enumere caracteristicile darului limbilor așa cum s-au manifestat la Ziua Cincizecimii și în Corint. În ce privește o tratare a darului la Ziua Cincizecimii, vezi Fapte 2:4. Darul cu prilejul acela era clar o capacitate de a vorbi în limbi străine, și scopul darului a fost de a înlesni răspândirea Evangheliei (cf. AA 39, 40). A doua funcțiune poate fi văzută în experiența lui Petru în casa lui Corneliu, unde manifestarea darului a convins pe Petru și pe creștinii iudei sceptici care erau cu el că Dumnezeu primea neamurile (vezi Fapte 10:46), și de asemenea a convins pe Corneliu și pe cei care erau cu el că lucrarea lui Petru purta semnătura cerului.

Cu privire la darul manifestat mai târziu în Corint sunt notate următoarele caracteristici: (1) Darul este inferior profeției (1Cor 14:1). (2) Cel care vorbea în limbi se adresa lui Dumnezeu, nu oamenilor (v. 2). (3) Nimeni nu înțelegea pe cel care vorbea în limbi (v. 2). (4) Vorbitorul era „în duh”, adică într-o stare de extaz (1Cor 14:2, 14; cf. cele de al Apoc 1:10). (5) Cel care vorbea, rostea taine (1Cor 14:2; în ce privește o definiție a tainelor vezi Rom 11:25). (6) Cel care vorbea se zidea pe sine, nu biserica (1Cor 14:4). (7) Pavel dorea ca toți să aibă darul (v. 5). (8) Cel care vorbea trebuia să se roage ca să și tălmăcească așa încât biserica să poată fi zidită (v. 12, 13). (9) Priceperea sau mintea e nereditoare când cineva se roagă într-o „limbă”, arătând prin aceasta că experiența nu e a unei minți conștiente (v. 14). (10) Darul era un semn pentru cei care nu credeau (v. 22). (11) Darul trebuia să fie folosit în biserică numai dacă era prezent un tălmăcitor (v. 27); altminteri vorbitorul trebuia să-și vorbească numai lui însuși și lui Dumnezeu (v. 28). Corintenii erau îndemnați să nu împiedice vorbirea în limbi (v. 39).

Această listă de caracteristici ale darului lămurește faptul că apostolul nu se ocupă de un dar contrafăcut. El trecuse „limbile” între darurile autentice ale duhului (cap. 12:8-10), și nicăieri nu sugerează că manifestarea descrisă în cap. 14 nu e de la Dumnezeu. Dimpotrivă, el îl laudă (cap. 14:5, 17), pretinde că el vorbea în limbi mai mult decât corintenii (v. 18), dorește ca toți să aibă darul, și îndeamnă pe credincioși să nu oprească exercitarea darului (v. 39). Ținta lui în tot cursul tratării e de a arăta locul lui cuvenit și funcțiunea lui legitimă și să avertizeze contra abuzării de el.

Corintenii abuzau de acest dar; este un lucru evident. Ei vorbeau în limbi în biserică atunci când nu era de față nici un tălmăcitor și când nimeni în afară de vorbitor nu avea vreun folos. Pare că mai mulți vorbeau în același timp, și în timp ce alții profetizau, sau învățau, etc. Aceasta avea drept urmare o confuzie generală (v. 26-33, 40).

Întrebarea dacă limbile foloseau un limbaj vorbit sau unul necunoscut oamenilor, sau simple sunete nearticulate, a fost mult dezbătută de comentatori. Aceia care cred că vorbirea era într-o limbă străină pentru vorbitor dar înțeleasă de cei care cunoșteau limba, argumentează prin ceea ce ei numesc analogia Scripturii, că darul din Corint ar trebui să fie explicat pe temeiul manifestărilor din Ziua Cincizecimii (Fapte 2) și din alte ocazii (Fapte 10:44–46; 11:15; 19:6) și că deci scopul era clar de a face în stare pe oameni să predice Evanghelia în limbi mai înainte necunoscute pentru ei. Pasaje ca 1Cor 14:2, care arată că nimeni nu înțelege, ei le interpretează ca însemnând că nimeni din cei de față nu înțelege, deși străinii ar putea să înțeleagă. Ei arată mai departe că e dificil de a concepe că Duhul Sfânt S-ar manifesta într-o limbă necunoscută în circumstanțe ca acelea din cap. 14.

Aceia care susțin că fenomenul consta din sunete neinteligibile fără legătură cu vreun limbaj omenesc, argumentează că acesta e felul cel mai natural de a interpreta diferitele pasaje despre care e vorba, și că aceasta este concluzia inevitabilă de tras când sunt luate în considerație toate caracteristicile prezentate. Ei

cred că ilustrațiile lui Pavel din v. 76-10 sunt intenționate să arate că exprimările erau fie sunete nearticulate, fie o limbă cu neputință de a fi înțeleasă de oameni afară de cazul că erau stăpâniți de Duhul și că erau înzestrați cu darul tălmăcirii (cap. 12:10).

Indiferent care vedere este adoptată, un lucru e sigur, că manifestarea darului la Ziua Cincizecimii și scopul pentru care fusese dat (Fapte 2) diferea în multe privințe de darul manifestat la Corint. Darul de la Corint servea să zidească pe cel care vorbea, nu pe alții (1Cor 14:4). Pavel nu încuraja folosirea lui în public afară de cazul că era de față un tălmăcitor (v. 12, 13, 27). El nu recomanda folosirea lui în biserică (v. 19, 28). Adresarea era către Dumnezeu, nu către oameni (v. 2, 28). Cel care vorbea era într-o stare de extaz, cu mintea sa conștientă adormită (v. 14). Lucrurile acestea nu erau adevărate cu privire la darul care s-a revărsat asupra ucenicilor la Ziua Cincizecimii. Capacitatea de a vorbi în limbi străine era în mod deosebit intenționată spre a zidi pe alții. El a fost acordat așa fel ca ucenicii să poată predica Evanghelia fără serviciile unui tălmăcitor. Adresarea în limbi era pentru oameni, nu pentru Dumnezeu, și vorbitorul nu era într-o stare extatică, ci funcționa chiar așa ca cineva care ar fi dobândit îndemânarea de a vorbi în acea limbă prin studiu (vezi Fapte 2).

Din cauza unor obscurități cu privire la felul precis în care se manifesta în vechime darul limbilor, lui Satana i-a venit ușor să contrafacă darul. Strigăte incoerente erau bine cunoscute și larg întâlnite la cultul păgân. La fel și mai târziu, sub masca creștinismului, au apărut din timp în timp diferite manifestări de așa zise limbi. Totuși, când aceste manifestări sunt comparate cu specificările biblice ale darului limbilor, ele sunt găsite că sunt ceva cu totul contrar darului dat pe vremuri de Duhul. Aceste manifestări trebuie deci să fie respinse ca false. Totuși, prezența contrafacerii nu trebuie să ne determine să vorbim nedemn despre ceea ce este autentic. Dreapta manifestare a darului cu care se ocupă Pavel în 1Cor 14 îndeplinea o funcțiune folositoare. E adevărat, se abuză de el, dar Pavel căuta să corecteze abuzurile și să pună lucrarea darului la locul lui și în funcția lui cuvenită.

COMENTARIILE ELLEN G. WHITE

2 1T 412, 419

7 1T 231

7-12CT 243

8 CT 459; CW 170; Ev 119, 218, 397, 523, 689; FE 407, 483; 5T 719; 6T 61, 375, 431; 8T 168; 9T 29

13-19CT 244

15 Ev 127, 507, 508, 509, 510; 1T 146; 2T 582, 699; 9T 143

32, 33 AA 200

33 AA 96; TM 54; 1T 231, 653; 7T 284

40 Ev 207; EW 97; PP 376; 1T 145; 5T 274; 6T 98, 169

1 Corinteni 15:1

1. [„De altfel”, KJV]. Gr. de „dar”, sau „acum”, aici marcând o schimbare în șirul gândirii, și introducerea unui subiect nou, învierea.

Capitolul acesta cuprinde ceea ce s-ar putea numi slava culminantă a epistolei, o expunere a adevărului învierii. Tratarea poate fi împărțită în patru secțiuni: (1)dovada că există o înviere (v. 1-34); (2) natura corpurilor celor înviați (v. 35-50); (3) o enunțare privitoare la ceea ce se va întâmpla cu cei care sunt vii la a doua venire a lui Hristos (v. 51-54); (4) consecințele practice ale acestei doctrine (v. 55-58). Mărturia învierii lui Isus dată în v. 3-8 se referă la unele incidente nerelate în Evangheliile (vezi v. 6, 7). Capitolul declară că moartea și învierea lui Hristos erau subiecte ale profeției din vechime, și erau evenimente susținute de mărturia martorilor vii (v. 5, 6). Este una din cele mai timpurii mărturii scrise cu

privire la înviere, scrisă în cuprinsul a 25 de ani de la eveniment (vezi p. 102, 103). Ea arată că dovada învierii ca un fapt literal, istoric era suficientă pentru a convinge intelectul puternic al unui contemporan ostil în persoana lui Pavel însuși.

Printre rătăcirile care se furișaseră în biserica din Corint ca rezultat al scăderii nivelului moral la unii dintre credincioși, era respingerea credinței în înviere (vezi cap. 3:3; 5:1, 2; AA 319). Tratarea detaliată din partea lui Pavel a acestei doctrine scoate în evidență importanța ei vitală (cf. Ioan 5:28, 29; 11:25; Fapte 23:6; 24:14, 15; Rom 1:3, 4; Filip 3:10, 11; Apoc 20:6). Satana e totdeauna gata să smulgă un adevăr vital și să-l îndepărteze și să-l înlocuiască cu eroare amăgitoare; de aceea creștinii ar face bine dacă ar revedea adesea principalele adevăruri evanghelice, umplându-și mintea cu ele, pentru ca să nu fie loc pentru idei greșite (vezi 2Tim 2:15).

Fac cunoscut. [„Declar”, KJV]. Gr. gnoρίζω, „a face cunoscut”, „a face să fie cunoscut”, dar întrucât Pavel repetă ce deja spusese corintenilor, cuvântul poate fi folosit în sensul de „a repeta”, „a reaminti”. Apostolul consideră ca fiind necesar să repete substanța predicii sale, și făcând așa, pune un accent special pe doctrina învierii.

Evanghelia. Vezi Mar 1:1. Conținutul Evangheliei, sau „vestea bună” pe care Pavel o predicase corintenilor se poate deduce din cap. 1:7-9, 17-24; 2:2; etc., din care se va vedea că jertfa lui Hristos stă în fruntea soliei. În mod necesar cu subiectul acesta central e asociată doctrina morții ispășitoare a Mântuitorului (cap. 15:3). Tot ce e în legătură cu viața lui Hristos pe pământ e de interes și importanță pentru credincios, dar Pavel aici dă la iveală faptul că vestea glorioasă a mântuirii își atinge culmea în înviere.

Primit. Pavel predicase cu credincioșie Evanghelia, și acum amintește membrilor bisericii că ei primiseră și acceptaseră solia ei.

Rămas. [„Stați”, KJV]. Forma greacă a verbului sugerează că ei rămăseseră și continuau să rămână în credința pe care le-o făcuse cunoscută Pavel. El întemeiasă biserica din Corint (vezi Fapte 18). Era deci corespunzător ca el să le reamintească marile adevăruri pe care fusese întemeiată biserica, dar de la care atenția lor fusese abătută de alte lucruri care fuseseră introduse printre ei, ca de pildă subiecte de ceartă și de dispută. E bine ca creștinilor să li se reamintească adesea de Evanghelia prin care Duhul Sfânt efectuase convertirea lor; o astfel de repetiție va ajuta să-i țină smeriți, și să-i scape de dependența de propriile lor realizări filozofice (cf. Cols 2:8).

1 Corinteni 15:2

2. Mântuiți. Literal, „sunteți stăruitor mântuiți”. Mântuirea este o experiență continuă (vezi rom 8:24; COL 65).

O țineți așa. [„Păstrați în memorie”, KJV; „Țineți cu tărie”, G. Gal.]. Mai degrabă, „țineți cu tărie”, adică, la aceea ce predicase Pavel. Această ținere cu tărie înseamnă mai mult decât un consimțământ intelectual față de doctrine, arată absolută convingere despre lucrul crezut. O astfel de convingere ar duce la o purtare compatibilă cu credința lor, și nu le-ar permite să cultive gânduri eronate.

Degeaba ați crezut. Nu era nimic greșit în solia care fusese predicată, dar calitatea credinței corintene în acea solie se poate să fi fost discutabilă. Dacă credința lor ar fi fost fără tragere de inimă, ar fi fost de mică valoare. Dacă credința lor ar fi fost fermă, atunci ei ar fi văzut că doctrina lui Pavel era îndestulătoare pentru a-i călăuzi pe calea mântuirii. După ce a spus lucrul acesta apostolul merge mai departe să-i asigure că le dăduse într-adevăr Evanghelia cea adevărată.

1 Corinteni 15:3

3. V-am învățat. [„V-am predat”, KJV; „V-am dat”, G. Gal.]. Pavel nu pretinde deloc că e autorul evangheliei pe care o predică. El lămurește faptul că dă mai departe o solie care-i fusese dată de Domnul (cf. 1Cor 11:2, 23; Gal 1:12; Efes 3:2, 3). Aceasta subliniază originea divină a doctrinei pe care o predică, în felul acesta înălțându-și solia și făcând ascultarea de ea imperativă.

Înainte de toate. Fie întâi în ordinea prezentării sau întâi în importanță. Apostolul prezintă patru fapte

care stau „înainte de toate” [„întâi”] între cele pe care el le dăduse credincioșilor: (1) Hristos a murit pentru păcatele noastre, (2) Hristos a fost înmormântat, (3) Hristos a fost înviat și (4) Hristos S-a arătat (v. 3-5). Unii au sugerat că acestea alcătuiesc baza pentru cel mai timpuriu crez creștin.

Pentru păcatele noastre. Cuvântul grec tradus „pentru” (huper) are înțelesul „în favoarea” sau „din cauza”. Isus, Mielul lui Dumnezeu, a murit ca o jertfă ispășitoare pentru păcatele noastre. El a murit pentru a face o ispășire pentru păcat (vezi Rom 3:24–26; 4:25; 5:8; 2Cor 5:21; Gal 1:4; 1Pet 2:24). Acesta este primul mare fapt predicat de Pavel corintenilor. Moartea loțuitoare a lui Hristos a făcut ispășire pentru păcatele noastre, dar El n-a rămas sub puterea morții. Întrucât El n-a păcătuit, moartea nu-L putea ține, și El S-a ridicat triumfător din mormânt (vezi Ioan 10:17; Fapte 2:22–24).

Scripturi. Reiese că Pavel dăduse convertiților săi teme biblice deplin pentru credința lor, și putea acum să facă apel la multe din profețiile cu privire la Mesia care se găsesc în VT (cf. cele de la Luc 24:26, 27, 44). În altă parte puternicele lui aplicații ale pasajelor care se ocupau cu viața, suferințele și moartea lui Mesia cel fâgăduit, aduseseră convingeri ascultătorilor săi și impuseseră tăcere opoziției criticilor iudei (vezi Fapte 9:19–22; 13:14–41; 17:3; 18:4–6; 24:14; 26:4–8, 22, 23; 28:23).

1 Corinteni 15:4

4. Îngropat. În mormântarea lui Hristos a certificat faptul că Mântuitorul nostru murise cu adevărat și procura condiția necesară pentru certificarea învierii. Cererea lui Iosif din Arimatea de autorizare de a lua trupul Mântuitorului de pe cruce a dus la cercetarea din partea lui Pilat cu privire la adevărul faptului morții Sale (Mar 15:43-45). Pregătirea pentru îngroparea Lui așa cum e relatată în Evangheliile, și relatarea așezării Lui în mormânt și păzirii de soldați romani la instigația preoților celor mai mari, toate dau asigurarea că el murise (vezi Mat 27:57–60, 62–66; Luc 23:50–56; Ioan 19:38–42).

A înviat. [„A înviat iarăși”, KJV]. „Iarăși” e adăugat. Verbul este la forma pasivă perfectă și deci dă înțelesul „a fost înviat și e încă viu”. Verbele anterioare „a murit” (v. 3), și „a fost îngropat” (v. 4) apar la timpul aorist, ca evenimente istorice în trecut, în contrast cu sensul continuu lăsat a se înțelege de perfect. În felul acesta Pavel scotea în evidență nu numai că Isus înviase dintre morți, dar și că El continuă de a fi în starea de înviat, și condiția de a fi fost astfel înviat e permanentă.

A treia zi. În ce privește o tratare a intervalului dintre moartea și învierea lui Hristos, vezi Vol. V, p. 248-251. Com. Mat 12:40; Luc 24:46.

1 Corinteni 15:5

5. S-a arătat. [„A fost văzut”, KJV]. Sau „a apărut”, în care caz acțiunea ar reveni Domnului înviat și nu nepregătitului Petru. Pavel încă prezintă lista punctelor majore ale Evangheliei pe care o propovăduise corintenilor (v. 3).

Chifa. Gr. kephas, o transliterare a numelui aramaic Kepha, care e tradus în grecește Petros de unde Petru (vezi Mat 4:18). În ce privește arătarea lui Hristos lui Petru, vezi Luc 24:34. Pavel face aici apel la mărturia acelor care aveau cunoștință de mâna întâi cu privire la înviere, și îndeosebi la aceia care încă trăiau pentru a atesta adevărul ei. Întrucât el numai împrăștiase gândurile lor cu privire la doctrina pe care le-o predicase mai înainte, nu încerca să reproducă toate dovezile disponibile, ci doar să rezume ceea ce ei deja știau.

Doisprezece. Sunt slabe dovezi textuale (cf. p. 10) pentru exprimarea „unsprezece”, care fără îndoială este o încercare de a armoniza versetul acesta cu numărul apostolilor care rămăseseră după moartea lui Iuda și înainte de alegerea lui Matia (cf. Fapte 1:26). La întâia arătare a lui Hristos apostolilor Săi, numai zece fuseseră de față, întrucât Toma lipsea din grup (Ioan 20:24). Dar Pavel fără îndoială folosea titlul „doisprezece” ca o denumire oficială a grupului apostolic; deci nu e nici o discrepanță vitală între versetul acesta și faptele istorice.

1 Corinteni 15:6

6. Peste cinci sute. Evangheliile nu fac nici o amintire cu privire la faptul că Isus S-a arătat la o cată atât de numeroasă, dar o afirmație făcută de Matei e fără îndoială o referire la această adunare (vezi cap. 28:10, 16; Nota Adițională la Mat 28). Cei unsprezece, în ascultare de instrucțiunea Domnului lor înviat

(Mat 28:9, 10) s-au dus în Galilea. E greu cu putință ca ei să fi ținut pentru sine vestea acestei întâlniri divine, ci fără îndoială au informat pe credincioși că Isus avea de gând să Se întâlnească cu ei. Peste 500 au răspuns la încunoaștințare, demonstrând că Domnul avea mult mai mulți ucenici decât e presupus în general.

Cei mai mulți sunt încă în viață. [„Cei mai mulți rămân până acum”, KJV; „Cei mai mulți trăiesc”, G. Gal.]. Adică, cei mai mulți din cei 500 erau încă în viață când Pavel scria epistola sa. Uniți, ei puteau să dea mărturie puternică despre certitudinea învierii lui Isus Hristos, deoarece un eveniment care putea fi atestat de atât de mulți martori de mâna întâi nu putea fi ușor răsturnat.

Au adormit. Gr. koimao, „a adormi” (vezi Ioan 11:11). Expresia aceasta e folosită în Scripturi pentru a însemna moartea (vezi Mat 9:24; Fapte 7:60; 1 Cor. 15:18; 1Tes 4:13–15; 2Pet 3:4).

1 Corinteni 15:7

7. Iacob. Nu e nici o dovadă cu privire la care Iacob e vorba, dar cei mai mulți comentatori îl identifică cu Iacob, fratele Domnului. În ce privește o tratare a identității diferiților bărbați numiți Iacob, vezi Introducerea la Epistola lui Iacob. Nu e nici o altă relatare cu privire la arătarea Domnului lui Iacob, dar dacă Iacob cel menționat aici e fratele Domnului și conducătorul conciliului de la Ierusalim (vezi Fapte 12:17; 15:13), atunci Pavel trebuie să-l fi întâlnit și fără îndoială să fi avut mărturie personală de la Iacob cu privire la arătarea la care se face referire aici.

Tuturor apostolilor. Aceasta fără îndoială se referă la cea din urmă arătare apostolilor, la data înălțării Sale la cer (vezi Fapte 1:6-12).

1 Corinteni 15:8

8. După ei toți. [„Cel din urmă dinte toți”, KJV]. Această expresie dă naștere la puternica presupunere că lista anterioară de arătări e aranjată în ordine cronologică, și că Pavel era cel din urmă căruia Hristos i se arătase personal.

Unei stârpituri. [„Unuia născut nelatimp”, KJV; „Născutului fără vreme”, G. Gal.]. Gr. ektroma. „avort”, „embrionul născut mort”. Cuvântul acesta apare numai aici în NT grec, dar e folosit în LXX (Num 12:12; Iov 3:16; Ecl 6:3). Apostolul lasă a se înțelege că în comparație cu ceilalți apostoli, el nu e mai bun decât o stârpitură. Ceilalți ucenici au crescut și s-au maturat în lucrarea lor, în timp ce el, Pavel, a fost brusc lansat în lucrarea lui de apostol. Se poate de asemenea ca el să exprime simțământul său de nevrednicie de a fi numărat în rândul ucenicilor din cauza felului cum tratase mai înainte pe cei care credeau în Hristos (vezi Fapte 7:58; 8:1, 3; 9:1, 13, 21; 26:10). Prin sângea lui stăruitoare apostolul părea să fi arătat că simțea o mare obligație de a compensa lipsa lui de asociație personală cu Isus.

1 Corinteni 15:9

9. Cel mai mic. El fusese cel din urmă dintre toți (v. 8), acum susține că e cel mai mic (cf. cele de la Efes 3:8).

Nu sunt vrednic. Adică, necorespunzător, nevrednic, insuficient calificat. Pavel recunoaște adevărul că nimeni, de la sine, nu e în vreun fel oarecare vrednic de a fi chemat în slujba lui Dumnezeu (vezi 2Cor 3:5).

Pentru că am prigonit. Reiese că el niciodată nu și-a iertat pățimașă lui împotriva anterioară contra credincioșilor creștini, și amintirea acelei experiențe tindea să-l țină smerit și continuu recunoscător pentru bunătatea Domnului (vezi Fapte 22:4; 26:9–11; Gal 1:13; 1Tim 1:13). În inima cu adevărat convertită, iertarea lui Dumnezeu produce o conștiință a păcatului ca și sentimente de recunoștință și smerenie. O astfel de experiență înzestreaază pe un om pentru mărturisire altora.

1 Corinteni 15:10

10. Harul lui Dumnezeu. În ce privește o definiție a „harului”, vezi Rom 3,24. Tot ceea ce Pavel devenise sau realizase în serviciul Domnului atribuia îndurării, favorii și puterii nemeritate a lui Dumnezeu. El învățase lecția esențială că toate realizările omenești sunt fără de valoare în lucrarea lui Dumnezeu dacă sunt separate de o împărtășire a sufletului de acea viață spirituală de la Dumnezeu care e numită „har”. Pavel știa că toată râvna, evlavia, toate capacitățile și tot succesul lui ca apostol erau rezultatul favorii nemeritate

pe care Dumnezeu le manifestase față de el. Prin harul lui Dumnezeu el fusese făcut în stare să săvârșească mai mult decât ceilalți lucrători.

Sunt ce sunt. Expresia subliniază condiția stării spirituale a lui Pavel, și nu conține nici un egoism lăudăros.

N-a fost zadarnic. O notă de ușurare recunoscătoare se furișează aici în cuvintele lui Pavel – e bucuros că harul lui Dumnezeu n-a fost irosit când a fost revărsat asupra lui.

Lucrat mai mult. Adică, a lucrat mai din greu. Consacrarea și munca din greu rareori dau greș de a produce roade îmbelșugate. Dar așa cum arată expresia următoare, apostolul nu a îngăduit ca vreo mândrie coplesitoare să întineze succesul lui evanghelistic.

Nu eu. Pavel nu lăsa loc pentru nimeni să-și închipuie că el își dădea onoare sieși; el dă toată slava lui Dumnezeu. Toți aceia care obțin adevărat succes în lucrarea lui Dumnezeu pe pământ vor recunoaște că orice lucru bun pe care l-au săvârșit a venit din harul dătător de putere al lui Dumnezeu (cf. Gal 2:20; Filip 2:13; 4:13).

1 Corinteni 15:11

11. Astfel dar. [„De aceea”, KJV]. Aici Pavel încheie comparația dintre sine și ceilalți apostoli (v. 9, 10), și trage concluzia că întrucât orice mărturie creștină valabilă își trage puterea de la Dumnezeu, identitatea și personalitatea martorului omenesc e relativ lipsită de importanță.

Așa propovăduim. Ce mărturie îndrăzneată cu privire la unitatea mărturiei apostolice. Toți apostolii dădeau aceeași mărturie cu privire la învierea lui Hristos; deci era ceva lipsit de însemnătate care dintre ei adusesse solia corintenilor. Principiul acesta este aplicabil universal, și poate fi reținut cu folos în biserica modernă. Agentul omenesc este numai o port-voce folosită de Duhul Sfânt pentru a transmite adevăr oamenilor, și dacă succesul încoronează eforturile lui, onoarea aparține lui Dumnezeu (cf. cap. 3:6).

Voi așa ați crezut. Pavel reamintește cititorilor săi din Corint despre acceptarea adevărului predicat de el, care era acela al tuturor apostolilor.

1 Corinteni 15:12

12. Iar. [„Acum”, KJV]. Cu versetul acesta apostolul începe argumentele bine întemeiate cu privire la înviere. În v. 5-8 el a stabilit baza istorică a învierii prezentând mărturie de la o mulțime de martori oculari de încredere. El întreabă acum, cum în lumina acestui fapt bine dovedit, vreun credincios corintean poate tăgădui o înviere generală a celor morți.

Nu este o înviere. Pare că erau unii în Corint care tăgăduiau posibilitatea unei învieri corporale a morților. În v. 13-19 Pavel demonstrează natura distrugătoare a unei astfel de tăgăduiri și arată cum o astfel de credință e incompatibilă cu faptul dovedit că Isus înviase (vezi și v. 16).

A morților. Literal, „dintre [cei] morți”.

1 Corinteni 15:13

13. Hristos n-a înviat. Dacă o înviere a celor morți e socotită a fi cu neputință și credința în ea a fi absurdă, atunci trebuie să urmeze că Hristos nu a înviat din mormânt, deoarece obiecția generală față de învierea morților s-ar aplica și în cazul lui. De aceea nu e cu putință de a tăgădui învierea generală fără de a tăgădui învierea bine stabilită a lui Isus. Acesta, zice Pavel este rezultatul inevitabil al tăgăduirii învierii și cuprinde în sine o tăgăduire a creștinismului, înlăturarea nădejdiei creștine a vieții veșnice.

1 Corinteni 15:14

14. Propovăduirea. Gr. kerugma, „lucrul predicat”. Accentul este pe conținutul predicii (vezi cap. 1:21).

Zadarnică. [„Vană”, KJV]. Gr. kenos, „goală”, „fără conținut”, „lipsită de adevăr” (cf. cele de la v. 17), o bună descriere a oricărei încercări de a predica Evanghelia lipsită de învierea lui Isus. O astfel de

propovăduire, într-adevăr ar fi „goală”, jefuită de unul din faptele ei istorice, centrale. Dacă Hristos n-a înviat, mărturia creștină e condamnată pe temeiul a două capete de acuzație: (1) Isus a declarat de repetate ori că va învia din morți (vezi Mat 16:21; 17:22, 23; 20:17–19; etc.), și dacă nu a înviat a fost un impostor; (2) apostolii își întemeiau propovăduirea pe un eveniment cu privire la care susțineau că a avut loc, și în felul acesta erau părtași la impostură, susținând o nădejde care nu putea fi împlinită.

Credința voastră. Lipsa de credință în înviere invalidează nu numai predica apostolică, dar și credința creștină în acea predică. Prin punerea la îndoială a posibilității unei învieri, astfel de oameni distrugeau tot ce prețuiseră mai înainte.

1 Corinteni 15:15

15. Martori mincinoși ai lui Dumnezeu. Implicația e că ar fi fost un păcat a propovădui că Hristos a înviat dintre morți dacă lucrurile n-ar fi fost așa, deoarece ar fi greșit de a spune că Dumnezeu a făcut ceva ce El nu făcuse, așa cum ar fi cazul dacă nu ar fi înviere, și Hristos nu ar fi fost înviat. Apostolii ar fi vestit ca un fapt al lui Dumnezeu, și pretinzând că au fost martori la el, un eveniment care n-a avut loc.

Când nu L-a înviat. Pavel cercetează cu amănunțime atitudinea sceptică cu privire la înviere. Argumentația lui se ocupă cu presupunerea că morții nu înviază, deși el nu se arată de acord cu acea vedere. Tăgăduirea posibilității unei învieri generale argumentează imposibilitatea ca Hristos să fi înviat și în felul acesta tăgăduiește întreaga temelie a credinței în Hristos.

1 Corinteni 15:16

16. Nu înviază. Repetarea concluziei deja enunțată în v. 13 arată îngrijorarea lui Pavel în privința învățăturii viclene care abătuse pe unii credincioși corinteni de la adevărul cu privire la înviere. Satana caută să submineze credința în învierea pentru a face mai ușor ca oamenii să accepte prima mare minciună, cu care a tăgăduit sentința lui Dumnezeu cu moartea pentru neascultare (vezi Gen 2:17; 3:4). Dacă omul nu moare cu adevărat, atunci când viața aceasta pământească ajunge la sfârșit, nu e nevoie de înviere. Dacă pe de altă parte, moartea este o încetare a existenței, atunci viețuirea mai departe ar fi dependentă de înviere (vezi Psa 146:4; Ecl 9:5, 6, 10).

1 Corinteni 15:17

17. Zadarnică. Gr. mataios „nefolositoare”, „fără rost”, „fără scop” (cf. cele de la v. 14). Aici atenția este atrasă la lipsa absolută de orice rost în credința creștină, dacă Hristos n-a fost înviat din morți. Membrii de la Corint erau destul de puternici pentru a respinge sugestia că credința lor era „zadarnică” și de aceea ar fi fost și mai tare legați de credința în înviere.

Păcatele. În v.16, 17 Pavel repetă raționamentul pe care-l prezintă în v. 13, 14, dar cu o deosebire. Versetele 13, 14, subliniază lipsa de conținut a credinței fără de învierea lui Hristos; v. 16, 17 descoperă starea de deznădăjduită pierzanie a omului dacă nu e înviere. Deși este adevărat că „Hristos a murit pentru păcatele noastre” (v. 3), este tot pe atât de adevărat că „a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți” [„a înviat iarăși pentru îndreptățirea noastră”] (Rom 4:25; vezi cap. 10:9). Dacă Isus n-a fost înviat dintre cei morți, a fost un impostor; credința în el n-ar aduce iertare de păcate, și păcătosul și-ar păstra vinovăția. O asemenea susținere n-ar putea fi îngăduită de nimeni care a încercat bucuria de a-și avea păcatele iertate. În plus, botezul care este o preînchipuire a morții, îngropării și învierii lui Hristos, și-ar pierde semnificația, deoarece e dat îndemnul, de a învia și a trăi „o viață nouă”, tot așa cum și Hristos a înviat din morți (vezi Rom 6:3, 4).

1 Corinteni 15:18

18. Prin urmare. Pavel prezintă acum o altă consecință care urmează inevitabil din tăgăduirea învierii.

Au adormit. Vezi v. 6.

În Hristos. Pentru corinteni aceasta s-ar referi în primul rând la creștinii decedați, dar într-un sens mai larg se referă la toți aceia care, de la Adam până la sfârșitul istoriei omenești, au murit crezând că mărturisirea păcatelor și credința în sângele ispășitor al Mântuitorului le-ar asigura iertare și viață veșnică.

Sunt pierduți. Dacă nu e înviere, atunci cei care au murit rămân morți, perspectivele susținute de

creștinism sunt o crudă înșelăciune, și toți dreptii morți sunt osândiți să rămână adormiți în mormintele lor. Nici un creștin n-ar putea să accepte asemenea concluzii distrugătoare de nădejde. În felul acesta raționamentul lui Pavel din nou subliniază poziția vitală a învierii în doctrina creștină (vezi v. 10).

1 Corinteni 15:19

19. Numai pentru viața aceasta. [„Numai în viața aceasta”, KJV]. Dovezi textuale favorizează (cf. p. 10) următoarea ordine a cuvintelor: „Dacă în această viață în Hristos nădăjduim numai”. Această ordine arată că Pavel subliniază nu „această viață” ci faptul că credința creștină e întemeiată pe ceva mai mult decât numai nădejdea. În felul acesta el zugrăvește în chip viu zădărnicia unui creștinism devitalizat. Necredința în înviere jefuiește oameni de certitudinea cu privire la viață după moarte, și îi lasă cu o credință neefectivă pentru existența prezentă.

Mai de plâns. [„Mai mizerabili”, KJV]. Gr. eleeinos „nenorociți”, „de plâns”, „mizerabili”. Propoziția aceasta spune literal, „suntem mai nenorociți decât toți oamenii”. Ar trebui să se noteze că Pavel nu sugerează aici că evlavia și conformarea față de voia descoperită a lui Dumnezeu în viața aceasta nu sunt însoțite de fericire. Credinciosul are motiv de a fi mai fericit decât alți oameni, dar dacă învierea este o amăgire, atunci creștinii merită mai multă milă decât oricare alți oameni. Nimeni nu a avut nădejdi atât de mari de a se bucura de veșnicie, așa că nimeni nu va încerca o atât de adâncă dezamăgire dacă nădejtile acelea sunt prăpădite prin dovedirea învierii ca neadevărată. Apostolul folosește o astfel de argumentare pentru a demonstra corintenilor natura distrugătoare de credință și nelogică a tăgăduirii doctrinei creștine a învierii. În plus, creștinii erau supuși la încercări și persecuții mai mari decât alți oameni, așa că dacă după suferința din cauza credinței lor, erau dezamăgiți în nădejdea lor în înviere, starea lor ar fi fost cu adevărat de plâns.

O puternică demonstrație de autenticitate a creștinismului se poate trage din versetul acesta. E de conceput că unii oameni pot fi dispuși să îndure lipsă și trudă dacă sunt siguri de o recompensă corespunzătoare pentru sacrificiul lor; dar e de necrezut ca apostolii să muncească și să sufere, bine știind că nădejdea glorioasă pe care ei o proclamau era o amăgire, că Hristos nu înviase! O asemenea afirmație e atât de ridicolă încât este chiar de necrezut.

1 Corinteni 15:20

20. Dar acum. Pavel dovedise istoricește adevărul învierii lui Hristos (v. 5-8), și scosese în evidență efectele nimicitoare ale tăgăduirii învierii (v. 13-19). El poate acum pretinde că a dărâmat învățătura negativă, și poate în chip triumfător să afirme certitudinea învierii lui Hristos. Expresia „dar acum”, imprimă această certitudine în mințile cititorilor lui Pavel. Ea abate de la considerațiile negative ale v. 12-19, și consideră curajos rezultatele pozitive care se dezvoltă din credința în înviere (v. 20-34).

A înviat. Vezi v. 4, unde apare aceeași formă a verbului grec.

[„Și a devenit”, KJV]. Dovezi textuale atestă (cf. p. 10) omiterea acestor cuvinte.

Pârğa. [„Primele roade”, KJV]. Israeliților din vechime li se poruncise să aducă preotului cel dintâi snop din recolta de orz, și preotul legăna snopul înaintea Domnului ca o garanție a recoltei care avea să urmeze. Ceremonia aceasta trebuia să fie îndeplinită în ziua de 16 Nisan (Abib; vezi Lev 23:10; vezi v. 11). Cina de Paști era mâncată la 14 Nisan (vezi v. 5), iar la 16 venea jertfa celor dintâi roade. Snopul de legănat al celor dintâi roade era o preînchipuire a lui Hristos, pârğa, sau garanția mării recolte care avea să urmeze când toți dreptii morți sunt înviați la a doua venire a lui Hristos (vezi 1Cor 15:23; 1Tes 4:14–16). Hristos a înviat din morți chiar în ziua când snopul de legănat era înfățișat la templu Temple (vezi Lev 23:14; Luc 23:56; 24:1; vezi Vol. V, p. 248–251). După cum snopul de legănat era o garanție și o asigurare a adunării întregii recolte, tot așa învierea lui Hristos este o garanție că toți aceia care-și pun încrederea în El vor fi înviați din morți.

Adormiți. În ce privește somnul ca o preînchipuire a morții, vezi v. 6. Termenul aici se referă la aceia care au adormit ca creștini, crezând în Domnul Isus Hristos ca Mântuitor al lor.

1 Corinteni 15:21

21. Căci dacă. Cu versetul acesta Pavel introduce comparația lui între întâiul și al doilea Adam (v. 21,

22, 45-47). Linia de gândire este urmată de aproape în Epistola către Romani (vezi cap. 5:12-19).

Prin om. Referirea e la Adam (cf. v. 22).

Moartea a venit. Păcatul a intrat în viața familiei omenești prin neascultarea omului, și ca rezultat al păcatului, moartea a devenit soarta tuturor (vezi rom 6:23). Dacă omul nu ar fi păcătuit, oamenii nu ar fi murit. Dacă nu ar fi fost păcat, oamenii n-ar fi văzut niciodată moartea (vezi Gen 2:17; vezi PP 49, 51, 53).

Prin om. Referirea este la Hristos (cf. v. 22).

Învierea. Notați că Pavel încă urmează tema învierii. Întrucât moartea a venit printr-un om păcătos, e corespunzător, în planul frumos rânduit de Dumnezeu, ca eliberarea din moarte să vină prin Omul fără de păcat, Isus Hristos. Păcatul fusese introdus în neamul omenesc de către un om; recuperarea din efectele lui urma să aibă loc printr-un alt Om.

1 Corinteni 15:22

22. Toți mor. Vezi Rom 5.12. Sentința rostită asupra lui Adam a afectat întreaga familie omenească, a cuprins pe toți în realitatea tristă a morții, și a început să acționeze de îndată ce Adam a păcătuit.

În Adam. Versetul acesta clarifică v. 21. El procură și un rezumat admirabil al subiectului, cu care Pavel se ocupă mai pe larg în Epistola lui către Romani (vezi cap. 5:12-18). Pavel se rezumă să arate corintenilor contrastul dintre rezultatele vieții lui Adam – „toți mor” – și rezultatele vieții lui Hristos – „toți vor învia”.

Tot așa. Adică, în același fel, similar. Ar trebui să se rețină, totuși, că lucrarea lui Adam și aceea a lui Hristos nu sunt deplin paralele, întrucât Adam a fost un păcătos, și Hristos Cel Fără de Păcat.

Toți vor învia. Toți oamenii sunt supuși morții în virtutea păcatului lui Adam și propriei lor păcătoșenii, dar numai aceia care sunt „în Hristos” vor participa la foleasele veșnice ale învierii Mântuitorului. În privința aceasta, cel dintâi „toți” din versetul acesta e în chip necesar limitat. Unii au interpretat pe al doilea „toți” spre a cuprinde întreaga omenire, cei nelegiuiți și cei dreپți. Că această interpretare nu stă aici, poate fi văzut din expresia „în Hristos” și din comparația cu v. 51-53, unde „toți” se referă clar numai la credincioși.

În Hristos. Adică, prin credința în moartea Lui ispășitoare și prin învierea dătătoare de viață.

1 Corinteni 15:23

23. Fiecare. Literal, „oricine”.

Rândul. Gr. tagma, „ceea ce a fost pus în ordine”, „ceată”, „trupă de [ostași]”. Tagma nu apare în altă parte în NT. Cuvântul a fost mai înainte un termen militar, și transmite ideea unei serii de șiruri, așa cum sunt sugerate în versetul acesta. Hristosul biruitor a deschis calea în dimineața învierii, dar va fi urmat de șirurile sfinților Săi care au adormit.

Cel dintâi rod. Vezi v. 29. Alții, ca de pildă Moise (vezi Mat 17:3) și Lazăr (vezi Ioan 11:43), muriseră și au fost aduși la viață înainte ca Isus să fi ieșit din mormânt, dar ei au făcut lucrul acesta în virtutea învierii proprii a lui Hristos și în anticiparea la învierea Lui (cf. DA 530). Fără biruința lui Hristos asupra morții, nici o altă înviere nu ar fi fost cu putință. În acest sens real, Hristos este pârga celor care sunt înviați.

Apoi. [„După aceea”, KJV]. Gr. epeita, „apoi”, „atunci”, „după aceea”, folosit pentru a enumera evenimente succesive, și de obicei sugerând o ordine cronologică. Așa e folosit în v. 6, 7, dar o formă mai scurtă (eita, „atunci”) apărând în v. 7, 24, poartă un înțeles similar. Aici, propria înviere a lui Hristos, ca pârgă, e separată de învierea celor dreپți.

La venirea Lui. În ce privește un comentariu la cuvântul „venirea” (Gr. parousia) vezi Mat 24:3. Pavel leagă în chip precis învierea celor răscumparați de revenirea lui Hristos. Vezi Ioan 14:3; 1Cor 15:51-53;

1Tes 4:14–16; Apoc 20:6.

Ai lui Hristos. Adică, oamenii care aparțin lui Hristos, aceia care au murit încrezându-se în Răscumpărătorul. Această categorie cuprinde pe toți cei care au fost îndreptățiți prin credință în vremurile VT, pe toți cei care credeau în Hristos pe vremea lui Pavel, și cei care au crezut de atunci încolo. Cei răscumparați din toate vremurile pot pe bună dreptate să fie descriși ca „ai lui Hristos”, deoarece Răscumpărătorul nostru a răscumpărat pe fiecare cu propriul Său sânge.

1 Corinteni 15:24

24. În urmă. [„Apoi”, KJV]. Gr. eita, „apoi”, „după”, „după aceea” (vezi v. 23). Eita niciodată nu înseamnă „în același timp” (cf. Mar 4:17, 28, unde cuvintele „apoi”, „după aceea” [eita], sunt clar folosite pentru succesiunea cronologică), deci ceea ce urmează nu se spune că are loc în același timp la învierea dreptilor. Dimpotrivă, eita, introduce o nouă epocă, care urmează după un interval de timp.

Va veni sfârșitul. [„Vine sfârșitul”, KJV]. Identitatea lui „sfârșitul” ar putea să vină în discuție dacă Pavel nu ar căuta să-l descrie în expresiile următoare ale versetului. Ceea ce urmează arată că el se referea, la sfârșitul mării lupte care a adus atâta întristare în univers. Mai departe decât aceasta nu putem merge în chip sigur, întrucât Inspirația n-a dat lumină specifică asupra acestui lucru.

Când. Gr. hotan, „în timpul când”, „ori de câte ori”, adesea folosit cu privire la evenimente de care autorul e sigur, dar al căror timp el nu încearcă să-l fixeze.

Va da. [„Va fi dat”, KJV]. Gr. paradidomi, „a preda [altuia]”.

Împărăția. E dificil de a decide înțelesul exact al cuvântului „împărăție” în contextul acesta, dar în chip legitim poate fi considerat din următoarele puncte de vedere: (1) Împărăția lumii acesteia s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu; Hristos a venit să o readucă sub guvernarea lui Dumnezeu, și când sarcina aceasta va fi fost realizată, El, ca să zicem așa, va preda Tatălui Său împărăția restaurată. (2) Mântuitorul a venit pentru a statornici „împărăția cerului” (vezi Mat 3:2; 4:17; Mar 1:15), și când în cele din urmă lucrarea aceasta este realizată, El va da triumfător împărăția aceea în mâinile Tatălui Său. Aceasta este în armonie cu întregul sens al vieții lui Hristos, deoarece El a trăit pentru a proslăvi pe Dumnezeu (Luc 2:49; Ioan 4:34; 6:38; 17:4). Când predarea va avea loc, Tatălui I se va reda deplina suveranitate, deoarece toată opoziția va fi fost biruită și unirea va domni în întreg universul (GC 678).

După ce va fi nimic. [„Când va fi supus”, KJV]. Sau „când va fi desființat”.

Domnie. Gr. arche, „principalitate”, „suveranitate”, „domnie”. Forma plurală, archai, e tradusă „stăpânirile” în Rom 8:38 (vezi comentariul acolo).

Stăpânire. Gr. exousia, (vezi Rom 13:1).

Putere. Gr. dunamis, „tărie”, „putere”. „Domnie”, „stăpânire”, aici descrie pe aceia care s-au opus lui Dumnezeu pe pământ ca și în cer, dar cf. cele de la Efes 1:21; 6:12.

1 Corinteni 15:25

25. Trebuie ca El să împărățească. Adică, e necesar, în acord cu planul lui Dumnezeu (vezi Psa 110:1; Mat 22:43, 44), ca Hristos să continue a domni până la deplina subjugarea tuturor vrăjmașilor lui Dumnezeu. Că Hristos este cel care a subjugat opoziția, e clar din 1Cor 15:24. Versetele 27, 28 arată că El face lucrul acesta sub mandatul Tatălui.

Va pune. [„El a pus”, KJV]. Adică, Tatăl (v. 28).

Sub picioarele Sale. Aceasta corespunde la „așternutul picioarelor” din Psa 110:1, din care psalm apostolul citează.

1 Corinteni 15:26

26. Vrăjmașul cel din urmă. Moartea este aici personificată, ca în v. 55 și Apoc 6:8. Nu e articol în

textul grec, și cuvântul pentru „cel din urmă” ocupă locul întâi, sau emfatic, în propoziție, subliniind finalitatea biruinței lui Hristos asupra oricărei împotriviri, chiar și asupra celui mai temut vrăjmaș al omului, moartea. Sfârșitul morții coincide cu sfârșitul păcatului. Când nu mai e păcat, nu va mai fi moarte, deoarece moartea vine ca rezultat al păcatului (vezi Rom 6:21, 23; Iac 1:15). Unii susțineau că nu e înviere și că moartea este sfârșitul. Apostolul dă răspunsul uimitor că în planul lui Dumnezeu, în cele din urmă nu mai trebuie să fie moarte, deoarece moartea însăși va fi nimicită (vezi Isa 25:8; Naum 1:9; Apoc 21:4).

Nimicit. Gr. katargeo, „a înlătura”, „a desființa”, „a doborî” (v.24).

1 Corinteni 15:27

27. În adevăr. [„Căci”, KJV; G. Gal.]. Versetele 27 și 28 sunt explicații mai departe ale subiectului expus în v. 24 și 25 și încep cu un citat din Psa 8:6. Pavel ia cuvintele care în primul rând au fost scrise cu privire la stăpânirea omului asupra lucrărilor create de Dumnezeu și le aplică la domnia lui Hristos asupra „tuturor lucrurilor”. Întâiul Adam își pierduse stăpânirea și găsisse moartea; al doilea Adam a recâștigat stăpânirea pierdută și a nimicit moartea.

A pus. Gr. hupotasso, „a aranja sub”, „a supune”, „a subordona”. Acest singur verb (hupotasso) este folosit în tot v. 27 și 28 și e tradus felurit ca „pus sub”, „supus”, „va supune”, „i-a supus”. Scripturile dau asigurarea plină de încredere că nimic, nici chiar moartea, nu va face excepție de la supunerea față de Hristos (cf. Filp 3:21; Evr 2:8).

Zice. Adică, Tatăl.

Afară de. [„El este exceptat”, KJV]. Adică, Dumnezeu nu e cuprins în cele care sunt puse sub picioarele lui Hristos. Pavel e atent să evite orice sugestie care ar înălța pe Fiul mai pe sus de Tatăl (vezi Vol. V, p. 917–919). El vede pe Dumnezeu ca delegând anumite puteri lui Hristos pentru împlinirea planurilor lor unite pentru biruirea păcatului, dar recunoaște clar că legăturile veșnice ale Tatălui cu Fiul nu sunt răsturnate din cauza rolului proeminent jucat de Hristos în marea luptă.

1 Corinteni 15:28

28. Și când. Gr. hotan de, „dar când”. Versetul 27 se ocupă cu conducerea lui Hristos în biruința asupra păcatului; v. 28 se ocupă cu legătura ulterioară a Fiului biruitor cu Tatăl.

Fiul. În planul divin pentru răscumpărarea lumii, Tatăl a încredințat totul în mâinile Fiului (vezi Mat 11:27; Col. 1:19). Când misiunea lui Hristos este încheiată și vrăjmașii lui Dumnezeu sunt supuși, atunci Fiul „va da Împărăția în mâinile lui Dumnezeu Tatăl” (1Cor 15:24). Actul acesta nu implică nici o inferioritate a Fiului în comparație cu Tatăl. El este o demonstrație a unității de scop între membrii Dumnezeirii, prin care activitățile Unuia se văd a fi executarea voii unite (Vol. V, p. 917–919; vezi Ioan 10:30).

Ca Dumnezeu să fie. Aici e rezumat scopul suprem al vieții lui Hristos – Fiul a trăit pentru a proslăvi pe Tatăl (vezi Ioan 17:1, 4, 6). Hristos nu se va odihni până când supremația Tatălui nu e recunoscută în întreg universul (vezi Efes 4:6; Filp 2:11), și nimic nu rămâne în afara sferei stăpânirii binefăcătoare a lui Dumnezeu.

1 Corinteni 15:29

29. Altfel. Pavel revine aici la firul principal al raționamentului său cu privire la înviere.

Se botează pentru cei morți. [„Sunt botezați pentru cei morți” KJV]. Acesta este unul din pasajele dificile din scrierile lui Pavel, pentru care încă nu s-a găsit explicație cu totul satisfăcătoare. Comentatorii au produs vreo 36 de soluții de probă la problemele ridicate de acest verset. Cele mai multe merită numai puțină atenție, câteva merită o atenție serioasă. Două puncte importante ar trebui să se rețină când se caută o înțelegere a pasajului: (1) Pavel încă vorbește de înviere, și orice soluție sugerată ar trebui să fie strâns legată cu tema principală a cap. 15. (2) O interpretare rezonabilă trebuie să fie în conformitate cu o traducere corectă a expresiei grecești huper ton nekron („pentru morți”). E acord general că huper, („pentru”) aici înseamnă „în favoarea”. Sunt sugerate trei interpretări posibile:

(1) Pasajul ar trebui să fie tradus: „Ce vor face atunci cei care sunt botezați? [Sunt ei botezați] pentru cei morți? Dacă cei morți nu înviază de loc, atunci de ce mai sunt botezați? Și de ce mai suntem noi în primejdie pentru ei în fiecare ceas?” Traducerea aceasta, deși este posibilă, totuși nu explică satisfăcător expresia „pentru cei morți”.

(2) Pavel se referă la un obicei eretic potrivit căruia creștinii vii erau botezați pentru rude sau prieteni morți dar nebotezați, despre care se presupunea că sunt salvați în felul acesta prin împuternicire. Părinți bisericești fac mai multe referiri la o astfel de practică, citând obiceiul ereticilor marcioniști (Tertulian Cartea lui Marcion V. 10; Despre învierea trupului 48; Crisostom Omilii la 1 Corinteni XI. 1). În plus, Tertulian se referă la sărbătoarea păgână Kalendae Februariae, la care închinătorii făceau o ilustrație, sau spălare, în favoarea celor morți (Contra lui Marcion, V. 10). Marcion a trăit pe la mijlocul secolului al 2-lea d.Hr. Această a doua vedere presupune că practica aceasta data încă de pe vremea lui Pavel. S-a ridicat obiecțiunea că n-ar fi fost probabil ca Pavel să citeze o practică eretică în sprijinul unei doctrine creștine fundamentale. Dar Pavel, fără ca în vreun fel oarecare să aprobe practica, ar fi putut să spună: „Chiar și păgânii eretici își fixează credința și nădejdea unei învieri, și dacă ei cultivă nădejdea aceea, cu cât mai mult ar trebui să o facem noi!” Isus a folosit istorisirea cu bogatul și Lazăr drept cadru pentru o parabolă, deși nu aproba aplicarea ei literală (vezi Luc 16:19).

(3) E posibil a interpreta v. 29 în termenii contextului lui (v. 12-32) ca o altă dovadă a învierii: (1) Cuvântul „altfel” se referă la argumentația din v. 12-28 și ar putea fi parafrazată, „dar dacă nu e înviere...” (2) Cuvântul „botează” e folosit figurat ca bravare a primejdiei extreme, ca în Mat 20:22; Luc 12:50. (3) „Cei... care sunt botezați” se referă la apostoli, care zilnic dădeau față cu moartea când proclamau nădejdea învierii (1 Cor 4:9-13; cf. Rom 8:36; 2Cor 4:8-12). Cu privire la propriile sale experiențe la Efes – unde Pavel își scria epistola – declara că era „în primejdie în orice clipă” (1Cor 15:30), „nu mai trăgeam nici o nădejde de viață” (2Cor 1:8-10), și, ca să zicem așa, murea „zilnic” (1Cor 15:31). (4) „Cei morți” din v. 29 sunt creștinii morți din v. 12-18, și poate toți creștinii vii, care, potrivit cu unii din Corint, n-aveau nici o nădejde dincolo de moarte (v. 12:19). Potrivit cu interpretarea aceasta, v. 29 putea fi parafrizat astfel: „dar dacă nu e nici o înviere, ce vor face solii Evangheliei, dacă ei continuu se confruntă cu moartea în favoarea oamenilor care sunt sortiți în orice caz să piară la moarte?” Ar fi ceva neînțelept (v. 17) ca ei să dea față cu moartea pentru a salva pe alții, „dacă nu înviază morții (v. 16:32). Curajul stăruitor al apostolilor în fața morții este în felul acesta o excelentă dovadă despre credința lor în înviere.

Că nu este cu puțință, așa după cum unii învață, ca creștinii să fie botezați în favoarea rudelor și prietenilor decedați, reiese din multe pasaje care declară că un om trebuie să creadă personal în Hristos și să-și mărturisească păcatele pentru a avea folos din botez și să fie mântuit (Fapte 2:38; 8:36, 37; cf. Eze 18:20-24; Ioan 3:16; 1Ioan 1:9). Chiar și oamenii cei mai drepecți, „numai ei și-ar mântui sufletul” (Eze 14:14, 16; cf. Psa 49:7). Moartea marchează încheierea timpului de probă al omului (vezi Psa 49:7-9; Ecl 9:5, 6, 10; Isa 38:18, 19; Luc 16:26; Evr 9:27, 28).

1 Corinteni 15:30

30. Suntem noi în primejdie. Gr. kinduneuo, de la kindunos „primejdie”, „pericol”, de unde „a fi în primejdie”. De ce ar trebui apostolii să-și riște viața fără încetare pentru a predica pocăința și credința în Hristos, dacă nu există înviere din morți? Solii Evangheliei n-au un alt scop când întâmpină primejdii pe uscat și pe mare decât de a face cunoscut adevărul legat de glorioasa stare viitoare în împărăția lui Dumnezeu; și dacă nu e fericire viitoare de așteptat, nu are sens să riște astfel de primejdii.

1 Corinteni 15:31

31. În fiecare zi eu sunt în primejdie de moarte. [„Eu mor în fiecare zi”, KJV; „Zilnic îmi stă moartea în față”, G. Gal.]. Ordinea cuvintelor în textul grec pune expresia aceasta la începutul propoziției. Pavel își expune aici cea mai mare mândrie a lucrării sale, slăvirea sa, în roadele lucrării sale evanghelice, pentru a susține raționamentul său, în favoarea „protestul” său cu privire la moartea sa zilnică. El nu-și asuma onoare pentru lucrarea sa, ci punea rodnicia ei în seama lui „Hristos Isus, Domnul nostru”. Viața marelui apostol al neamurilor era atât de plină de încercări, persecuții, primejdii și greutăți încât ea ar fi putut să pară că e o moarte vie (vezi Rom 8:36; vezi 2Cor 4:8-11). Dar dacă nu e înviere din morți, această moarte zilnică ar părea că e o nebunie, așa că din nou propria experiență a lui Pavel întărește expunerea sa despre certitudinea învierii.

Expresia „mor zilnic” [„în fiecare zi sunt în primejdie de moarte] de asemenea poate să aibă o interpretare omiletică. Ea conține secretul vieții de biruință a lui Pavel. În tot cursul vieții sale de serviciu credincios pentru Domnul pe care Îl întâlnise pe drumul spre Damasc, Pavel a constatat că natura lui veche nerenăscută se lupta mereu pentru stimă și trebuia să fie fără încetare reprimată (vezi Rom 8:6–8, 13; Efes 4:22). El știa bine că viața creștinului trebuia să fie o viață de tăgăduire de sine la fiecare pas al drumului (vezi Gal 2:20; cf. cele de la Mat 16:24-26). Creștinii care constată că vechile dorințe încă mai cer cu ardoare să fie satisfăcute, în ciuda bunelor lor intenții de a servi pe Domnul, pot prinde curaj din faptul că Pavel avea o experiență asemănătoare. Viața creștină este o luptă continuă, bine descrisă ca o bătălie și ca un marș, fără loc de odihnă până când vine Isus (vezi MH 453). Dar gândul învierii și viața glorioasă la care ea este o introducere, întărește pe credincios pentru toate încercările.

1 Corinteni 15:32

32. După felul oamenilor. Sau, „din punct de vedere omenesc”.

M-am luptat cu fiarele. Aceasta pare să fie o referire figurată la experiența lui Pavel cu vrăjmași sălbatici la Efes (cf. Fapte 19:23-41). Un cetățean roman nu putea să fie pedepsit fiind constrâns să lupte cu fiarele sălbătice. El întreabă, în esență: „Ce s-a câștigat expunându-mă la primejdii asemănătoare cu lupta cu fiarele sălbătice, dacă solia învierii la viața veșnică prin Isus Hristos nu e adevărată? Pentru ce trebuia să trec prin așa riscuri pentru a vesti o învățătură neadevărată? Aceasta n-are nici un rost. Aș fi putut tot așa de bine să fi lăsat pe oameni în soarta lor și să nu le fi spus nimic”. Nu știm la ce experiență de la Efes se referă Pavel. În furia lor necugetată, închinătorii păgâni ai zeiței Diana (sau Artemis) erau mai mult ca niște fiare sălbătice decât ca ființe omenești. Dar Pavel nu s-ar fi putut referi aici la acea anumită întâmplare, deoarece ea a avut loc după trimiterea epistolei (cfr. 1Cor 16:8, 9).

Să mâncăm și să bem. Un citat din LXX la Isa 22:13. Ar fi fost ceva neînțelept ca Pavel sau oricine altcineva, să sufere lipsuri, greutate și persecuție pentru a predica Evanghelia mântuirii de păcat și a fericirii viitoare, nemuritoare, dacă morții nu înviază. El ar fi putut tot atât de bine să tragă pe cât se poate mai mult din viața aceasta, știind că moartea va fi ultimul sfârșit. Aceasta pare să fie într-adevăr filozofia epicuriană a multora, mai ales atunci când se apropie a doua venire a lui Hristos (vezi Mat 24:38, 39; 2Tim 3:1–4).

1 Corinteni 15:33

33. Nu vă înșelați. [„Nu fiți înșelați”, KJV]. Sau, „Încetați de a vă rătăci”.

Tovărășiile. [„Legăturile” KJV]. Mai degrabă, „tovărășiile”. Acesta este un vers dintr-o poezie de Menandru (343-c.280), poate un proverb obișnuit. Întrucât toți sunt foarte mult influențați de cei cu care se întovărășesc, alegerea prietenilor și tovarășilor cere multă băgare de seamă. Pavel îndemna pe credincioși să se ferească de argumentele mieroase și plauzibile ale învățaților mincinoși care tăgăduiau învierea morților. Tovărășia unor astfel de persoane trebuie să fie evitată. Tovărășia cu cei care susțin păreri eronate, sau a căror viață e murdară, are o tendință de a strica credința și moravurile credincioșilor. Prin asocierea zilnică cu cei care nu cred în învierea morților, și prin deasa convorbire asupra acestui subiect, credincioșii ar tinde să-și piardă înțelegerea clară și pozitivă a adevărului. Familiarizarea cu rătăcirea tinde să înlăture obiecția față de ea și să slăbească ferirea de ea. Pentru motivul acesta, Dumnezeu a sfătuit totdeauna pe poporul Său să fugă de tovarășia strânsă cu necredincioșii (vezi Gen 12:1–3; Exo 3:9, 10; Deu 7:1–4; Isa 52:11; Ier 51:6, 9; 2Cor 6:14–17; Apoc 18:4).

1 Corinteni 15:34

34. Treziți-vă. Gr. eknephō, „a trezi dintr-un somn adânc [sau „stupoare”]”. Cuvântul era adesea aplicat celor care se trezeau după beție. Aici dă ideea de scuturare din minte a oricărei zăpăceli mintale, și abaterea de la confuzia și neînțelepciunea îndoielii față de adevărul învierii. El este o chemare de a se întoarce de la eroare la gândirea corectă, o avertizare contra primejdiei apatiei egoiste. Creștinii au nevoie să fie constant de veghe contra infiltrării insidioase a învățăturii mincinoase.

Nu păcătuți. Sau „opriți-vă de a păcătui”, „nu stăruți de a păcătui”. Fiți atenți contra rătăcirii; nu acceptați o învățătură care nu numai că e rătăcită, dar tinde să conducă la păcat. Respingerea credinței în înviere putea să ducă la un total dispreț față de orice restricție și la satisfacere de sine neînfrântă. Pavel considera doctrina învierii ca ducând la consecințe primejdioase cu privire la conduită și felul de viață creștină.

Nu cunosc pe Dumnezeu. [„N-au cunoștință de Dumnezeu”, KJV]. Erau printre corinteni unii care nu cunoșteau pe Dumnezeu ca pe Cel Atotputernic; credința lor în El era simplă teorie. O astfel de stare avea ca rezultat primirea cu ușurință din partea lor a ideii că nu există înviere. Prezența unor asemenea persoane era o dezonoare pentru întreaga biserică și nu trebuia să fie tolerată.

1 Corinteni 15:35

35. Cum? Minte firească ridică obiecții la ideea învierii din morți. Observația ne arată că după moarte are loc descompunerea, și în cele din urmă trupul se dezintegrează complet. De aceea aceia care se sprijină pe filozofia omenească, pe bună dreptate ar putea să întrebe cum s-ar putea reasambla țărâna împrăștiată pentru învierea identică a persoanei care a murit (vezi Iov 34:15; Ecl 12:7). O altă întrebare plină de nedumerire este: Cum se va compara trupul reconstituit cu trupul care s-a descompus?

1 Corinteni 15:36

36. Nebun. Gr. *aphron*, „cineva fără bun-simț”. Implicația în întrebări (v. 35) arată că persoana care întreabă vorbește fără judecată.

Ce semeni. Dificultatea expusă în v. 35 ar putea fi propusă cu privire la creșterea cerealelor, un fenomen pe care toți îl cunoșteau, dar care nu dădea naștere la nici un comentariu, și nici nu crea nici o problemă în gândirea oamenilor. Când o sămânță de grâu este pusă în pământ, se descompune și moare. Dar procesul acesta este cu totul trebuincios la producerea unei noi plante. Dacă această întâmplare zilnică e ușor acceptată fără punere la îndoială, de ce ar trebui să fie vreo problemă cu privire la învierea unui corp nou din cel vechi care putrezește?

1 Corinteni 15:37

37. Doar un grăunte. Adică, un simplu sâmbure fără frunză, fără fir sau înveliș. Așa e sămânța când e semănată. Planta care răsare nu e asemenea cu sămânța care e semănată. În felul acesta, trupul care va ieși din mormânt la înviere nu va fi același cu cel care a fost pus în mormânt. Vor fi, natural, asemănări, dar în același timp vor fi deosebiri. Trupul cel nou nu e alcătuit din aceleași particule de materie care alcătuiseră vechiul trup. Cu toate acestea, identitatea persoanei este păstrată (vezi EGW Material Suplimentar la v. 42-52).

1 Corinteni 15:38

38. Dumnezeu îi dă un trup. Miracolul, care mereu se repetă, al naturii, prin care sunt reproduse multele soiuri de cereale, își are obârșia în Dumnezeu, Autorul a toată viața și creșterea. Nu e nimic în sămânța însăși care, neajutată, o face să răsară la viață (vezi 8T 259, 260). La fel nu e nimic în trupul care se descompune al mortului care, de la sine, să ducă la înviere. Dar Dumnezeu a aranjat ca să fie o înviere, și numai prin puterea Lui are loc miracolul. La înviere va avea un trup care îi corespunde. Cei drepti vor avea trupuri proslăvite, iar nelegiuții vor învia, cu trupuri care poartă semnele stării lor pierdute (vezi GC 644, 645, 662).

1 Corinteni 15:39

39. Nu orice trup este la fel. [„Nu aceeași carne”]. Carnea e materialul din care e compus trupul. Natura dă la iveală diferite tipuri de carne. Dacă Dumnezeu așa a rânduit ca să fie atât de multe feluri de carne, și astfel de trupuri, aici pe pământ, nu trebuie să fie considerat surprinzător dacă El procură, la înviere, un alt fel de trup pentru oameni.

1 Corinteni 15:40

40. Cerești. Gr. *epourania*, „ceresc”, „existând în cer”. Comentarii sunt împărțiți în interpretarea lor cu privire la expresia aceasta. Unii cred că Pavel se referă la soare, lună și stele, în timp ce alții aplică expresia la îngeri. Ambele aplicații sunt corespunzătoare ca ilustrație a faptului că nu toate trupurile au aceeași formă și înfățișare. Totuși, referirea în versetul următor la soare, lună și stele pare să susțină prima interpretare. Două categorii diferite de trupuri sunt aici prezentate pentru observație; una cu totul extraterestre, și cealaltă mărginită la acest pământ. După ce e notată vasta diferență dintre cele două categorii de trupuri, nu ar trebui să fie dificil de a înțelege că va fi o mare diferență între trupurile pământești și omenești pe care le posedăm și le înțelegem acum, și trupurile pe care le posedăm la înviere.

Strălucirea celor cerești. [„Slava celor cerești” KJV]. Splendoarea, frumusețea și măreția trupurilor cerești e foarte diferită de aceea a trupurilor acestui pământ. Deși păsările, florile, pomii, mineralele și oamenii au propria lor frumusețe și atractivitate, diferă de cele din cer. Oamenii nu pun la îndoială diferența dintre frumusețea celor cerești și a celor pământești, așa că de ce ar trebui să fie o ezitare cu privire la recunoașterea unei diferențe între trupul omului așa cum e adaptat la viața de pe acest pământ și acela adaptat la viața din cer?

1 Corinteni 15:41

41. Alta este strălucirea. [„Alta este slava”, KJV]. Trupurile cerești – soarele, luna și stelele – au diferite măsuri de splendoare și frumusețe. Sunt stele de diferite mărimi și chiar și de diferite culori. În v. 40 Pavel a arătat că era o diferență între felurile categoriei de trupuri. Aici el afirmă că sunt deosebiri între membrii aceleași categorii, și anume, corpurile cerești. Ele diferă nu numai de cele de pe pământ, dar și unul de altul. În felul acesta el își întărește argumentația că trupul învierii se va deosebi de trupul muritor. Dumnezeu, care a procurat o astfel de varietate în natură, nu e mărginit în puterea Lui de a procura un trup nou și diferit pentru sfinții Săi la înviere.

1 Corinteni 15:42

42. Semănat în putrezire. Pavel se reîntoarce la comparația dintre regnul vegetal și om (v. 37, 38). El vorbește despre trupurile celor răscumparați ca sămânță semănată în pământ, sămânță care va produce o recoltă pentru împărăția lui Dumnezeu. Cimitirul e uneori corespunzător numit ogorul lui Dumnezeu. Descompunerea care are loc acolo în liniște, departe de vedere, e preliminară glorioasei învieri, când iarna acestei lumi a trecut și primăvara veșnică coboară odată cu revenirea lui Hristos (vezi 1Cor 15:52; 1Tes 4:16).

Înviază. [„E înviat”, KJV]. Pavel afirmă că învierea dreptilor morți cu trupuri proslăvite nu numai că e posibilă, dar va avea loc de fapt. Acesta este unul din cele mai încurajatoare adevăruri care poate fi prezentat celor care în viața aceasta se prăpădesc de boală, și care privesc cu groază la mormânt.

Neputrezire. [„Nesticăciune” KJV]. Trupul înviat al credinciosului nu va mai fi supus din nou bolii, putrezirii sau descompunerii.

1 Corinteni 15:43

43. Semănat în ocară. E, într-un anumit sens, o ocară atașată de trupul mort. Din cauza naturii în putrezire, el devine repede scârbos și dezgustător, și e îngropat ca să nu mai fie văzut.

Înviază în slavă. [„E înviat în glorie” KJV]. Demnitatea, frumusețea, onoarea și desăvârșirea vor caracteriza pe sfinții înviați, ale căror trupuri au fost făcute asemenea celui al lui Hristos (Filp 3:20, 21; GC 645).

Nepuțință. [„Slăbiciune”, KJV]. Gr. astheneia, „lipsă de putere”, „infirmitate”, „boală”. Aceasta nu se referă numai la slăbiciunea corpului omenesc pe când e viu, dar și la deplina lui lipsă de putere când e cadavru, și incapacitatea lui de a rezista la putrezire. Slabele puteri ale trupului pământesc sunt repede sleite de boală, și vitalitatea lui piere degrabă în fața atacului morții.

Putere. Gr. dunamis, „tărie”, „energie”, „putere”. Puterea lui Dumnezeu se va da pe față în miracolul învierii. Trupul înviat nu va mai avea de trecut prin nici o slăbiciune și lipsă de rezistență de care e lovit trupul pământesc (vezi Isa 33:24; 40:31; Apoc 7:15, 16; 22:5; GC 676).

1 Corinteni 15:44

44. Firesc. [„Natural”, KJV]. Gr. psuchikos un adjectiv derivat de la cuvântul psuche, care cuvânt este cel mai adesea tradus „suflet”. Psuchikos, înseamnă, aparținând la viața aceasta prezentă. E un cuvânt dificil de tradus în limba noastră. Traducerea RSV „fizic” e necorespunzătoare, și mai conține și nuanțe de idei necuprinse în in psuchikos. De pildă, fizic poate însemna „material”, dar contrastul nu este între un trup material și unul nematerial, deși ultimul e o contradicție în termeni. Sfinții înviați vor avea trupuri reale. Pavel prezintă contrastul dintre trupul care aparține acestei scurte vieți pământești și trupul glorios în care cei răscumparați vor fi înviați spre viață veșnică în împărăția lui Dumnezeu a slavei (vezi 1Cor 15:50, 52; Filp 3:21; Col 3:4; 1Ioan 3:2). Trupul natural este acela care e supus la mărginirile existenței temporare, ca

de pildă durerea, boala, oboseala, foamea, moartea. Trupul acesta este pus în mormânt la încheierea vieții acesteia (vezi Iov 14:1, 2, 10–12; 21:32, 33). Trupul spiritual va fi liber de semnele blestemului (vezi GC 644, 645).

Este un trup firesc. Dovezile textuale atestă (cf. p. 10) exprimarea „dacă e un trup firesc”. Propoziția următoare ar trebui să fie tradusă „e și un trup duhovnicesc”. Raționamentul lui Pavel nu e cu totul clar. Pare să fie bazat pe afirmația că existența a ceea ce este inferior presupune existența a ceea ce este superior. Sau poate Pavel își bazează afirmația pe observațiile pe care le-a făcut cu privire la certitudinea învierii. Trupul putrezit care e semănat, e tot atât de sigur că va învia la viață ca un trup nesticăcios, după cum o sămânță pusă în pământ e sigur că va produce planta ei corespunzătoare.

1 Corinteni 15:45

45. Este scris. [„Așa e scris”, KJV]. Referirea este la Gen 2:7. Pavel parafrazează afirmația, adăugând cuvintele „dintâi” și „Adam”.

Suflet. Gr. psuche, de unde e derivat psichicos, „firesc” (vezi v. 44).

Al doilea Adam. [„Ultimul Adam”, KJV]. Adică, Hristos (vezi Rom 5:14). După cum oamenii își trag natura lor pământească de la omul dintâi, Adam, tot așa ei capătă trupurile lor de înviere prin Hristos. Unul este capul vastei mulțimi care au o existență trecătoare; celălalt este capul tuturor acelor care prin credință în El vor primi, la a doua Lui venire, un trup spiritual și vor intra în viața veșnică (vezi Rom 5:15–18; 1Cor 15:51–54).

Duh dătător de viață. Adică, o ființă care ar putea să dea viață. Adam a devenit un „suflet viu”, dar Hristos este dătătorul de viață. Isus spunea că are putere să învieze morții (vezi Ioan 5:21, 26; 11:25). El a exercitat puterea aceasta în legătură cu viața aceasta trecătoare, pământească, înviind din morți anumite persoane (vezi Luc 7:14, 15; 8:54, 55). Demonstrațiile acestea ale puterii sale pot fi acceptate ca dovadă a puterii Sale de a învia pe cei morți la a doua Lui venire.

1 Corinteni 15:46

46. Întâi vine nu ce este duhovnicesc. Trupurile spirituale pe care sfinții le vor poseda la înviere sunt o urmare a trupurilor lor firești. Ce este firesc vine mai întâi. Trupurile spirituale nici nu există, și nici nu vor exista până când la înviere, Dumnezeu dă fiecărui sfânt trupul lui nou.

1 Corinteni 15:47

47. Pământesc. Gr. choikos, „făcut din țărână”. Adam, omul dintâi, cel care se găsește în funcția neamului omenesc, a fost făcut de Dumnezeu din „țărâna pământului” (Gen 2:7).

Om al doilea. Adică, Hristos (cf. cele de la v. 45).

[„Domnul”, KJV]. Dovezi textuale favorizează (cf. p. 10) omiterea acestui cuvânt, dar omiterea nu schimbă în chip esențial sensul pasajului, deoarece Isus este singurul care a coborât din cer pentru a deveni capul omenirii. Acest „al doilea om” deja exista înainte de a Se asocia de aproape cu oamenii, dar S-a smerit și a îmbrăcat divinitatea Sa cu umanitatea (vezi Gal 4:4; DA 48, 49) când a venit să locuiască între oameni.

1 Corinteni 15:48

48. Cum este cel pământesc. Adică, Adam. Toți descendenții lui Adam se împărtășesc de natura lui căzută. Ei sunt slabi, muritori, supuși ca și el putrezirii și morții.

Cerești. La înviere trupurile sfinților vor fi schimbate, și trupurile cele noi vor fi făcute „asemenea trupului slavei sale [al lui Hristos]” (Filp 3:20, 21).

1 Corinteni 15:49

49. Așa vom purta. Dovezile textuale sunt împărțite (cf. p. 10) între exprimarea aceasta și exprimarea „să purtăm de asemenea”. Viitorul simplu, însă, pare să fie mai în armonie cu contextul. Vezi v. 44.

1 Corinteni 15:50

50. Ce spun eu. [„Aceasta spun”, KJV]. Pavel reaccentuează ceea ce a scris în v. 35-49, că trupurile de la înviere se vor deosebi de trupurile de acum. Trupul stricăcios al omului e necorespunzător pentru a se bucura de împărăția desăvârșită a slavei. Înainte de intrarea păcatului în neamul omenesc, trupul omenesc era adaptat la stările dintr-o lume perfectă (vezi Gen 1:31). Tot ceea ce Dumnezeu crease era desăvârșit; de aceea, trupurile lui Adam și al Evei erau tot așa, desăvârșite – libere de stricăciune – și adaptate la mediul lor desăvârșit. Când omul a păcătuit, natura lui s-a schimbat. De aceea, înainte de a intra în strălucirea Edenului restatornicit, trupul lui va fi schimbat și adaptat la desăvârșirea cerului.

Unii cred că textul acesta învață că trupurile înviate nu vor fi alcătuite din carne și sânge, dar o astfel de concluzie nu e întemeiată. „Carnea și sângele” e o figură de vorbire desemnând un om de pe acest pământ (vezi Mat 16:17; Gal 1:16; Efes 6:12) și deci nu trebuie să fie redusă la o semnificație ad literam extremă. Pavel doar afirmă că trupul prezent al omului e necorespunzător pentru intrarea în împărăția lui Dumnezeu. Că trupurile înviate vor avea carne și sânge poate fi logic dedus din faptul că noile noastre trupuri vor fi modelate după trupul glorios de înviere al lui Hristos (Filp 3:20, 21), care era făcut din carne și oase (Luc 24:39; cf. DA 803). Mai e logic de a trage concluzia că trupurile sfinților înviați nu vor diferi prea mult de felul de trup pe care Adam l-a posedat când a fost creat (Gen 2:7). Dacă omul nu ar fi păcătuit, fără îndoială ar fi păstrat pururi acel trup.

1 Corinteni 15:51

51. Taină. Vezi Rom 11:25.

Nu toți vom adormi. În ce privește somnul ca metaforă a morții, vezi Ioan 11:11. Pavel atrage atenția la faptul că sunt unii care nu vor muri, dar care vor fi preschimbați de la starea fizică nedesăvârșită la starea cerească desăvârșită. Această schimbare instantanee îi va face asemenea sfinților înviați (vezi GC 322, 323; SR 411, 412).

Toți vom fi schimbați. Acest „toți” cuprinde atât pe cei care sunt în viață când Isus vine, cât și pe cei care au murit. Cei dintâi într-o clipă își schimbă trupurile lor muritoare cu trupuri nemuritoare; cei din urmă sunt înviați cu trupuri nemuritoare (cf. cele de la 2Cor 5:1-4).

1 Corinteni 15:52

52. Într-o clipă. Gr. en atomo, „într-un nevăzut punct de timp”, „într-o clipă”. Atomo apare numai aici în NT. Acesta este cuvântul de la care e derivat cuvântul „atom”. Împreună cu expresia „clipeală de ochi”, expresia aceasta atrage atenția la extrema rapiditate cu care va avea loc schimbarea în trupurile sfinților vii.

La cea din urmă trâmbiță. Timpul când va avea loc această glorioasă transformare este arătat apoi. Va fi la a doua venire a lui Hristos, deoarece atunci va suna „trâmbița lui Dumnezeu”, și credincioșii sinceri, care au murit vor fi înviați în trupuri care sunt cu totul libere de toate efectele păcatului (Col 3:4; vezi 1Tes 4:16). Atunci creștinii care sunt în viață și așteaptă cu dor venirea Domnului lor, vor trece printr-o schimbare minunată prin care toate urmele de stricăciune și nedesăvârșire vor fi îndepărtate din trupurile lor, care vor fi făcute asemenea trupului glorios al lui Hristos (vezi Filp 3:20, 21; 1Ioan 3:2). Ei vor avea parte de acea minunată experiență de a fi luați de pe pământ fără de a muri, ca și Ilie, care a fost un preînchipuitor al tuturor credincioșilor adevărați care vor fi în viață când Hristos vine a doua oară (vezi 2Rg 2:11; PK 227).

1 Corinteni 15:53

53. Acesta, supus putrezirii. Sau, „e necesar ca acest stricăcios”. E necesar ca să aibă loc o schimbare în trupurile sfinților. Și aceasta va avea loc fie prin moartea și învierea lor dintre morți în corpuri nemuritoare, nestrăcioase (v. 42), sau prin schimbarea lor la starea aceea fără de a vedea moartea; deoarece ele nu pot să intre în cer așa cum sunt (v. 50).

Să se îmbrace. Gr. enduo, „a pune pe sine”, „ca o haină”, etc. Aceasta arată clar spre menținerea identității individuale, personale când are loc această schimbare a trupului. Fiecare dintre răscumpărați își va păstra caracterul personal individual (vezi COL 332, 361; 2T 266, 267; 5T 215, 216; EGW Material Suplimentar la 1Cor 15:42-52).

Muritor. Adică, supus morții. Darul nemuririi va fi primit numai de aceia care acceptă oferta lui

Dumnezeu de mântuire prin Isus Hristos, și darul acesta va fi al lor când Isus vine din nou (vezi Ioan 3:16; Rom 2:7; 6:23; 2Cor 5:4).

1 Corinteni 15:54

54. Moartea a fost înghițită. [„Moartea este înghițită”, KJV]. Citatul este fără îndoială din Isa 25:8, deși nu concordă exact nici cu textul ebraic și nici cu LXX. Când la venirea lui Hristos a avut loc transformarea uimitoare de la muritor la nemuritor, atât a celor dreپți morți cât și a celor dreپți în viață, atunci marele vrăjmaș al omului nu va mai necăji pe cei răscumpărați. Ultimul gând care a ocupat mintea lor atunci când umbra morții a acoperit pe sfinți, a fost acela al somnului care se apropia, ultimul lor simțământ a fost acela de durere a morții. Când văd că Hristos a venit și le-a conferit darul nemuririi, prima lor senzație va fi de mare bucurie că niciodată nu vor mai cădea sub puterea morții (vezi GC 550).

1 Corinteni 15:55

55. Moarte. [„O, moarte”, KJV]. O aluzie la Ose 14:14 (vezi comentariul de acolo). În acest strigăt vesel, victorios, atât moartea cât și mormântul sunt personificate și li se vorbește probabil de toți sfinții triumfători, care vor fi eliberați pentru totdeauna de suferința și despărțirea cauzată de moarte. Stăpânirea pe care vrăjmașul acesta a exercitat-o asupra tuturor oamenilor fără încetare de la căderea lui Adam va fi pe veci îndepărtată de la cei răscumpărați la a doua revenire a lui Hristos

Boldul. Gr. kentron, „țepușă”, „un vârф ascuțit [ca la o suliiță]”, „un ac [ca la albine, viespi și scorpioni]”.

1 Corinteni 15:56

56. Boldul morții. Aici definit ca „păcat”. Moartea, ca un scorpion, are un bold, o putere fatală dată ei prin intermediul păcatului, cauza morții (vezi Rom 6:23). Dar cei răscumpărați nu vor mai săvârși niciodată păcat, de aceea ei nu mai pot simți niciodată înțepătura morții (vezi Naum 1:9; Isa 11:9; Apoc 21:4).

Legea. Vezi Rom 7:7-11.

1 Corinteni 15:57

57. Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu. Versetul acesta prezintă tema, sau obiectivul tuturor cărților Bibliei, și anume, de a arăta că repunerea omului în favoarea lui Dumnezeu și în starea lui originală de desăvârșire și de libertate față de toate efectele păcatului, e realizată de marea putere a lui Dumnezeu prin Domnul nostru Isus Hristos (vezi Ed 125, 126; cf. Rom 7:25). Pentru această biruință asupra puterii vrăjmașului, cei răscumpărați vor da laudă și slavă lui Dumnezeu în toată veșnicia (vezi Apoc 5:11–13; 15:3, 4; 19:5, 6).

1 Corinteni 15:58

58. De aceea. Având în vedere gloriosul adevăr care a fost descoperit cu privire la înviere, credincioșii sunt îndemnați să reziste la orice efort care ar putea fi făcut de agenții lui Satana de a le submina credința în Hristos.

Preaiubiții mei frați. Pavel a demonstrat în viața lui adevărul că ucenicii lui Isus se vor iubi unii pe alții (vezi Ioan 13:34, 35). Iubirea aceasta e manifestată în dispoziția lor de a suferi unii pentru alții (vezi Gal 4:19; Cols 1:24; 2:1, 2; 1Tes 2:8, 9; 3:7, 8).

Tari, neclintiți. Credincioșii sunt îndemnați să rămână tari în credința lor, neîngăduind la nimic să-i tulbure. Acest apel la stabilitatea de stâncă este reîntărit de marele adevăr al învierii atât de capabil expus de apostol în capitolul acesta. În lumina unor atât de minunate asigurări pentru viitor, credincioșii nu ar trebui să fie influențați de feluritele ispite ale diavolului, fie ca să se dedea poftelor cărnii, sau pe calea filozofiei lumești, să se abată de la realitățile sigure ale Evangheliei. Nici unei persoane și nici unui lucru nu ar trebui să i se permită să clinească pe credincios de pe temelia credinței și nădejzii sale.

Sporiți. [„Sporind”, KJV]. Marele îndemn la continuă activitate în lucrarea adevărului e asigurarea pozitivă că astfel de eforturi „în Domnul” nu sunt zadarnice, ci vor avea ca rezultat salvarea de suflete și propășirea slavei lui Dumnezeu (vezi Psa 126:6; Ecl 11:6; Isa 55:11; 1Cor 3:8, 9).

COMENTARIILE ELLEN G. WHITE

3, 4 AA 123

4–8AA 320

6 DA 818

8 AA 123

10 ML 99

13–20AA 320

16–18GC 546

20 GC 399

22 EW 149; FE 382; GC 544; SR 60

23 GC 399

30 AA 297

31 EW 67; MH 453; LS 237; SL 60; 2T 132; 3T 221, 324; 4T 66, 299; 5T 538; 8T 313

32 PP 182

33 CT 121; 1T 388; 2T 325; 3T 125

41 ChS 109

42, 43 COL 87; Ed 110

45 DA 270; GC 647; ML 323; 1T 659

47 FE 133

50 GC 323

51, 52 EW 110; PK 227; PP 89

51–53DA 422; GC 322

51–55AA 320

52 CG 566; DA 632; EW 273, 287; GC 550; 1T 36, 184

52, 53 GC 645

53 CS 350

54 MYP 273

54, 55 GC 550; PK 239

55 AA 590; CS 350; EW 110, 273, 287; GC 644; ML 349; 2T 229

57 Ed 126; GC 470; ML 317; MYP 114; SL 93; 1T 188; 3T 43

57, 58 AA 321

58 ML 320; 2T 395; 5T 521; 9T 220

1 Corinteni 16:1

1. Cât privește strângerea de ajutoare. Pavel promova un proiect special în folosul credincioșilor lipsiți din Ierusalim (cf. 2Cor 8; 9). Cu ani de zile mai înainte, el fusese purtătorul unui dar special pentru cei loviți de foamete din biserica din Antiohia (cf. cele de la Fapte 11:28–30; 12:25). Pavel purta o povară pe inimă pentru semenii săi creștini iudei (cf. Gal 2:10).

Stările și poverile economice în Palestina erau apăsătoare atât asupra iudeului cât și asupra creștinului. S-a socotit că impozitele, atât cele civile cât și cele religioase la un loc, ajungeau la totalul uluitor de aproape 40 la sută din venitul personal. Pentru populația de rând nu era nădejde de a scăpa de sărăcie. În plus, biserica din Ierusalim avea de suferit multă persecuție. Majoritatea credincioșilor erau săraci, unii din ei datorită faptului că deveniseră creștini (cf. Fapte 4:34, 35; 6:1; 8:1; 11:28–30). Ei aveau nevoie de ajutor de la frații lor mai înstăriți din alte locuri (vezi Fapte 8:1; AA 70). Pavel luase asupra sa răspunderea de a solicita ajutor pentru ei de la alte biserici pe care le vizita, și apela la corinteni să-și facă partea punându-le înainte exemplul bisericilor lor surori din Ahaia și Macedonia (vezi Rom 15:25, 26; 2Cor 8:1–7).

Să faceți și voi cum. [„Chiar așa”, KJV; „Așa să faceți”, G. Gal.]. Credincioșii corinteni trebuiau să accepte obligația aceasta așa cum făcuseră galatenii. Lucrarea de a ajuta pe săraci e dată bisericii din toate veacurile pentru ca membrii ei să poată dezvolta simpatie și iubire, așa ca să poată da pe față înaintea altora puterea Evangheliei lui Isus Hristos (vezi Luc 14:13, 14; 6T 261, 270, 273, 280; 4T 619, 620; DA 369, 370). Atitudinea noastră față de membrii mai puțin fericiți ai societății joacă un mare rol în determinarea sorții noastre finale (vezi Isa 58:6–8; Mat 25:34–46; 5T 612). Isus însuși a dat exemplu în lucrarea Lui de a servi la lipsurile omenirii suferinde. El a folosit mai mult timp la vindecarea bolnavilor decât la predicarea Evangheliei (vezi 4T 225; DA 350).

1 Corinteni 16:2

2. În ziua întâi a săptămânii. Vezi Mat 28:1.

Să pună. Construcția textului grec arată că ei urmau să facă lucrul acesta în mod regulat în fiecare întâia zi a săptămânii.

De o parte. Literal, „strângând”, „adunând”, probabil în vreun punct de colectare sau în vreun loc anume din casă.

Acasă. [„La el”, KJV]. Gr. par' heauto, literal, „la sine”, echivalent cu „acasă”.

După câștigul lui. [„Așa cum l-a prosperat Dumnezeu”, KJV]. A da în proporție cu prosperitatea sa, ar putea cere o atență controlare a socotelilor, o sarcină pe care Pavel cu greu ar fi recomandat-o să fie făcută într-o zi de repaus sfânt.

Versetul acesta e adesea citat în sprijinul ținerii Duminicii. Totuși, când e examinat în legătură cu proiectul lui Pavel pentru credincioșii săraci din Ierusalim, e văzut că e un îndemn la o plănuire sistematică din partea membrilor bisericii corintene pentru partea lor la colectă. Nu e nimic în acest verset care măcar pe departe să sugereze că e vreo sfințenie legată de ziua întâi a săptămânii (vezi 3T 413; cf. F. D. Nichol, Răspunsuri la Obiecțiuni, p. 218, 219). Dacă toți credincioșii de astăzi ar fi fost să adopte principiul acesta de binefacere sistematică, ar fi o abundență de mijloace pentru grabnica ducere a soliei mântuirii în lumea întreagă (vezi 3T 389).

Strângerea ajutoarelor. Gr. logeiai, „colectări”. Pavel cerea ca ajutoarele să fie pregătite și la îndemâna lui când va fi sosit.

1 Corinteni 16:3

3. Cu epistole. [„prin scrisorile voastre”, KJV; „Cu scrisori”, G.Gal.]. Literal, „cu scrisori”. Este o oarecare deosebire de părere între comentatori cu privire la scriitorul „scrisorilor” menționate aici de Pavel. Expresia poate fi legată fie de cuvintele precedente, fie de cele următoare. KJV ține la interpretarea anterioară, așa cum face și RSV; cealaltă interpretare leagă expresia după cum urmează: „pe cine veți aproba voi, îl voi trimite cu scrisori”. Cei care susțin punctul de vedere anterior consideră că scrisorile erau scrise de conducătorii bisericii din Corint și arătau numirea și autoritatea purtătorilor ca reprezentanți ai lor. Cei care țin la interpretarea din urmă cred că Pavel s-a oferit să scrie scrisori de recomandare pentru reprezentanții fraților corinteni către biserica din Ierusalim. Totuși, nici un nume din Corint nu e pe lista din Fapte 20,4.

1 Corinteni 16:4

4. Va face. [„corespunde”, KJV; „va fi cu cale”, G. Gal.]. Gr. axios, „vrednic”, „corespunzător”, „va merita”. Dacă suma de transferat îndreptăța prezența lui sau dacă s-ar fi socotit că e mai înțelept ca el să însoțească pe soli, Pavel era dispus să călătorească la Ierusalim pentru a se asigura că nu este nici un semn de întrebare sau îndoială cu privire la darul trimis de biserica din Corint. Aceasta este o ilustrare a grijii lui extreme de a evita orice pricină de neînțelegere sau jignire (cf. Rom 14,13.16.21; 1Cor 8,9.13).

1 Corinteni 16:5

5. Macedonia. Vezi Fapte 16,9.

1 Corinteni 16:6

6. Ierna cu voi. Pavel dorea să rămână un timp mai lung la Corint și nu să facă o vizită scurtă în drumul lui spre alte locuri (vers. 7). De aceea dorea să-și termine mai întâi itinerariul prin Macedonia (vers. 5) și apoi să petreacă lunile de iarnă cu biserica din Corint.

Să mă însoțiți acolo unde mă voi duce. Vezi Fapte 15,3; cf. cap. 20,38; 21,16.

1 Corinteni 16:7

7. Trag nădejdea să mai rămân la voi. [„cred că mai întârzi”, KJV]. Literal, „nădăjduiesc să rămân”.

Dacă va îngădui Dumnezeu. Compară cu cele de la Fapte 18,21; 1 Cor. 4,19.

1 Corinteni 16:8

8. Efes. Vezi cele de la Fapte 18,19.

Cincizecime. Vezi cele de la Fapte 2,1.

1 Corinteni 16:9

9. Deschis. Pavel se referea la ocaziile neobișnuite prezentate lui la Efes pentru predicarea Evangheliei, ca motiv pentru care dorea să rămână un oarecare timp și nu să plece imediat în Macedonia și Corint (vezi vers. 7,8). Efesul era un centru important al cultului păgân având-o pe Diana (Artemisa) ca zeitatea principală (vezi Fapte 19,24). În cetatea acesta, dedată aproape cu totul idolatriei, superstiției și viciului, Dumnezeu Și-a manifestat puterea prin Pavel în vederea convertirii păcătoșilor și derutării vrăjmașului (vezi Fapte 19,8-12.18-20).

Potrivnici. [„adversari”, KJV]. Când a fost stârnită împotrivirea la Efes, Pavel nu a părăsit cetatea, ci a lucrat cu și mai multă sârguință pentru înaintarea împărăției lui Dumnezeu. O astfel de împotrivire, în general, poate fi privită ca dovadă că Satana e alarmat de amenințarea împotriva stăpânirii lui asupra sufletelor oamenilor și reacția sa este un semn că Duhul lui Dumnezeu e la lucru.

1 Corinteni 16:10

10. Timotei. Unul din convertiții și ajutoarele lui Pavel în lucrarea lui Dumnezeu (vezi Fapte 16,1). El fusese trimis la biserica din Corint ca să o ajute în problemele ei (vezi 1Cor 4,17). Pavel căuta să-i pregătească pe corinteni să-l primească cu ospitalitate și amabilitate, așa încât tânărul Timotei să nu fie pus în încurcătură când era chemat să învețe pe credincioșii cu influență din acea cetate de marcă.

1 Corinteni 16:11

11. Disprețuiască. Gr. exoutheneo, „a face de nimic”, „a trata cu dispreț”.

Să-l petreceți. Adică să-i pună la îndemână cele necesare călătoriei.

În pace. Adică cu bunăvoința corintenilor. Pavel nădăjduia că nu vor fi puncte de neînțelegere între Timotei și credincioșii corinteni.

Îl aștept. Pavel aștepta vești cu privire la situația din Corint (vezi cap. 4,17). Fără îndoială că Timotei l-a întâlnit pe Pavel în Macedonia, deoarece a fost cu el când a fost scrisă 2 Corinteni (vezi 2Cor 1,1; cf. AA 323).

1 Corinteni 16:12

12. Apolo. Vezi Fapte 18,24; cf. Fapte 19,1; 1Cor 1,12.

N-a voit... să vină. Vezi cap. 1,12.

1 Corinteni 16:13

13. Vegheați. Adică să stea trezi, să vegheze, așa cum santinelele postate în jurul taberei unei oști sunt atente în fiecare clipă la cel mai mic semn de primejdie. Faptul că acest îndemn e găsit în mai multe locuri în Noul Testament scoate în evidență necesitatea ca creștinul să fie atent la eforturile inamicului de a-l nimici (vezi Mat 24,42; 25,13; Marcu 13,35; Fapte 20,31; 1Tes 5.5-6). Aici îndemnul ar avea o aplicație specială la primejdiile speciale care înconjurau pe credincioșii corinteni. Ei trebuiau să aibă grijă ca nu cumva mântuirea să le fie primejduită de disensiuni, doctrine false, învățători mincinoși, practici greșite și idolatria care-i înconjura din toate părțile.

Fiți tari în credință. În ce privește tratarea „credinței” așa cum e folosită aici, vezi Fapte 6,7. Isus avertiza că vor fi mulți învățători și profeți mincinoși care vor căuta să abată pe oameni de la curăția Evangheliei și să-i facă să primească învățături care își aveau obârșia în Satana (vezi Mat 24.4-5-11-23-24-26). E nevoie de o hotărâre puternică de a sta neclintit de partea Cuvântului nealterat al lui Dumnezeu (vezi Isa 8,20; Mat 24,13; Filip 1,27; 4,1; 1Tes 5,21; Apoc 2,10).

Fiți oameni. [„achitați-vă ca bărbați”, KJV; „fiți bărbați”, G. Gal.]. Gr. andrizo, „a acționa ca un bărbat”. În engleza veche „a se achita” însemna „a se purta”. Pentru a fi creștin se cere curaj, îndrăzneală, perseverență, tărie – pe scurt toate calitățile unui adevărat bărbat. nu e loc pentru lașitate, timiditate sau frică. Un caracter nobil e dezvoltat numai de aceia care se așează fără rezervă sub conducerea Mântuitorului (vezi Efes 6,10).

1 Corinteni 16:14

14. Dragoste. [„caritate”, KJV]. Fr. agape, „iubire” ca principiu (vezi 1 Cor 13,1; în ce privește verbul agapao). Iubirea este însușirea atotbiruitoare, marea soluție a tuturor problemelor. Sfatul dat aici poate fi considerat ca factor suprem al învățaturii lui Pavel către credincioșii corinteni și către toți creștinii de pretutindeni și din toate timpurile. Iubire supremă de Dumnezeu și iubire neegoistă de oameni vor desființa orice ceartă, dezbinare, mândrie și relele însoțitoare (vezi Prov. 10,12; Mat 22,37-40; Rom 13,10). Atributul acesta fundamental al caracterului lui Dumnezeu (1 Ioan 4,8) trebuie să stimuleze pe fiecare copil al Său, așa încât viața lui să fie o demonstrație a puterii iubirii și o dovadă a adevărului Evangheliei lui Isus Hristos (cf. Ioan 14,23; 15,0.10.12; 1 Ioan 3,14.16.23.24; 4,7.8.11.12.16.18.20.21; 5,2).

1 Corinteni 16:15

15. Un îndemn. [„vă implor”, KJV]. Gr. parakaleo, „a îndemna”, „a avertiza” (vezi Ioan 14,16).

Casa lui Ștefana. O familie influentă ai cărei membrii fuseseră botezați chiar de Pavel (vezi cap. 1,16).

Cel dintâi rod. Adică ei erau primii dintr-o mare recoltă de suflete în Ahaia.

Ahaia. O provincie a Greciei alcătuită din Peloponez și partea continentală a Greciei, la sud de Macedonia. Capitala ei era Corintul.

S-au pus cu totul în slujba. [„s-au consacrat”, KJV]. Adică s-au dedicat sarcinii.

1 Corinteni 16:16

16. Fiți și voi supuși. [„supuneți-vă”, KJV]. Adică arătați considerație și respect pentru cei care sunt credincioși în slujba bisericii. Părerile și sfaturile lor ar trebui să fie privite ca meritând o serioasă considerație. Toți cei care dau ajutor în marea lucrare a lui Dumnezeu pe pământ trebuie să fie tratați cu respect și să li se dea tot ajutorul de care au nevoie.

1 Corinteni 16:17

17. Venirea lui. Cei trei soli erau, se pare, toți din Corint. Fortunat și Ahaic nu mai sunt numiți în altă parte. Cei trei bărbați erau probabil purtătorii scrisorii cu întrebări de la corinteni la Pavel (cap. 7,1) și posibil ai scrisorii lui Pavel către ei, cunoscută ca „Întâia Corinteni”.

Au împlinit. Literal, „au umplut”. Comparați cu traducerea RSV, „ei au împlinit absența voastră” [„lipsa voastră”, G.Gal.].

Ce lipsea din partea voastră. Expresia greacă înseamnă sau „deficiența voastră”, adică absența voastră, sau „lipsa voastră” sau lipsa din partea voastră. Unii sugerează, în plus că poate însemna „nevoia voastră de mine” ca și „nevoia mea de voi”.

1 Corinteni 16:18

18. Răcorit. Prezența și conversația acestor trimiși din Corint adusesse încurajare și mângâiere lui Pavel. Se pare că ei dăduseră apostolului informații cu privire la biserica din Corint (vers. 17), informații care îl ajutaseră să aibă o înțelegere mai clară a situației (vezi Prov. 15,30).

Prețuiți. [„recunoașteți”, KJV; „cunoașteți bine”, G. Gal.]. Adică a le oferi recunoaștință.

1 Corinteni 16:19

19. Asia. Vezi Fapte 2,99; vezi nota suplimentară la fapte 16.

Acuila și Priscilia. Vezi Fapte 18,2.

Biserica din casa lor. Primii creștini se adunau în case particulare. Clădiri de biserici n-au apărut decât începând cu finele secolului al II-lea.

1 Corinteni 16:20

20. Toți frații. Fără îndoială credincioșii din Efes. Se pare că aveau interes față de biserica din Corint și doreau ca frații lor să știe de iubirea și preocuparea lor față de ei. Același duh însuflețește pe toți cei care iubesc pe Domnul și poporul Lui. Ei sunt interesați de toți ceilalți membri ai familiei celei mari a lui Dumnezeu. Acest duh de comuniune iubitoare, predominant în mijlocul poporului lui Dumnezeu, este și o dovadă a adevărului Evangheliei (vezi Ioan 17,23.24; 3T 446, 447; SC 115).

Sărutare. O formă obișnuită de salut în Orient. Sărutarea sfântă este un semn de afecțiune printre credincioși (cf. Rom 16,16; 2Cor 13,12; 1Tes 5,26; 1 Petru 5,14). Pavel pare să fi avut dorința ca credincioșii corinteni să dea unul altuia acest semn când vor fi primit scrisoarea, ca o garanție a unirii și iubirii lor creștine proaspăt trezite. Obiceiul, cel puțin așa cum era mai târziu poruncit în Constituțiile apostolice (2,57; 8,11), era ca bărbații să salute pe bărbați și femeile să salute pe femei. Potrivit obiceiului palestinian, sărutul era pe obraz, frunte, barbă, mâini sau picioare, nu pe buze.

1 Corinteni 16:21

21. Însăși mâna. Se pare că de obicei Pavel folosea un secretar pentru a-și scrie scrisorile către biserici. El autentifica epistola semnându-se și exprimând salutări fraților (cf. Col 4,18; 2Tes 3,17). Semnătura aceasta constituia o dovadă că scrisoarea era într-adevăr a lui, precum și un semn al grijii sale iubitoare pentru biserică. El fusese supărat pe aceia care falsificaseră scrisori care pretindeau că sunt ale lui (vezi 2Tes 2,2) și semnătura sa personală era menită să înfrângă intențiile unor astfel de oameni.

1 Corinteni 16:22

22. Iubește. Gr. *phileo*, „a iubi cu afecțiune omenească”. Pentru comparația cu *agapao*, vezi Matei 5,43.44. Înțelesul aici este: „dacă cineva nu are nici măcar iubire omenească pentru Domnul Isus Hristos”.

Anatema. O transliterare a cuvântului grec *anathema*, care însemna „blestemat” sau „dat nimicirii”. Cei care cred în Domnul Hristos și nu-L iubesc nu pot nădăjdui să aibă mântuire. Prin propriul lor act de a respinge unicul mijloc de mântuire, ei aleg nimicirea veșnică (vezi Marcu 16,16; Ioan 12,48; Fapte 16,30-32; 1 Ioan 5,11-13; cf. Gal. 1,8.9).

Maranata. [Maran-atha, KJV]. O transliterare a cuvântului grec *maran atha*, care la rândul lui este o transliterare a expresiei aramaice *maran ’athah*. Cuvintele ar trebui probabil să fie despărțite după cum urmează: *marana tha*, aramaic *marana ’tha*. Acesta este unicul loc din Scriptură unde apare cuvântul acesta. Expresia aramaică poate fi tradusă: „Domnul nostru vine” sau „Domnul nostru, vino”. Scrisoarea către corinteni a fost scrisă în limba greacă, după cum au fost și celelalte epistole, dar Pavel era un bilingv și obișnuit cu aramaica, limba locală a populației din Palestina. Când a ajuns la încheierea apelului său puternic către corinteni de a părăsi dezbinările, doctrinele și practicile lor greșite și de a se preda cu totul Domnului, el și-a încununat argumentele cu această puternică expresie cu privire la venirea Domnului. În KJV declarația aceasta este atașată cuvântului anterior „anatema”, dar nu există legătura necesară.

În primele zile ale bisericii creștine, expresia „maranata” pare să fi fost folosită de credincioși ca salutare (vezi Didache 10,6). Venirea lui Isus ar trebui să fie tema vieții fiecărui creștin (vezi 6T 406; 7T 237; EW 58).

1 Corinteni 16:23

23. Harul. Pavel își încheie scrisoarea cu binecuvântarea obișnuită (vezi Rom 16,24; 2Cor 13,14; Gal 6,18).

1 Corinteni 16:24

24. Dragostea. Ce binecuvântare mai frumoasă ar fi putut veni după denunțarea aspră a celor care leapădă iubirea lui Dumnezeu? Epistola aceasta, care conține multe lucruri care ar putea fi privite ca fiind oarecum aspre în tratarea directă a anumitor abuzuri din biserică, se încheie cu o expresie de iubire și de interes pentru binele veșnic al destinatarilor scrisorii.

Post-scriptumul care urmează vers. 24 (KJV) nu apare în nici un manuscris timpuriu. Conținutul lui e incorect, cel puțin în parte, deoarece dacă locul scrierii ca fiind „Filipi”, în timp ce epistola însăși dă locul obârșiei ca fiind Efes (cap. 16,8), deși post-scriptumul din manuscrisul uncial din secolul al IX-lea zice „din Efes” în loc de „din Filipi”. Întrucât informația cu privire la locul scrierii este greșită, se ridică întrebarea dacă Stefana, Fortunat și Ahaic au fost purtătorii scrisorii către Corint (vezi vers. 15). Post-scriptumul a fost un supliment redacțional ulterior și nu a făcut parte din raportul inspirat inițial.

Comentarii Ellen G. White:

1.2 CSW 129; 3T 398

2 AH 368, 389; CS 80, 81, 85; CSW 130; 1T 191, 206, 325; 3T 389, 411, 412; 5T 382

9 AA 286

13 CSW 180; Ed 295; GW 127; MH 136; ML 69, 319; MYP 24; 1T 370; 5T 584; 7T 236